

Giới thiệu Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur

Truyện: Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur

Tác giả Từ Băng

Thể loại: ngôn tình sắc, xuyên không nữ cường

Văn án truyện: *Hiện đại:

- Trần Hải Băng (18 tuổi): Con gái út của chủ tịch Trần - Chủ tịch tập đoàn đá quý Trần Ngọc lớn nhất thế giới (mình chém, mọi người đừng ném đá nha!!!!!!). Xinh đẹp, đáng yêu, nghịch ngợm. Rất thương ba và 2 anh, tuy nhiên hiện tại có chút bất hòa với người ba (lí do mình sẽ nói sau), mất mẹ từ khi còn nhỏ.

- Trần Hải Phong (18 tuổi): Anh trai sinh đôi của Hải Băng. Đẹp trai, lạnh lùng, chỉ cười với anh trai và cô em gái út (chắc không????????). Coi em gái còn hơn sinh mạng của mình.

- Trần Hải Nam (20 tuổi): Con trai cả và là người thừa kế tập đoàn Trần Ngọc.

Đẹp trai, dịu dàng nhưng sẽ lạnh hơn tảng băng nếu có người dám đụng đến cô em gái của anh. (Đây chỉ là nhân vật phụ nên mọi người không cần chú ý đâu, mình giới thiệu cho đủ bộ thôi)

Còn nhiều nhân vật lắm, đọc truyện để chiêu mộ nha.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Cuộc Sống Ở Hiện Đại

- Không đời nàooooooooo!!!!!!!!!!!!!!

Một tiếng hét lớn phát ra từ ngôi biệt thự sang trọng. Chính xác thì tiếng hét đó là của chị Hải Băng nhà ta.

- Con không đồng ý! Chẳng lẽ ba không còn yêu mẹ nữa sao? Ba đã quên tình cảm mẹ dành cho ba nhiều như thế nào sao? Không đời nào con chấp nhận mẹ đàn bà này thay thế chỗ của mẹ. BaChát!!

Tiếng bập tại vang lên cắt đứt câu nói của Hải Băng. Cái tát cực mạnh khiến cô ngã sang một bên, may có Hải Nam đỡ kịp nếu không cô đã ôm đất mẹ rồi.

- Ba làm cái gì vậy? Tại sao ba có thể vì mẹ đàn bà này mà đánh chính con gái mình chứ? – Hải Phong tức giận

- Anh ba! Để em. Cô gạt Hải Phong sang một bên rồi quay sang phía ông Hoàng:

- Con sẽ cho ba thấy mẹ đàn bà này không hề yêu ba, cái mẹ ta yêu là tiền của ba.

Nói rồi cô chạy lên phòng thu dọn đồ đạc. Cô quyết định sẽ dọn ra căn biệt thự ở ngoại ô. Xuống nhà thì chỉ còn 2 ông anh đang ngồi trên ghế sofa. Thấy em gái mình kéo vali đi xuống, Hải Nam hỏi:

- Em định dọn đi sao?

- Vâng! Em không thể sống cùng nhà với mẹ hồ li đó được. Hai anh có đi cùng em không?

Hai ông anh thương em còn hơn sinh mạng thì làm sao để cô ở một mình được, ngay lập tức họ phóng về phòng thu dọn đồ đạc. Trước khi đi, Hải Nam để lại một tờ giấy báo cho ông Hoàng biết.

Ba người đã sống ở đây được một tuần. Ngày nào cũng như ngày nào, Hải Nam và Hải Phong đến tập đoàn làm việc, Hải Băng ở nhà điều tra về mẹ đàn bà kia.

(Tại mẹ đàn bà kia cũng làm việc trong tập đoàn nên Hải Phong mới đi làm để canh chừng. Chứ bình thường còn lâu anh mới bước vào cửa cái tập đoàn ấy, có việc gì thì thư kí gửi mail cho).

1 tháng rồi 2 tháng trôi qua, thoáng cái đã 1 năm, sau ngần ấy thời gian điều tra tìm kiếm, cuối cùng bộ ba cũng có được bằng chứng phạm tội của mẹ ta. Hóa ra mẹ ta nhân tình của cô đồng đứng thứ 2 của tập đoàn, 2 người thông đồng với nhau bòn rút tiền của các công ti chi nhánh, lôi kéo các cổ đông khác. Hải Băng nhanh chóng gửi số bằng chứng đó đến văn phòng luật sư thân tín của mình.

Vậy là xong, chuyện này coi như giải quyết ổn thỏa. Tranh thủ thời gian rảnh, ba anh em rủ nhau đi dạo phố, lúc đi qua tiệm sách cũ, Hải Băng thấy mấy quyển truyện NHAC, bản tính tò mò trỗi dậy, cô mua luôn cả bộ. Về đến nhà, cô không chịu đọc một mình nên lôi luôn 2 ông anh cùng đọc. Hải Nam vừa cầm quyển truyện lên thì thư kí điện báo có việc cần anh giải quyết. Thế là chỉ còn hai anh em ngồi ôm đồng truyện. Đến bữa tối thì cũng vừa đọc xong. Hải Phong phán luôn một câu:

"Truyện nhảm kinh!" làm Hải Băng lườm muốn rách mắt, dám bảo truyện cô mua "nhảm". Nhưng suy đi nghĩ lại cô thấy truyện cũng hơi nhảm thật (What????), tội nhất là asisur, nếu là nàng ấy cô nhất định sẽ không như vậy. Nhanh chóng xử lí xong bữa tối rồi lên phòng đi ngủ, mai còn phải bay qua chi nhánh bên Ai Cập với anh ba nữa. Haizzz! Mới nghỉ ngơi được mấy ngày.....

Sáng hôm sau, hai anh em nhanh chóng lên máy bay xuất phát. Cả hai đang nói chuyện vui về bỗng máy bay rung lắc dữ dội, cô quay sang Jack thì 2 khẩu súng đã kề vào thái dương cả 2 anh em.

- Tại sao vậy Jack? Chúng ta lớn lên cùng nhau, cùng luyện võ, cùng vui chơi. Tại sao anh lại làm thế?

- Xin lỗi tiểu thư, thiếu gia. Nếu tôi không làm vậy bà chủ sẽ giết em gái tôi. Tôi...

- Thì ra là vậy! Trên máy bay chắc chắn đã gắn bom. Jack, còn bao nhiêu thời gian?

- Khoảng 5 phút

Hải Băng nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho mẹ đàn bà kia. Giọng mẹ ta vang lên, mang đầy vẻ mỉa mai:

- Thế nào, con gái! Con thích món quà của ta chứ? Hahahaha...

Nghe điệu cười đó, cả ba người không hện mà cùng nổi da gà. Hải Băng không chút sợ hãi đáp trả:

- Haha! Thích, rất thích nữa là đằng khác. Nhưng tôi cũng thông báo với bà một tin cực kì hấp dẫn. Sao? Muốn nghe không? Cực kì vui luôn. Toàn bộ bằng chứng phạm tội của bà và lão Thắng (tên gã nhân tình) đã được gửi đến văn phòng luật sư. Rất nhanh thôi, cả bà và lão ta sẽ được vô tù ngồi tâm sự.

- Mày, mày... Con khó...

Không để mẹ ta nói hết câu, Hải Băng liền cúp máy. Quay sang Hải Phong, cô hỏi:

- Chúng ta sắp chết rồi, anh có sợ không?

- Sợ ư? Em nghĩ anh là ai chứ? Anh chỉ buồn vì từ bây giờ không còn cơ hội gặp lại anh hai và ba nữa. Nhưng biết đâu chúng ta lại được xuyên không nhỉ, vào bộ Nữ hoàng Ai Cập cũng được đấy. Haha

- Anh thật là..... đến nước này mà còn đùa được nữa. Nhưng dù thế nào thì em vẫn sẽ là em gái ngoan của anh, anh ba!

Nói rồi cả hai người ôm chặt lấy nhau. Đúng lúc đó, chiếc máy bay nổ tung khi vừa vào đến không phận Ai Cập.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Xuyên Qua

*Từ bây giờ nữ chính sẽ xưng ta

"Ta đã chết chưa? Sao đầu ta đau thế này? Cả thân thể nữa, cứ như không phải của mình vậy." Trước mắt ta là một màu đen vô tận. Bỗng ta nghe văng vẳng bên tai tiếng ai vừa khóc vừa gọi, hình như là "Công chúa... Công chúa à! Người mau tỉnh lại đi!". Chuyện gì đang xảy ra vậy? Không lẽ khi chiếc máy bay nổ ta không chết?. Hàng loạt câu hỏi hiện ra trong đầu.

Sau mọi nỗ lực, cuối cùng ta cũng có thể mở mắt. Đã lâu không tiếp xúc với ánh sáng nên có chút chói mắt. Đây rốt cục là đâu? Không phải bệnh viện cũng không phải nhà ta. Trần nhà cao, rộng và đặc biệt là được dát vàng, trên đó còn khắc rất nhiều hình thù kì lạ. Cột nhà to phải mấy người ôm, được

chạm trở tỉnh táo. Liếc sang bên phải ta thấy có mấy người con gái ăn mặc rất kì lạ, nhìn kĩ thì thấy cũng quen quen nhưng nhất thời ta không thể nghĩ ra là đã thấy ở đâu. Cô gái quý ngay bên cạnh thấy ta mở mắt thì vội lên tiếng:

- Công chúa, cuối cùng người cũng đã tỉnh lại. Người làm chúng nô tì lo quá. Thật tạ ơn nữ thần Isis đã đưa Người quay lại với chúng thần.

Ta dần mở mắt ra, cái gì mà "công chúa" rồi lại còn "nữ thần Isis". Chuyện gì đang xảy ra vậy? Không lẽ mới tỉnh lại đã được đóng phim? Đang định mở miệng hỏi thì cô ta đã quay sang hô hào với những người còn lại:

- Các người còn nhìn gì nữa, mau đi báo với hoàng tử điện hạ. Còn người, đi gọi thái y mau.

Nhìn cô ấy phân phó mà ta chóng hết cả mặt. Đợi mọi người đi hết ta mới quay sang hỏi:

- Chị ơi, đây là đâu? Mình đang đóng phim gì vậy? Mà thôi chị cho em gấp đạo diễn hay quản lí gì đó đi.

Không biết ta có nói gì sai không mà mặt cô ấy tái mét, lập tức quỳ xuống, nước mắt cũng đã ướt hết mặt:

- Công chúa à, Người không nhớ nô tì sao? Nô tì là Ari đây. Chúng ta đang ở hoàng cung Thượng Ai Cập. Chẳng lẽ Người quên hết rồi sao?

Ari, Thượng Ai Cập, hình như là.... Đúng rồi, là bộ truyện Nữ hoàng Ai Cập mới đọc hôm trước. Nói vậy không lẽ....

- Nói! Ta là ai và ta đã ngủ bao lâu rồi? Đang im lặng đột nhiên ta hét toáng lên khiến Ari giật mình, đã sợ lại càng sợ hơn, lắp bắp:

- Có...công...chúa! Người là...là Asisur, là công chúa của Ai Cập, đại tư tế của...của thần điện. Người đã hôn mê gần một tháng rồi.

- Lấy cho ta cái gương!

Cầm cái gương trong tay, ta hé hé mắt ra nhìn. Woa! Trong gương là một đại mỹ nhân nha. Đôi mắt to tròn, môi đỏ mọng, làn da trắng không tí vết, mái tóc dài mượt đen nhánh. Vậy là đúng rồi, ta đã xuyên không, lại còn là bộ truyện Nữ hoàng Ai Cập nữa chứ. Vậy cũng tốt, coi như ta chưa tận số. Asisur à, ta nhất định sẽ thay đổi cuộc đời cô, không để cô bị ỷ khuất đâu. Mà thôi, bây giờ ta còn chuyện quan trọng hơn phải làm

- Ari, ta xin lỗi. Tại ta ngủ lâu quá nên đầu óc có chút mơ hồ. Thật sự thì giờ ta không nhớ gì hết, em có thể nói sơ qua mọi chuyện cho ta biết không?

Ari mới nghe đã cuống lên định chạy đi tìm thái y, may ta kịp giữ lại. Phải nói đi nói lại rằng ta không sao, chỉ là không nhớ một số chuyện nằng ta mới chịu ngồi yên kể chuyện cho ta. Thì ra ta, à không, phải là Asisur mới đúng, bị té xuống con sông phía sau thần điện. Cơ thể vốn yếu ớt, nay lại bị ngâm dưới nước lâu nên sinh bệnh, hôn mê gần một tháng. Nghe Ari nói nguyên nhân khiến ta té sông là do một nô tì của vương phi Hitari hại. Hừ, mẹ ta chết rồi còn muốn kéo người khác chết theo.

Theo như tình tiết truyện ta đọc thì chắc Carol cũng sắp đến rồi. Xem ra phải nghỉ ngơi dưỡng sức để còn chuẩn bị việc lớn nữa. Đột nhiên:

-CHỊ ASISUR'.....

Chưa thấy mặt đã nghe thấy tiếng, còn ai khác ngoài cậu em trai quý hóa

Menfuisur. Không biết nó có nghĩ đến việc ta là người vừa mới ốm dậy không nữa. La hét om sòm thế này thì người không bệnh cũng thành bệnh mất thôi. Vừa lúc đó từ ngoài cửa một thanh niên khoảng 15 - 16 tuổi bước vào. Ari nhanh chóng thi lễ và đứng sang một bên. Mới thấy mặt ta hẳn đã hỏi tới tấp:

- Chị Asisur, chị sao rồi? Đã đỡ hơn chưa? Con tì nữ đáng chết, dám hại chị ra nông nỗi này. Hiện giờ chị cảm thấy thế nào? Chị có muốn ăn gì không? À, hay là chị muốn uống nước? Sao chị không trả lời? Chị.... ..

- Dừng lại! Em muốn ta mới tỉnh dậy liền hôn mê tiếp hả? Em hỏi như thế làm sao ta trả lời. Xem ra ta chiều hư em rồi. Là một hoàng tử em phải biết giữ gìn hình ảnh của mình chứ. Em mà không bỏ cái tính vội vàng hấp tấp đó thì làm sao có thể trở thành một hoàng đế tốt được? Chẳng lẽ em không để ý thấy rằng các tiên đế đều điềm đạm, bình tĩnh trong mọi trường hợp sao? Đến bao giờ thì em mới trưởng thành được đây? Đầu phải lúc nào ta cũng kề cận bên cạnh giúp em xử lí mọi việc chứ. Em đúng là làm ta tức chết mà.

- Chị chị bình tĩnh kéo hại đến sức khỏe. Tại em mừng quá, nên

Xem ra cậu nhóc này cũng không tệ lắm, vẫn còn biết quan tâm đến người chị này. Nhưng có lẽ đây chỉ là tình cảm chị em, là tình thân của gia đình chứ không phải tình yêu nam nữ như Asisur vẫn nghĩ. Asisur à, cô có một người em tốt thế này sao không biết chấp nhận, cứ chạy theo cái tình yêu không có thật đó làm gì?

Đến cuối cùng kết quả ra sao? Tình yêu không có, ngay cả tình thân cũng mất đi, đã vậy còn bị gả sang nước ngoài, trở thành kẻ bán nước trong mắt người dân của chính mình.

Vị thái y bước vào, cắt đứt mạch suy nghĩ của ta. Ông ấy bắt mạch, kiểm tra rồi nói ta nghĩ ngơi vài ngày là khỏe lại. Menfuisur bận xử lí chính vụ nên cũng không thể ở lâu, nhanh chóng quay về chính điện. Sức khỏe cơ thể này còn yếu cộng với việc ta mới xuyên qua, thể xác và linh hồn chưa hòa hợp nên vẫn chưa thể ngồi dậy. Vậy là phải nằm một chỗ vài ngày rồi. Ta bảo Ari ra ngoài dọn dẹp và chuẩn bị ít thức ăn sau đó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Ta phải dưỡng thương nha~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Gặp Asisur

"Đây là đâu thế này? Thiên đường chăng?" Dừng từ thiên đường là hoàn toàn chính xác. Vì sao ư? Vì ta đang ở trong một khu vườn rất rất đẹp. Những bông hoa lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời, đâu đó có tiếng nhạc du dương, truyền cảm.

Ở giữa vườn là một bộ bàn ghế làm từ thủy tinh, phát ra một thứ ánh sáng đẹp huyền ảo. Gần đó là một bồn nước nhân tạo, từng giọt nước cứ tung lên rồi hạ xuống, thật khiến người ta cảm thấy tâm hồn trở nên thoải mái hơn. Xa xa kia là những áng mây ngũ sắc trôi nhẹ nhẹ. Cảnh tượng thật đẹp và mang đậm chất thần tiên.

- Con thấy sao? Rất đẹp có phải không?

Đang chìm vào vẻ đẹp nên thơ của khu vườn thì tiếng gọi làm ta giật nảy mình, cứ y như đi ăn trộm bị người ta bắt quả tang vậy. Trước mắt ta là một người phụ nữ trung niên nhìn rất sang trọng, quý phái. Từ người cô ấy tỏa ra một khí chất vương giả, ta như nhìn thấy một vầng hào quang bao xung quanh.

- Cô là.... ..

- Ta là nữ thần Isis, là mẹ của Asisur. Vì có một số chuyện muốn nói nên ta mới đưa con đến đây. Con cứ yên tâm, ta không làm hại con đâu.

Ta đo, thật sự là ta đo. "Nữ thần Isis, mẹ của Asisur, muốn nói chuyện với ta"?

Thôi xong, chắc chắn là xử ta cái tội dám cướp thể xác của Asisur rồi. Nhưng đâu phải ta cố ý. Ta thật sự không muốn mới sống lại đã phải chết đâu.

- Hải Băng.....Hải Băng.... ..

- Dạ? Ta giật mình

- Con mệt hả? Chúng ta ra kia ngồi vừa uống nước vừa nói chuyện nào.

Nói rồi cô ấy kéo ta ra chỗ cái bàn. Ở đó có một người con gái đang ngồi, ta chỉ thấy đằng sau nhưng có lẽ rất đẹp. Mà quái, rõ ràng lúc này ta đâu có thấy ai.

- Asisur! Con xem, ta đưa Hải Băng đến rồi nè

Cô gái đó quay lại và ta shock. Đó là nữ hoàng Asisur, là khuôn mặt đó, dáng hình đó, chỉ có điều trẻ và đẹp hơn rất nhiều.

- Hải Băng! Cuối cùng cô cũng đến. Cô có biết ta đợi cô lâu lắm rồi không? Vậy là kiếp trước của ta có thể thay đổi rồi.

- Asisur! Chị nói chị đợi tôi ư? Mà thay đổi cái gì cơ chứ?

- Đúng vậy! Cô sẽ là người giúp ta thay đổi số phận kiếp trước. Ta thật sự buông tay rồi, nhưng ta không thể quay lại để tự mình sửa chữa được, ta sợ rằng ta sẽ lại động lòng, lại đau khổ. Ta.....

"Thay đổi kiếp trước". Vậy hóa ra chuyện ta xuyên không là do cô ấy. Khi đọc truyện Nữ hoàng Ai Cập quả thật ta rất thương Asisur, chỉ vì yêu nên mới thành ra như vậy. Nay ta có thể giúp cô ấy thay đổi cuộc đời, tại sao lại không đồng ý chứ. Hơn nữa đây cũng là cơ hội để ta sống tiếp, cơ thể ở kiếp trước chắc đã không còn nữa rồi.

- Hải Băng, con hãy suy nghĩ kĩ đi. Theo ta được biết thì anh ba của con cũng đang ở thế giới này, nhưng cụ thể là đâu thì ta nghĩ con phải tự tìm hiểu - Nữ thần Isis nghĩ ta không đồng ý nên bồi thêm một câu.

- Anh ba? Nữ thần Isis, Người nói thật chứ? Có thật là anh ba của con đang ở thế giới này không?

- Thật! Là nữ thần Vận Mệnh nói với ta. Anh trai con do chưa tận số nên chưa xuống Diêm phủ. Vừa hay có một người thuộc thế giới này mới đột từ nên cho nhập vào luân. Chỉ có điều cô ấy không chịu tiết lộ là người nào.

Ta vẫn còn cơ hội được gặp lại anh ba sao? Nếu đã vậy thì ta càng phải ở lại:

- Asisur! Tôi đồng ý! Tôi sẽ ở lại thay đổi số phận kiếp trước của cô cũng như để tìm kiếm anh trai tôi. Nhưng mà.....Nữ thần Isis, Người có thể cho con một ít dị năng không? Dù sao thì đây cũng không phải là thể giới của con, con không dám chắc có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ này không.

- Con bé này, cũng tranh thủ quá đi. Thôi được rồi, con hãy chọn đi

- Ừm.....Người cho con khả năng điều khiển nước và nói chuyện với động vật nha

Sau khi truyền dị năng cho ta, Nữ thần Isis có việc bận nên đi trước, ta ngồi lại trò chuyện với Asisur. Nói chuyện với cô ấy ta mới thấy rằng, không nên nhìn mặt mà bắt hình dong. Cô ấy không hề chua ngoa, đánh đá hay độc ác gì, mà ngược lại, những thứ ta cảm nhận được từ cô ấy là tâm hồn trong sáng, tinh nghịch của một cô gái mới lớn. Có lẽ chính vì tình yêu đơn phương dành cho em trai quá lớn đã biến cô ấy thành một người độc ác.

- Hải Băng này, trước đây, khi còn là nữ hoàng Ai Cập, ngoài Ari và Nakuto ra, chưa một ai thật lòng đối xử tốt với ta. Hai người họ cũng chính là người ta nợ nhiều nhất. Ta mong rằng cô có thể đối xử tốt, có thể quan tâm họ nhiều hơn nữa, giúp ta trả nợ cho họ. Có được không?

- Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ làm thế. Tôi sẽ không để họ phải chịu ủy khuất đâu. Mà Asisur này, nếu cô không chê thì từ giờ tôi sẽ trở thành người bạn tốt của cô, cùng cô chia sẻ mọi chuyện.

Nghe ta đề nghị, cô ấy có vẻ bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng đồng ý. Bọn ta ngồi nói chuyện thêm một lúc thì ta xin phép cáo từ vì đã muộn. Asisur phát tay áo và một luồng sáng bao phủ lấy ta.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Carol Đến

Vậy là ta đã đến thế giới này gần nửa tháng rồi. Cả ngày chỉ ăn, ngủ, cuộc sống thật buồn chán. Đạo này thẳng nhóc Menfuisur cũng chẳng đến thăm ta, nghe nói nó phải đi thị sát công trường gì đó. Mà vốn từ trước tới giờ có bao giờ nó quan tâm đến người chị này đâu. Ta mong Carol quá đi. Khi đọc truyện ta cũng không ghét bỏ gì cô bé này, mọi chuyện vốn không phải do cô cố ý. Ta cũng không phải Asisur thật, chẳng đại gì hãm hại cô ta để chịu tiếng xấu cả. Hơn nữa ta về đây để thay đổi cuộc đời Asisur cơ mà....

- Công chúa.....công chúa! Cần thận

Ta giật mình nhìn lại và hú hồn! Tình hình là ta đang đi dọc hành lang điện thần Muối để về tắm cung. Hành lang này vốn rất cao và không có rào chắn, ta lại vừa đi vừa nghĩ ngợi nên xem nữa thì rớt xuống sông Nil. Thật nguy hiểm quá đi. Người cổ đại không biết sợ hay sao mà làm cái hành lang đã cao lại không có lấy một thanh rào chắn. Đúng thật là.....

- Công chúa, sao đạo này người không đến chỗ điện hạ Menfuisur? Chẳng phải trước đây.....

- Ari à! Cái gì cũng giữ ở mức bình thường thôi. Nếu làm quá lên thì sự việc càng tệ hơn thôi. Em có đề ý rằng mỗi khi ta chủ động đến tìm em trai, chủ động thân thiết với nó thì nó đều tìm cách lảng tránh hoặc tỏ thái độ không vui không? Đó là vì nó vốn chỉ coi ta là một người chị, và có lẽ, ta cũng nên dừng lại ở mức đó. Ta sợ rằng, nếu vẫn cố chấp thì đến một lúc nào đó, ngay cả tình cảm này cũng không giữ được. Nếu vậy, người đau khổ chỉ có ta mà thôi. Em hiểu không?

- Công chúa à! Người thật vĩ đại. Người đã vì điện hạ mà làm nhiều việc như vậy, nếu sau này điện hạ dám vì người con gái khác mà phụ lại Người, nhất định nó sẽ là người đầu tiên giết con tiện ti đó - Ari sắp khóc

Ta thật sự rất cảm động với tấm lòng trung thành của Ari, nhưng thế này thì hơi quá. Ta chỉ muốn sống yên bình, không muốn gây chuyện đâu

- Ari, em bỏ cái suy nghĩ đó ra khỏi đầu ngay. Ta biết em trung thành với ta, nhưng không phải là giết người như vậy, em muốn Menfuisur ghét ta hơn à? Em nghe rõ đây, từ bây giờ nếu không có lệnh của ta thì không được tùy tiện gây chuyện. Còn bây giờ, quay về tắm cung dùng bữa nào!

Ta cùng mọi người nhanh chóng quay về tắm cung. Đến nơi thì thấy bàn ăn đã được dọn sẵn, ta nhanh chóng thay y phục rồi ra dùng bữa. Sau khi ta ngồi thì mọi người cũng đều ngồi xuống. Ở kiếp trước, nhà ta vốn ít người làm nên đến bữa là tất cả mọi người đều ngồi cùng nhau, thật sự rất vui, rất ấm cúng. Thế nên kiếp này ta không thích cái kiểu ta ngồi ăn còn mọi người thì đứng nhìn.

Lúc ta mới đưa ra ý này, Ari là người phản đối nhiều nhất. Cô ấy nói cái gì mà chủ tớ thì không thể ngồi cùng mâm, đó đã là quy tắc từ xưa đến nay, chúng ta là người của hoàng gia thì càng phải tuân thủ quy tắc,..... Ta phải nói hết lời rồi chuyển sang dùng quyền lực của công chúa thì cô ấy và mọi người mới chịu ngồi xuống.

Chủ tớ ngồi cùng nhau thì có chết ai đâu, quy tắc thì do còn người đặt ra, cũng có thể sửa mà. Người cổ đại đúng là cổ hủ quá đi. Chỉ có điều đầu bếp ở đây nấu ăn cực kì ngon, không thua gì nhà hàng năm sao. Chỉ cần ngửi thấy mùi thơm thôi là ta đã không thể cưỡng lại. Quả thật, ta rất khâm phục Asisur, thức ăn ngon thế này mà cô ấy có thể cưỡng lại, giữ được thân hình đẹp thế này....

- CHỊ ASISU'.....CHỊ ASISU'.....

Thằng nhóc này, bữa trước ta nói chưa ăn thua thì phải. Menfuisur bước vào đến cửa, thấy sắc mặt ta có vẻ âm u thì nhanh chóng che miệng, cười lấy lòng. Quay sang thấy Ari ngồi cùng với ta thì quát:

- Ari, ngươi ăn mật gấu hay sao mà dám vô lễ, ngồi cùng mâm với công chúa. Ai cho phép ngươi làm vậy? Người đâu.....

Ari và các từ nữ khác nghe vậy thì xanh mặt, vội quỳ xuống xin tha tội. Ta đen mặt. Tên nhóc này, nó vút chị nó vào xó xỉnh nào rồi.

- Là ta cho đấy. Sao, em tính làm gì? Muốn chém luôn ta không?

- Chị, sao chị lại làm vậy? Họ chỉ là người hầu không.... ..

- Em im đi. Người hầu thì không phải người à? Em may mắn được sinh ra trong gia đình đế vương nên được sung sướng, còn họ, chẳng lẽ chỉ vì họ sinh ra trong kiếp làm nô tì thì phải bị đối xử không tốt à? Em thử nghĩ xem, nếu em sinh ra không phải bậc đế vương thì sao? Nếu em sinh ra là một người nô lệ thì sao? Em muốn được đối xử tốt hay tệ bạc?

- Em.....

- Thôi bỏ qua chuyện này. Có chuyện gì mà em chưa tới cửa đã gọi loạn lên vậy?

- À, tí nữa thì quên mất. Hôm nay lúc đi thị sát công trường em có gặp một cô gái rất kì lạ. Cô ta có mái tóc màu vàng và đôi mắt màu xanh, chỉ có điều em chưa nhìn rõ mặt cô ta. Nhưng em nghĩ chắc cô ta là nô lệ ở công trường xây dựng tượng thần. Chiều em sẽ đi bắt cô ta về.

Nghe đến cụm từ "tóc vàng", "mắt xanh" ta chỉ muốn nhảy dựng lên vỗ tay, nhưng trước mặt nhiều người nên đành phải kìm nén. Vậy là Carol đã đến, hiện giờ chắc con bé đang ở nhà Sechi. Phải nhanh chóng đưa Carol vào cung, ta sắp buồn chết rồi

- Ta không cần biết em làm thế nào, nhất định phải đưa cô bé đó về đây. Nếu không thì đừng trách ta. Mau đi đi!

Ta định chỉ chỗ của Carol cho Menfuisur nhưng nghĩ lại, đây là tình yêu của nó, phải để nó tự tìm kiếm mới vui chứ. Menfuisur sợ ở lại sẽ bị ta giáo huấn tiếp nên nhanh chóng rời đi. Ari có vẻ thắc mắc nhưng không dám hỏi, ta cũng lười giải thích. Ari à, sau này em sẽ hiểu thôi! Trong thời gian đợi Menfuisur, ta tranh thủ ăn ít trái cây. Trái cây ở đây rất ngon lại không có chất bảo quản, ăn vào không sợ bị ngộ độc hay ung thư.

-----Buổi chiều-----

Ta đang dạo trong vườn hoa thì nghe tiếng ồn phía sân ngoài tầm cung, chắc Menfuisur về rồi. Đến nơi, ta thấy một cô nhóc cỡ 16 tuổi đang giằng co với Menfuisur, chắc chắn đây là Carol rồi. Menfuisur có vẻ hứng thú ra mặt với cô nhóc này, xem ra trùng tiếng sét ái tình rồi. Mặc dù biết rõ nhưng ta vẫn hỏi cho có lệ;

- Ai đây Menfuisur?

- Chị, đây là con bé mà em đã kể với chị.

Carol vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy ta đã nhào đến:

- Asisur, tôi xin chị. Chị cho tôi về nhà đi. Tôi nhớ mẹ với các anh lắm, tôi còn gia đình bạn bè của tôi, tôi không thể sống ở đây được

Carol à, ta còn không về được thì làm sao đưa em về. Số phận của em đã gắn liền với nơi đây rồi. Tuy nghĩ vậy nhưng ta vẫn lạnh lùng:

- Ta không quen cô. Đừng nói lung tung

Đúng lúc đó, 2 người lính giải một tên nô lệ vào. Ta chưa kịp nhìn kĩ thì thấy Carol nhào đến, khóc lóc:

- Sechi! Các người làm gì cậu ấy vậy. Tại sao lại bắt cậu ấy?

- Carol, cô có sao không? Bọn họ có làm gì cô không?

- Bầm điện hại, công chúa! Thần phát hiện tên này đột nhập vào hoàng cung,

chắc chắn có ý đồ xấu. Chúng thần nên xử lí sao với hắn?

Không để Menfuisur lên tiếng, ta ra lệnh giải hắn giam vào nhà lao của thần điện.

Phải giữ một chút hình tượng của Menfuisur trong mắt Carol chứ. Carol đang định lên tiếng xin tha thì ta nhảy luôn vào hòng, gọi nữ quan Nafutera đưa nàng đi tắm rửa, thay y phục, hoàng phi tương lai của một nước đầu thế ăn mặc rách rưới thế được. Ta cũng xua Menfuisur đi cùng Carol luôn. Thằng nhóc có vẻ thắc mắc nhưng không dám hỏi. Em trai à, sau này em sẽ phải cảm ơn người chị như ta đấy.

Còn về Sechi, sau khi mọi người đi hết ta ra lệnh thả cậu ta. Cho cậu ta một ít tiền căn dặn người đưa về tận nhà. Ta phải đảm bảo sẽ giữ an toàn cho

Carol cậu ta mới yên tâm đi. Carol cũng thật tốt số, mới chân ướt chân ráo đến đây đã gặp được người tốt, lo lắng cho cô bé đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lên Ngôi

Carol sau khi về cung của Menfuisur thì ngày nào cũng tìm cách bỏ trốn. Nhưng quân lính Ai Cập đâu phải dễ làm cảnh, và lẽ dĩ nhiên, nàng ta bị bắt lại. Menfuisur có vẻ khá thích thú với việc chọc điên Carol, nàng ta cứ phải tức đỏ mặt thì thẳng nhóc này mới chịu dừng lại. Hai đứa cứ hờ ra là gây nhau om sòm, đến là khổ.

Đúng là "cặp đôi hoàn hảo". Chỉ tội cho mấy thị nữ bên đó, mỗi lần giận Carol là Menfuisur lại trút lên đầu họ. Cứ tưởng để Carol vào cung thì ta sẽ đỡ buồn, ai dè.....cứ thấy mặt ta là con nhóc đó lại luôn miệng đòi ta đưa về nhà. Khổ quá, có phải ta đưa em về đây đâu, ta muốn về còn không được thì giúp em kiêu gì? Lại còn Ari nữa, suốt ngày.....

- Công chúa à, có vẻ hoàng tử điện hạ rất quan tâm đến con nô lệ Carol đó. Người có cần.....

Đó, mới nhắc là đến liền

- Ari à, ta không sao hết. Menfuisur thích ai là việc của nó, ta là chị tất nhiên sẽ không phản đối. Em đừng suy nghĩ nhiều nữa. Chúng ta ra vườn hái nho đi!

- Công chúa, đó là việc của nô tì. Người cứ ở trong cung, thần sẽ sai người đi hái

- Không được, phải tự hái ăn mới ngon. Đi nào

Không để Ari kịp nói thêm lời nào, ta kéo cô ấy ra vườn nho. Công nhận Ai Cập đất đai màu mỡ thật, cây trái phát triển tốt, không cần thuốc kích thích mà trái vẫn to và ngọt. Ta đi trước hái nho bỏ vào giỏ, Ari đi sau cầm giỏ. Bỗng Ari lên tiếng:

- Công chúa, còn một tuần nữa là Người lên ngôi nữ hoàng và điện hạ Menfuisur lên ngôi Pharaoh rồi. Thần nghĩ chúng ta nên bắt đầu chuẩn bị thôi, bên chính điện các quan tư tế cũng bắt đầu rồi.

Nhanh vậy sao? Chỉ còn một tuần nữa là ta lên làm nữ hoàng, lên làm chủ Hại Ai Cập rồi. Theo như tình tiết truyện thì sau khi lên ngôi, Menfuisur sẽ hủy hôn với ta. Càng nhanh càng tốt, ta chán cuộc sống gò bó trong cung Thượng Ai Cập rồi, sau khi về Hại Ai Cập ta sẽ phát triển nơi đó lớn mạnh ngang với Thượng Ai Cập, không để ai có cơ hội khinh thường ta nữa.

- Vậy sao? Vậy quay về thần điện thôi. Ta cũng phải chuẩn bị cho tốt chứ

Suốt một tuần đó ngày nào ta cũng ở trong thần điện học các nghi lễ để chuẩn bị cho lễ đăng quang. Cũng may trước đây Asisur siêng năng học mấy thứ này, bây giờ trong đầu vẫn còn nhớ khá nên ta học cũng nhanh. Chứ một nữ hoàng từ nhỏ đến giờ ở trong thần điện học các nghi thức tế lễ cầu nguyện mà lại không biết gì thì chết chắc.

-----Ngày lên ngôi-----

Sau một tuần vật lộn với đồng nghi thức rườm rà thì cũng đã tới ngày đăng quang. Sáng sớm ta đang ngủ ngon thì bị Ari lục dậy. Nhanh chóng vệ sinh cá nhân, tắm rửa thay y phục. Sau đó ta phải ngồi im một chỗ để mấy thị nữ bôi bôi trát trát lên mặt. Mặt ta đẹp rồi cần gì trang điểm nữa chứ. Nghĩ thì nghĩ vậy chứ ta chẳng dám nói ra, mắt công Ari lại ca cho một bài. Đạo này ta dễ tính hơn nên Ari cũng vô tư hơn, nhưng nhiều lúc cô ấy cứ như bão mấu của ta vậy. Trang điểm xong mấy cô tì nữ còn đeo thêm một mớ trang sức lên người ta nữa. Áo dát vàng, đeo đồ trang sức bằng vàng, đẹp thật, sang trọng thật nhưng nặng quá.

Tâm cung của ta ở phía Tây, thần điện để làm lễ ở phía Đông, đi hết quãng đường đó chân ta muốn rụng ra luôn. Chính điện được dát vàng, cách trang trí cũng làm nổi lên sự uy nghi, trang trọng nhưng cũng không kém phần huyền bí.

Đội Menfuisur đến, chúng ta thực hiện các nghi lễ, nhận lời chúc của các vị thần sau đó thì dự tiệc chúc mừng. Nếu nữ hoàng không phải ở lại thì ta đã chuẩn từ lâu rồi. Bộ lễ phục này mặc khó chịu quá, lại thêm cái vương miện nữa.

Trong bữa tiệc, sứ thần các nước thay nhau lên chúc mừng. Nhưng xem ra chẳng ai trong số họ là thật lòng cả. Chắc chắn trong lòng bọn họ đều không phục, cho rằng chị em ta còn quá trẻ, không đủ kinh nghiệm để cai trị một đất nước rộng lớn và hùng mạnh như Ai Cập. Menfuisur chung cái bộ mặt tươi cười ra nhưng chắc chắn trong lòng nó chán còn hơn ta. Thà ở lại tâm cung chọc ghẹo Carol còn vui hơn là ở đây nghe mấy lời nịnh nọt sáo rỗng này

-Đại công chúa Mitamun xin phép được thay mặt quốc vương Hitaito chúc mừng tân Pharaoh và tân nữ hoàng của Ai Cập. Chúc Ai Cập ngày càng giàu

mạnh và liên minh Ai Cập - Hitaito ngày càng vững chắc.

- Thật vinh hạnh khi công chúa đến đây. Xin gửi lời cảm ơn của chúng tôi đến quý quốc - Menfuisur thay mặt đáp lễ.

Công chúa Mitamun? Đùa không vậy? Rõ ràng trong truyện cô ta khá là trẻ con, yêu Menfuisur ngay từ cái nhìn đầu tiên mà. Cô công chúa này thì khác, xinh đẹp, còn rất trẻ chỉ cỡ 18 - 19 tuổi lại biết phép tắc và không có vẻ gì là thích Menfuisur. Trong khi ta quan sát Mitamun thì cô ấy cũng đang thầm đánh giá chúng ta. "Đây là tân Pharaoh và tân nữ hoàng sao? Nhìn cũng rất có khí chất."

Nhưng vị Pharaoh kia có vẻ khá trẻ con, cũng đẹp trai nhưng không bằng em trai mình. Còn vị nữ hoàng thì khí chất hơn người lại khá là xinh đẹp, chắc chắn cũng là người tài giỏi. Nếu cô ấy làm em dâu mình thì sao nhỉ?"

Buổi tiệc kéo dài đến nửa đêm thì kết thúc. Ta nhanh chóng quay về tẩm cung nghỉ ngơi. Đúng là một ngày mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hủy Hôn. Trở Về Hạ Ai Cập

Ta lên ngôi nữ hoàng cũng đã một tuần. Hôn sự của ta và Menfuisur cũng đã được thông báo, ta cũng chẳng phản đối làm gì, trước sau gì cũng hủy hôn mà. Nhưng có điều bình thường toàn nghe các cung nữ gọi "công chúa ơi", "công chúa à", bây giờ cứ một "nữ hoàng" hai "nữ hoàng", thật không quen tai. Còn công chúa Mitamun nữa, sau bữa tiệc hôm đó, ngày nào cô ấy cũng sang tẩm cung của ta trò chuyện. Muốn đánh giá một người, chúng ta phải tiếp xúc thì mới biết được.

Cô công chúa này cũng vậy. Lúc mới gặp, ta cứ nghĩ cô ấy rất chín chắn, hoặc ít ra cũng thùy mị, dịu dàng. Nhưng thật ra không phải vậy. Hôm cô ấy đến tẩm cung của ta, đúng lúc ta và mọi người đang ăn cơm. Lúc đầu cô ấy có vẻ bất ngờ và ngại, định xin phép ra về. Nhưng làm sao ta để chuyện đó xảy ra, Ari và mọi người còn ngồi được thì tại sao khách như cô ấy lại không. Cô ấy cũng rất nhanh chóng nhập gia tùy tục.

Cô công chúa này vốn không kiêu kì, cũng không quá khô khan, cô ấy rất vô tư, tình nguyện và có vẻ trẻ hơn so với tuổi, 20 mà nhìn cứ như mới 17 - 18. Chỉ có điều cô ấy có vẻ thẳng tính quá. Ở trong cung của ta mà vô tư nói xấu Menfuisur. Cũng may ta không phải Asisur thật, không có tình yêu sâu đậm với Menfuisur không thì....

Có vẻ như nguyên nhân khiến kiếp trước Asisur giết cô ấy không phải vì quyến rũ Menfuisur mà là vì nói xấu Menfuisur. Ari lúc đầu có vẻ không hài lòng nhưng dần dần cũng bị tính trẻ con của cô ấy thuyết phục. Mitamun ra vào cung của ta thường xuyên đến nỗi lính canh chỉ cần thấy bóng cô công chúa này là tự động tránh đường.

- Công chúa Mitamun, Người đã đến. Nữ hoàng đang đợi Người ở trong phòng.

Đùa à? Ta đợi cô ấy hồi nào chứ

- Asisur à, ta mang cho cô một ít bánh ngọt nè

Không đợi ta phản ứng, cô ấy đã kéo ta ra hoa viên. Ari đã quá quen với tính cách trẻ con của công chúa Mitamun nên chỉ cười nhẹ rồi đi dọn dẹp. Ở giữa hoa viên có một cái ao sen khá là rộng, hình như là thông với sông Nile qua một đường ống ngầm. Mitamun ngồi ở cái bàn gần đó xem ta làm phép tạo bức tường mưa thì nước ao sen.

Đáng lẽ chỉ mình Ari biết ta sử dụng được dị năng, nhưng người tính không bằng trời tính, một bữa ta đang luyện phép ở trong phòng thì Mitamun đến, Ari không ngăn cô ấy được, thế là xong, bí mật bại lộ. Cũng may Mitamun không phải người nhiều chuyện nên không lo chuyện này bị nhiều người biết.

Bỗng nhiên Ari chưng bộ mặt hốt hải chạy vào:

- Nữ hoàng, hoàng thượng bị rắn hổ mang cắn, hiện đang rất nguy kịch. Xin Người nhanh chóng đi giá đến tẩm cung phía Bắc

Nhanh vậy sao? Trong truyện là do lính của Hitaito thả vào, nhưng hiện giờ công chúa Mitamun vẫn còn sống, đâu có lí nào lại do họ làm. Chắc chắn là có người muốn triều đình Ai Cập rối ren để gây loạn đây mà. Có Carol rồi nên Menfuisur chắc chắn không sao. Bây giờ phải lo tìm kẻ đã thả rắn vào cung.

- Ari, Menfuisur không sao đâu, nó có con gái nữ thần sông Nile bên cạnh rồi. Bây giờ em hãy cho người bí mật tìm hiểu những kẻ đến gần hoặc đã vào tẩm cung của Menfuisur, nhất định phải tìm ra kẻ đã thả rắn.

- Dạ, nô tì đã hiểu - Ari đi những vẫn phân vân trong lòng cụm từ "Con gái nữ thần sông Nile". Nữ hoàng nói thế là sao nhỉ?

- Mà khoan đã, em cho người đến tẩm cung phía Bắc nghe ngóng, khi nào Carol cứu Menfuisur thì báo cho ta biết.

- Nô tì tuân mệnh

Đội Ari đi khỏi Mitamun mới thức giấc:

- Tại sao cô không đi thăm Menfuisur? Chẳng phải trước đây cô luôn ở bên cạnh

Menfuisur mọi lúc mọi nơi sao? Lại còn cái gì mà con gái nữ thần sông Nil nữa chứ

- Mitamun à, đừng có suốt ngày ta với cô nữa. Nghe khó chịu quá. Chị hơn tuổi em nên cứ xưng chị - em đi

- Được rồi được rồi. Em trả lời câu hỏi của chị đi

- Đơn giản thôi. Giờ Menfuisur đã lớn rồi, đã trở thành vua rồi chẳng lẽ em vẫn phải ngày ngày ở bên cạnh nó sao? Em còn cuộc sống của em, đâu thể làm bảo mẫu cho nó cả đời được. Với lại hiện giờ bên cạnh nó đã có người nó thích rồi, em không thể làm ki đà cản mũi được. Còn con gái nữ thần sông Nil thì sau này chị sẽ biết

Mitamun gật gù ra về đã hiểu nhưng chẳng biết có thật không nữa. Thôi kệ cô ấy!

Chúng ta tiếp tục nói chuyện vui đùa với nhau. Ta cũng không làm phép nữa, Ari đã đi làm việc, ai biết được lát nữa cung nữ nào sẽ vào báo cáo tình hình bên Menfuisur. Đề phòng vẫn là tốt nhất. Đến khoảng nửa buổi, một cung nữ chạy vào báo với ta, Menfuisur đã được cứu, chắc sắp tỉnh lại. Vậy thì ta phải nhanh chóng đến đó thôi. Dặn dò Mitamun nhớ giữ bí mật chuyện này ta mới yên tâm rời đi.

-----Tâm cung phía Bắc-----

Mọi người đang vô cùng lo lắng, các cung nữ đi ra đi vô từng đoàn, ngự y thì toát mồ hôi hột, hoàng thượng mà có bề gì thì họ chết chắc. Imhotep đứng ngoài đợi tin, nét mặt trông rất khó coi, hoàng thượng thì chưa biết thế nào, lại chẳng thấy bóng dáng nữ hoàng đâu. Carol thấy Menfuisur đau đớn thì lòng thương người trời dẫy, gạt phăng mọi tức giận sang một bên, lấy viên thuốc trong túi áo nhét vào miệng Menfuisur. Tướng quân Minurê nghĩ Carol là gián điệp có ý định giết vua, vội giữ con bé lại.

Rất may thuốc còn tốt, nét mặt Menfuisur trở nên tốt hơn, độc tính đã được chặn lại. Ngự y vội ra báo với Imhotep, không quên kể với ông ta về năng lực thần thánh của Carol. Một lúc sau ta và công chúa Mitamun cũng tới. Bọn họ đều hành lễ nhưng có vẻ không vừa lòng, chắc lại nghĩ nữ hoàng vô tâm không quan tâm đến sự sống chết của hoàng thượng. Ta không quan tâm, muốn nghĩ gì thì nghĩ.

- Hoàng thượng sao rồi?

- Bẩm nữ hoàng, hoàng thượng đã khá hơn, độc tính đã được chặn lại. Công lớn thuộc về cô gái đó, chỉ trong nháy mắt cô ta đã cứu hoàng thượng khỏi cái chết.

Bỏ qua tên ngự y đang bận thần tượng Carol, ta quay sang dặn dò Imhotep giữ kín việc Menfuisur bị rấn cần, lúc này không thể để các nước khác nắm được điểm yếu của Ai Cập. Đường nhiên ta không quên Carol:

- Cô gái kia, người đã cứu được hoàng thượng thì chắc chắn phải biết về y thuật. Kể từ nay, ta giao cho người chăm sóc hoàng thượng đến khi Người khỏe lại. Nếu hoàng thượng có bề gì, ta sẽ đem tên Sechi kia làm vật tế thần. Người nghe rõ chưa?

Carol lo cho sự an toàn của Sechi nên đường nhiên là phải đồng ý. Imhotep cùng với mấy vị đại thần có vẻ bất ngờ với sự phân phó của ta nhưng cũng không dám có ý kiến. Họ vẫn còn muốn giữ lại cái mạng để phục vụ đất nước. Ai chẳng biết từ sau khi nữ hoàng té xuống sông Nil thì trở nên rất hung dữ, ngay cả hoàng thượng còn bị giáo huấn thì

Mấy ngày sau đó, ta chỉ an nhàn ở trong tâm cung chơi với Mitamun. Cô công chúa này cũng thật lạ, gửi thư về cho phụ vương xin phép ở lại đến khi nào ta đến Hạ Ai Cập nhận vương quyền mới về nước. Thế cũng được, ta đỡ buồn. Chỉ tội cho Carol, sau khi Menfuisur tỉnh dậy, biết Carol phục vụ mình thì ra sức chọc ghẹo, làm khó cô bé. Có vẻ nó thích Carol thật rồi. Nhưng khi Menfuisur khỏe hẳn, hai đứa lại tiếp tục gây nhau. Được mấy bữa thì Carol rớt xuống sông Nil, chắc lại về thế kỉ 21 rồi.

Sau khi Carol quay trở lại thì mọi người bắt đầu đồn thổi nhau rằng cô bé là hiện thân của thần linh. Trải qua thêm một số chuyện thì Menfuisur và triều đình Ai Cập chính thức coi con bé là nữ thần. Menfuisur đến gặp ta và tỏ ý định muốn hủy hôn ước. Nó nói Carol là hiện thân của nữ thần, là người đã cứu nó khỏi nạn độc rắn hổ mang rồi các đại thần cũng không phản đối gì gì đó.

Ta đâu cần người nói nhiều vậy chứ, đằng nào cũng hủy hôn mà. Hôm sau, Menfuisur tổ chức một bữa tiệc để tuyên bố hôn ước bị hủy. Hừ, ta đồng ý hủy hôn nhưng cũng đâu cần tổ chức tiệc mừng như thế chứ. Người có vợ đẹp nên không thèm nghĩ tới tâm trạng của người chị như ta luôn. Đúng là thẳng em "tốt".

Trong bữa tiệc, ta tranh thủ nói luôn ý định của mình

- Hoàng thượng, nay ta đã là nữ hoàng của Hạ Ai Cập, không thể ở mãi Thượng Ai Cập được, hơn nữa hôn ước giữa ta và ngài cũng đã hủy. Mong Ngài cho phép ta trở về Hạ Ai Cập.

- Chị Asisur, ta xin lỗi chuyện hôn sự. Nhưng Thượng Hạ Ai Cập.... - Menfuisur có vẻ lưỡng lự, triều thần cũng xì xầm bàn tán

- Yên tâm, Thượng Hạ Ai Cập sẽ không bị chia cắt, ta không phải là người nhỏ mọn vậy đâu. Chỉ là ta muốn cai quản tốt Hạ Ai Cập thôi.

Biết không thể giữ ta lại nên Menfuisur đồng ý. Năm ngày sau đoàn người sẽ xuất phát về Hạ Ai Cập. Mitamun cũng xin phép quay về nước, cô ấy đi trước ta một ngày.

HẠ AI CẬP! NHẤT ĐỊNH TA SẼ BIẾN NƠI NÀY THÀNH MỘT VÙNG ĐẤT TRÙ PHÚ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hạ Ai Cập

Hôm nay là ngày ta đến Hạ Ai Cập - nơi ta sẽ cai quản với cương vị nữ hoàng. Rồi Thượng Ai Cập kể cũng buồn. Đây là nơi ta nhìn thấy đầu tiên khi tỉnh lại, thời gian không lâu lắm nhưng đủ để quyến luyến. Phần khác là do cơ thể này, rời khỏi nơi sinh ra và lớn lên để đến một nơi xa lạ thử hỏi ai lại không buồn. Càng nghĩ ta lại càng cảm thông cho Asisur, nhất là khi nàng ấy bị gả sang Babylon.

- Nữ hoàng! Người muốn nói gì với hoàng thượng không? Chúng ta sắp đi rồi! - Thấy ta cứ thử người ra không đi, Ari lên tiếng nhắc nhở

Ta gật nhẹ đầu rồi bước về phía Menfuisur

- Menfuisur, ta có chuyện muốn nói với em! Ta biết em đã thích Carol rồi..... - Ta ngừng một chút để quan sát thái độ của Menfuisur, quả nhiên nó có chút giật mình - Nhưng em yên tâm, ta không làm hại cô bé đó đâu, người hủy hôn với ta là em mà. Sau này gặp lại nhất định ta sẽ đối xử thật "tốt" với em.

Mọi người đều nghĩ nữ hoàng thật độ lượng và rất quan tâm đến hoàng thượng. Trong khi đó Menfuisur đang toát mồ hôi hột, hẳn biết rõ đó là một lời đe dọa, nếu lần sau gặp lại chắc chắn Asisur sẽ xử đẹp hẳn.

Sau khi "dẫn dò" Menfuisur xong, ta vui vẻ bước về phía xe ngựa. Nhưng chợt nhớ ra một chuyện quan trọng, ta quay lại ghé tai Menfuisur nhắc nhở:

- Nhớ kỹ, không được phép để Carol ở gần sông Nile nếu không có em hoặc quân lính bên cạnh, đặc biệt là khi hai đứa cãi nhau. Còn nữa, đừng để Carol trốn khỏi cung hoặc tiếp xúc với người lạ mặt

- Nhưng tại sao.....

- Đừng hỏi nhiều, cứ làm theo nếu em không muốn mất vợ - Rồi không để Menfuisur có cơ hội hỏi thêm bất cứ điều gì, ta ra lệnh cho đoàn người bắt đầu khởi hành. Vợ chồng này đúng là phiền phức y như nhau, người ta đã nói thế thì cứ làm theo đi, hờ cái là "tại sao".

Cứ nghĩ đi xe ngựa sẽ nhàn hạ lắm, ai dè vừa êm vừa chóng mặt. Giờ ta phát hiện thêm một điều, ta bị say xe ngựa. Mới lên xe được một đoạn đã ói ba bốn lần, ói đến lục phủ ngũ tạng muốn ra ngoài luôn. Tóm lại là phải cho người kiểm hai con ngựa, ta và Ari sẽ đến Hạ Ai Cập trước.

Cũng may Ari vốn là người của Hạ Ai Cập nên chúng ta không cần người dẫn đường. Ari thấy ta đòi cưỡi ngựa thì xanh mặt, ra sức ngăn cản, nhưng thấy ta quyết tâm quá nên đành phải đồng ý. Đùng khinh thường nhau thế chứ, hỏi ở hiện đại ta cũng là một cao thủ cưỡi ngựa đó.

Đi khoảng nửa ngày thì tới Hạ Ai Cập. Chúng ta quyết định không vào cung mà đi bộ xuống chợ. Ta muốn coi dân tình ở đây thế nào, phải biết rõ tình hình dân chúng thì mới đưa ra kế hoạch phát triển được. Nơi đây thật khác so với Thượng Ai Cập, chợ nhưng rất ít người buôn bán, người mua lại còn vắng hơn. Người ăn xin, những đứa trẻ ốm yếu ở khắp nơi. Cuộc sống của người dân nơi đây quả thật rất khó khăn.

- Ari, chẳng lẽ Thượng Ai Cập không gửi trợ cấp xuống đây sao?

- Không đâu nữ hoàng, năm nào cũng có lương thực thuốc men được gửi xuống đây, giao cho các quan tư tế của thần điện việc phân phát

Vậy là mấy vị quan tư tế đó lấy hết rồi, nếu có chia thì chắc chỉ họ hàng của chúng được nhận. Nãy giờ đi đến đâu cũng nghe người dân oán trách đại tư tế Kattai, chắc chắn hẳn ta là người đã im khoản trợ cấp gửi đến. Xem ra phải điều chỉnh lại bộ máy hành chính ở đây mới được.

- **TRÁNH ĐƯỜNG! TRÁNH ĐƯỜNG!**

Một đoàn người ngựa chạy qua, không né tránh người dân mà cứ vậy tông thẳng vào. Một người phụ nữ do bị xô đẩy nên té xuống đường. Ta đang định dùng thủy thuật để cứu bà ấy thì một người thanh niên lao ra cản ngựa lại. Bị bất ngờ, con ngựa nhảy lên hất tên ngồi trên lưng xuống đất. Mấy tên phía sau thấy vậy vội nhảy xuống đỡ hấn dậy. Vừa đứng dậy, tên đó đã hung hăng quay sang chửi người thanh niên kia:

- Người muốn chết hay sao mà dám cản đường ta? Người phải biết người chỉ là một tên đội trưởng nhỏ nhoi trong khi ta là đại thần tứ phẩm, lại còn là thân tín của quan tư tế Kattai.

- Tôi không dám! Nhưng nếu tôi không ngăn ngựa của ngài lại thì chẳng phải người phụ nữ này sẽ chết sao? Ngài là quan đại thần, chẳng lẽ lại không quan tâm đến sự sống chết của người dân sao?

- Ta không quan tâm. Bọn chúng chỉ là một lũ bần tiện, không đáng để ta nghĩ tới. Bây giờ ta phải đi đón nữ hoàng, nếu chậm trễ để Người trách tội thì cả dòng họ ngươi cũng không gánh hết tội đâu. Chúng ta đi!

Một lũ chỉ giỏi nịnh bợ. Chắc chắn bọn chúng nghĩ ta vô tích sự, chỉ thích nghe nịnh nên muốn lấy lòng đây mà. Hỏi mấy người dân xung quanh thì ta được biết người thanh niên đó chính là Nakuto, là người rất giỏi nhưng bị chèn ép nên chỉ có thể làm một đội trưởng nhỏ nhoi. Ta và Ari tiếp tục đi thêm một đoạn nữa thì gặp một số tên có vẻ là người của thần điện, đang đánh đập hai vợ chồng tuổi cũng đã ngoài 40. Nghe mấy người xung quanh nói do họ không đủ tiền để nộp cho thần điện, con gái họ cũng đã bị bắt đi làm nô tì.

Cũng may ta có mang theo tiền, vội sai Ari mang đi cứu hai vợ chồng đó. Ari vừa bước ra thì cũng có một người nữa đến, cũng là một vị tư tế. Nhờ số tiền của ta và người đó, hai vợ chồng kia được cứu. Lúc ta định quay đi thì anh ta chạy tới, ngỏ ý muốn cảm ơn ta đã giúp, nếu mình anh ta thì chắc chắn không thể cứu được.

Nói chuyện qua lại ta cũng biết được anh ta tên là Kato, một tư tế nhỏ trong thần điện. Hôm nay được vinh dự có mặt trong đoàn người chào đón nữ hoàng nên mới ra đây. Kato, Nakuto, nhất định ta sẽ nhớ hai cái tên này!

Đi qua một cái cây lớn, ta bỗng nghe tiếng chim kêu, mà chính xác là ở trên ngọn cây. Dùng thủy thuật đưa tổ chim xuống, ta thấy bên trong chỉ có một con chim ung non, nhìn khá là gầy yếu

- Chị ơi, xin chị hãy giúp em. Bố mẹ em đi kiếm mồi cho em nhưng đã một ngày họ không về rồi. Em sợ lắm, chị đừng bỏ em lại nha!

- Yên tâm, ta sẽ cứu em. Chỉ cần em hứa sẽ luôn ở bên cạnh ta. Có được không?

Chú chim mừng rỡ, vẫy vẫy cái cánh nhỏ xíu, trụi lông của mình. Vậy là ta có thêm một người bạn nhỏ, khá là dễ thương.

Nhìn trời cũng đã muộn, chắc mọi người cũng đến rồi. Ta và Ari nhanh chóng lên ngựa chạy đến hoàng cung. Đến nơi thì đoàn người cũng vừa đến, chúng ta cho ngựa chạy lên đầu, đối diện với đoàn rước. Dẫn đầu là một tên to béo ục ịch, chắc đã ăn không ít tiền của.

- Thần - đại tư tế Kattai xin được diện kiến nữ hoàng! Nữ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Nhìn đoàn người quỳ trước mặt, ta thật sự chán ghét vô cùng. Định để chúng quỳ thêm một lúc cho vui nhưng ta chợt nhìn thấy vị tư tế trẻ tuổi hồi chiều cùng với Nakuto. Thôi, tạm tha cho các người!

- Miễn lễ! Ta cảm ơn các khanh đã ra đây đón. Yên tâm, ta sẽ không bạc đãi các khanh đâu

Mấy tên nịnh thần nghe ta nói vậy thì vui ra mặt. Hừ, đừng tưởng bở! Liếc qua Kato và Nakuto, ta thấy ánh mắt chán ghét hiện lên. Chắc họ nghĩ ta cũng giống bọn kia, không phân biệt phải trái. Chỉ có Ari là hiểu hàm ý câu nói đó, ngoài mặt cô ấy tỏ ra lạnh lùng nhưng thực chất là đang cố nén cười.

- Nữ hoàng, chúng thần đã chuẩn bị tiệc rượu, mời Người hồi cung.

- Được thôi! Dù sao các người cũng không còn nhiều thời gian nữa đâu. Ari,

chúng ta đi!

Trước khi dự tiệc, ta về tắm cung để tắm rửa, thay trang phục, tiện thể sai người chăm sóc cho chim ung. Ta cố ý làm thật lâu để bọn chúng phải chờ, phải để mấy tên đó nếm cảm giác chờ đợi của người dân chứ. Thật sự, nếu không đi tìm hiểu tình hình của người dân chắc ta cũng nghĩ cuộc sống ở đây rất ấm no, thịnh vượng.

Cung điện trang trí lộng lẫy không kém Thượng Ai Cập, tiệc rượu thì ê chề, trong khi người dân không có cái để ăn. Trong bữa tiệc, mấy tên quan thay nhau nịnh nọt, chúc tụng ta. Hừ, ta chán ngấy mấy lời nịnh nọt sáo rỗng này rồi.

Tại đây là bữa tiệc chào mừng ta, ta không thể bỏ về sớm được nên đành ngồi lại.

Cảm thấy đã đủ lâu, ta lấy lý do đi đường xa, cảm thấy mệt nên muốn về tắm cung nghỉ ngơi. Trước khi đi, ta không quên nhắc nhở:

- Sáng mai thiết triều sớm, ai đi muộn hơn ta thì đừng trách sao ta ác.

Bỏ lại mấy tên quan đang bận tiêu hóa mấy lời đó, ta trở về tắm cung nghỉ ngơi. Hôm nay quá mệt mỏi rồi. Lâu nay đều được ngủ nướng nên ta ngày càng lười dậy sớm. Tối nay mà không ngủ sớm chắc mai trời có sập ta cũng không dậy nổi mắt. Dặn dò Ari mai nhớ gọi xong thì ta lăn ra ngủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Xử Lí Chính Sự

Sáng sớm, Ari vô gọi ta dậy, giúp ta vệ sinh cá nhân, chuẩn bị trang phục, trang điểm để thiết triều. Lúc đầu nghe Ari gọi ta nghĩ mình đang còn ở Thượng Ai Cập, định ngủ nướng thêm chút nữa, cũng may Ari nhắc đến chữ "thiết triều" ta mới sực nhớ ra. Hôm qua ta đã nói Ari cho người báo thời gian và địa điểm cho đám quan lại, không biết bọn chúng có để lời của ta vào tai không nữa. Nhanh chóng xử lí bữa sáng, ghé thăm tiểu Kyo một chút rồi ta mới đến phòng nghị sự (tiểu Kyo là tên ta đặt cho chú chim ưng, sau này nó lớn sẽ là Kyo).

Ta sửa soạn cũng khá là lâu, thế mà lúc đến nơi cũng chỉ mới có vài ba vị quan tư tế, thêm khoảng một hai vị tướng quân. Nhìn trang phục có vẻ là mấy vị quan nhỏ, nhưng từ dáng người đến khuôn mặt đều toát lên sự thông minh, chín chắn.

Chắc là không biết hối lộ, nịnh bợ mấy vị đại tư tế nên ị chen ép đây mà. Hừ, còn đến hơn một nửa quan thần chưa đến. Chúng coi lời nói của ta là gió thoảng qua tai, coi nữ hoàng ta chỉ là một con bù nhìn sao? Được lắm, ta không trị các người đến nơi đến chốn thì không phải là nữ hoàng của Hạ Ai Cập này.

- Tham kiến nữ hoàng! Chúng thần thật có lỗi khi khiến nữ hoàng phải chờ. Tại tối qua dự tiệc chúc mừng nữ hoàng về hồi muộn nên..... Mong nữ hoàng trị tội.

- Các ngài làm thế là có ý gì? Là đại thần mà lại đi trễ, để nữ hoàng phải chờ. Các vị không coi phép tắc kỉ cương ra gì nữa sao?

Mấy vị quan có vẻ rất hay chống đối tên Kattai lên tiếng tỏ ý không bằng lòng. Không biết thật không nữa nhưng ta vẫn sẽ ghi nhận.

- Các khanh bình tĩnh! Còn đại tư tế Kattai, khanh yên tâm, ta không..... - Bọn chúng nghe ta nói đến đây thì mừng ra mặt -chỉ xử tội các khanh mà còn phải xử thật nặng nữa. CÁC NGƯỜI NGHĨ MÌNH TO LẮM SAO? Các người coi ta là một con bù nhìn, coi ta là người vô dụng, có thể bị các người điều khiển dễ dàng sao? Các người nên nhớ, ta ... là nữ hoàng, là người có quyền lực lớn nhất ở đây. Còn ông, Kattai, ông nghĩ chức đại tư tế của thần điện Hạ Ai Cập là to lắm sao?

Hừ, vậy thì chức đại tư tế của cả Ai Cập, người đứng đầu hội đồng tư tế của ta để làm gì? Các người nói tại dự tiệc chúc mừng nên về muộn, vậy chẳng phải quy trách nhiệm về cho ta sao? Nhưng các người phải nhớ một điều, hôm qua ta mệt nên giải tán buổi tiệc rất sớm, trước khi về ta còn nhắc hôm nay sẽ thiết triều sớm, mấy lời đó các người vứt đi đâu hết rồi? HẢ?

Thấy ta nổi giận, tất cả các quan, từ lớn đến bé sợ xanh mặt, vội vã kéo nhau quỳ xuống. Chỉ mình Kattai vẫn còn giữ được chút bình tĩnh, chắc hẳn nghĩ ta chỉ dọa chứ không dám làm gì. Vì dù sao hầu hết các đại thần đều theo hắn, nếu xử tội hết thì sẽ không còn ai theo ta. Nhưng người lắm to rồi, ta là ai kia chứ.

- Tất cả những người đi muộn, ngay hôm nay, sau buổi thiết triều lập tức về nhà chép 5000 lần câu "Từ nay chúng thần sẽ làm việc đúng giờ giấc". Còn nữa, mỗi người nộp 50 lượng vàng, 50 lượng bạc vào quốc khố, một nửa trong số đó sẽ được đưa đi giúp đỡ dân nghèo. Người của ta sẽ giám sát các người nên đừng mong gian lận. Việc thu và đi cứu tế cũng do người của ta đảm nhận, các người nhớ đó.

- Nhưng thưa nữ hoàng, hình phạt này.....

- Sao ý kiến à? Rõ ràng là các người mong ta trị tội, ta chỉ đáp ứng yêu cầu thôi mà. Hay các người chê ít, muốn ta tăng hình phạt lên?

- Dạ, dạ không. Chúng thần chấp nhận hình phạt này - Đùa à! Hình phạt này đã đủ kinh khủng rồi, còn tăng thêm chắc họ đi theo các bậc tổ tiên mất.

- À, Kattai, ngài không phải thực hiện hình phạt này, dù sao thì khanh cũng không còn thời gian nữa đâu.

- Đa tạ nữ hoàng - Dù không biết vì sao nữ hoàng lại nói thế nhưng hắn cũng không dám hỏi, dù sao không phải thực hiện hình phạt cũng tốt rồi.

Mỉm cười hài lòng, ta cho phép bọn họ ngồi xuống, bắt đầu buổi nghị sự.

- Kattai, ta hỏi khanh, số lương thực thuốc men cùng với mấy lô hạt giống được Thượng Ai Cập gửi xuống đã phân phát cho dân chưa?

- Dạ bẩm, chúng thần đã chia đều cho người dân, họ đã nhận và bắt đầu sản xuất rồi ạ

- Thật vậy sao?

Vị tư tế cao cao tại thượng của chúng ta bắt đầu đồ mò hôi hột. Hôm nay là ngày gì mà xui thế, mới bước vào phòng đã bị giáo huấn một trận, giờ lại bị tra hỏi. Nhưng chắc nữ hoàng chưa biết gì đâu, cứ giấu đến đâu hay đến đó

- Dạ, thật ạ

- NÓI LÁO! Nếu đã nhận cứu trợ thì tại sao những người dân ngoài kia vẫn phải đi ăn xin, vẫn phải chịu cảnh nghèo đói bệnh tật. Các người nói phân phát cho dân nghèo sao? Ta nghĩ các người ta cất hết số hàng cứu trợ đó vào kho rồi, CÓ ĐÚNG KHÔNG?

Ta đập bàn quát lớn, mấy tên đó có hoảng sợ nhưng vẫn chối đến cùng. Được rồi, để ta coi các người còn chối thế nào nữa

- Ari, đem vào đây.

Ari cùng một số ti nữ từ ngoài đi vào, đem theo một số tài liệu ghi tên đất sét. Đó chính là bằng chứng tham ô của bọn quan lại ở đây. Xem xong, bọn chúng tái mét mặt vội vã quỳ xuống xin tha mạng. Tha ư? Không dễ vậy đâu

- Các ngươi muốn ta tha kiểu gì đây? Kattai, từ khi nhận chức đến giờ ông đã lấy bao nhiêu tiền của, lấy bao nhiêu hàng cứu trợ được gửi tới? Không chỉ thế, bắt con gái nhà lành về làm nô tì, dựa vào việc thờ cúng thần linh để lấy tiền của dân, đó không phải tội lớn sao? Mà theo ta được biết thì ngươi vốn không phải người Ai Cập mà là người Nubia, có đúng không?

Hàng loạt tiếng xì xầm bàn tán vang lên. Hầu hết đều bất ngờ và vô cùng phẫn nộ, vì người Ai Cập vốn trọng thần linh, nay lại để một tên ngoại bang làm vật bần điều linh thiêng đó thì thật không thể chấp nhận. Họ từ sùng bái chuyển sang phẫn nộ đối với Kattai, đều một lòng xin ta dùng tên đó làm vật tế thần. Hừ, không biết trong đầu mấy tên này chứa cái gì nữa. Đi theo hần lâu như vậy mà không biết hần đã làm gì xúc phạm đến thần linh, chắc bị tiền tài và địa vị làm mờ mắt rồi.

- Được rồi, đại tư tế Kattai đã làm ảnh hưởng đến uy danh của thần linh Ai Cập, làm nhiều điều xấu xa. Nay ta ban lệnh, cách chức đại tư tế, giờ Ngọ ngày mai đem đi làm vật tế thần. Toàn bộ của cải sẽ được sung công quỹ, gia đình vợ con bị giáng làm thứ dân. Còn nữa, công báo mọi tội trạng của hần cho toàn dân biết. Lính đâu, giam hần vào tù lao!

Tên Kattai hoảng sợ cầu xin ta. Hần đâu có ngờ toàn bộ cơ ngơi đều tan thành mây khói, ngay cả cái mạng cũng không thể giữ được. Hần cứ nghĩ nữ hoàng mới còn trẻ, chắc không biết gì phải nhờ đến sự giúp đỡ của hần, hần sẽ nhân cơ hội đó nắm quyền hành, gây dựng thế lực. Nhưng người tính không bằng trời tính.... Giờ thì hần đã hiểu câu nói của nữ hoàng lúc sáng "không còn thời gian nữa đâu".

- Còn các ngươi, đừng nghĩ là có thể thoát tội. Người đâu, ban chiếu chỉ. Nghe cho rõ đây, tịch thu toàn bộ của cải mà các ngươi có được do ăn hối lộ, bóc lột công sức của người dân. Ta có danh sách nên các ngươi không trốn được đâu.

Còn nữa, tuần sau sẽ tổ chức một cuộc kiểm tra, đánh giá lại toàn bộ hệ thống quan lại, ai đậu sẽ trở thành quan, ai rớt thì về quê làm ruộng. Tất cả những người nghĩ mình có đủ khả năng đều có thể tham gia, không phân biệt giàu nghèo, quý tộc hay nông dân.

Ta sẽ cho người về Têbê xin cử một đoàn giám sát tài giỏi và công bằng nhất xuống đây tiến hành cuộc khảo sát này. Các ngươi đừng mong gian lận. Còn bây giờ, các ngươi có thể về nhà bắt đầu hình phạt, nhớ kỹ, đừng có gian lận nếu không ta phạt gấp đôi đó. Trưa mai tiến hành nghi lễ tế thần, vẫn câu đó, ai đi trễ thì đừng trách ta ác.

Tất cả quan thần đứng lên cúi đầu chào ta. Ta vừa bước ra khỏi cửa, tiếng than vãn đã vang khắp phòng nghị sự. Đáng đời, ta mà không làm nghiêm thì làm sao bọn chúng sợ. Mặc kệ mấy tên đó, ta và Ari nhanh chóng về tâm cung, xử lý có mấy vấn đề mà đã quá trưa rồi.

Mới bước đến cửa phòng thì một bóng người nhảy ra ôm chầm lấy ta, hại ta xém ngã ngửa.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ra Mắt Người Dân

Bất ngờ! Hai từ này diễn tả chính xác nhất tâm trạng của ta lúc này. Thật không ngờ người này lại có mặt ở đây.

- Asisur, ta nhớ em quá! Lâu lắm chúng ta mới gặp nhau nhỉ? Hihi

Ta đen mặt nhìn vật thể đang ôm cánh tay mình mà ra sức lắc. Mới 2 ngày mà lâu hả? Đánh mắt qua Ari, cô ấy cũng đang rơi vào tình trạng sốc nặng, chỉ thiếu điều muốn rớt hai con mắt ra ngoài

- MITAMUN! Chị làm gì ở đây? Đáng lẽ giờ này chị phải ở Hitaito rồi chứ? Đừng nói là...

- Ta không trốn tới đây đâu. Ta đã cho người về báo với phụ hoàng rồi, ta muốn đi thăm Hạ Ai Cập, chắc tân nữ hoàng đây cũng không đành lòng đuổi một vị khách dễ thương như ta, đúng không?

Không phải ta nói quá nhưng cô công chúa này có khuôn mặt cực dễ thương, đặc biệt là đôi mắt. Nàng ấy mà trung bộ mặt siêu cute cùng đôi mắt ươn ướt như sắp khóc ấy ra năn nỉ thì dù có là thần cũng không thể từ chối được. Mà ta lại là một người bình thường, một người rất thích cái đẹp thì đương nhiên là....

- Thôi được rồi, chị cất cái bộ mặt đấy đi. Mọi người đến phòng ăn trước đi, ta thay đồ xong sẽ ra.

Ngay lập tức đôi mắt nàng ấy chuyển sang hình trái tim, mà trái tim dành cho thức ăn mới khổ chứ. Đúng là to xác mà tâm hồn còn hơn là con nít nữa! Thay đồ xong, ta ghé qua thăm tiểu Kyo, có vẻ được chăm sóc tốt nên cậu nhóc đã khá hơn nhiều. Thấy ta vào, nhóc con ấy mừng rỡ, vẫy vẫy đôi cánh bé xíu

- Nữ hoàng, chị không thương em hay sao mà đem em về đây rồi vứt em cho mấy người kia. Họ chẳng hiểu em gì cả

- Thôi được rồi! Đừng giận nữa mà! Tại chị bận quá, em cũng biết chị là nữ hoàng mà! Thôi mà, chị hứa, nhất định rảnh chị sẽ đến chơi với em, được chưa?

Chú nhóc có vẻ hài lòng, gật gù cái đầu rồi lăn ra ngủ tiếp. Ta nhanh chóng rời bước đến phòng ăn, không thể để mọi người đợi lâu quá, chắc chắn ai cũng đói lắm rồi

- Mitamun, em nhớ chị xuất phát trước mà sao hôm nay mới tới đây?

Nghe ta hỏi, Mitamun bỗng giật mình, làm rớt cả li nước mới cầm lên:

- Hìhì. Ta có thể không trả lời được không?

- Không được, chị nhất định phải trả lời

Sau một hồi lúng túng thì nàng ta cũng có thể nói hết. Hóa ra là do tật ham chơi của Mitamun, đoàn người bị lạc tới một nơi rất xa Ai Cập. Ở đây, Mitamun gặp hai người, một người ăn mặc rất quý phái và một cận vệ, mà theo Mitamun thì cái tên ăn mặc quý phái đó là một tảng băng trôi, lại còn vô lý nữa. Nguyên do là cận vệ của cô bắn vào con thỏ trước, tên kia bắn vào sau, nhưng hẳn nhất định không trả lại cho cô, thế là hai người đấu khẩu cả một buổi sáng. Cũng may lúc đó người tìm đường quay về, ngăn chặn kịp thời một cuộc chiến sắp sửa tới hồi nguy hiểm.

Trước khi đi cô còn tặng cho hắn một cái đập đầu thấu trời xanh. Tuy chưa từng thử nhưng ta cũng có thể tưởng tượng ra được, thật lòng chia buồn với người đã đắc tội với nàng công chúa này.

Nguyên buổi chiều hôm đó và cả sáng hôm sau, ta cùng Mitamun tranh thủ tham quan cung điện Hạ Ai Cập. Đúng là cung điện của hoàng tộc, nguy nga và đồ sộ chính là những từ diễn tả đúng nhất. Không biết nơi này đã lấy đi bao nhiêu xương máu của nô lệ. Sau này ta phải hạn chế tối đa mấy việc xây dựng cung điện đền đài tốn kém này mới được.

Buổi trưa cũng là lúc nghi lễ tế thần được thực hiện. Tối qua ta đã xin nữ thần Isis giúp đỡ nên không có gì phải lo lắng cả. Nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, thay lễ phục và đến thần điện. Ở ngoài cổng thần điện, người dân đã đến rất đông đủ, họ đều mong chờ giây phút này, giây phút đại tư tế Kattai phải đền tội. Và quan trọng hơn nữa là sau nghi lễ này sẽ được tận mắt nhìn thấy tân nữ hoàng, điều mà có mơ họ cũng không dám mơ.

Tên Kattai bị giải đến và được trói tên một cái cột lớn ở giữa sân thần điện. Ta - một thân đen tuyền đầy huyền bí đứng ở vị trí chủ trì, bắt đầu buổi tế lễ

- Hồi các vị thần linh thiêng của Ai Cập, những người bảo hộ cho Ai Cập được giàu mạnh. Xin các vị hãy chấp nhận lễ vật của người dân Ai Cập dâng lên và ban phúc cho đất nước Ai Cập này. Ta - đại tư tế của Ai Cập xin thay mặt người dân gửi lời cầu nguyện tới các vị.

Và từ người ta phát ra một ánh hào quang rực rỡ, ta đưa tay về phía Kattai, lập tức thân thể hắn biến thành từng mảnh nhỏ, tan vào hư vô. Cả thần điện bỗng im lặng, nhưng rất nhanh, họ đều òa lên sung sướng:

- Nữ hoàng Asisur vạn tuế, nữ thần sông Nile muôn năm

- Nữ hoàng Asisur là hiện thân của nữ thần, người sẽ đem hạnh phúc ăm no đến cho Hạ Ai Cập chúng ta. Hoan hô

Hàng loạt tiếng reo hò vang lên. Tất cả như một dòng nước ăm chảy qua tim ta, Asisur, cô có nghe không? Họ đang reo hò, tán dương cô đó, cô có cảm thấy vui không? Ta đã thực hiện được một phần lời hứa với cô rồi!

Ta nhẹ nhàng rời khỏi vị trí chủ trì, bước lên tầng, nơi người dân có thể nhìn thấy. Thấy ta, họ im lặng một chút rồi tiếp tục reo hò, một số người còn tung cả hoa lên nữa. Giờ tay đón những bông hoa, ta cảm thấy rất vui, nở một nụ cười tươi nhất thay lời cảm ơn đối với họ. Nhân dân Ai Cập cảm thấy nữ hoàng của họ thật dễ thương, không hề lạnh lùng và khép kín như lời đồn. Sau khi xong màn nhận hoa, ta ra hiệu cho mọi người im lặng, bắt đầu bài diễn văn ra mắt

- Hồi những người dân của Hạ Ai Cập, ta - nữ hoàng Asisur, từ nay sẽ chính thức tiếp nhận nơi này. Ta sẽ đưa Hạ Ai Cập phát triển ngang với thượng Ai Cập, không để mọi người chịu bất cứ thiệt thòi nào.

Ta mới nói đến đây, mọi người đã hò reo rầm trời, phải đợi họ im lặng ta mới có thể tiếp tục nói tiếp. Ở đây không có loa đài, người dân lại dễ rơi vào tình trạng phấn khích quá mức, quá thật là hơi rắc rối. Nhưng ta không hề cảm thấy khó chịu hay điều gì tương tự. Vì ta hiểu tâm trạng của họ, những người lâu nay phải sống một cuộc sống khó khăn, giờ mới có một người cai trị có thể đem lại cuộc sống ăm no cho họ, tất nhiên họ phải reo mừng rồi.

- Toàn bộ tài sản tịch thu của Kattai cùng với những của cải phi pháp của các đại thần trong triều sẽ được dùng để cải thiện cuộc sống của mọi người. Ta đã cho sản xuất một số lượng lớn nông cụ, có lẽ sau một tuần nữa sẽ có. Còn hôm nay, mọi người hãy đến điện phía nam, xếp hàng để nhận hạt giống, lương thực và một ít tiền để trang trải cuộc sống trong lúc chưa sản xuất được. Mọi người sẽ nhận ruộng sản xuất, sau khi thu hoạch sẽ đóng thuế vào quốc khố, số ruộng được phát và tiền thuế phải nộp sẽ căn cứ vào điều kiện của từng gia đình, nhưng ta hi vọng mọi người sẽ trung thực trong việc này. Còn nữa, nếu không chăm chỉ lao động ta sẽ bắt đi làm nô lệ. Được không?

- ĐƯỢC Ạ! - Toàn bộ người dân đồng thanh

- Ta cũng sẽ cho mở trường học, trẻ em đến tuổi đều phải đến trường, người lớn cũng phải học, người biết sẽ dạy cho người chưa biết, người biết nhiều

dạy cho người biết ít, tận dụng mọi thời gian rảnh để học. Muốn đất nước phát triển thì trước hết người dân phải có tri thức, ta không chấp nhận người dân của ta không biết chữ. Tất nhiên, ta sẽ không bắt mọi người phải đóng tiền học, vì thế nên mọi người đừng lo, hãy cho con em mình đến trường. Chắc ai cũng muốn con em mình sau này có thể trở thành quan to, thành các vị tướng phục vụ cho đất nước đúng không?

- ĐÚNG A!

- Được rồi! Bây giờ mọi người hãy về nghỉ ngơi, chiều đi nhận trợ cấp. Chi tiết mọi việc ta sẽ cho người đưa đến các quan ở đại phương, nếu thắc mắc cứ đến đó hỏi. Nếu không được hãy trực tiếp đến đây, ta sẽ làm chủ cho mọi người.

Đoàn người quý xuống hành lễ, đợi ta đi vào rồi mới đứng dậy ra về. Họ xôn xao bàn tán

- Nữ hoàng thật tuyệt vời đúng không các bà?

- Đúng vậy, đúng vậy. Hi vọng Người sẽ thật lòng yêu thương quan tâm chúng ta

- Chưa chắc đâu, có khi bà ta chỉ giả vờ để lấy lòng chúng ta, sau này cũng sẽ bóc lột như mấy tên quan trước chứ gì - Một người khác xen vào

- Ông đừng có nói vớ vẩn. Tôi tin chắc nữ hoàng Người là thật lòng

- Hi vọng vậy. Tôi sợ cuộc sống trước đây lắm rồi.

... ..

Và vô số cuộc trò chuyện tương tự.

Mới bước ra khỏi thần điện, Mitamun đã ôm chầm lấy ta:

- Asisur, em thật tuyệt vời. Ta ngưỡng mộ em quá đi!

Mất Ari cũng đã biến thành trái tim

- Nữ hoàng, hôm nay biểu hiện của Người thật tốt quá. Người nhìn xem, nhân dân Hạ Ai Cập đều tôn người làm nữ thần rồi đó. Thật tuyệt vời!

- Được rồi, được rồi! Em mệt lắm, chúng ta nhanh chóng về tắm cung thôi

Về đến nơi, việc đầu tiên của ta là thay bộ lễ phục ra, tắm rửa cho thoải mái và leo lên giường đánh một giấc tới gần tối. Mọi việc đều giao cho Ari xử lý, Mitamun cũng đòi giúp nhưng không muốn lộ thân phận công chúa Hitaito nên đóng giả làm trợ lý của Ari. Có 2 người đó thì ta yên tâm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Khảo Sát Chất Lượng

Ta đã ở Hạ Ai Cập được một tuần rồi. Cuộc sống người dân cũng đã ổn định hơn, có vẻ họ khá hài lòng với những chính sách ta đưa ra. Trong một tuần này, do chưa có công cụ để sản xuất nên ta cho người mở mấy lớp dạy nghề thủ công.

Cũng may người của ta khá rành về mấy việc đan lát thêu thùa. Sản phẩm sẽ bán cho hoàng cung, ta không thể cứ phát tiền cho họ như vậy được, họ sẽ trở nên lười biếng, phụ thuộc vào trợ cấp của triều đình. Đợi khi nền kinh tế ở đây phát triển hơn sẽ đem số hàng hóa đó ra chợ bán. Phải nói một điều là người dân ở đây rất khéo tay, những sản phẩm mà họ làm ra nhìn cực bắt mắt, ta không tin sau này không thể bán được.

Ta cũng cho mở các cảng biển để mọi người buôn bán giao tiếp thuận tiện hơn, các thương nhân ngoại quốc cũng có thể đến đây, như vậy nền kinh tế sẽ mau phát triển hơn. Trước đây ta có đọc một ít sách lịch sử, hầu hết những người đứng đầu đều thực hiện chính sách "nội bất xuất, ngoại bất nhập", tuyệt đối không thể dẫm lên vết xe đổ đó.

Người từ Thượng Ai Cập mà ta cần cũng đã đến đủ, chuẩn bị cuộc khảo sát thôi. Cuộc khảo sát này ngoài kiến thức, trí tuệ dành cho các quan đại thần còn có võ thuật đối với các vị tướng, sự thật thà trung thành uyên bác đối với các tư tế.

Ta cũng đã làm sẵn mấy bản kế hoạch luyện tập cho quân lính, mấy lần đi qua doanh trại ta thấy bộ họ quá yếu. Nghĩ sao quân lính bảo vệ hoàng cung mà đứng ngáp ngáp dài, lính chủ lực thì chỉ cần một hòn đá là có thể hạ gục. Quá tệ, thế này thì khi có giặc nơi này sẽ bị hạ đầu tiên.

- Thừa nữ hoàng, chúng thần đã làm xong đề thi. Nhưng về phần các tướng quân thì....

- Yên tâm, ta đã thảo sẵn cái đề kiểm tra các vị tướng rồi. Sáng mai sẽ đồng thời kiểm tra tất cả, các đội trưởng cũng không ngoại lệ

- Tuân lệnh. Chúng thần xin phép cáo lui

Đề thi dành cho các vị tướng cũng rất đơn giản. Ngoài kiến thức cơ bản cần phải có thì chỉ là các phần đấu võ, vượt qua các thử thách trong sân tập luyện, tất nhiên là ta đã nâng độ khó lên một vài lần và cuối cùng là né tránh 100 ám khí của ta, trúng càng ít cơ hội đậu càng cao. Các vị tướng của ta không thể "hữu dũng vô mưu", phải có cả kiến thức và kỹ năng kết hợp với sự nhạy bén.

Thời gian còn lại ta tranh thủ luyện tập khả năng sử dụng ám khí của mình. Tạm thời ta chỉ sử dụng đá để ném, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên cộng với thời gian quá ngắn, chắc chắn họ không thể chuẩn bị tốt được. Những lần sau thì khác, không qua được chỉ có chết.

Thoảng cái đã đến giờ thi, hầu hết thí sinh là các quan lại triều đình, các vị tướng, các đội trưởng, hiếm lắm mới thấy bóng dân thường. Có lẽ họ không được đi học nên không dám đăng kí đi thi.

- Hồi tất cả các thí sinh, hôm nay các ngươi có mặt ở đây là để ta đánh giá khả năng có đủ để trở thành quan của Hạ Ai Cập, thành người hỗ trợ ta cai quản Hạ Ai Cập không. Đây sẽ là kết quả thực nhất về năng lực của các ngươi vì thế hãy làm bài một cách trung thực nhất, nếu rớt thì phải về ôn luyện lại, năm sau sẽ tiếp tục thi. Tất nhiên ta vẫn hi vọng các ngươi có thể đậu hết. Nhớ kĩ, tuyệt đối không được gian lận, nếu phát hiện ta sẽ chém đầu ngay lập tức. Cuối cùng, chúc mọi người làm bài tốt!

Lúc ta kết thúc lời nói cũng là lúc giờ thi bắt đầu. Một số sau khi đọc đề thi bắt tay vào làm ngay, số khác thì vỗ đầu bứt tóc, nhăn nhó mặt mày than trời. Ta nhìn biểu cảm của bọn họ mà thâm chia buồn, ai bảo các ngươi không lo học bài, suốt ngày ăn chơi hết ra kĩ viện này lại vào quán rượu kia, không thì cũng bày tiệc rượu đàn đúm ở nhà.

Giờ thi ta đã hiểu cảm giác của mấy vị giám thị coi thi rồi. Quả thực rất là chán và buồn ngủ. Cũng may trước khi ta ngủ gật thì tiếng kèng báo hết giờ vang lên.

Một nửa thì có vẻ khá hài lòng với bài thi, nửa còn lại thì thất vọng ra mặt.

- Ngày thi hôm nay sẽ kết thúc tại đây. Sáng mai sẽ thi võ thuật, các tướng quân, đội trưởng và những người đăng kí thi võ thuật sẽ tập hợp ở sân tập luyện. Còn bây giờ, GIẢI TÁN!

Mọi người nhanh chóng giải tán, một số thì về nghỉ ngơi, số khác thì tiếp tục tập luyện cho ngày mai.

Sáng hôm sau

Sân luyện tập ồn ào náo nhiệt, họ đều nghĩ mấy thử thách ở đây quá đơn giản nên không cần lo lắng. Hừ, các ngươi khinh thường ta quá đấy, mọi thứ đều đã được nâng cấp lên mức độ mới, ngang với mức độ luyện tập của ta ở hiện đại. Tuy nhiên ở đây không có nhiều thiết bị hiện đại nên mức độ vẫn khá là nhẹ.

- TẬP HỢP NÀO! Các ngươi đừng nghĩ đơn giản thế này, theo ta vào khu kiểm tra nào.

Đoàn người đi vào khu riêng biệt. Tất cả đều shock với những thử thách ở đây, thật quá sức tưởng tượng của họ.

- Nữ hoàng, làm sao có thể vượt qua những thử thách này. Khi chúng thần tập cũng đâu có đến mức thế này

- Đúng, vì các ngươi tập quá nhẹ nhàng nên bây giờ mới yếu ớt như thế. Đường đường là quân chủ lực, là tướng của Hạ Ai Cập mà không thể vượt qua những thử thách này thì còn ra thể thống gì nữa. Bây giờ ta sẽ làm mẫu cho các ngươi coi. Ari, chuẩn bị

Sau khi thay trang phục cẩn thận, ta bắt đầu thực hiện mấy cái thử thách đó. Quá đơn giản, hồi ở hiện đại ta phải thực hiện nhiều bài tập khó hơn nhiều.

- Sao các ngươi thấy thế nào? Đến ta mà còn có thể dễ dàng vượt qua, lẽ nào các ngươi không thể?

Mọi người sock tập hai. Không ngờ nữ hoàng lại tài giỏi đến thế. Ari chỉ thiếu điều là xỉu ngay tại chỗ. Có cần tới mức đó không chứ. Haizzz

Nhanh chóng gõ kèng để gọi mọi người dậy và bắt đầu cuộc thi. Nhìn bọn họ chật vật mà ta chỉ biết lắc đầu chán nản, quá yếu kém

Sau cuộc thi thì có 20 người vượt qua được 2/3 thử thách, duy chỉ mình Nakuto là hoàn thành hết. Tốt, phải thế mới được chứ.

- Các ngươi nghe đây. 21 người đã vượt qua thử thách hôm nay, 2 ngày nữa sẽ có mặt để trải qua thử thách cuối cùng. Yên tâm đi chỉ là tránh 100 ám khí của ta thôi mà, không khó đúng không? ^^ À còn nữa, những người không vượt qua thử thách hôm nay sẽ được chọn vô để luyện tập, sẽ là nguồn để năm sau dự thi tiếp. Bây giờ mọi người hãy về nghỉ ngơi!

Buổi kiểm tra hai ngày sau đó diễn ra khá là nhanh chóng. Kết quả là có 5 người tránh được 80%, 10 người tránh được 50%, còn lại 4 người xỉu ngay sau khi trúng cái thứ 10, riêng Nakuto né được 90%. Kết quả chấm thi cũng đã có, 50 người đậu, trong đó có 16 người kia.

- 50 người có mặt ở đây là những người đã vượt qua cuộc khảo sát này. Ta sẽ dựa theo số điểm và khả năng của từng người để phân công công việc. Chắc chắn sẽ công bằng. Ta hi vọng các khanh sẽ cùng ta phát triển Hạ Ai Cập này, đưa nơi đây phát triển hơn nữa, không để bất cứ ai khinh thường

chúng ta. Có được không?

- ĐƯỢC Ạ! NỮ HOÀNG VẠN TUỆ, VẠN TUỆ, VẠN VẠN TUỆ!

- Được rồi! Mọi người về nghỉ ngơi đi. Chắc ai cũng mệt lắm rồi nhỉ

- Chúng thần cáo lui

Thế là xong việc tuyển chọn bộ máy quan lại. Đúng là mệt chết người mà. Mất cả tuần chứ chẳng chơi. Phải về tẩm cung nghỉ ngơi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Quân Đội

Sau khi bộ máy chính quyền mới đi vào hoạt động, công việc của ta cũng đỡ đi phần nào, có thời gian để trò chuyện với Mitamun và tiểu Kyo. Nakuto là đại tướng quân, thống lĩnh cấm vệ quân; Kato là đại tư tế của thần điện, thay ta phụ trách các nghi thức tế lễ; Kenta là tể tướng, giúp đỡ ta trong việc xử lý chính sự.

Nếu tri thức của Thượng Ai Cập là Imhotep thì bộ não của Hạ Ai Cập chính là Kenta, tuy còn trẻ nhưng rất tài giỏi. Độ trung thành của 3 người này ta đã dùng thủy thuật để kiểm tra, tuyệt đối có thể tin tưởng.

- Mitamun, chị có muốn đi cùng ta tới sân tập luyện không?

- Sân tập luyện sao? Được đấy chúng ta đi thôi

- À đợi chút. ARI! Đem tiểu Kyo ra đây, ta cũng muốn nó luyện tập một chút

Tiểu Kyo bây giờ đã khá lớn, lông mọc dài và mượt, ra dáng một chú chim săn mồi rồi. Tuy nhiên suốt cả ngày chỉ ở trong tẩm cung của ta ăn rồi ngủ, nếu không cho luyện tập chắc nó biến thành gà nhà mất. Để tiểu Kyo đậu trên vai, ta, Ari và Mitamun tới bãi tập. Tới nơi, một cảnh tượng làm ta tức muốn giết người luôn.

Cái gì thế này? Quân lính thì tụ tập thành nhóm ngồi dưới gốc cây đánh bạc, quân quân thì ngồi uống rượu, cười nói rôm rả, thêm mấy cô kỹ nữ nữa là thành một chốn ăn chơi thực thụ. Ta nở một nụ cười lạnh, Ari và Mitamun quay sang nhìn thấy thì đồng loạt nổi da gà, kéo nhau đi chậm lại. Ta bước vào, cất giọng cực nhẹ nhàng:

- Cần ta gọi thêm mấy kỹ nữ vô giúp vui không?

- Được được, người mau.....- Tên đó quay ra nhìn thấy ta thì lắp bắp - ...nữ...nữ hoàng...Người....

Mấy tên kia nghe vậy liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy ta thì đồng loạt quỳ xuống, cúi gầm mặt

- Định hỏi ta làm gì ở đây chứ gì? Nếu ta không đến kiểm tra đột xuất thì không biết tình trạng này còn tiếp diễn đến bao giờ. Các người là những người trong tương lai sẽ bảo vệ Hạ Ai Cập này, đơn giản hơn là bảo vệ chính gia đình, chính quê hương của các người mà các người lại làm thế này ư? Các người không chịu luyện tập cho tử tế, vậy thử hỏi sau này khi có giặc ngoại xâm phải làm thế nào? Các người đành lòng để cho gia đình mình chịu cực khổ sao, phải giương mắt nhìn cảnh nước mất nhà tan sao?

- Nhưng thưa nữ hoàng, cách thức luyện tập này quá khó. Chúng thần.....

- Khó sao? Thật sự là khó hay do các người quá lười, không chịu cực được? Vậy ta hỏi các người, luyện tập ở đây khó hay bài khảo sát hôm trước khó hơn?

- Bài khảo sát

- Vậy tại sao ta có thể dễ dàng vượt qua mà các người lại không thể vượt qua một bài tập đơn giản thế này? Trong khi đó, các người nên nhớ ta là một người con gái còn các người là những thanh niên lực lưỡng, các người không cảm thấy mình quá yếu đuối sao?

Cả doanh trại im phăng phắc. Tất cả đều cúi đầu xấu hổ, quả thật họ quá yếu đuối, thua cả một người con gái hằng ngày ở trong cung cấm thì còn gì là nam nhi nữa. Họ đưa mắt nhìn nhau và đồng lòng quyết tâm

- Nữ hoàng, chúng thần đã biết sai. Từ nay chúng thần sẽ cố gắng luyện tập, không để nữ hoàng phải thất vọng.

Thấy họ hùng hực ý chí quyết tâm, ta nở một nụ cười hài lòng. Nhưng tự nhiên cảm thấy có gì đó hơi lạ, tất cả binh sĩ đều nhìn ta không chớp mắt, quay sang Ari và Mitamun tò mò không hiểu

- Nữ hoàng à, là do Người cười đẹp quá đó

Hiểu vấn đề, ta háng giọng để gọi hồn đám người kia về

- Ta hi vọng các người sẽ thực hiện được những lời mình nói. Ta sẽ đảm bảo cuộc sống của gia đình các người nên cứ yên tâm. Tuy nhiên ta cũng muốn nhắc nhở:

Khi luyện tập và trong các cuộc kiểm tra, các người phải đoàn kết, không được chơi xấu. Nhưng khi ra chiến trận thì khác, ta không cần biết các người làm thế nào, chỉ cần thắng được quân địch, ít hi sinh nhất và bảo vệ tính mạng của mình là được, chơi xấu cũng không sao. Các người phải nhớ rằng ở nhà còn gia đình người thân đang mong ngóng, không được phép liều mạng, như vậy sẽ mang tội bất hiếu với bố mẹ. Các người làm được không?

- Dạ, được ạ!

Trong lòng các binh lính đều cảm động. Nữ hoàng quan tâm họ như vậy mà họ lại không lo luyện tập, làm Người thất vọng. Nhất định từ bây giờ phải chăm chỉ luyện tập, trở thành những chiến binh dũng mãnh nhất Ai Cập. À mà còn phải bảo vệ tính mạng của mình nữa, nữ hoàng nói rất chí lý.

Rời trại tập luyện, chúng ta ra một đồng cỏ rộng lớn gần sông Nile để tập cho tiểu Kyo bay. Trên đường đi ta dặn dò Ari nhớ cho người chuẩn bị cơm cho binh lính, họ tập luyện nhất định rất mệt.

- Tiểu Kyo à, sai cánh ra...đúng rồi...giờ thì đập cánh nào.....nhanh.....nhanh nữa.....bay lên.....RẦM!

Đây là lần thứ $n+1$ tiếng động đó phát ra, và tất nhiên, n không nhận giá trị dưới 10.

- Nữ hoàng.....Mấy cái cây xung quanh sắp rụng hết lá rồi - Ari khóc thầm cho mấy cái cây tội nghiệp.

- Haizz, ta biết rồi. Tiểu Kyo, em mà không bay được là ta giao em cho tướng quân Nakuto đấy, chừng nào được thì từ quay về với ta, được không?

Tiểu Kyo rung mình, cất cánh bay vút lên. Ai còn được chứ vị này thì không. Mới gặp lần đầu đã đòi thịt nhóc, lần 2 thì xin nữ hoàng tập luyện cho nhóc, không biết thế nào nhưng chắc chắn là khổ rồi. Tốt nhất là ở với nữ hoàng!

- Giỏi lắm tiểu Kyo. Giờ thì chúng ta đi gặp tướng quân Nakuto nào! Yên tâm, ta không giao em cho ngài ấy đâu.

Ta phải gặp Nakuto để đưa một số kế hoạch luyện tập cho binh sĩ, tiện thể nhờ dạy bắn cung luôn.

Ta để Mitamun ở ngoài phòng khách với Ari, dù gì cũng là công chúa ngoại quốc, không thể không đề phòng. Bàn bạc với Nakuto một số phương án xây dựng quân đội và nhờ ngài ấy tìm giúp ta một đội cận vệ, đào tạo thật giỏi cả về võ thuật lẫn mưu lược, tất nhiên phải cho uống nước trung thực để kiểm tra độ trung thành của họ. Đây sẽ là các cận vệ của ta, dù có võ nhưng có người bảo vệ vẫn tốt hơn, nhất là khi ta phải mặc trang phục nữ hoàng, toàn váy áo rườm rà, không tiện đánh nhau.

- À Nakuto này, anh dạy ta bắn cung nha!

- Nhưng nữ hoàng.....

- Không nhưng nhị gì hết, ta quyết rồi

Thế là cả đám kéo nhau ra sân tập bắn cung. Mitamun cũng muốn tham gia nhưng mới cầm cây cung lên đã méo mặt, thế là bỏ cuộc. Nàng ấy chuyển sang tập sử dụng đoản kiếm, cái này có vẻ phù hợp hơn. Mấy cái đó thì ta biết rồi, chỉ có bắn cung là chưa thử, hồi ở hiện đại 2 anh có rủ đi tập nhưng tại ta lười quá.

Nhắc mới nhớ, đã lâu lắm rồi mà vẫn chẳng có tin tức gì của anh ba, thật sự ta rất nhớ anh ấy. Mà thôi, tạm thời gác chuyện đó qua một bên, ta còn nhiều chuyện phải làm lắm.

Vút....Tiếng mũi tên xé gió bay đi và.....đó là của Nakuto. Còn của ta

thì.....pung....và mũi tên rớt bụp xuống ngay dưới chân. Khô ghê, đây đã là lần thứ $n+1$ mũi tên không bay đi rồi. Tiểu Kyo đậu trên cái cây gần đó cất tiếng chọc ta:

- Chị cũng giống em rồi nha!

- Em còn nói nữa là ta không quan tâm đến em luôn đấy

Tiểu Kyo bị dọa thì nghiêng đầu tỏ vẻ ngây thơ vô tội, mắt còn chớp chớp lấy lòng nữa chứ. Cũng tại thời gian qua ta bận quá, để nó chơi với Mitamun nên giờ giống y chang nàng ấy, từ tính cách đến độ lảm nhảm. Đúng thật là....

Ta giương cung lên và lần này mũi tên lại.....rớt xuống chân. Tức quá ta cầm cung lên lần cuối, lấy mũi tên và nhắm mắt bắn đại, nếu trúng thì tập tiếp còn không thì bỏ cuộc. Và bất ngờ ghê, mũi tên bay đi rồi cắm thẳng vào giữa hồng tâm. Đang cười tít mắt vì sau n+1 lần thất bại cuối cùng cũng có 1 lần thành công thì Ari chạy vào, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng:

- Nữ hoàng, Thượng Ai Cập có chuyện lớn rồi....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đi Chơi

Thấy Ari hốt hoảng làm ta cũng sợ theo. Không biết lại xảy ra chuyện gì nữa, Carol bị bắt hay Menfuisur bị đầu độc đây? Đưa cho Ari li nước, để cô ấy bình tĩnh lại ta bắt đầu hỏi:

- Bình tĩnh chưa? Bắt đầu kể lại mọi chuyện cho ta nghe nào

- Nữ hoàng, hồi này có người của ta từ Thượng Ai Cập về báo là hoàng phi tương lai mất tích rồi ạ

- MẤT TÍCH? Chẳng phải lúc nào cũng có người đi theo con bé sao?

- Thưa, do hoàng thượng không cho hoàng phi ra khỏi cung nên hai người cãi nhau. Hoàng phi tranh thủ lúc hoàng thượng thiết triều đã cùng Teti trốn ra khỏi cung, nhưng khi đến nơi thì Carol quên đồ ở phòng sai Teti về lấy, khi cô nhóc đó quay lại thì hoàng phi đã biến mất. Hoàng thượng nổi trận lôi đình, đòi giết Teti, cũng may nữ quan Nafutera cầu xin được. Nữ hoàng, hay nhân cơ hội này.....

Vậy là con bé té xuống sông Nil rồi về thế kỉ 21 rồi. Chắc không có chuyện bị Izumin bắt đầu, vì công chúa Mitamun đâu có việc gì, hơn nữa cũng đã báo cho quốc vương Hitaio rồi mà.

- Không, tuyệt đối không được. Carol giận Menfuisur nên về nhà mấy bữa, khi nào bình tĩnh con bé sẽ quay lại, ta không muốn xen vào chuyện tình cảm của hai đứa nó đâu. Việc quan trọng bây giờ là phải phát triển Hạ Ai Cập, ta không rảnh để chạy theo mấy thứ tình cảm không có kết quả đó đâu

Mitamun ngồi bên thềm cảm thán trong lòng: "Không ngờ vị nữ hoàng này lại thay đổi đến vậy. Nghe nói trước đây cô ấy không ngừng bám theo Menfuisur, mong muốn được làm vợ Menfuisur. Vậy mà bây giờ chỉ quan tâm đến dân chúng, gạt bỏ chuyện tình cảm qua một bên. Thậm chí khi nghe tin cô hoàng phi kia mất tích cũng không quay về Thượng Ai Cập. Xem ra phải cố gắng đưa cô ấy trở thành em dâu của mình mới được. Hihi^^"

- Chị Mitamun....chị Mitamun....MITAMUN! Chị có nghe cái gì không vậy?

- Hả? À...Ồ...Ồ. Ủa mà em nói cái gì vậy?

- Bỏ tay! Chị chuẩn bị đi, lát nữa chúng ta sẽ đi chơi

Trong lúc đợi Mitamun ta đi gọi tiểu Kyo, chắc cậu nhóc đang lăn ra ngủ chứ gì. Ta đoán không sai mà, nhóc con đó đang gật gà gật gù trong tổ, nghe ta gọi còn rúc đầu vào cánh cổ tình ngủ tiếp. Phải dùng biện pháp mạnh mới có thể lôi đầu nhóc dậy. Khó ghê! Ta là chủ của nó mà sao nó chẳng giống ta chút nào vậy? Bình thường ta chỉ cần Ari nhắc đến từ ấn sáng là dậy liền. Đàng này.....

Ta, Mitamun, Ari và tiểu Kyo quyết định sẽ đến một bãi cỏ lớn, ngay cạnh một khu rừng cấm trại. Chúng ta chỉ mang theo thức ăn, nước uống và một tấm bạt để ngồi, đương nhiên là ta không nhắc đến cụm từ "cấm trại", mắt công bọn họ lại thắc mắc

- Ari à, chỗ này được đấy. Vừa có thể nhìn thấy dòng sông Nil lại ở ngay dưới tán cây, không lo bị nắng.

Ari trái bặt xuống, ta và Mitamun giúp nàng ấy bày thức ăn ra. Chủ yếu là các loại bánh ngọt, trái cây và nước uống, nói chung toàn là đồ ăn vặt. Vừa ăn chúng ta vừa trò chuyện rất rôm rả. Người ngoài nhìn chắc không nghĩ đây là nữ hoàng, công chúa và một nữ quan đâu. Cả ba nói chuyện cười đùa như những người bạn bình thường, không hề phân biệt giai cấp.

- Asisur à, em còn yêu Menfuisur không?

- Tại sao tự nhiên chị lại hỏi vậy?

- Thì em cứ trả lời đi

- Còn, rất nhiều! Nhưng đó chỉ là tình cảm của một người chị dành cho một người em. Tình cảm suốt 18 năm, đâu thể nói bỏ là bỏ được. Em chỉ có thể chuyển từ tình yêu nam nữ sang tình cảm chị em mà thôi. Bởi em biết, tình cảm này chỉ là tình đơn phương của em, chắc chắn không có kết quả, chỉ bằng sớm buông tay để sau này đỡ phải khổ.

Em không thể chấp nhận cảnh bị chính người mình yêu đem bán sang nước khác, bị thần dân của mình ghét bỏ. Hơn nữa em cũng muốn Menfuisur được hạnh phúc với người nó yêu. - Đây không phải diễn mà chính là nỗi lòng của ta, cũng chính là những tâm sự của Asisur.

Tuy linh hồn của ta nhưng thân xác này vẫn là của Asisur, đương nhiên tình cảm đối với Menfuisur vẫn còn rất sâu nặng, ta đâu thể xóa bỏ hết được.

Không khí bỗng trầm xuống. Mỗi người một suy nghĩ riêng. Ari cảm thấy đau lòng thay cho nữ hoàng, cô theo nữ hoàng từ nhỏ, đương nhiên hiểu tình cảm mà nữ hoàng dành cho hoàng thượng lớn đến nhường nào. Nay người có thể vì hạnh phúc của hoàng thượng mà làm nhiều như vậy, thật đáng khâm phục. Mitamun cũng không ngờ người con gái này lại mạnh mẽ đến vậy, chấp nhận để người mình yêu hạnh phúc bên người con gái khác, nếu là cô chắc chắn không bao giờ.

Nhưng quả thật lời Asisur nói không sai, tình đơn phương sẽ đau khổ vô cùng.

- Vậy em thích mẫu người như thế nào?

- Em ấy hả? Cũng không có gì đặc biệt. Chỉ cần yêu em thật lòng, biết quan tâm lo lắng, đem lại cảm giác an toàn cho em là đủ. Và đặc biệt, em không thể chấp nhận việc chia sẻ chồng mình với người phụ nữ khác, nếu ai lấy em thì người đó phải xác định chỉ yêu và cưới mình em. Còn không thì.....đừng mơ em đồng ý.

Mitamun trầm suy nghĩ: "Thằng em trai mình khá lạnh lùng, trước giờ không hề quan tâm đến nữ nhi. Nếu nó yêu ai chắc chắn trong lòng chỉ có người đó, nhất định phải khiến nó yêu Asisur. Nhưng chuyện chỉ cưới mình em ấy thì hơi khó, nhưng không sao, chỉ cần Izumin yêu Asisur thì chuyện gì cũng xong. Ôi, mình đúng là người chị tuyệt vời!!!!!!!"

- Asisur, hay em làm em dâu chị nha!

- Ủ. Ủa mà WHAT????????? Em dâu? Chị đùa em à? Em còn chưa gặp em trai chị mà. Mà em trai chị là ai?Ặc ặc, nước, Ari, nước - Đang ăn ngon lành thì bị

Mitamun hại xém chết sặc, đúng là số nhỏ.

- Izumin

- Izumin? Cái tên này nghe quen quen. Á không được, tuyệt đối không được, người anh ta yêu không phải em đâu. Em cũng không muốn quen người này đâu.

Thôi bỏ qua chuyện này, chúng ta về cung thôi. Cũng muộn lắm rồi. TIỂU KYO, VỀ THÔI! - Ngăn không cho Mitamun nói tiếp, ta gọi tiểu Kyo đang bay trên trời xuống.

Nhanh chóng thu dọn đồ và quay về cung. Đi lâu quá mọi người lại lo lắng. Không khéo tướng quân Nakuto lại cho triệu tập cấm vệ quân đi tìm chúng ta mất

Nhưng ta không biết là toàn bộ cuộc nói chuyện đã bị hai người lạ mặt nghe thấy. Người thanh niên trùm kín mặt, chỉ chừa lại đôi mắt tinh anh quay sang nói với người đi cùng:

- Người hãy điều tra về vị nữ hoàng kia rồi báo cáo cho ta. Giờ chúng ta về thôi

Người kia chỉ cúi đầu không nói. Họ cũng nhanh chóng rời khỏi khu rừng.

Một cơn gió thổi qua, mang theo bao nỗi thắc mắc không lời giải của người thanh niên kia.

"Nữ hoàng Asisur, tại sao cô lại giống người đó đến vậy"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Đi Thị Sát

Đạo này cuộc sống của người dân đã ổn định hơn nên ta cũng đỡ được phần nào. Đứng trên thần điện nhìn cảnh trao đổi buôn bán tấp nập ta cảm thấy thật hạnh phúc, vậy là những chính sách ta đưa ra đã phát huy tối đa. Có lẽ ta cũng phải đi thị sát dân chúng một lần, chứ cứ ở thần điện thì làm sao có thể hiểu được tình hình phát triển của nơi này.

- Ari, đi mời công chúa Mitamun đến đây!

Trong lúc đợi Mitamun ta phải hóa trang một chút, lần trước mọi người đều đã biết mặt ta, nếu cứ để thế này mà đi ra đường nhất định sẽ bị phát hiện.

Có lẽ dùng khuôn mặt ở kiếp trước được đấy. Chỉ cần một chút thủy thật là OK. Lúc hai người kia về cũng là lúc ta làm xong mọi việc. Mới nhìn thấy ta Ari đã định gọi lính canh, may ta nhanh tay bịt miệng cô ấy lại, tiện thể bỏ luôn lớp hóa trang xuống.

Giải thích vấn đề xong ta cũng hóa trang cho họ luôn, việc đó quá đơn giản. Ari cứ một mực đòi ta phải cho tướng quân Nakuto đi cùng, cô ấy sợ xảy ra chuyện sẽ không có người bảo vệ chúng ta. Không thể phản đối được ta đành chấp nhận.

Ta và mọi người lên ngựa xuất phát, vì không phải chỉ xuống chợ rồi quay về nên nếu đi bộ sẽ rất bất tiện. Đi ngựa nên Kyo không thể đậu trên vai ta mà phải tự bay, cậu nhóc không chịu nhưng vì sự nghiệp đi chơi cao cả nên đành đồng ý

- Cá tươi đây.....

- Rau mới nhổ tại vườn đây..... Mua đi.....

... ..

Hàng loạt tiếng rao bán vang lên, có thể nói đời sống người dân đã khá hơn rất nhiều. Hàng loạt các gian hàng được bày bán, không chỉ có thực phẩm mà còn có vải vóc, một số đồ thủ công mà ta đã cho mở lớp dạy. Xem ra bọn họ rất nghe lời ta, siêng năng làm việc. Đi sâu vào, ta thấy một số thương nhân nước ngoài cũng đến trao đổi hàng hóa, các cảng biển bắt đầu phát huy tác dụng rồi đấy.

- Thả tôi ra.....các người làm trò gì vậy? Buông ra.... ..

- Tiểu nữ nhân.....Ngoan ngoãn nghe lời đi, theo ta ta sẽ cho nàng một cuộc sống giàu có....Chết...

Tên đó bị ăn một tát, hấn nổi điên định đánh cô gái đó. Thấy tình hình không thể đứng yên được, ta sai Nakuto cứu cô gái, đúng là cao thủ có khác, thoáng cái đã xử lí xong.

- Lát nữa khanh đem tên đó về giam lại, xử lí theo luật ta đề ra. Sau đó đến gặp người quản lí ở đây, hỏi hắn coi còn muốn sống không mà để tình trạng này diễn ra.

Nakuto có vẻ do dự nhưng nhìn thấy ánh mắt nghiêm khắc của ta thì nhanh chóng cúi đầu nhận lệnh. Ta và Mitamun nhanh chóng giúp cô gái đó đứng dậy, Ari thì nhặt số trái cây bị tên kia làm đổ lên. Giờ ta mới có cơ hội nhìn kĩ cô gái này.

Còn khá trẻ, chỉ độ 16 - 17 tuổi, làn da không trắng lắm nhưng lại rất mịn màng, khuôn mặt khá là dễ thương, thảo nào tên kia nổi máu 35. Dùng thủy thuật lướt qua kí ức thì thấy đây là một cô gái khá trung thực, hiền lành nhưng cực khổ, mất cha mẹ từ khi còn nhỏ, sống với người cô nhưng người đó cũng mới mất cách đây một tuần.

- Em tên gì?

- Dạ....dạ em là Eri

- Eri sao? Cái tên khá hay. Em có muốn đi theo ta không?

Ari định lên tiếng phản đối, ta chưa kịp cản thì Mitamun nhanh tay kéo cô ấy sang chỗ khác, còn tình nghịch nháy mắt với ta nữa chứ. Cô công chúa này mới ở với ta một thời gian ngắn mà hiểu ý ta phết, không cần hỏi cũng biết ta nghĩ gì.

- Có....có thể sao ạ? - Eri trầm nghĩ: "Có lẽ trời thương mình nên cho mình gặp được người tốt. Chị ấy chắc sẽ không đối xử tệ với mình đâu. Hơn nữa đây cũng là ân nhân cứu mạng của mình mà"

Thấy ta gật đầu, cô bé quỳ rạp xuống: Chủ nhân, từ nay em là người của chủ nhân

Ta chán nhất là cảnh hành lễ thế này, nhanh chóng đỡ cô bé dậy, giao cho Nakuto đưa về cung. Địa điểm tiếp theo ta muốn đến chính là trường học.

Lúc ta đến là giờ ra chơi. Thấy có người, một đứa trẻ chạy vào gọi thầy giáo, số còn lại lấy ghế mời ta ngồi.

- Chị ơi chị là ai vậy?

- Chị đẹp quá, cả hai chị kia cũng vậy

Nghe những lời ngây ngô của lũ trẻ mà ta không khỏi bật cười. Cả Ari và Mitamun cũng bỏ luôn phong thái của một nữ quan, một công chúa, vui vẻ cười đùa với lũ trẻ

- Các em thấy trường học thế nào? Có vui không?

- Vui lắm chị ạ! Ở đây bọn em học được rất nhiều thứ, lại không phải chịu cảnh đói rét như lúc trước

- Chị ơi em thích nữ hoàng Asisu lắm. Chị ấy mà đến đây chơi với chúng em thì tốt quá

- Nakur, không được nói linh tinh, nữ hoàng còn bao nhiêu chuyện phải lo. Người giúp chúng ta nhiều rồi, không thể làm phiền Người được. - Một vị

thầy giáo già từ trong đi ra, nạt nhẹ thẳng bẻ

- Không phiền đâu, quan tâm đến người dân là việc ta nên làm mà. - Ta, Ari và Mitamun đều đã bỏ mặt nạ ra

- Nữ hoàng Asisur - Bọn họ định quỳ xuống hành lễ nhưng ta phát tay ra hiệu không cần.

Đám trẻ nhìn thấy ta thì còn vui hơn cả lúc nãy. Chúng cười tít mắt, ôm chầm lấy ta. Nói chuyện một lúc thì đến giờ vào lớp, chúng luyến tiếc không muốn đi, ta phải hứa khi nào rảnh sẽ đến chơi chúng mới chịu

- Thầy à, trường học có điều gì cần bổ sung thêm không?

- Không đâu nữ hoàng, như vậy đã là rất tuyệt rồi. Chúng thần có mơ cũng

không nghĩ đến sẽ được như thế này. Trước đây ngay cả một bữa cơm cũng

không đủ no thì làm sao có thể.... Nữ hoàng, chúng thần thật sự rất đội ơn Người

- Thầy không cần đa lễ. Là người đứng đầu đất nước, làm sao ta có thể chấp nhận cảnh thần dân của mình chịu đói nghèo. Đó cũng là một việc trong lời hứa của ta mà...

- Dạ? Người nói gì ạ?

- Không ...không có gì đâu. Cũng đã muộn, chúng ta phải đi thôi

Điểm đến tiếp theo là khu sản xuất của người dân. Đây cũng là điểm cuối cùng trong chuyến đi của ta. Lười dùng thủy thật nên cả ba chỉ dùng khăn che mặt.

Trên đường đi Ari và Mitamun cứ thắc mắc về chuyện lời hứa. Công nhận tai họ thính thật, cũng may ta nhanh trí nói đó là lời hứa với phụ hoàng sẽ phát triển Hạ Ai Cập. Đúng là rắc rối, sau này phải cẩn thận lời nói mới được.

Nơi ta ghé đầu tiên là khu sản xuất thủ công. Mọi người phân công công việc, kết hợp rất ăn ý với nhau. Quả không phụ lòng trông đợi của ta. Quản lý thấy có người đến thì chạy ra, Ari nhanh chóng đưa lệnh bài tiện thể ra hiệu im lặng, không cho cô ấy lên tiếng. Hiểu ý, cô ta chỉ cúi đầu và mời ta đi tham quan khu sản xuất. Càng ngày tay nghề của họ càng tiến bộ, sản phẩm làm ra đẹp hơn trước rất nhiều.

Cũng may ở thư viện hoàng cung có sách hướng dẫn cách làm màu nhuộm vải, ta làm theo và kết quả thật hoàn hảo. Không ngờ người cổ đại giỏi đến vậy. Sô vải làm ra bán hết rất nhanh, bởi xưa nay bí quyết này là của hoàng cung, chỉ truyền đạt cho thợ may của hoàng gia, nhưng từ lâu đã không được dùng đến. Tuy nhiên ta cũng chỉ hướng dẫn bí quyết này cho 1 dòng họ trung thành nhất, không thể để lọt ra ngoài được.

Rời khu thủ công, ta qua khu sản xuất nông nghiệp. Nhìn từng khu vườn với những mầm cây xanh mơn mơn đùa nhau với gió, ta cười nhẹ. Hạ Ai Cập thay đổi nhiều quá, thật đúng ý của ta. Mà phải công nhận là đất đai ở đây nếu biết cách sử dụng thì rất hiệu quả. Phải biết cách chăm sóc, bón phân hợp lý thì cây trồng mới phát triển được. Cũng may trước đây ta có đọc sách về chăm sóc cây trồng vật nuôi, giờ có cái để hướng dẫn người dân. Ta cũng cho xây dựng đề điều, hệ thống tưới tiêu phục vụ cho sản xuất.

Mặt trời cũng đã về phía tây, chúng ta nhanh chóng thúc ngựa về cung. Đi lâu quá Nakuto sẽ rất lo lắng. Người này cái gì cũng tốt nhưng mắc phải bệnh lo lắng thái quá. Như hôm bọn ta đi chơi, về muộn có chút xiu mà anh ta đứng ngồi không yên, định huy động quân đi kiểm

Về cung, trước khi đi tắm ta dặn Ari đưa Eri đến phòng ăn đợi. Chắc cô bé đang lo lắng không biết tại sao mình lại bị đưa về cung đây

- Nữ hoàng, cô bé này.....liệu có thể tin tưởng không?

- Em yên tâm, ta kiểm tra rồi.

Nhanh chóng sửa soạn và bước ra phòng ăn. Eri thấy bóng ta thì vội vàng quỳ xuống

- Nữ hoàng. Xin người tha tội

Khô quá! Ta có làm gì em đâu mà phải xin chứ

- Được rồi được rồi. Ngồi lên ghế đi, chúng ta vừa ăn tối vừa nói chuyện

- ?0?

- Ngồi đi. Ta chính là người hỏi sáng đây. Em đã là người của ta thì phải đi theo ta chứ, đúng không? Từ giờ hãy đi theo Ari mà học hỏi. Ari, em sắp xếp cho cô bé này nha!

- Vâng ạ

Sau đó bốn người chúng ta ăn cơm rất vui vẻ. Lúc đầu cô bé có vẻ rụt rè nhưng cũng nhanh chóng hòa nhập. Vậy là ta có thêm một người bạn rất dễ

thương rồi. Mitamun có vẻ rất thích chọc cô bé này, ta phải ngăn thì chị ấy mới dừng lại.

Nhưng kệ, nhìn khuôn mặt xấu hổ của cô bé đó đáng yêu cực.

Vậy là một ngày nữa lại trôi qua trên đất nước Ai Cập này. Không phải nơi ta sinh ra nhưng sẽ là nơi ta sống tiếp cuộc đời dang dở của mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Vẫn Không Thay Đổi Được?

- Nữ hoàng à, Người dậy đi. Muộn lắm rồi đó! Nữ hoànggggggggggggg

- Eri!!!!!!!!!!!! Em ra ngoài đi, để cho ta ngủ. Ôn ào chết được

Eri khóc không được, cười cũng không xong. Có ai nghĩ vị nữ hoàng cao cao tại thượng, oai nghiêm đỉnh đặc lại trẻ con thế này chứ. Sáng nay khi nữ quan Ari giao cho cô nhiệm vụ gọi nữ hoàng dậy và sửa soạn cho Người, cô cứ nghĩ đơn giản lắm, ai ngờ.... Hình như trước khi cô đến thì công việc này là của Ari, vậy là đã hiểu ánh mắt cún con đó nghĩa là gì rồi. Ariiiiiiiiiiiii! Chị đúng là biết hại người mà. Cách đó mấy dãy cung có người đang hắt xì liên tục cộng với lạnh sống lưng

"Minh đâu có đắc tội với ai đâu nhỉ? Chắc bệnh rồi, lát phải qua thái y viện cắt thuốc mới được"

Sau một hồi năn nỉ dụ dỗ cuối cùng Eri cũng hoàn thành nhiệm vụ cao cả mà nữ quan Ari "đặc biệt nhờ" cô, đó là kéo được con sâu ngủ trên giường dậy.

Vệ sinh cá nhân xong xuôi, ta khoác lên mình bộ váy màu xanh biển nhạt, đơn giản nhưng không kém phần quý phái. Do hôm nay không thiết triều cũng không có việc gì đặc biệt nên khởi trang điểm, mà dù sao thì khuôn mặt này cũng đẹp sẵn rồi mà. Ra đến phòng ăn thì thấy Mitamun đã ngồi đó từ bao giờ, công nhận nàng ấy nhanh thật.

- Asisur, em dậy sớm quá nhỉ - Nhắc thấy bóng ta, Mitamun đã cất tiếng chọc. Càng ngày khả năng nói móc của nàng ấy càng cao

- Em đâu có dậy muộn. Chẳng qua có ai đó đang tương tư anh nào nên không ngủ được ấy mà, nhỉ????????- Ta bày ra bộ mặt gian hết chỗ nói. Chẳng qua là tối qua tự nhiên nàng ấy dờ hơi qua kể với ta về kẻ thù không đội trời chung của nàng ấy. Nào là đáng ghét, khó ưa, tăng băng, vô lý,... ..

- ASISU!!!!!!!! Em đừng có nói linh tinh. Còn lâu ta mới thích tên khó ưa đó

- Ủa. Em có nói là hấn à????? Hay chị có tạt giặt mình vậy????????? Nghi ngờ nhaaaaa - Ta cố tình kéo dài giọng, trêu tức nàng ấy. Coi kìa, đồ mặt ròi. Xem ra ta phải điều tra coi tên nào dám hớp hồn cô công chúa kiêu kì của Hitaito đây.

- Em...em... Ta không nói chuyện với em nữa. Hừ

Ta chẳng để tâm đến vẻ mặt giận hờn vu vơ của Mitamun, lát nữa là cười ngay ấy mà. Nhanh chóng xử lí bữa sáng, đang đói meo lại phải đấu khẩu, đúng là tốn calo mà. Ăn xong, cả đám kéo nhau ra ngự hoa viên chơi. Bỗng Kyo từ trên trời bay xuống, đậu vào tay ta. Chả là ta để Kyo bay về Thượng Ai Cập lấy thông tin về cặp vợ chồng trẻ con kia. Đúng lúc đó một cung nữ chạy vào nói nhỏ với Ari, nghe xong mặt nàng ta lập tức biến sắc

- Chị Asisur, Thượng Ai Cập xảy ra chuyện lớn rồi. Không phải Carol rút xuống sông Nile mà là bị Hitaito bắt. Hoàng thượng đã giao triều đình lại cho tể tướng Imhôtep, đính thân đi cứu người rồi - Kyo lo lắng

- CÁI GÌ? Bị bắt? - Sao chuyện này lại xảy ra kia chứ? Rõ ràng trong nguyên tác, Asisur thiêu chết Mitamun nên Izumin mới bắt Carol. Nhưng bây giờ Mitamun vẫn bình an, nàng ấy cũng đã gửi thư thông báo về Hitaito rồi mà

- Nữ hoàng.....

- Ta biết rồi. Gọi Kenta, Nakuto và Kato! Thiết triều gấp! Eri, giúp ta thay trang phục. Mitamun, chị cũng về thay trang phục đi, càng gọn gàng càng tốt

Mọi người nhanh chóng việc ai nấy làm. Tế phẩm của ba người kia cũng nhanh phết, lúc ta tới cũng là lúc họ vừa đi vào phòng nghị sự

- Nữ hoàng, không biết có chuyện gì mà Người gọi chúng thần gấp vậy?

- Hoàng thượng và hoàng phi tương lai gặp chuyện, bây giờ ta phải đi Hitaito ngay lập tức. Mọi việc ở đây ta giao cho 3 người xử lí. Mọi người làm được chứ?

Cả ba cúi đầu nhận lệnh. Chợt Nakuto lên tiếng:

- Nữ hoàng, Người đi như vậy không an toàn, thần sẽ cho một đội quân đi theo bảo vệ Người
- Không cần, ta có thể tự bảo vệ mình. Khả năng của ta chắc mọi người đều hiểu rõ, đúng không?
- Nhưng.....
- Không nhưng nhị gì hết. Ta nói thế nào thì cứ làm thế đi. Giờ giải tán, ta phải đi ngay cho kịp

Hừ, đi theo cả đoàn người thì bao giờ mới đến nơi? Sợ rằng khi đến thì gặp mấy đàn quạ thôi. Qua trề

Nghe tin ta và Mitamun sẽ đến Hitaito, Ari nhất định đòi đi theo. Ta phải từ dọa nạt đến dụ dỗ cô ấy mới chịu ở lại. Đùa, đi một mình đã nguy hiểm, dẫn theo cô ấy chẳng phải ta phải bảo vệ thêm một người nữa sao? Tốt nhất là ở nhà hết, ta đi một mình.

Mitamun khi nghe tin Izumin bắt Carol thì vô cùng bất ngờ. Lại càng shock hơn khi biết nguyên nhân là do nàng. Chẳng phải nàng đã gửi tin về cho phụ vương rồi sao? Chuyện quái gì đang diễn ra thế này? Chẳng lẽ tin tức đó không đến tai của Người? Đúng là rắc rối mà

Không chỉ mình Mitamun đau đầu, ta cũng không kém. Cái tên Izumin chết tiệt, chị gái người có vấn đề gì đâu mà dám bắt Carol. Người dám gây chiến với Ai Cập, chán sống rồi chắc. Tuy Hitaito cũng ngang ngửa Ai Cập, nhưng đó là trước đây, bây giờ Hạ Ai Cập của ta đã mạnh hơn rất nhiều, người nhĩ thắng được sao?

Hừ, ấu trĩ! Izumin chết tiệt, càng ngày ta càng ghét người, khi đọc truyện đã ghét giờ còn ghét hơn. Đáng lẽ giờ này ta đang ở trong tâm cung an nhàn chứ không phải trên lưng ngựa, phóng hết tốc lực để gió bụi quạt vào mặt thế này. IZUMIN!

Ta thề, nếu người rơi vào tay ta thì đừng trách sao ta độc ác. Cách đó mấy trăm dặm, kinh thành Hitaito, Izumin bỗng cảm thấy lạnh sống lưng

Ta và Mitamun đã đi nhanh hết mức nhưng khi tới nơi thì chiến tranh đã xảy ra, Carol bị thương ngồi một bên còn Izumin và Menfuisur đang đánh nhau. Mấy tên này, Carol sắp chết rồi mà còn ở đó đánh nhau nữa, có thật là 2 người yêu con bé không vậy. Nhanh chóng dùng thủy thuật giúp cô nhóc cầm máu, để một lát nữa là khỏi cứu. Còn phải giải quyết cái đám lộn xộn này nữa

- DỪNG LẠI! Hai người dừng lại ngay - Ta hết khản cả cổ mà chẳng si nhê gì.

Đành dùng chiêu cuối cùng, sử dụng thủy thuật tạo 2 cái dây bằng nước hắt văng kiếm của 2 tên đang đánh nhau, sau đó dùng chính nước đó dội lên đầu họ. Đùng trách ta ác, ai bảo ta gọi mà 2 người dám bơ ta.

- Kề nào dám.....Ồ, chị - Menfuisur đang định nổi điên, quay sang thấy ta thì tịt luôn. Tốt, vẫn còn biết ta là chị của người.

- Nữ hoàng Asisur....sao Người lại ở đây? - Tiếng xi xầm vang lên. Vài người còn dụi mắt đến mấy lần như không tin đây là sự thật

Izumin nghe tiếng thì quay ra, tròn mắt nhìn ta. Nhìn sang bên cạnh thì thấy Mitamun, hân mừng rỡ chạy đến nhưng chưa kịp mở miệng hỏi thăm đã bị ăn một cái tát

- Izumin, em đang làm cái quái gì vậy? Chẳng phải ta đã gửi thư về nói sẽ đến Hạ Ai Cập sao? Em bắt cóc Carol, lại còn làm con bé bị thương, gây chiến tranh với Ai Cập. Em thấy Hitaito tồn tại đủ lâu rồi nên muốn phá hủy nó luôn hả? Còn phụ vương nữa, Người đang làm gì mà để em gây chuyện thế này.....

Binh lính cả hai nước nghe đại công chúa Hitaito dạy dỗ em trai mà mắt chữ A nôm chữ O, cảm muốn rớt xuống đất. Không ngờ vị công chúa bình thường yếu đuối thực nữ khi nổi giận lại đáng sợ đến vậy. Không riêng họ, Menfuisur cũng đang rơi vào tình trạng hóa đá, không ngờ Izumin cũng có một người chị đáng sợ đến thế. Nhưng chợt nhớ ra chuyện gì đó, Menfuisur quay sang hỏi ta:

- Chị, sao chị lại có mặt ở đây? Cả công chúa Mitamun nữa, không phải nàng ta về nước rồi sao?

- Bình tĩnh. Đúng là chị ấy về nước rồi, nhưng muốn đi chơi nên viết thư về xin phép đến Hạ Ai Cập, cuối cùng lại xảy ra chuyện này. Ta biết tin vội tới đây, nhưng xem ra đã muộn. À mà không, vẫn kịp cứu Carol, ta mà không tới chắc em để con bé mất máu mà chết rồi. Mau thu quân đưa nhóc đó về chữa trị đi

Lúc này Menfuisur mới nhớ đến mục đích chính, vội bế Carol và ra lệnh xuất phát về Ai Cập, bỏ lại bãi chiến trường cùng vị hoàng tử tội nghiệp đang bị giáo huấn. Đi được một đoạn chợt quay đầu lại

- Chị, còn chị thì sao? Chị đi cùng ta chứ?

- Không, em mau đưa Carol về chữa trị đi, nếu con bé hôn mê quá lâu thì hãy cho uống nước sông Nil, nhớ đó. Ta còn việc phải giải quyết, sẽ về sau. Yên tâm, ta không sao đâu

Đang lo cho Carol nên Menfuisur gạt đầu và đi thẳng. Còn ta, ta phải dùng cái bài văn không hồi kết lại đã, càng ngày Mitamun nói càng nhiều, kinh khủng thật

- Mitamun, dừng lại được rồi. Chị không thấy khát nước à?

- Hừ, tha cho em đấy, ở lại giải quyết cái đồng lõa này rồi vào điện gặp ta. Asisur, ta đưa em đi gặp phụ vương.

Izumin shock nặng. Bình thường người Mitamun yêu quý nhất là hắn, thế nhưng hôm nay dù hắn nói thế nào cũng bị chửi, trong khi cô nữ hoàng kia chỉ nói một câu chị đã dừng ngay. Mà mọi việc hắn làm đều vì chị mà

-----Hoàng cung-----

- PHỤ HOÀNG! Người ra đây cho con - Mới bước đến cửa Mitamun đã hét lớn. Xem ra quốc vương Hitaito rất cưng chiều cô công chúa này

- Giọng nói này, là.....MITAMUN - Một bóng người chạy ra ôm chầm lấy Mitamun, theo sau là một người đàn ông râu ria xồm xoàm

Sau giây phút đoàn tụ của Mitamun và hoàng hậu là bài ca muôn thừa của Mitamun dành cho hoàng đế. Ta biết nên ngăn chặn ngay từ đầu

- Hoàng tử Izumin, ngài cho tôi biết lý do bắt cóc hoàng phi tương lai của Ai Cập được không? - Kèm theo đó là một nụ cười rất tươi. Nhưng không hiểu sao cả Izumin và hoàng đế Hitaito đều cảm thấy khí lạnh đang bao phủ toàn căn phòng.

Riêng Mitamun thì đã tót lên chỗ hoàng hậu ngồi, không quan tâm hay có ý giúp

đỡ em trai và cha mình

- Ta.... Vì Ai Cập giữ đại công chúa của Hitaito, ta chỉ muốn lấy lại công bằng cho chị ấy thôi

- NÓI NHẢM! Cái gì mà giữ, cái gì mà công bằng. Ta đến Hạ Ai Cập chơi, cũng đã cho người về thông báo. Không tin gọi sứ giả đi cùng ta tới đây - Ta chưa kịp lên tiếng Mitamun đã bật dậy, quát lớn

- Người đâu! Gọi hết những người trong đoàn sứ giả đi cùng công chúa vào đây

Đoàn người đi vào, thấy mặt đức vua và hoàng tử đều hiện chữ SÁT, lại thêm một người với tử khí dày đặc thì không khỏi rùng mình

- Ta hỏi ngươi. Có phải công chúa đã gửi thư về thông báo sẽ đến Hạ Ai Cập không?

- Dạ thưa, đúng ạ. Hôm về đến đây thần đã đến tìm hoàng thượng để báo nhưng Người và hoàng hậu đã đi tế thần, chỉ gặp vương phi. Nương nương đã hứa sẽ đưa thư lại cho hoàng thượng, sau đó chúng thần lại tiếp tục qua Babylon, giờ mới về nước nên không biết chuyện gì đã xảy ra ạ

Mặt cả quốc vương đen lại, cả ba vị kia cũng không kém. Ngay lập tức truyền vương phi, là một người khá xinh đẹp nhưng cách ăn mặc thì thiếu vài trâm trọng. Khi được hỏi về lá thư thì nàng ta thần nhiên trả lời là quên, lại còn ọ ọ với nhà vua. Nếu hoàng hậu không giữ lại chắc Mitamun xông lên đánh cho nàng ta một trận rồi

- NGƯỜI ĐAU! LỖI VƯƠNG PHI RA CHÉM - Mitamun hét lớn

- Ngươi dám... Ta đường đường là vương phi được hoàng thượng sắc phong, đâu thể.....

- Câm! Vương phi hay cái gì cũng thế thôi! Vì ngươi mà xảy ra chiến tranh, xem nữa thì nước ta bị phá hủy mà còn dám lớn lối sao? Phụ hoàng, Người...có...ý...kiến...không? - Mitamun gần từng chữ

- Đương...đương nhiên là không. Cứ theo ý con - Nhìn về mặt khủng bố của Mitamun đó ai dám có ý kiến.

- Vậy là đã rõ. Quốc vương, ngài không điều tra rõ đã bắt cóc người sẽ trở thành hoàng phi của Ai Cập, lại còn là con gái nữ thần sông Nil. Không biết ngài tính sao đây? - Hại ta vất vả, không đòi bồi thường là không được

- Việc này....ta thật sự xin lỗi vì đã gây tổn hại đến quý quốc. Ta sẽ cho gửi lễ vật sang tạ lỗi

- Được rồi. Ta cũng không phải người hẹp hòi gì, với lại nước ngài cũng tổn thất không ít mà. À, ta nghĩ ngài nên xây thành mới đi. Ở đây không phải địa điểm tốt đâu, với lại thành này quá cũ rồi

- Việc này.....cảm ơn lời nhắc nhở của nữ hoàng, ta sẽ cân nhắc lại

- Không có gì, ta chỉ góp ý vậy thôi. Dù sao quyết định vẫn ở ngài

Nói thêm mấy câu xã giao. Ta theo Mitamun về phòng nghỉ ngơi, hai ngày nữa sẽ về Ai Cập. Ta cũng đã cho Kyo bay về Hạ Ai Cập thông báo rồi, hi vọng Ari không làm toáng lên việc ta ở lại.

Tóm lại là mọi chuyện vẫn vậy, thay đổi được có chút xíu. Tuy kinh thành Hitaito không sụp nhưng chắc cũng sắp rồi, chỉ có mỗi việc Carol bị thương là không thể thay đổi. Thôi kệ, để cho tình cảm hai đứa nó tăng lên cũng tốt.

Chương 15: Về Nước

- Asisur, Asisur! Dậy mau, ta đưa em đi chơi. Mau lên

Mới sáng sớm Mitamun đã tới phòng ta kêu réo om sòm. Nhưng không sao, đằng nào cũng chỉ ở đây có hai ngày, tranh thủ đi tham quan một chút cũng tốt. Nghĩ sao làm vậy, ta nhanh chóng dậy làm vệ sinh cá nhân và thay trang phục. Ta diện lên mình bộ váy lụa màu xanh nước biển nhạt. Cũng may lúc đi Ari đã chuẩn bị đồ cho ta, đúng là chỉ có Ari là tốt nhất.

- Ủa, Mitamun. Chúng ta không ăn sáng à?

- Khởi. Lát nữa ta sẽ đưa em đi ăn nhiều món ngon hơn

Nhìn nét mặt hí hửng của Mitamun ta cũng thấy tò mò ghê gớm. Nhưng điều ta không ngờ là tên hoàng tử chết tiệt kia cũng đi cùng. Mitamun à, chị hết trò đùa rồi à?

- Asisur, em qua đây. Có cái hay lắm nè

Cứ thế, nguyên buổi sáng ta và Izumin bị kéo đi khắp chợ. Cô công chúa này đúng là....càng ngày càng trẻ con. Cả buổi chiều và ngày tiếp theo cũng vậy, nàng ấy bảo mấy khi mới đến, nhất định phải đi chơi cho đã.

Ở Hitaito cũng đã hai ngày, chắc Ari đang lo lắng. Hôm nay ta sẽ quay về nước. Ở đây chơi với Mitamun cũng vui nhưng ta ghét cái ánh mắt của Izumin. Ta biết người yêu Carol rồi, người cũng không cần lo ta hại con bé đâu. Cả ngày cứ nhìn ta cứ như sinh vật lạ vậy, thật không thoải mái. Người mà rơi vào tay ta thì coi chừng đấy.

- Nữ hoàng Asisur, quốc vương mời Người đến đại điện

- Được rồi, ta sẽ ra ngay. Người lui trước đi

Hôm nay ta mặc bộ quốc phục màu đen, tôn lên dáng vẻ quý phái, 3 vòng chuẩn không cần chỉnh. Khuôn mặt vốn đã đẹp sẵn, khỏi cần trang điểm. Tới đại điện, mọi người đều đã đến

- Nữ hoàng Asisur đến!

- Nữ hoàng Asisur, hôm nay là ngày cô về nước. Chúng ta đã cố ý chuẩn bị sẵn một ít lễ vật, lát nữa sẽ cho sứ giả hộ tống cô và số lễ vật này về Ai Cập. Cũng mong cô gửi lời xin lỗi của chúng ta đến hoàng đế Ai Cập - Quốc vương Hitaito tuổi cười

- Thật đa tạ quốc vương đã cất công chuẩn bị. Ta nhất định sẽ chuyển lời. Cũng đã muộn, ta xin phép khởi hành - Ta cũng mỉm cười đáp lễ rồi nhanh chóng xin phép xuất phát

Phải công nhận một điều là đoàn người này đi chậm kinh khủng. Ta ngủ được mấy giấc rồi mà mới đi được nửa đường. Đây là đường biển, xem ra phải vận động rồi...

- Woa, nhanh quá. Sao lúc nãy đang đi chậm mà bây giờ lại nhanh thế nhỉ? Cứ tốc độ này thì không quá nửa ngày nữa sẽ đến Ai Cập. Hay quá - Hàng loạt câu cảm thán vang lên

Tất nhiên là phải nhanh rồi, thủy thuật của ta đâu phải để làm cảnh. Bước lên mũi thuyền, nhìn ngắm cảnh biển thật sáng khoái. Xem ra sau này phải thường xuyên đi biển chơi mới được.

--- -----Hạ Ai Cập-----

- Tướng quân Nakuto, liệu nữ hoàng có chuyện gì không? Sao giờ này vẫn chưa về chứ? - Ari lo lắng

- Ari à, cô hỏi câu này không dưới 3 lần đâu đấy. Chẳng phải nữ hoàng đã gửi tin về báo rằng sắp về sao. Yên tâm đi, nữ hoàng của chúng ta rất tài giỏi, Người sẽ không có chuyện gì đâu

- Tôi cũng mong như vậy. Haizzz

--- -----Thượng Ai Cập-----

- Hoàng thượng, cô gái sông Nil vẫn chưa tỉnh dậy sao? - Tể tướng Imhotep lo lắng

- Chưa. Ta thật lo lắng quá - Menfuisur cũng đang vò đầu bứt tóc, nhưng....- A, đúng rồi. Hồi ở Hitaito chị có nhắc ta cho Carol uống nước sông Nil. Đúng, ta phải thử...

Menfuisur nhanh chóng chạy vào phòng bé Carol ra sông Nil, cẩn thận giúp cô bé uống từng ngụm nước. Những tưởng chỉ là vô vọng thì mắt Carol chợt động đậy, rồi sau đó hé mở, như thấp nên một ánh đuốc trong màn đêm vô vọng của Menfuisur.

- HOÀNG THUỶ! Nữ hoàng Asisur và đoàn sứ giả của Hitaito đã đến ạ

- Được rồi, ta sẽ về ngay - Nói rồi Menfuisur bế Carol trở về phòng, nhanh chóng tiến ra đại điện

Cuối cùng cũng đến Ai Cập, không biết hai vợ chồng trẻ con này ra sao rồi nữa. Ta cũng phải nhanh chóng về Hạ Ai Cập nữa, mọi người chắc đang rất lo lắng.

- Chị Asisur, cuối cùng chị cũng đã về. Mau vào trong thôi. Cả các vị nữa, đi đường xa chắc cũng đã mệt

Ta và đoàn người tiến vào đại điện. Về Ai Cập vẫn là thoải mái nhất

- Hoàng thượng, quốc vương chúng tôi gửi đến ngài một số lễ vật. Mong ngài có thể bỏ qua chuyện lần trước. Tất cả chỉ là hiểu lầm, do quốc vương quá lo cho công chúa nên.....

- BỎ QUA? Các người bảo ta bỏ qua thế nào đây? Hiểu lầm sao? Các người bắt hoàng phi tương lai của Ai Cập rồi nói xin lỗi là xong sao? Bây giờ ta bắt hoàng hậu của nước các người rồi xin lỗi các người có chấp nhận không? HẢ? - Menfuisur nổi điên, quát lớn

- Chúng tôi.....- Mấy vị sứ giả tội nghiệp xanh mặt, vội đánh ánh mắt cầu cứu sang ta

- Menfuisur, em bình tĩnh đi. Đầu phải chỉ chúng ta thiệt hại. Ta nghĩ thành trì của họ cũng sắp sập rồi đó. Để coi, 3...2.....1....Rầm! Chắc sập rồi đó

(Trong khi đó, ở một nơi nào đó

- Nhanh lên, chạy đi, thành sắp sập rồi

-Trời ơi, chuyện gì đang xảy ra thế này.....

... ..)

Mấy vị sứ giả đã run, nay nghe ta nói lại càng run hơn

- Thôi được rồi. Menfuisur, em bỏ qua đi, Carol mà biết vì con bé mà hiệp ước hòa bình của hai nước bị phá bỏ sẽ không vui đâu, giờ đưa ta đi thăm người bệnh nào.

Còn các vị, hãy về dịch xá nghỉ ngơi đi. Đi đường xa chắc mệt lắm rồi

Menfuisur nghe nhắc đến Carol thì mừng ra mặt. Nhanh chóng cho người đưa sứ giả về dịch xá, còn mình thì đích thân đưa ta đến chỗ Carol.

- Carol sao rồi? Đã khá hơn chưa?

- Nàng ấy đã tỉnh, nhưng hiện giờ vẫn rất yếu. Ta đã giao cho nữ quan Nafutera chăm sóc rồi

-

- Hoàng thượng, nữ hoàng

- Ra ngoài hết đi.....Carol, Carol, nàng sao rồi? Đã đỡ hơn chưa?

- Em đỡ rồi. Chàng đừng lo. O, chị Asisur.....

- Ta đây. Em phải giữ gìn sức khỏe nha. Nếu Menfuisur dám bắt nạt em thì cứ nói với chị, nhất định chị sẽ xử đẹp nó - Vừa nói ta vừa lườm Menfuisur khiến chàng ta toát mồ hôi hột, còn Carol thì cười khúc khích - Thôi hai đứa cứ tiếp tục tình chàng ý thiếp đi, ta đi chuẩn bị rồi quay về Hạ Ai Cập đây

- Chị, sao lại gấp thế? Chị ở lại đây mấy bữa đi. Ta nghĩ Carol cũng muốn chị ở lại đây

- Phải đó.....

- Yên tâm, khi nào hai đứa tổ chức hôn lễ ta sẽ về - Ta nháy mắt tình nghịch rồi đi thẳng. Đùa, ta mà ở lại chắc Ari và Nakuto đem quân qua Hitaito đòi người mất.

Nghe Kyo nói mấy bữa nay hai người họ lo đến nỗi ăn không ngon ngủ không yên rồi. Thiệt tình, ta nói là không sao mà.... ..

Tạm biệt mọi người, ta lên ngựa và nhanh chóng quay về Hạ Ai Cập. Lúc đầu bọn họ nhất quyết bắt ta đi xe ngựa, nhưng sau một màn thuyết giảng về lợi ích của việc cưỡi ngựa thì cũng xong. Đúng là rắc rối mà.....

Bữa nay vừa đi vừa chơi nên mãi tới chiều tối mới về đến nơi

- Nữ hoàng à, sao Người đi lâu quá vậy? Người làm nô tì lo quá đi mất
- Nữ hoàng, cuối cùng Người cũng về. Thật sự chúng thần rất lo cho Người
- Nữ hoàng..... - Eri cũng chưng ra bộ mặt lo lắng
- Được rồi, được rồi. Chẳng phải ta đã về rồi sao? Ari à, ta đói quá, có gì ăn không?

Nghe ta hỏi, Ari và Eri liền đi chuẩn bị bữa tối. Ta cũng kêu Nakuto ở lại ăn cơm luôn. Thuyết phục mãi mới được, người gì đâu mà cứng đầu dễ sợ. Còn ta, tất nhiên là phải đi tắm rồi, cưỡi ngựa cả ngày, người ngòm bẩn kinh. Nhưng nói chung về Ai Cập vẫn là tốt nhất, dù sao vẫn là nhà mình mà.

- Nữ hoàng chuyện Người giao thần đã làm xong rồi ạ
- Vậy sao? Thật tốt quá. Mai Khanh dẫn họ đến gặp ta nha
- Nữ hoàng. Gặp ai cơ ạ? - Cả Ari và Eri đều tò mò
- Một vài người bạn. Hi. Thôi ta đi ngủ đây, mệt quá. Mọi người ngủ ngon nha

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Izumin, Người Chết Chắc

Một ngày mới bắt đầu ở Hạ Ai Cập. Từ ngày có người trị vì mới, cuộc sống người dân nơi đây tốt hơn, càng ngày càng ấm no hơn. Đi đến đâu cũng nghe tiếng trao đổi buôn bán của người lớn, tiếng cười đùa của trẻ con. Những nước có ý định dùng Hạ Ai Cập làm bàn đạp để xâm chiếm Thượng Ai Cập đều phải chùn bước.

Tất cả mọi người đều nghĩ chắc chắn nữ hoàng rất bận rộn với công việc cai trị của mình, nhưng thực tế không phải vậy.... ..

- Nữ hoàng ơi, Người dậy đi mà. Nữ hoàng à, muộn lắm rồi đó..... ..(Đã lược bỏ cơ sở lời nài nỉ của Eri)
- Em đi chỗ khác chơi đi. Ta muốn ngủ mà, nhaaaaaaa

Eri khóc không ra nước mắt. Từ khi cô vào cung đến giờ này nào cũng phải gọi nữ hoàng thế này. Bình thường Người nghiêm túc làm việc, ai cũng phải nể phục nhưng đến khi về thăm cung lại trẻ con, khiến cô nhiều phen dờ khóc dờ cười.

- Sao rồi Eri? Nữ hoàng vẫn chưa dậy sao? - Ari từ ngoài bước vào

-

- Để ta coi.....Nữ hoàng, người có muốn đi gặp tướng quân Nakuto không? Ngài ấy nói đã đưa người đến rồi ạ. Hay....Người đang muốn ngủ thì để nô tì nói ngài ấy khi khác vậy

Tướng quân Nakuto? Người? Á..... .. Xém nữa thì quên

- Đợi đã Ari. Ta dậy rồi. Chúng ta nhanh chóng chuẩn bị thôi

Ari cười nhẹ. Cô thật không biết phải nói sao nữa. Nữ hoàng càng ngày càng trẻ con, nhưng như vậy cũng tốt, ít ra Người có thể sống đúng với lứa tuổi của mình.

Ta vệ sinh cá nhân, thay trang phục xong thì đi gặp tướng quân Nakuto luôn. Ari thấy ta bỏ bữa sáng thì cuống lên, nhưng thấy ta đang vội nên cô ấy cũng đành chịu

- Nakuto, người mà khanh nói đâu?

- Nữ hoàng! Là 4 người này

2 nam 2 nữ sao. Nakuto chọn người đều ghê. Không biết năng lực thế nào nữa.

Đáng chuẩn, mặt đẹp, khá là trẻ. Nếu mà ở thế giới hiện đại chắc thành hotboy hotgirl hết rồi. Để coi...đều là những người có tuổi thơ bất hạnh.

- Kai, Ken, Uri, Nary! Mọi người chấp nhận đi theo ta, một lòng trung thành với ta chứ?

- Chúng thần nguyện đi theo nữ hoàng. Người sẽ là chủ nhân duy nhất của chúng thần. - Cả bốn người tuy bất ngờ nhưng với khả năng che giấu cảm xúc cực giỏi nên nhanh chóng trả lời. Rõ ràng tướng quân Nakuto bảo nữ hoàng chưa biết gì về họ mà, tại sao chỉ mới nhìn qua đã biết tên của họ chứ

- Vậy mọi người có thể cho ta biết khả năng đặc biệt của mình không?

Kai, anh chàng nhìn có vẻ thư sinh bước lên trước

- Nữ hoàng, thần không giỏi về võ thuật lắm nhưng khả năng chế độc được, chỉ cần một chút xiu cũng có thể giết cả một đội quân

- Thần dùng một cây roi gắn dao ở đầu làm vũ khí - Ken, anh chàng có vẻ lạnh lùng nhất nhóm. Có lẽ ngang với Hải Phong đấy

- Vũ khí của thần là sáo. Tiếng sáo của thần có thể khiến người cần giết chết ngay tức khắc - Uri, cô gái mang vẻ đẹp tình nghịch lên tiếng

- Thần dùng một dải lụa làm vũ khí. Người đừng nghĩ nó mỏng manh mà khinh thường, nó có thể giết người chỉ trong nháy mắt - Nary, cô gái mang vẻ đẹp như búp bê lên tiếng

Toàn trai xinh gái đẹp mà sao nguy hiểm vậy trời. Người nào cũng đáng sợ, đúng là ác quỷ đội lốt thiên thần. Nhưng chẳng sao cả, phải thế mới xứng danh sát thủ, là người của Asisur ta chứ

- Mọi người đừng có một nữ hoàng hai nữ hoàng như vậy nữa. Ở đây chỉ có Ari và Eri là ít tuổi hơn em thôi, sau này khi không có ai thì cứ xưng theo đúng tuổi tác đi. Em muốn làm một người em còn mọi người như anh chị của em vậy

- Nhưng

- Cứ quyết định vậy đi, nha - Tình nghịch nháy mắt một cái, mọi người đang định phản đối thì im lặng luôn. Không ngờ nháy mắt lại có lợi đến vậy, sau này phải phát huy mới được

- À đúng rồi nữ...Asisur, vũ khí em nhờ anh làm đã có rồi đây - Nakuto đưa cho ta một cây kiếm nhỏ, dài khoảng 20cm. Vò và cán kiếm được khắc rất tinh xảo, lưỡi kiếm được làm rất sắc, đúng là đồ tốt

- Ari, em tung quả táo lên cho ta

Xoẹt....xoẹt....Quả táo được chẻ làm tư. Mọi người tròn mắt nhìn ta, biết nữ

hoàng tài giỏi rồi nhưng không ngờ kiếm pháp của Người lại tốt đến vậy.

- Muốn rồi, mọi người về tắm cung ăn trưa với ta nào

- Nhưng - Bốn người kia định từ chối

- Không nhưng nhị gì hết, về thôi, em đói bụng lắm rồi

Mấy người kia mắt tròn mắt dẹt nhìn vị nữ hoàng trẻ con. Họ cứ nghĩ nữ hoàng rất khó gần chứ. Thật không ngờ....

Ta sắp xếp cho bọn họ ở trong tắm cung của ta, họ không chỉ là cận vệ mà còn là những người bạn, người thân của ta ở thế giới này mà

--- -----Nửa tháng sau-----

BÙM!!!!

Một âm thanh lạ phát ra, khói bay mù mịt, và xuất hiện sau làn khói đó là một

"con quỷ mặt đen"

- Asisur, Asisur em không sao chứ? Bình tĩnh bình tĩnh

- Asisur, chị sao vậy? Vẫn ổn chứ. Em đã nói rồi, chị không hợp với mấy việc này đâu

... ..

Mấy tiếng trước

- Kai, cho em làm thử đi mà. Nhaaaaaaa!
- Không được. Em không hợp với mấy việc này đâu, nguy hiểm lắm
- Không sao hết. Em sẽ cẩn thận mà. Điiiiiiiiii

Và kết quả mấy giờ sau là "quỷ mặt đen" tái xuất giang hồ.....

- Chị Asisur. Có chuyện rồi. Tướng quân Nakuto phát hiện có người lạ mặt ở Hàm Sư Tử, đã cho bắt lại. Ngài ấy đang đợi quyết định của chị - Eri hót hải chạy từ ngoài vào

Hàm Sư Tử sao? Là Izumin! Izumin ơi, Izumin à! Người đừng trách ta ác, cái này là tại người, rảnh rồi sinh nông nổi, xâm nhập vào địa bàn của ta làm gì. Ta vẫn đang thù người vụ bắt cóc Carol và làm con nhóc đó bị thương, khiến ta mất công chạy đi chạy về đó

- Eri, em chuyển lời của ta tới cho tướng quân Nakuto, giam tên đó lại, không cần tra khảo gì đâu. Ta tự có sắp xếp. Chúng ta về cung - Nhếch mép để lộ một nụ cười nửa miệng. Ta không để ý rằng mọi người đều đồng loạt nổi da gà

--- -----Buổi tối-----

- Kai, anh có loại thuốc nào không màu không mùi không vị, thời gian phát huy tác dụng lâu mà khiến người uống bị Tào Tháo đuổi không?
- Tào Tháo? Là ai vậy? - Mọi người tròn mắt, không hiểu cô nhóc này đang nhắc đến ai
- À à em quên. Là thuốc xổ ấy - Quên mất, Tào Tháo ở Trung Quốc còn đây là Ai Cập mà
- Có. Em làm gì à?
- Hìhì. Sau này anh sẽ biết. Ken, Uri, Nary mọi người cũng giúp em nha.... ..

Và những ngày tháng hải hùng của Izumin bắt đầu. Vừa mới ăn cơm xong thì đau bụng ---> nguyên ngày hôm đó chạy không ngừng nghỉ. Đang ăn cơm, nhìn xuống bát thấy con sâu 7 màu đang bò ---> ăn hết nổi. Cầm cốc nước lên, đang định uống thì có cái gì đó bay vào cổ họng, khạc mãi mới ra, một con nhái con ----> vút luôn cốc nước. Mở miệng định nói chuyện với người đội trưởng đi cùng thì một vật thể lạ bay vào miệng -----> tiếp tục chạy. Buổi tối đang ngủ, một tiếng sáo vang lên, lúc đầu thì bình thường càng về sau càng nhức đầu, hỏi mọi người thì tất cả đều không nghe thấy ----->sáng hôm sau xuất hiện một con gấu trúc.

Đang nghĩ đến Carol thì một dải lụa từ đâu bay tới, né không kịp----> húp cháo và nước thay cơm.... ..

ASISU, CÔ ĐÚNG LÀ PHÙ THỦY!!!!!!!!!!!!

- Hắt xì!!!!
- Asisur, có phải chị ốm rồi không? Mau đi nghỉ đi - Ari lo lắng
- Phải đó, chị nghỉ ngơi đi. À phải rồi, một tuần nữa hôn lễ của hoàng thượng và công nương Carol sẽ cử hành. Nếu sức khỏe của người không đảm bảo thì phải làm sao đây - Eri cũng không kém phần
- Một tuần nữa sao? Vậy là vết thương của Carol đã lành. Đáng lẽ xong lâu rồi nhưng tại hai nhóc đó cãi nhau, Menfuisur bề gãy tay Carol nên phải đợi tới giờ. Vậy là Ruka đã lấy được thiện cảm của Carol rồi
- Mọi người yên tâm đi, ta không sao đâu. Ta còn phải quay về dự hôn lễ của em trai nữa chứ. Ari, em nói bốn người kia tạm tha cho Izumin đi, vậy là được rồi

Miệng nói không sao nhưng mới nằm xuống ta đã rơi vào trạng thái hôn mê, sốt cao. Ari và Eri lo sốt vó. Ken, Kai, Uri và Nary cũng cuống cả lên. Thái y được điều động tới đa, ai cũng cố gắng hết sức nhưng không mấy khả quan. Còn ta thì thành thoi đi thăm nữ thần Isis và Asisur thật.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hôn Lễ Hỗn Loạn

Đầu đầu quá, thân thể mỗi nhừ. Ta bị sao thế này, sao lại không thể cử động chứ? Để coi....ta đang nói chuyện với Eri và Ari thì cảm thấy buồn ngủ, sau đó...sau đó thế nào nhỉ....? Thử cử động tay xem nào.... thử mở mắt xem nào.....A, đỡ hơn rồi đây

- Nữ hoàng, chị tỉnh lại rồi. Ari...Ari chị coi, nữ hoàng tỉnh rồi

Ari định ra ngoài dọn dẹp nghe Eri gọi thì vội vã chạy vào. Kai, Ken, Uri, Nary mới bước đến cửa cũng dừng bước ngay lập tức

- Nữ hoàng, chị làm chúng em lo quá. Cuối cùng chị cũng đã tỉnh rồi - Ari khóc nức nở. Máy người kia cũng thể hiện sự vui mừng tốt độ

Chuyện gì vậy trời? Ta mới ngủ có một lát thôi mà. Mọi người làm gì mà kinh thế, cứ như ta vừa chết đi sống lại vậy

- Ari, Eri, mọi người, ánh mắt đó là sao? Em chỉ ngủ có một chút thôi mà. Mọi người coi, trời còn chưa sáng nữa kìa

- Em ngủ một tuần rồi đó. Ít quá nhỉ? Em làm mọi người lo quá đi. Làm việc thì cũng phải chú ý đến sức khỏe chứ - Kai lên tiếng. Ken, Uri và Nary không lên tiếng nhưng chắc chắn trong lòng cũng nghĩ vậy

Hả? Một tuần? Ta ngủ lâu vậy sao? Không lẽ mai đã là hôn lễ của hai đứa nhóc kia sao? Trời ạ, tuy ta không sai người phá hôn lễ nhưng ai biết liệu có chuyện gì xảy ra không chứ.

- Em xin lỗi đã làm mọi người lo lắng. Nhưng em nghĩ còn việc quan trọng hơn phải làm. Ari, em giúp ta thay đồ, ta phải đi gặp Izumin bây giờ

Biết có ngăn cản cũng không được nên mọi người chỉ im lặng, nếu có chuyện gì sẽ giải quyết sau vậy. Mới ốm dậy nên khi bước xuống nhà lao ta có hơi rùng mình. Nhưng dù có chuyện gì cũng không được để lộ sự mệt mỏi ra, như vậy sẽ hỏng việc lớn mất.

- Hoàng tử Izumin. Thời gian qua ngài vẫn khỏe chứ?

- Đa tạ lời hỏi thăm của nữ hoàng. Ta khỏe, rất khỏe

- Vậy sao? Xem ra người của ta chăm sóc ngài cũng khá tốt nhỉ. Mà thôi, ta còn việc quan trọng hơn cần nói với ngài. Ngài nghĩ sao nếu ta để ngài rời khỏi đây?

- Rời khỏi đây? Tin được sao - Izumin hỏi lại với vẻ mặt kiểu "tin chết liền"

- Tất nhiên. Ngài cứ yên tâm rời khỏi đây. Sẽ không có ai làm khó ngài đâu. Ta chỉ mong khi ngài đến Thượng Ai Cập sẽ hỗ trợ ta bảo vệ Carol, cũng mong ngài đừng có ý định bắt Carol hay làm hại Menfuisur - Ta biết trước sau gì hẳn cũng sẽ thoát khỏi đây, tốt nhất là đến cảnh báo hẳn trước

Thấy ta đi ra ngoài Izumin vội lên tiếng

- Nhưng cô không cho người thả bọn ta ra thì rời khỏi đây kiểu gì?

- Cần thiết sao? Vậy con dao ở trong bụi tóc của ngài để làm cảnh à? Sao càng ngày ta càng thấy ngài có họ hàng với con bò vậy?

Dứt lời ta bỏ đi luôn, để lại đằng sau một "con cá mặt ngu" đúng nghĩa. Quay về tẩm cung, nhờ Ken chuẩn bị một con ngựa chạy nhanh nhất. Ta cũng thay một bộ trang phục gọn gàng để tiện cỡi ngựa.

- Mọi người xuất phát sau nha. Em phải đi ngay không muộn mất

- Nhưng em đi một mình như vậy liệu có an toàn không? Hơn nữa em lại vừa mới ốm dậy.... - Nary lo lắng

Ta đang vội nên không nói gì, chỉ mỉm cười trấn an rồi leo lên ngựa đi luôn. Sau khi ta rời đi thì mọi người cũng nhanh chóng chuẩn bị xuất phát. Do trời tối nên việc di chuyển có phần khó khăn, và lại giờ này cũng đã gần sáng, có lẽ phải trưa mai mới tới được

Lúc này ở Thượng Ai Cập đang tấp nập chuẩn bị cho hôn lễ của hoàng thượng và con gái sông Nil. Menfuisur và Carol nghe tin ta bị ốm, có lẽ không đi được thì khá là thất vọng, cả hai còn hi vọng chị sẽ làm chủ trì buổi lễ, thế mà.....

--- -----Trưa hôm sau-----

Ta cưỡi ngựa hết tốc lực cuối cùng cũng tới nơi. Nhưng chuyện gì thế này? Mọi người xôn xao chuyện có sư tử chưa thuần hóa ở trong bãi săn, hoàng thượng và các cận vệ đang chiến đấu. Trời ạ, vẫn không kịp là sao chứ? Không suy nghĩ nhiều, ta phóng vào bãi săn luôn. Đúng lúc thấy một con sư tử đang định cắn Carol, ta vội lao ra cản lại, kết quả là bị xước một vết ở cánh tay.

- Dừng lại, người không được hại người. Người hiểu ta nói gì mà, đứng không? Dừng lại đi, hãy đi theo ta, ta sẽ bảo vệ người. Nếu người làm hại cô bé này người sẽ không thể thoát được đâu

Con sư tử nghe ta nói thì dần dần dịu lại và thả Carol ra. Mọi người thấy ta thì đứng như trời trồng

- NÀY! Nhìn cái gì nữa. Còn không mau đưa hoàng phi đến chỗ an toàn, các người không lo cho con bé à?

Nghe ta hét họ mới tỉnh lại, một đám tì nữ vội chạy ra dìu Carol vào. Menfuisur thờ phào nhẹ nhõm, chạy ra chỗ ta

- Chị, không phải chị bệnh, đang ở Hạ Ai Cập sao? Tại sao....

- Tại sao cái gì mà tại sao. Ta mới tỉnh lại đã vội chạy đến đây, nếu không có ta thì người cứu được Carol chắc. Không cảm ơn lấy một câu lại còn.... ..

- Ở không phải. Tại....

- HOÀNG THƯỢNG! HOÀNG PHI NGƯỜI!.... ..

Nghe tiếng hét ta và Menfuisur vội quay lại.... Carol đang bị một con sư tử ngoạm ngang vai, chạy ra phía sông Nil. Ta sử dụng nước sông Nil làm thành một mũi tên bắn về phía nó, đúng lúc đó một mũi tên khác cũng xé gió bay đến, cắm phập vào đầu con sư tử. Nó mất đà, ngã xuống sông Nil, Carol cũng theo đó té xuống nước, một xoáy nước hiện ra, cuốn phăng cả hai đi. Menfuisur thấy vợ rơi xuống sông thì nổi điên, định lao xuống theo

- Dừng lại, em bị điên à? Carol trở về nhà con bé rồi, em muốn tìm kiểu gì? Khi nào lành vết thương con bé sẽ quay về đây, việc quan trọng là bây giờ em phải bình tĩnh, đứng yên đó, ta sẽ lo chuyện còn lại

- Im. Qua chỗ tể tướng Imhotep đứng. Ngay và luôn cho ta

Giải quyết xong rắc rối ở đây, ta bước lên một bậc đá cao, bắt đầu công cuộc trấn an thần dân:

- Mọi người có tin tưởng hoàng phi Carol là con gái nữ thần sông Nil không?

- CÓÓÓÓ.....

- Vậy được rồi. Nàng ấy bị thương nên nữ thần sông Nil đã đưa về thủy cung. Khi nào bình phục hẳn nhất định sẽ quay về và trở thành hoàng phi của Ai Cập. Muốn như vậy mọi người phải bình tĩnh, không được kích động, bây giờ hãy quay về nhà nghỉ ngơi. Có được không????

- Thì ra là vậy. Hoàng phi chỉ đi dưỡng thương thôi. Nữ hoàng đã nói thì chắc chắn là đúng rồi.....

- NỮ THẦN SÔNG NIL VẠN TUỆ! NỮ HOÀNG VẠN TUỆ! HOÀNG THƯỢNG VẠN TUỆ!

Giải quyết xong đồng lõa xôn xộn này ta quay sang Imhotep

- Tể tướng Imhotep, mọi chuyện còn lại nhờ ngài xử lý. Ta phải về băng bó vết thương, tối nay phải dự tiệc tiễn sứ giả nữa - Quay sang chỗ Menfuisur- Người đầu, đưa hoàng thượng về cung, tiện thể gọi thái y cho ta luôn. À đúng rồi, đưa con sư tử đó về thần điện, chăm sóc cho tốt. Yên tâm, nó không gây nguy hiểm đâu

Imhotep cúi đầu nhận lệnh. Nữ hoàng đã chấp nhận hoàng phi rồi. Ai Cập có hai nữ thần, nhất định sẽ ngày càng giàu mạnh.

Trên một mỏm đá cách đó không xa, một người con trai đứng trầm tĩnh, nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy trong đôi mắt ánh lên tia kinh ngạc. Cô ta lại có âm mưu gì đây? Con người này thật nguy hiểm

Vết thương không sâu lắm nhưng do ta chưa khỏe hẳn lại cưỡi ngựa lâu nên có hơi phiền phức

- Chị Asisur, ta nghĩ chị cứ nghỉ ngơi đi, tối nay không phải đi đâu. Cứ để ta và tể tướng Imhotep lo mọi chuyện

- Em có thể sao? Bây giờ tình trạng em thế nào ta là người hiểu rõ nhất. Còn tể tướng Imhotep tuy là quan đại thần nhưng em nghĩ ông ấy có thể xử lý hết đồng rắc rối này sao? Không nói nhiều nữa, ta quyết định rồi, em cũng về chuẩn bị đi. Sắp đến giờ rồi

Chập tối thì Ari, Eri, Kai, Ken, Uri và Nary tới. Thấy ta bị thương họ cuống cả lên, nhất quyết bắt ta ở lại phòng tĩnh dưỡng. Nhưng đâu có được, ta phải giải quyết nốt chuyện này đã, chắc tối nay Algol cũng có mặt

Hôm nay ta mặc bộ váy dài tay màu đen, trang điểm đậm, toàn thân toát lên vẻ uy nghi của một nữ hoàng. Đợi ta tới, Menfuisur tuyên bố bữa tiệc bắt đầu. Ta không uống được rượu nên chỉ ngồi ăn trái cây. Bỗng một tên nhìn cũng sáng sủa bước lên chúc rượu, nếu ta đoán không lầm thì đây chính là hoàng đế Algol cải trang, xem ra tên này cũng thuộc dạng tối sủa rồi

- Sứ giả Assyria, ta khuyên ngài nên uống ít thôi. Mai còn phải xuất phát về nước nữa mà, đúng không? Hay là ngài không muốn trở về nữa, hoàng đế Algol? - Tất nhiên câu sau ta chỉ nói cho hắn nghe, và đúng như dự đoán, hắn xanh mặt, trở về chỗ ngồi ngay lập tức

- Nữ hoàng nói phải, ngày mai chúng tôi phải xuất phát về nước, nên uống ít - Đùa à, nếu chuyện này lộ ra kiểu gì cũng bị nghi ngờ là có ý xấu, tốt nhất là rời khỏi đây càng nhanh càng tốt

- Còn các vị, ta nghĩ các vị cũng nên quay về nước báo cáo thôi. Hổn hển xảy ra chuyện nên không thể tiếp tục được. Ta thay mặt triều đình Ai Cập thành thật xin lỗi. Đợi khi hoàng phi Carol trở về nhất định sẽ tổ chức một hôn lễ hoành tráng hơn, lúc đó mong các vị sẽ đến chung vui. Còn bây giờ, mọi

người hãy tiếp tục bữa tiệc

Đây không chỉ là lời đui khéo mà còn ngầm cảnh báo họ rằng Ai Cập vẫn được sự bảo vệ của nữ thần, nếu có định xấu thì tốt nhất là nên bỏ đi. Đương nhiên họ hiểu nên đều quyết định sáng mai sẽ xuất phát về nước. Nhưng có điều từ đầu tới giờ có một ánh mắt cứ nhìn ta không rời, ở đoàn sứ giả của Babylon. Lúc này Menfuisur có nhắc đến hoàng đế Babylon, không lẽ.... là người này sao?

Ở người này ta cảm thấy có điều gì đó rất quen thuộc, thật giống người đó, một người ta rất nhớ. Nhưng mà cứ nhìn chăm chăm kiểu này thật khó chịu, xưa nay ta ghét nhất những ai nhìn ta kiểu này. Đưa mắt lườm hắt một cái, những tưởng hắn sẽ không nhìn nữa, ai dè tên đó thấy ánh mắt ta thì nở một nụ cười, một nụ cười cũng thật quen thuộc.

Nhưng ta chợt lắc đầu, chắc không phải đâu, nếu là người đó thì nhất định phải đi tìm ta rồi, chắc tại lúc này bị tên Algol kia ép uống mấy li rượu nên đầu óc không được tỉnh táo cho lắm. Ta chỉ cần uống một li thôi cũng đủ say rồi, cũng may thân thể này trước đây uống được rượu nên vẫn cầm cự được

Nửa đêm buổi tiệc cũng kết thúc. Ta nhanh chóng rời đại điện trở về tẩm cung.

Nhưng mới bước ra ngoài bỗng thấy choáng váng, trước khi mất ý thức ta cảm thấy có một vòng tay quen thuộc đỡ mình. Liệu có phải người đó không? Người ta đã tìm kiếm, đã mong đợi rất nhiều. Một người.....vô cùng quan trọng với ta

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Gặp Lại

Điện thần Muối, tẩm cung của nữ hoàng Asisur.....

- Nhanh lên, lấy nước ấm mau, khăn sạch nữa. Phải giúp nữ hoàng hạ nhiệt, Người sốt cao quá

- Thuốc đâu? Mau mang vào cho nữ hoàng. Nhất định phải để Người uống thuốc, ít cũng được

... ..

Cả tẩm cung nháo nhào cả lên. Nữ hoàng mới bước ra khỏi đại điện thì ngất xỉu. Từ đó đến giờ, tất cả thái y trong thái y viện được huy động tới đa nhưng Người vẫn chưa có chuyển biến tốt hơn, vẫn sốt cao hơn mê bất tỉnh

Bên ngoài cũng chẳng khá hơn. Menfuisur và tể tướng Imhotep đứng ngoài không yên.

- Imhotep, chị ta có sao không? Tại sao đến giờ vẫn không tỉnh lại chứ? Là tại ta, đáng lẽ ta phải ngăn cản chị đến dự buổi tiệc đó. Chị đang bệnh, lại chạy từ Hạ Ai Cập đến đây....Lỗi là tại ta

- Hoàng thượng, xin Người đừng tự trách mình nữa. Nữ hoàng làm tất cả đều vì Người, nếu nữ hoàng biết Người như thế này nhất định sẽ rất thất vọng. Bây giờ Người phải tỉnh táo lên, hoàng phi mất tích, nữ hoàng hôn mê, còn rất nhiều chuyện cần Người giải quyết.

Menfuisur nhìn người tể tướng già tận tụy mà cũng phần nào phần chán hơn.

Imhotep đã phục vụ từ đời cha chàng, đối với chàng, ông ấy là một bậc tiền bối đáng kính, sau tiên hoàng thì đây chính là người chàng kính trọng nhất. Phải, tể tướng nói rất đúng! Chàng chỉ mới lên ngôi vua, nay lại xảy ra nhiều chuyện, chắc chắn các nước khác sẽ lợi dụng cơ hội này để gây nhiễu loạn. Nếu chàng gục ngã thì đất nước này phải làm sao, thần dân của chàng phải làm sao?

- Hoàng đế Menfuisur, tể tướng Imhotep! Không biết tình hình nữ hoàng Asisur thế nào rồi? - Ragashu từ ngoài bước vào. Đáng lẽ anh ở lại chăm sóc Asisur cơ, nhưng có người đến báo có việc gấp nên phải về dịch xá, giờ mới có thể quay lại

- Đa tạ hoàng đế Ragashu quan tâm. Chị ta vẫn chưa tỉnh lại, tình hình vẫn chưa khá hơn được

- Để ta vào xem. Trước đây ta có gặp trường hợp này rồi, hi vọng có thể giúp đỡ được phần nào - Quả thực vậy, tình trạng của nữ hoàng Asisur rất giống người

đó. Lần này đến Ai Cập cũng là để tìm hiểu coi Asisur có phải người đó không.

Menfuisur nghe nói có thể chữa trị cho chị thì mừng rỡ, vội đưa Ragashu vào.

Không phải chàng mất cảnh giác hay không nghĩ đến sự an toàn của Asisur. Bởi vì đây là hoàng đế của một nước lớn, chắc chắn sẽ không dám hành xử thiếu suy nghĩ. Hoặc có lẽ kẻ giả mạo thì cũng không vấn đề gì, bảo vệ cho Asisur không chỉ có 4 cận vệ riêng còn có các vị tướng tài ba của Ai Cập, hơn nữa chàng cũng vào cùng, chắc chắn có thể đảm bảo an toàn cho Asisur

Bước vào, Ragashu cẩn thận kiểm tra cho Asisur. Xong xuôi, anh lấy trong túi ra một viên thuốc. Đây không phải thuốc bình thường, đây là một viên thuốc đặc biệt được anh điều chế riêng cho em gái, nó có khả năng giúp hạ sốt ngay lập tức, bồi bổ cơ thể để mau phục hồi. Em gái anh có một nhược điểm đó là dị ứng với tất cả các loại rượu, chỉ cần nhấp môi thôi cũng đủ say, không chỉ thế còn sốt cao, hôn mê mấy ngày.

Thấy Ragashu có ý định cho Asisur uống viên thuốc, tất cả đều rút vũ khí, chỉ riêng Ken vẫn đứng yên, nhìn Ragashu với ánh mắt kì lạ.

- Hoàng đế Ragashu! Ngài làm gì vậy? - Menfuisur quát, tiện tay giật viên thuốc trong tay Ragashu khiến nó rớt xuống đất

- Làm gì là làm gì? Mấy người không thấy ta đang chữa cho nữ hoàng Asisur sao? Hoàng đế Menfuisur, ngài có biết ta phải tốn bao nhiêu thời gian công sức mới điều chế được viên thuốc đó không? Bây giờ nó rớt xuống đất mất tác dụng rồi, không lẽ ngài không muốn cứu chị mình? - Ragashu nổi điên. Tên hoàng đế chết tiệt

này, có biết viên thuốc đó rất quý không? Đó là viên thuốc dành cho em gái anh, nếu không phải nghi ngờ Asisur chính là người đó, cần cô ấy khỏe lại để làm rõ thì còn lâu anh mới dùng đến. Thế mà.....

- Xin lỗi.....Tại ta lo cho sự an nguy của chị Asisur. Ngài tự nhiên lấy ra viên thuốc nên.....

Tên nhóc này, quá nóng này, thế thì làm sao đủ sức cai quản một đất nước lớn thế này được. Ragashu hừ lạnh và lấy ra một viên thuốc khác, cũng may anh mang theo hai viên đề phòng trường hợp bất trắc chứ không thì....

Sau khi Asisur uống viên thuốc thì nhiệt độ cũng giảm xuống, sắc mặt cũng khá hơn, không đỏ nhiều mồ hôi nữa. Thái y khám thì vô cùng bất ngờ vì nữ hoàng đã hết sốt, chỉ chờ tỉnh lại nữa là ổn. Tất cả mọi người có mặt ở đó đều thở phào nhẹ nhõm.

- Hoàng đế Menfuisur. Hãy để ta ở lại chăm sóc nữ hoàng Asisur. Đề nghị này có hơi đường đột nhưng ta nghĩ thế sẽ tốt cho cô ấy. Dù sao ta cũng hiểu rõ về căn bệnh này, có thể tùy cơ ứng biến. Với lại ta nghĩ mọi người cũng đều đã mệt rồi

- Nhưng.....- Menfuisur lưỡng lự

- Yên tâm. Ta không làm hại nữ hoàng Asisur đâu, ta còn chuyện cần hỏi cô ấy mà

- Vậy làm phiền ngài. Sáng mai ta sẽ quay lại. Ari, Eri, nếu hoàng đế Ragashu cần gì thì hãy giúp ngài ấy - Nói rồi Menfuisur cùng đoàn người rời khỏi đó.

- Ari, Eri, cả các vị nữa, cứ đi nghỉ đi. Cần gì ta sẽ gọi

Đội 6 người đi ra ngoài Ragashu bắt đầu công việc chăm sóc bệnh nhân của mình. Cả đêm anh không ngủ, luôn túc trực bên cạnh Asisur, anh sợ nếu mình ngủ quên Asisur sẽ xảy ra chuyện. Cả Ari, Eri, Kai, Ken, Uri, Nary cũng không ngủ, họ luôn ở bên ngoài đội, nếu xảy ra chuyện gì sẽ xông vào ngay

Ta lờ mờ tỉnh dậy. Đây là đâu thế này? Ta nhớ mình đang ở buổi tiệc cơ mà. Sao lại.....Đầu đau quá..... Đưa mắt nhìn xung quanh, ta giật mình khi thấy có người đang ngồi ở bàn uống nước. Đây là một người con trai, nhưng nhìn dáng thì không phải Kai, không phải Ken lại càng không phải Menfuisur. Vậy thì là ai chứ? Không lẽ.....trộm?

- Ngươi.....là ai?

Người đó nghe tiếng thì vội chạy lại

- Asisur, cô tỉnh rồi à? Đây, nước đây, cô uống đi. Uống nhiều nước rất có lợi cho sức khỏe. Khoa học đã.....À không có gì, cô uống đi cho đỡ khô cổ - Ragashu giật mình, trước giờ anh luôn lạnh lùng với tất cả mọi người trừ em gái mà, sao hôm nay..... Không lẽ đây chính là người anh đang tìm kiếm?

- Khoa học? Không lẽ.....Nói, ngươi là ai? - Đang uống nước, chợt nghe người trước mặt nhắc tới từ khoa học rồi vội lảng sang chuyện khác, ta giật mình vội rút cây kiếm ra chĩa vào hắn. Cũng may thanh kiếm vẫn luôn ở trong người

- Trước khi trả lời câu hỏi đó, ta có câu hỏi này muốn hỏi nữ hoàng. Người biết kí hiệu này là gì không?- Vừa nói Ragashu vừa vẽ một nửa hình trái tim cùng với một chữ P.

Nhìn thấy kí hiệu đó ta sững người. Kí hiệu này chỉ có mình ta và anh ba biết, vì chúng ta là anh em sinh đôi nên trái tim cùng chung nhịp đập, chữ P và chữ B lồng trong hình trái tim sẽ tượng trưng cho điều đó. Không lẽ người này chính là..... Ta suy nghĩ nhanh và vẽ một nửa trái tim còn lại cùng chữ B

- Bây giờ ta sẽ trả lời câu hỏi của nữ hoàng. Ta là Ragashu, hoàng đế Babylon..... đồng thời cũng là Hải Phong, anh trai song sinh của Hải Băng. Đúng không, em gái?

Không còn nghi ngờ gì nữa, người này.... đích thị là anh trai của ta.

- Anh Phong, em nhớ anh lắm! Tại sao lâu nay anh không đi tìm em? Tại sao em cũng cho người đi dò la tin tức mà không thể tìm ra anh chứ? Em cứ nghĩ là mình không còn cơ hội gặp anh nữa. Huhu - Ta ôm chặt lấy anh, khóc nức nở

- Em gái ngoan, đừng khóc nữa. Chẳng phải ta đã tìm được em rồi sao? Trước đây ta từng nói chúng ta có cùng nhịp đập trái tim, cho dù em có đi đến

đâu thì nhất định ta cũng sẽ tìm được, phải không nào? Bây giờ hãy rũ bỏ quá khứ, sống cho hiện tại và tương lai, được không?

Ta gật đầu, ôm chặt anh hơn, nước mắt tiếp tục rơi trên khuôn mặt điểm lệ

Mấy người kia nghe tiếng khóc thì vội xông vào

- Hoàng đế Ragashu, ngài làm cái gì vậy? Nữ hoàng, chị không sao chứ?- Ari thấy anh ôm ta thì quá lớn. Những người kia cũng đều chuẩn bị vũ khí. Thật không ngờ họ lại lo cho ta đến vậy

- Mọi người cất vũ khí đi. Ta không sao hết. Chẳng qua là ta nhất thời xúc động quá nên mới khóc thôi

- Asisur, em và hoàng đế Ragashu quen nhau sao? - Kai cất tiếng hỏi

- À thì... quen. Hồi ta từ Hitaito trở về gặp cướp, bị chúng đánh thuốc mê, may được hoàng đế Ragashu cứu, nay gặp lại nên

- Asisur, em gặp chuyện sao không nói?- Ken cất giọng lạnh hơn bằng Bắc Cực hỏi. Những người kia đều nổi da gà, lùi lại một bước. Bình thường Ken đã lạnh lùng, nay lại dùng cái giọng âm mây nghìn độ đó là đủ biết anh giận cỡ nào.

- Hoho.... Tại em nghĩ cũng không quan trọng, dù sao thì bọn chúng cũng bị xử đẹp rồi. Thôi mà, anh Ken đừng giận nhaaaa. Anh không thương người bệnh như em sao? - Ta dành một giây tưởng niệm cho mấy tên cướp trong trí tưởng tượng của mấy người kia rồi bắt đầu công cuộc năn nỉ

Ken thật không biết nên cười hay nên khóc với cái tính trẻ con của cô nữ hoàng này. Thật tình, dù anh có lạnh mấy thì cũng phải đầu hàng trước cô. Riêng Ragashu đang ngồi uống nước trà thì giật mình, rót bịch xuống đất, ho sặc sụa.

Anhsock nặng, không ngờ càng ngày cô em gái anh lại càng có nhiều chiêu năn nỉ mang xu hướng nổi da gà. Trước đây anh và Hải Nam chẳng bao giờ để cho cô nhóc năn nỉ, bởi mỗi lần như vậy là toàn bộ cây cối trong nhà đều éo hết. Cũng may trong tầm cung này không có cái cây nào, à có, một bình hoa, nhưng tình hình là nó cũng chịu chung số phận.

Menfuisur biết tin ta tình lại thì vội đến thăm, cả tể tướng Imhotep và triều thần cũng đến. Nếu ta cũng như Asisur trước kia chắc họ chẳng bao giờ ngó đến đâu nhỉ? À không, chắc họ thấy ta có thể thuần phục một con sư tử, lại có thể đứng lên trấn an dân chúng, thấy ta còn giá trị lợi dụng nên mới đến đây mà. Hừ ta không cần sự giả nhân giả nghĩa

Đám quan thần sau khi nói mấy lời chúc mừng thì kéo nhau về, Imhotep ở lại một lát rồi cũng về luôn, chỉ còn Menfuisur ở lại

- Hoàng đế Ragashu, thật lòng rất cảm ơn ngài đã chữa trị cho chị Asisur

- Không có gì. Dù sao đây cũng là em gái ta mà. Ta định sau khi hoàng phi Carol quay về, hai người tiến hành xong hôn lễ sẽ đưa Asisur về Babylon ra mắt người dân, chính thức trở thành công chúa Babylon, thành em gái của ta

- Điều này.....Phải xem ý kiến của chị Asisur, nếu chị đồng ý thì ta cũng không có ý kiến. Dù sao thì cũng tốt cho chị ấy, như vậy chị sẽ có thêm một chỗ dựa vững chắc, ta cũng sẽ yên tâm hơn

- Ta đồng ý. - Đương nhiên rồi, đây là anh trai ta, có gì lại không nhận chứ. Hơn nữa ta cũng phải chuẩn bị cho sau này, lỡ người sợ ta làm hại Carol, tìm cách đuổi ta sang nước khác thì sao? Tóm lại có thêm một chỗ dựa vẫn là tốt nhất

Mấy ngày sau, ta ở trong cung dưỡng bệnh, có Ragashu trò chuyện nên cũng đỡ buồn. Chúng ta thống nhất sẽ dùng tên ở đây cho đỡ phiền phức.

- Chị Asisur, có người đã gặp Carol, nàng ấy sắp về rồi - Menfuisur mừng rỡ chạy vào báo

Đề coi nào, đây chắc chắn là Jamari. Hừ, cô lừa được đám người đó chứ làm sao lừa được ta

- Đó không phải sự thật. Cô ta vốn là người Assyria, là cung nữ được Algol sủng ái nhất, qua đây chủ yếu muốn mê hoặc em mà thôi

- Nhưng- Menfuisur có vẻ không tin

- Khỏi thắc mắc. Em cầm cái này về xem rồi tự nghĩ xem ta nói đúng hay sai - Ta đưa cho Menfuisur bản hồ sơ về Jamari mà Nary điều tra được rồi đuổi về, ở đây mắt công nó thắc mắc nữa. Hai vợ chồng này hợp nhau thật, cái gì cũng thắc mắc

- Anh Kai, cái thuốc lần trước còn không?

- Thuốc cho tên hoàng tử kia uống chứ gì? Tất nhiên là còn, không lẽ em định.....

- Đúng rồi đó. Mọi người chăm sóc cô ta giống lần trước nha. Nhẹ hơn một chút cũng được, đừng để cô ta chết - Ta nói kèm một nụ cười gian

Phụt, choang, bịch, á..... Hàng loạt tiếng động lạ vang lên. Tình hình là thế này, Ken đang uống nước, nghe ta nói xong thì phun luôn ra, Ari và Eri đang cầm bình trà thì run tay làm rớt xuống đất, Kai đang ngồi thì té ghế, Uri và Nary đang gọt trái cây bị bị dao cắt trúng tay. Nói chung là một hiện trường vô cùng hỗn loạn, và cả 6 người đều thầm dành một giây mặc niệm cho cuộc đời chuẩn bị chuyển từ hoa tươi sang hoa héo của Jamari.

- Nữ hoàng, sáng nay đội tìm kiếm đã thấy hoàng phi ở hạ lưu sông Nile, họ nhanh chóng đưa nàng ấy về nhưng giữa đường gặp cướp, hoàng phi.....hoàng phi bị..... bắt đi rồi

- CÁI GÌ? - Ta không tự chủ đập bàn đứng dậy - Sao chuyện đó có thể xảy ra chứ? Chẳng phải có tướng quân Minurê và Unasu bảo vệ sao? Hơn nữa ta cũng bảo anh Kai và Ken đi cùng nữa. Chuyện này....chuyện này làm sao có thể xảy ra được

- Nữ hoàng, do bọn chúng chia làm hai tốp, một tốp tấn công trực diện làm phân tán sự chú ý của đoàn người bảo vệ, tốp còn lại bí mật đưa hoàng phi đi. Anh Kai và Ken đuổi theo đến sa mạc thì mất dấu, nên..... Bây giờ trên đại điện đang họp gấp, hoàng thượng rất tức giận vì chuyện này

Trời ạ, Carol ơi là Carol. Sao số em nhỏ thế hả? Trong nguyên tác thì do Asisur sai người đến phá đám nên mới bị bắt, giờ ta cho người bảo vệ em rồi thì lại gặp cướp, cuối cùng vẫn bị bắt. Thế này là thế nào hả trời?

Mà khoan, chắc chắn chuyện này có sắp xếp. Không thể trùng hợp gặp cướp để bị bắt thế này. Để coi nào, trong nguyên tác thì người bắt Carol là.....

- IZUMIN! Lại là người! Xem ra lần trước ta chinh người chưa đủ nhỉ? Tại sao người không ở yên trong nước mà làm hoàng tử đi, suốt ngày chạy lông bông đi bắt con nhà người ta. Đúng là đáng chết mà

- Nữ hoàng, không lẽ người bắt hoàng phi là

- Chính là cái tên đáng ghét đó. Ari, em đi gọi Uri, Nary, Kai và Ken đến đây cho ta

Khoảng 10 phút sau cả bốn người đều đến. Kai hỏi ngay

- Asisur, em biết ai là chủ mưu của việc này rồi sao?

- Đúng vậy. Tuy không chắc lắm nhưng em nghĩ tên đó nằm trong diện tình nghi cao nhất

- Ai vậy? - Uri, Nary và Kai đồng thanh

- Là hoàng tử Izumin của Hitaio - Không đợi ta lên tiếng Ken nói luôn - Từ khi hoàng phi Carol về thủy cung, ở các khu chợ gần sông Nile thường xuyên xuất hiện thương nhân người Hitaio. Chắc chắn đó là quân lính giả trang, đợi khi hoàng phi xuất hiện sẽ cướp người ngay. Hơn nữa bây giờ

Thật không ngờ Ken lại tinh tế đến vậy. Nếu ta không được đọc qua tác phẩm này thì chắc chắn cũng không biết ai là thủ phạm, thế mà anh ấy chỉ suy luận một chút là ra ngay.

Mọi người đưa mắt nhìn ta tỏ ý hỏi "Có thật không vậy?". Ta gật đầu một cái tỏ ý chắc chắn

- Em nghĩ chỉ có thể là hắn. Anh Ragashu chắc chắn không bao giờ làm mấy cái chuyện vớ vẩn này. Tên hoàng đế Algol kia chắc đang bận xử lý mấy vụ bạo động trong nước, không có thời gian lo chuyện này đâu. Chỉ còn cái tên điên đứng ngoài công viên không có việc gì làm kia mới có khả năng làm chuyện này thôi

Mọi người nghe ta phân tích thì gật gù. Có vẻ ta nói hơi khó hiểu thì phải, chắc tại quen miệng, nói theo hơi hướng hiện đại một chút

- Ari, Eri, em chuẩn bị cho ta một ít đồ, càng gọn càng tốt. Ta sẽ đi đón Carol về, phải nhanh chóng trước khi con bé rơi vào tay kẻ khác

- Không được, em không thể đi một mình, rất nguy hiểm. Bọn anh sẽ đi, em hãy ở lại đợi tin tức - Kai nhảy dựng lên ngăn cản liền

- Nhưng các anh đâu biết Carol đang ở đâu. Làm sao mà cứu.... Còn em thì khác, em có thể nhờ Kyo dò đường đến chỗ Carol

- Nhưng em đang bệnh, không thể đi được

- Em khỏe rồi mà.....Thôi được rồi, nếu mọi người không yên tâm vậy thì Nary, Uri, hai chị đi cùng em nha.... Không ý kiến gì nữa, chúng ta đến đại điện thông báo cho Menfuisur nào

--- -----Đại điện-----

Không khí ở đây đang vô cùng nghiêm trọng. Ai cũng lo lắng cho hoàng phi Carol, đặc biệt là hoàng đế Menfuisur.

- Không ý kiến gì nữa. Ta phải đi cứu Carol. Minurê, khanh chuẩn bị....

- Cứu cái gì mà cứu. Em biết con bé đang ở đâu không mà đòi đi? - Mới bước đến cửa ta đã nghe Menfuisur đòi xuất quân đi cứu Carol. Tên nhóc này, muốn giống Carol luôn hả?

- Nữ hoàng Asisur.....

- Là nữ hoàng Asisur.....Tại sao Người lại ở đây?

- Nữ hoàng không muốn cứu cô gái sông Nile sao?

...Hàng loạt tiếng bàn tán vang lên

- Asisur, chị.....sao lại ở đây? Tại sao lại không cho ta đi cứu Carol? Không lẽ.... - Menfuisur nhìn ta với ánh mắt "Chuyện này là do chị sao?"

- Đừng có nhìn ta bằng ánh mắt đó. Ta hỏi em, em biết Carol đang ở đâu không mà đòi xuất binh đi cứu? Mà dù có biết đi nữa thì việc đem cả một đội quân hùng hậu ra khỏi đất nước là nên sao? Bây giờ tình hình Ai Cập chưa ổn định, em muốn sau khi cứu được vợ về rồi cả hai đi ăn xin luôn hả? Em muốn nhìn thấy cảnh nước mất nhà tan, cảnh Ai Cập bị nước khác thôn tính, bị chiến tranh tàn phá sao? Em nghĩ tể tướng Imhotep có thể điều binh khiển tướng chôn lại các nước khác trong thời gian em đi vắng sao? - Ta điên tiết, sặc cho Menfuisur một trận

- Vậy chị nói ta phải làm sao đây? Không lẽ để Carol phải chịu khổ sao? Ta không thể làm thế được - Menfuisur cũng không kém

- Ai nói là không cứu, ta sẽ đưa con bé về đây an toàn

Cả đại diện bỗng rơi vào trạng thái im lặng. Nữ hoàng bảo Người sẽ đưa hoàng phi về sao?

- Các người không tin ta chứ gì? Được rồi, đi theo ta

Cả đoàn người đi đến hồ nước lớn giữa ngự hoa viên, lúc đầu ta định ra sông Nile cơ. Nhưng chỗ đó quá xa lại đông người.

Ta sử dụng thủy thuật, tạo một loạt mũi tên bằng nước phóng thẳng vào dãy hình nộm cách xa khoảng chừng 30 mét. Toàn bộ 10 hình nộm bằng đất nung đều vỡ nát. Cả đám người tròn mắt ngạc nhiên. Ta tiếp tục sử dụng nước, tạo ra một đội quân rồi sử dụng một chút thủy thuật, giúp chúng có thể cử động

- Sao, bây giờ ta có thể đi được chưa?

- Nhưng chị Asisur, ta vẫn thấy lo lắng - Menfuisur lo lắng

- Khỏi lo, có Nary và Uri đi cùng ta mà. Em cứ yên tâm ở lại quản lí đất nước, có chuyện ta sẽ cho Kyo về báo. Nhớ kĩ, nhất định không được phép ra khỏi Ai Cập, đừng mắc lừa bất cứ ai

Nói rồi ta quay về tắm cung, lấy đồ và ngựa rồi tiến về biên giới Ai Cập - Hitaito.

Quái, đám người này làm gì mà đi nhanh thế không biết. Đi hơn ba ngày rồi mà vẫn không gặp chúng. Tình hình là ta bị mù đường, còn Uri và Nary cũng chưa bao giờ rời khỏi Ai Cập nên cũng chẳng khá hơn. Trời cũng đã tối, chúng ta quyết định dừng lại nghỉ ngơi. Kyo bay trên trời cũng đáp xuống, ta mới sai cậu nhóc đi tìm đường

- Nữ hoàng, tình hình thay đổi rồi. Hoàng phi Carol đã bị kẻ khác đưa đi, hiện tại hoàng tử Izumin đang đích thân đi tìm kiếm

Vậy là cô nhóc này bị tên lái buôn Carep lừa đưa tới Assyria rồi

- Thôi chúng ta hãy nghỉ ngơi, ngày mai qua Assyria cứu người, Carol bị đưa sang đó rồi

Uri và Nary cũng đã mệt nên không thức mắc nhiều, trực tiếp đặt lưng xuống lăn ra ngủ

-----Sáng hôm sau-----

Ba người chúng ta chuyển hướng sang Assyria. Cũng may từ chỗ ta nghỉ chân tối qua đến Assyria cũng khá gần nên đến trưa là bọn ta đã tới biên giới. Dừng lại nghỉ trưa dưới một tán cổ thụ. Đang trò chuyện thì Kyo lao xuống với vẻ hốt hoảng. Nghe Kyo nói xong ta bật dậy

- Em nói cái gì? Cái thằng nhóc này.....

Nary thấy vẻ mặt ta vậy thì cất tiếng hỏi

- Asisur, có chuyện gì vậy?

- Cái tên nhóc chết tiệt đó! Đã nói là đừng có chạy lung tung, thế mà mới nhìn thấy cái vòng tay của Carol đã vội vàng chạy qua Assyria rồi. Giờ thì hay rồi, cả hai vợ chồng đều bị bắt, tự nhiên ta chuốc cực nhọc vào mình, biết thế quay về Hạ Ai Cập, để tụi nó tự xử lí....

Rắc.....Có tiếng động vang lên

- Ai, ra đây mau - Nary, Uri thủ sẵn vũ khí

- Hoàng tử Izumin, nghe lên như vậy là không tốt đâu - Ta dùng chất giọng lạnh không ra lạnh, nóng không ra nóng, nói chung là rất quý dị

Uri, Nary tròn mắt ngạc nhiên, còn cái vị hoàng tử nào đó thì chột�ỏ mồ hôi lạnh, bước ra

- Nữ hoàng Asisur, quả thật cô rất nhanh nhạy

- Không dám! Không biết hoàng tử ở đây làm gì nhỉ?
- À, ta đang đi tìm một thứ rất quan trọng, và nhất định nó phải thuộc về ta
- Vậy sao? Ta.....

Ta chưa nói hết câu thì ông đội trưởng hay đi cùn Izumin đến mời hấn về chỗ nghỉ ngơi

- Nữ hoàng Asisur, ta có thể mời cô đến chỗ ta không?
- Hiếm khi được hoàng tử đây mời. Tất nhiên ta đây "cung kính chi bằng tuân mệnh"

Người ngoài nghe cuộc trò chuyện của ta và Izumin nhất định nghĩ ta và hấn rất thân thiết hoặc già cũng là bạn bè. Nhưng chỉ người trong cuộc mới hiểu, mỗi lời nói phát ra đều đi kèm hàng chục tia sét.

Ta và Izumin bước vào trong lều. Công nhận bọn này rảnh thật, buổi trưa mà cũng mất công căng lều nữa

- Hai cô không thể vào. Đây là lều của chủ nhân, chúng ta phận người hầu nên ở bên ngoài - Thấy Uri và Nary có ý vào theo, ông đội trưởng liền cản lại
- Không sao đâu, hai chị cứ ở ngoài đi, chúng ta phải nhập gia tùy tục chứ. Em nghĩ chẳng ai đại đi đụng vào chúng ta đâu - Vừa nói ta vừa liếc Izumin, quả nhiên hấn ta có chút rùng mình

Sau khi ta và Izumin bước vào, lập tức có người đem đồ ăn tới. Vừa ăn ta vừa "hỏi thăm" Izumin

- Hoàng tử Izumin, ngài thật sự có nhã hứng đến đây đi dạo sao?
- Đương nhiên. Còn nữ hoàng Asisur, tại sao cô lại có mặt ở nơi đây?
- Ta ư? Còn không phải là nhờ phúc của chủ tớ ngài sao?
-?

- Không biết ngài có họ hàng gì với con bò không nữa! Nếu không phải ngài rảnh rồi sai Ruka bắt cóc Carol, rồi lại để con bé bị gió thổi qua tận Assyria, khiến thằng nhóc Menfuisur lo sốt vó lên thì ta cũng chẳng ở đây rồi. Càng nghĩ ta lại càng muốn quăng tên Ruka kia cho cá sấu sông Nile mà
- Nữ hoàng Asisur....cô.....cô làm sao có thể....? - Izumin giật mình. Chẳng phải Ruka giấu mình rất kĩ sao? Chẳng phải khi Ruka đến Asisur đang ở Hạ Ai Cập sao? Ruka và Asisur cũng gặp nhau không quá 5 lần. Sao có thể.....
- Xìoi ời. Có gì đâu, ta là ai kia chứ. Chỉ có đám người ngu ngốc kia mới không biết thôi

Izumin shock. Người phụ nữ này, thật đáng sợ. Bỗng vết thương trên vai hấn nhói đau, đau đến mức hấn muốn chết đi vậy

Đang thương thức về mặt biến đổi như tác kè hoa của Izumin bỗng thấy hấn nhăn nhó như sắp chết vậy. Ta mất hồn, vội gọi người vào

- Hoàng tử, hoàng tử. Có phải vết thương của người lại tái phát không? Người đâu, mau mang thuốc vào - Ông đội trưởng thấy Izumin như vậy thì cuống lên
- Bị thương? Ta nhớ trong truyện khúc này Izumin đâu có bị thương đâu nhỉ?
- Ông đội trưởng? Anh ta bị sao vậy?
- Nữ hoàng Asisur, hoàng tử của chúng tôi bị một người ăn mặc rất lạ, cầm một vũ khí lạ làm trọng thương

What the...? Chuyện gì đang xảy ra thế này? Rõ ràng tới khúc sau Izumin mới bị Raian bắn mà, sao lại rơi vào khúc này rồi? Nên cứu hấn không nhỉ? Đầu ta hiện ra một tiểu quý và một tiểu thiên thần

(Tiểu quý: Kệ cha hấn, tại hấn nên cô mới phải ở đây, để hấn chết là đỡ một rắc rối rồi)

Tiểu thiên thần: Không được, phải cứu hấn, không thể thấy chết mà không cứu

Tiểu quý: Ngươi biết gì mà nói, tại hấn nên mọi chuyện mới rắc rối thế này, hấn chết là xong chuyện

Tiểu thiên thần: Ngươi là đồ ác độc, biến đi. Asisur, nhất định phải cứu

Tiểu quý: Không cứu

Tiểu thiên thần: Cứu

...) Hai tụi nó cãi nhau làm ta chóng hết cả mặt. điên tiết ta hét lên:

- Hai nguoi im hết cho ta

Quát xong ta mới nhận ra mọi người đang nhìn mình như sinh vật lạ

- Hìhì. Mọi người đừng để ý tới ta

Thôi thì để ông trời quyết định tính mạng của nguoi vậy. Ta kiếm một bông hoa và bắt đầu quá trình vật cánh hoa. Cứu....không cứu....cứu....không cứu.....cuối cùng là cứu, coi như nguoi chưa tận số vậy

- Để ta thử chữa cho hần coi sao - Ta lên tiếng khi thấy mấy tên kia đang cuống cả lên vì hoàng tử của mình đang ngày một yếu hơn

- Thật sao? Vậy xin người giúp đỡ - Họ mừng cuống cả lên

- Lấy cho ta 2 chậu nước, một ấm một lạnh, một cái khăn sạch và một cái lọ nhỏ

Dụng cụ đã đủ. Ta không rành mấy việc phẫu thuật vết thương này lắm nhưng cũng may ta còn thủy thuật. Đây là một khả năng đặc biệt của ta, mọi vết thương đều có thể cứu chữa, chỉ cần lấy viên đạn ra là OK. Lấy đạn thì dùng tơ nước là xong

Dùng khăn sạch nhúng nước ấm để rửa qua vết thương, dùng nước lạnh làm thành những sợi tơ nhỏ, khẽ khàng luồn xuống dưới da, tách một khoảng vừa đủ để đưa viên đạn ra ngoài. Sau đó ta dùng thủy thuật ăn trong cơ thể, kết hợp với nước sạch làm thành một lọ nhỏ dung dịch màu trắng đục. Đây chính là Tinh thủy được, một loại thuốc rất có ích trong tình huống này. Lấy một ít nước trong lọ nhỏ vào vết thương rồi băng bó lại. Tận tay ta lấy giấy bút trong lều ghi lại cách dùng thuốc, sát trùng vết thương để bên cạnh lọ Tinh thủy được

Sau khi thuốc ngấm thì Izumin cũng khá hơn, có thể ngồi dậy, nét mặt đã không còn tái nhợt nữa

- Tại sao cô lại cứu ta?

- Ta có muốn đâu. Tại trời chưa muốn nguoi chết nên ta đành chịu thôi. Nguoi thấy bông hoa kia không? - Vừa nói ta vừa chỉ bông hoa giờ chỉ còn lại mỗi nơi một cánh

Izumin đen mặt, hóa ra tính mạng của hần được quyết định bằng một bông hoa. Mà thôi, tốt nhất không nên chống lại cô ta, lẽ cô ta nổi điên giết mình luôn thì khổ

- Asisur, ta thương lượng với cô một chuyện được không? Cô giúp ta có được Carol, như vậy cô có thể đến với Menfuisur rồi, đúng không?

- Bắt Carol sao? Nguoi nghĩ ta vẫn còn yêu Menfuisur sao? Không đâu, bây giờ ta với thằng nhóc đó chỉ còn tình cảm chị em thôi. Carol là em dâu ta, là vợ của em trai ta, nguoi nghĩ ta sẽ bắt nó cho nguoi sao? Izumin, nguoi và Carol không có kết quả đâu. Nguoi đừng cố chấp nữa, chỉ tổ chuốc đau khổ cho mình thôi. Hơn nữa đó không phải tình yêu, đó chỉ là sự hứng thú với cái mới lạ từ Carol thôi.....Á

Đang nói hào hùng thì bị Izumin xô ngã xuống đất khiến tay ta chà xuống đất, trầy một mảng

- Cô cảm mến đi. Cô đúng là người phụ nữ độc ác. Cô ghen tị vì không được như Carol nên mới tìm cách chia rẽ ta và nàng ấy đúng không? Cô muốn đưa Carol về Ai Cập để giết nàng ấy rồi mới vừa lòng đúng không? Cô.....

Chát!

Ta thẳng tay tát Izumin một cái. Uri và Nary nghe tiếng động lạ nên cũng xông vào, tay đã thủ sẵn vũ khí định xông lên nhưng ta cản lại, chuyện này ta muốn tự giải quyết

- Nguoi mới phải im đi! Ta ghen tị với Carol sao? Ta muốn hại Carol sao? Ta độc ác sao? Đi cứu một người, giúp người đó hạnh phúc là độc ác sao? Nếu ta thật sự độc thì có cần tất cả chạy ngược chạy xuôi để cứu Carol không? Có cần tìm mọi cách bảo vệ Carol, giúp con bé hạnh phúc bên cạnh Menfuisur - người nó yêu không?

Nguoi nói nguoi yêu Carol sao? Cái tình yêu mấy tháng của nguoi có bằng tình yêu suốt 18 năm trời của ta không? Nguoi biết vì sao ta có thể bỏ đi 18 năm yêu, 18 năm học tập rèn luyện để trở thành hoàng phi không? Vì ta yêu Menfuisur thật lòng, muốn Menfuisur được thật sự hạnh phúc bên người nó yêu. Còn nguoi thì sao? Nguoi tìm cách bắt Carol nhưng nguoi có nghĩ rằng con bé sẽ hạnh phúc bên nguoi không? Hay nó sẽ đau khổ vì phải sống với một người mình không hề yêu thương? Ta chỉ muốn giúp nguoi nhận ra mà là độc ác sao? Ta không nghĩ nguoi lại ngu ngốc đến vậy - Quay sang Uri và Nary- Uri, Nary, chúng ta đi thôi!

Nói rồi chúng ta đi thẳng

Tâm trạng Izumin đang vô cùng hỗn loạn. Mọi chuyện hần làm đều sai sao? Chẳng lẽ tình cảm hần dành cho Carol là không đúng sao? Không, không chắc chắn không phải vậy! Cô ta nói vậy chỉ để lung lạc tâm trí của hần. Không được để những lời nói đó làm ảnh hưởng.....Nhưng, khi nói những lời

đỏ, giọng Asisur rất nghẹn ngào, như đang giấu đi những giọt nước mắt vào trong tim. Khi nhìn thấy đôi mắt long lanh nước đỏ, tim hần chột có chút nhói

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Assyria

Ta chạy ra khỏi lều, leo lên ngựa phi thẳng hướng Assyria, giọt nước mắt không tự chủ rơi xuống. Ông đội trưởng và đám người đứng ngoài không hiểu chuyện gì hết, tròn mắt nhìn. Thấy Uri và Nary ra thì vội túm lại hỏi

- Uri, hoàng tử và nữ hoàng Asisur xảy ra chuyện gì vậy? Tâm trạng nữ hoàng có vẻ..... ..

- Muốn biết thì đi hỏi hoàng tử của mấy người ấy. Tránh đường cho ta đi

Uri và Nary đang tức Izumin lại lo cho nữ hoàng của họ, đúng lúc bị bị đám người này kéo lại nên giận cá chém thớt luôn. Chỉ tội nghiệp ông đội trưởng và mấy người lính, chỉ mới hỏi một câu đã bị nạt. Bảo bọn họ hoàng tử ư? Có thêm mười cái mạng họ cũng không dám, ở Hitaito ai chẳng biết hoàng tử nổi tiếng lạnh lùng tàn nhẫn. Nay lại thêm chuyện của cô gái sông Nile khiến người đã đáng sợ nay càng đáng sợ hơn. Tốt nhất là bớt tò mò một chút để cái cô không phải chuyển nhà

Ta phóng ngựa hết tốc lực như muốn nhờ gió cuốn hết nỗi muộn phiền đi. Ta đã làm gì sai? Asisur đã làm gì sai? Nếu có thì sai vì Asisur quá si tình, quá quý lụy vì một mối tình không đáng có. Nhưng tất cả những gì nàng làm cũng chỉ mong có được tình yêu của mình, lấy lại được công bằng cho mình. Nàng đường đường là một nữ hoàng, lại là người có hôn sự với Menfuisur thế nhưng chỉ vì một người xa lạ, một lời nói hủy hôn mà nàng trở thành người thứ ba, trở thành kẻ cướp chồng người khác. Nàng học tập, cầu nguyện, làm mọi thứ để trở thành một hoàng phi tốt nhưng chỉ trong một phút nàng mất tất cả, tình yêu 18 năm, sự tôn trọng của nhân dân Ai Cập dành cho nữ hoàng, em trai trở mặt gả bán sang nước khác.

Thử hỏi trải qua bao nhiêu chuyện nàng còn có thể giữ được bình tĩnh, có thể không chế ác tâm trong mình nữa không? Asisur là người đáng thương hơn đáng trách! Còn ta, ta đã làm gì để bị chửi là độc ác? Ta không phải Asisur thật sự, không yêu Menfuisur, không muốn cướp Menfuisur về tay mình. Tất cả những gì ta muốn chỉ là cai quản Hạ Ai Cập thật tốt, muốn nơi đây phát triển thịnh vượng, đời sống nhân dân không còn cực khổ nữa, thế là sai sao?

Ta muốn Carol và Menfuisur ở bên nhau, luôn tìm cách bảo vệ tình cảm của hai đứa nó, thế cũng là sai sao? Ta chỉ không muốn bất cứ ai ở đây phải đau khổ thôi mà, thế cũng sai ư? Tại sao chứ? Tại sao ta đã làm rất nhiều để giúp người khác mà vẫn bị coi là người phụ nữ độc ác chứ?

- Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á!!!!!!!

Ta có thói quen khi gặp chuyện bực mình sẽ đến một nơi thật cao, hét thật lớn, như vậy sẽ giải tỏa bớt nỗi bực. Nhưng tình hình này.... ..

- Asisur, Asisur. Em bình tĩnh, đừng vì mấy lời của tên hoàng tử đó mà làm chuyện thiếu suy nghĩ

- Phải đó. Đối với bọn chị và tất cả nhân dân Hạ Ai Cập em là vị nữ hoàng anh minh nhất, là người duy nhất bọn chị kính phục

- Asisur, em qua đây đi. Em còn Hạ Ai Cập, còn Babylon làm chỗ dựa mà. Hoàng đế Ragashu rất yêu quý em, chắc chắn ngài ấy sẽ luôn bảo vệ em, cả bọn chị cũng vậy. Em không cần phải.... ..

Ta á khẩu. Chuyện quái gì thế này? Ta chỉ hét lên cho đỡ bực mình thôi mà. Đầu óc bọn họ nghĩ ra cái gì vậy trời? (A0A)

- DỪNG LẠI!!!!!!!!!!!! Hai chị nói cái gì vậy? Em vẫn ổn mà

- Ủa? Không phải em định.... ..

- Không không! Làm gì có chuyện đó! Hai người thật là.... ..

-.....

- Thôi chúng ta đến Assyria nào. Chắc anh Ken với anh Kai tới rồi đó. Đem cặp vợ chồng trẻ con kia về để chúng ta còn dự tiệc cưới nữa chứ ^_-

-----Hoàng cung Assyria-----

Quân lính gia tăng, từng tốp từng tốp đi tuần. Cung nữ đi ra đi vào nhộn nhịp như có lễ hội. Tất nhiên rồi, cả hoàng đế và hoàng phi Ai Cập đều ở trong tay Algol, hẳn chuẩn bị tổ chức hôn lễ với cô gái sông Nile nữa. Chỉ cần xong hôn lễ này, Ai Cập nhất định sẽ nằm trong lòng bàn tay hắn. Nhưng người tính không bằng trời tính.... ..

Ngoại thành Assirya

Ken và Kai đã đến đây gần một ngày. Asisur đã dặn hai anh nếu Menfuisur rời Ai Cập thì nhất định phải lên đi theo. Em ấy cũng đã gửi tin báo sẽ nhanh chóng đến đây

- Anh Ken, anh Kai! Hai người đợi lâu chưa?

Ba người con gái che mặt chạy tới chỗ Ken và Kai

- Máy cô là ai?- Kai dè chừng

- Em..

- Asisur phải không em? - Ken tinh ý nhận ra

Ta, Uri và Nary định thoáng khấn choàng ra thì Ken kéo cả bả vào trong một ngôi nhà nhỏ

- Đứng để người khác nhìn thấy em

- Hìhì. Hai anh kể cho em tình hình của Menfuisur đi

- Hoàng đế Menfuisur sau khi nhận được chiếc vòng của hoàng phi thì lập tức sang đây. Họ lấy cớ sang để giao hảo nhưng thực chất để thăm dò tình hình của hoàng phi. Không may Algol đã biết trước, chuẩn bị rượu có thuốc ngủ, ép đoàn người của ta uống, kết quả là tất cả đều bị bắt. Chỉ có tướng quân Honsu và một số quân lính được cất giữ ở ngoài thành tiếp ứng thì không việc gì. Nhưng hiện tại bọn chúng canh phòng rất cẩn mật, không thể đột nhập cứu người

Chết tiệt! Cái tên nhóc này. Thấy ta rảnh rồi lắm hay sao mà sinh thêm việc cho ta vậy? Cứu mình con nhóc kia đã rắc rối lắm rồi, giờ lại thêm thằng nhóc này nữa. Hai vợ chồng nhà này thiệt...

- Bây giờ mọi người ở yên đây, em sẽ vào cung thăm dò tình hình. Nếu quá nửa đêm em chưa về thì tìm cách đột nhập vào cứu em. Nhưng hi vọng cái "hếu" đó không xảy ra. - _-

- KHÔNG ĐƯỢC! - Cả bốn người đồng thanh hét - Nếu có đi thì bọn anh sẽ đi, em thân con gái yếu đuối, làm sao có thể.....

- Được, được mà. Mọi người nghĩ em là ai chứ? (^~^)

- Nhưng....

- Ở đây ai có quyền?

-

Thế là xong. Ta nhanh chóng lẫn vào đám người đi lại trên đường. Gặp may rồi, trong đoàn thị nữ vào cung có một cô rề ngang, chắc thấy món đồ nào đẹp nên tính mua đây mà. Dùng một chút thủy thuật khiến cô ta ngủ chừng hai ngày, thay đổi khuôn mặt cho giống cô ấy, lấy trang phục, lệnh bài, nói chung mọi thứ cần thiết. Xong đâu đó ta quay lại, nhập vào đoàn cung nữ đi vào cung. ~Thank you baby~

Hoàng cung thật nhộn nhịp, khắp nơi được trang hoàng rực rỡ. Hình như tối nay Algol sẽ tổ chức hôn lễ thì phải. Tên "tối sủa", đừng mơ ta để người làm theo ý mình, ta nhất định phải phá đến cùng

- Cô kia! Đem cái này đến chỗ cô gái sông Nile

- Vâng! Nhưng cô gái sông Nile ở.....

- Đi thẳng, rẽ trái 3 lần, rẽ phải 2 lần, sau đó đi thêm 2 dãy phòng sẽ đến

Thật tốt quá, ta đang cần tìm cô nhóc này. Nhưng có điều, hoàng cung gì mà rộng kinh, cứ y như cái mê cung vậy, làm ta đi muốn rụng cái chân luôn. Chắc tại đi nhiều nên cung nữ, cung phi ở đây cô nào cũng eo thon, chân nhỏ, đáng đẹp.

Chắc chắn, tên Algol này biết thương thức cái đẹp thật. Mà chỗ hán biết bao cô đẹp như tiên rồi còn bắt con nhóc chưa lớn kia về làm cái gì chứ, hại ta tổn công tổn sức đi cứu người.

Sau quãng đường vừa đi vừa chửi thăm thẳm cha nào thiết kế cái cung này thì ta cũng tới phòng Carol. Hôm nay trời giúp ta, trong phòng chỉ có mình Carol đang ủ rũ ngồi một góc

- Carol, Carol

- Ai...Ai vậy? Cô là.....

- Là ta, Asisur đây. Khởi thác mắc, ta dùng mặt nạ - Biết thế nào con nhóc này cũng thác mắc khuôn mặt của ta nên ta nói luôn

- Chị Asisur, xin chị, chị hãy đi cứu Menfuisur đi. Algol nói hắn đã nhốt chàng

xuống đại lao rồi, mai sẽ đem đi xử tử. Em xin chị, nhất định phải cứu chàng

- Em yên tâm, ta sẽ cứu được thằng nhóc đó. Nhưng mà quan trọng là làm sao để đưa em ra đây. Tối nay Algol sẽ tổ chức hôn lễ của hắn với em. A, hoa

Digitagis, đúng rồi, nếu tên đó dám ép em, em hãy ăn một ít hoa này. Không sao đâu, ta nhất định không để em chết đâu. Em dám không?

- Chỉ cần có thể thoát khỏi đây, về Ai Cập, về bên Menfuisur việc gì em cũng có thể

- Carol cương quyết

- Tốt. Ta đi kiểm chỗ Menfuisur bị nhốt đã - Ta quay bước định đi

- Khoan đã chị Asisur. Em có cách này này, không biết có thể dùng được không. Thành Assirya được làm từ gạch mộc, nếu để nước sông Chigurit dâng lên, chảy ngược vào thành nhất định sẽ sập, nhân lúc....

-nhân lúc hỗn loạn chúng ta sẽ cứu Menfuisur và toàn bộ quân Ai Cập, nhanh chóng rời khỏi đây. Đúng chứ? - Ta tiếp lời

- Đúng thế. Liệu có thể không?

- Được, ta sẽ nói với tướng quân Honsu. Ta đi đây kéo bọn chúng nghỉ ngơi. Em bảo trọng

Rời khỏi chỗ Carol, ta tìm đường xuống đại lao. Cũng may mọi người đều bận rộn, cung nữ lại đông nên hành động của ta cũng không bị chú ý mấy. Bỗng ta húc vào một người thanh niên cao, gầy, tên này....không lẽ là

- Hasan?

- Cô....là ai? Tại sao biết tôi?

Kéo Hasan vào một góc khuất. Ta bắt đầu công cuộc lôi kéo tên này về phe chính

- Ta biết người không muốn hại Carol, người chỉ làm theo lời Carep mà thôi, có đúng không? Carep không phải là người tốt, hắn chỉ muốn lợi dụng người thôi, nếu người hết giá trị thì hắn chắc chắn không coi người ra một xu. Đối với hắn chỉ tiền mới là quan trọng thôi. Ta biết người rất giỏi điều chế thuốc, nếu người theo ta, nhất định ta sẽ giúp người phát huy tài năng này. Sao, được không?

Hasan thăm đánh giá người con gái trước mặt. Đây là một cung nữ của hoàng cung Assirya mà. Nhưng sao cô ta có thể hiểu rõ hắn đến vậy? Từ người cô ta toát ra một khí chất vương giả, nhất định không chỉ là một cung nữ bình thường

- Cô là ai? Tại sao ta phải đi theo cô?

- Nữ hoàng Asisur. Đủ lí do rồi chứ?

- Nữ hoàng Asisur. Sao có thể..... Làm sao có thể tin được chứ?

Ta đưa lệnh bài của nữ hoàng ra:

- Sao lại không? Ta biết người cảm thấy có lỗi với Carol, muốn con bé tha thứ. Giờ người cầm lọ thuốc này, lát nếu Carol trúng độc thì xin vào cứu con bé. Yên tâm, thuốc này là thuốc giải độc

Hasan suy nghĩ một lát rồi đồng ý

- À mà sao người lại ở đây? Đáng lẽ giao Carol cho Algol xong người và Carep phải đi rồi chứ?

- Chú Carep muốn ở lại bán thêm một ít hàng nên xin phép vua Algol ở lại. Nữ hoàng Asisur Người đang đi đâu vậy?

- Ta đang tìm đường đến đại lao. Người biết chỗ không?

- Thần nghe mấy tên lính nói thì đại lao ở hướng phía sau lưng Người, đi thẳng, rẽ trái, rẽ phải, đi thẳng, rẽ trái sẽ đến

Ta xem xiu. Trời ơi, sao rắc rối vậy nè. Sau một hồi tìm bờ hơi tai thì ta cũng thấy bóng dáng cánh cổng đại lao. Tên Algol này mắc cười, bên ngoài thì cho lính canh cẩn mật, đến trong này thì thưa thớt. Chắc hắn nghĩ quân Ai Cập không thể vượt qua được hàng ngũ bảo vệ ấy. Ngu ngốc, bọn họ không thể nhưng đâu chắc không còn ai

Thoát khỏi tầm mắt của đám lính bảo vệ một cách dễ dàng. Ta là ai chứ, hồi ở hiện đại ta cũng đã tham gia một khóa đào tạo sát thủ với hai anh và đạt

kết quả suất sắc đó.

Menfuisur bị xích hai tay, nửa đứng nửa quỳ. Minurê và đám lính Ai Cập thì bị nhốt ở gian bên cạnh. Nghe động, Minurê vội ngẩng lên

- Algol, người....Ồ, nữ hoàng Asisur?

- Chị? - Lúc này Menfuisur mới ngẩng đầu lên

- Chị cái gì mà chị? Em còn coi ta là chị sao? Chẳng phải ta đã dẫn phải ở yên trong Ai Cập sao? Em là vua của một nước mà sao dễ bị lừa vậy? Bị lừa sang đây, lại bị lừa uống thuốc ngủ, kết quả là bị nhốt ở đây. Em làm người chị như ta "hãnh diện" quá đấy. Cứu một đứa đã mệt rồi, giờ lại phải cứu thêm em, còn một đoàn người nữa chứ. Em nghĩ ta có ba đầu sáu tay chắc. Bây giờ hoàng phi bị bắt, hoàng đế bị bắt, cả tinh thần lẫn sức mạnh của Ai Cập đều suy yếu, em muốn mất nước luôn mới vừa lòng hả? Chẳng phải trước khi đi ta đã nói rồi sao?

- Ta...ta...Tại ta lo lắng cho Carol quá. Hơn nữa cái vòng tay đó đúng là của Carol, ta không thể không tin được. Ta không nghĩ được nhiều như vậy

- Em.... Thôi được rồi, về Ai Cập ta sẽ xử em sau. Nhớ, ta thù rất dai đó. Bây giờ ta phải đi truyền lệnh của cô vợ yêu quý của em cho tướng quân Honsu đây.

- Khoan. Chị...đã gặp Carol rồi sao? Nàng ấy sao rồi? Chị đã đưa nàng ấy đi chưa? - Nghe nhắc đến Carol Menfuisur cuống lên

- Đưa thế nào được. Algol canh chừng Carol cẩn mật, một con kiến cũng không đem ra ngoài được thì cứu thế nào. Ta vô gặp được hai đứa đã may lắm rồi

Rời đại lao một cách nhẹ nhàng. Ta đang chưa biết ra ngoài thế nào thì nhìn thấy một cái lỗ khuất sau đám cây um tùm, gần phía sau đại lao. Vừa một người chui qua, chắc đây là kết quả của mấy tên lính hay trốn ra ngoài chơi đây mà. Cũng may, nhờ nó mà ta ra ngoài an toàn. Quay về chỗ bốn người kia ở, phải về cho họ khỏi lo, hơn nữa cũng phải hỏi chỗ tướng quân Honsu nữa

- Anh Ken, anh Kai, chị Uri, chị Nary! Em về rồi nè

Lời nói của ta như một công tắc khiến họ ngừng lại ngay tức khắc

- Asisur, cuối cùng em cũng về. Em làm mọi người lo lắng quá - Kai định nhảy ra ôm ta nhưng Uri và Nary đứng gần ta hơn nên hụt, kết quả là ôm cột nhà

- An toàn là tốt rồi - Ken vẫn ngồi trên ghế nhưng ánh mắt đã không còn sự lo lắng nữa, thay vào đó là ánh mắt ấm áp của người anh trai khi thấy em gái mình bình an

- À hai anh biết tướng quân Honsu ở đâu không? Dẫn em tới đó đi

Kai và Ken nhanh chóng đưa ta tới chỗ cần đến

- Tướng quân Honsu- Ta lên tiếng gọi

- Tham kiến nữ hoàng Asisur. Cuối cùng Người đã đến. Xin Người.... ..

- Khởi nói. Ta biết rồi. Ta cũng đã đi gặp Carol, con bé có lời muốn truyền cho các người đây.....

Ta nói ngắn gọn kế hoạch của Carol cho bọn họ nghe

-.....sao, các người làm được không?

- Được ạ. Chúng thần sẽ không để nữ hoàng và hoàng phi thất vọng đâu

- Tướng quân Honsu, tướng quân Honsu....Ồ, tham kiến nữ hoàng. Không xong rồi ạ, trong cung truyền ra hoàng phi Carol đã nuốt hoa độc, tình hình đang nguy kịch ạ

Cuối cùng Carol vẫn phải nuốt hoa độc sao?

- Mọi người yên tâm, sẽ có người cứu Carol. Bây giờ chúng ta phải thực hiện nhanh kế hoạch này thôi.

Mọi người làm việc hết tốc lực, đến sáng thì xong

- Bây giờ mọi người hãy đánh vào thành. Anh Ken, anh Kai, chị Uri, chị Nary, bốn người đến đông nam hoàng cung, đột nhập vào đại lao cứu quân Ai Cập. Chúng ta trong ứng ngoại hợp, giải cứu Menfuisur và Carol

- Còn em thì sao?

- Em sẽ điều khiển dòng nước. Không thể hại người vô tội, kẻ đáng chết chỉ có mình Algol thôi mà, đúng không? ^_-

Việc ai người nấy làm, tất cả đều tản ra mỗi người một hướng

Hoàng cung Assyria

Menfuisur đang phải chật vật chống đỡ. Không có vũ khí, lại bị bắn tên từ phía, dù có tài giỏi mấy cũng sẽ bị thương. Tất nhiên Menfuisur cũng không ngoại lệ, cậu đã trúng mấy mũi tên vào người rồi

Carol bị Agol giữ ở trên cao, nhìn xuống thấy Menfuisur bị thương thì khóc nức nở

- Hoàng thượng, quân Ai Cập đang tấn công cửa thành

- Hoàng thượng, tù nhân Ai Cập đã vượt ngục

Hai người lính từ hai hướng chạy vào báo tin, vẻ mặt hết hoảng. Sắc mặt Agol biến đổi như tắc kè hoa, nhưng cũng nhanh chóng ổn định lại

- Bọn chúng dám làm gì chứ. Hoàng đế và hoàng phi Ai Cập đang ở trong tay ta mà.... HAHHAHA...

- Ai nói không? Người đâu, xông lên cứu hoàng đế và hoàng phi - Kai vừa xông vô thì nghe được lời của Agol, anh phản bác liền

Thế trận đã cân bằng, Menfuisur cũng đã cướp được vũ khí, trực tiếp xông vào chiến đấu. Agol cũng không thể đứng yên một chỗ, cầm kiếm nhảy xuống đánh với Menfuisur. Nary thuận lợi cứu được Carol trước khi Ruka đến

ẦM! ẦM! ẦM!

Bỗng mặt đất rung chuyển. Xa xa thấp thoáng bóng dòng nước đang cuộn cuộn đổ về kinh thành. Quân lính nhìn thấy hoảng sợ, dẫm đạp lên nhau. Agol nhìn thấy thì điên tiết

- Carol, cô đâu rồi? Chuyện này là do cô làm đúng không? CAROL?

- Không cần gọi, người của ta đã đưa con bé đi rồi - Ta dùng nước tạo một bức màn chắn quanh hoàng cung, không để ảnh hưởng đến dân chúng. Nhanh chóng nhảy lên thành, đứng ngang hàng với Menfuisur, đối mặt với Agol.

- Sao, giờ ngươi đầu hàng hay ta cho niềm kiêu hãnh của ngươi biến thành bùn?

- Ngươi đừng mơ. Ta nhất định lấy đầu hai ngươi.

Cái này là tại ngươi nha. Rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt. Xem ra ta phải đùa với ngươi một chút vậy

- Menfuisur, em đưa Carol và mọi người đi trước đi. Ở đây giao cho ta

- Nhưng....

- Không nhưng nhị gì hết. Ta tự lo được. Đi mau đi

Không cần được ta, Menfuisur đành đưa Carol đi trước

- Người đâu. Chặn bọn chúng lại, không được để chúng thoát....

Keng!

- La hét vừa thôi, giữ sức mà đánh với ta nè. Thua con gái là nhục lắm đó ^_-

Agol nổi điên xông vào. Trong đầu hắn chỉ hiện diện ý nghĩ phải giết chết người trước mặt nên đường kiếm đều mang tính sát thương cao. Nhưng cũng vì hắn quá tức giận nên đường kiếm có chút không chuẩn. Tuy vậy nhưng do Agol vốn quen chinh chiến nên khả năng vẫn hơn ta rất nhiều. Nhưng ta là ai cơ chứ? Ta được đào tạo như một sát thủ, phải chiến đấu với mấy tên to gấp đôi mình còn được mà. Hơn nữa ta không theo chủ nghĩa "quân tử", đánh nhau với giặc mà quân tử thì chỉ có tự sát. Hơn nữa cái đó dành cho nam tử, còn ta là nữ tử mà.

Dùng nước tạo thành những cái roi dài, khê khằng luôn qua trời cứng hai tay hai chân Agol lại. Dùng thủy thuật phé hai chân của hắn, ta đang định giết luôn thì một người con trai lao ra

- Nữ hoàng Asisur, ta xin cô. Đừng giết anh trai ta

- Cậu làShan sao?

- Đúng vậy

Người này...thật sự là Shan - em trai Algol sao? Trong nguyên tác cậu ta là một người yếu đuối nhút nhát, hình vẽ cũng không đẹp lắm. Nhưng trước mắt ta là một người có thể coi là nữ nam, da trắng, mắt to, lông mi dài và cong, nhưng mà, nhìn hơi giống....con gái

- Tại sao cậu lại xin ta tha cho hắn? Algol đâu có coi cậu là em trai. Hắn ta cũng không hề tốt đẹp gì

- Không, anh ấy luôn là anh trai ta. Anh ấy chưa bao giờ đối xử tệ với ta, tất cả những điều anh ấy làm đều là để bảo vệ ta mà thôi. Nếu cô muốn giết anh ấy thì phải bước qua xác ta - Shan nhặt thanh kiếm của Algol lên, tay run run chìa vào ta

Vị hoàng tử này....không hề yếu đuối như trong truyện. Cậu ta, khá là có khí chất. Dù sao ta cũng không muốn giết người này, tha được thì cứ tha

- Thôi được rồi, ta sẽ không giết Algol. Nhưng hắn ta sẽ không còn là vua nữa, hắn không xứng đáng. Vua mới, ta muốn là cậu - hoàng tử Shan. Sao, Algol ngươi có ý kiến gì không?

- Không bao giờ. Ta mới là người sinh ra để trị vì vương quốc này

- Trị vì cái con khi. Ngươi trị vì vương quốc mà để nhân dân đói khổ vậy sao?

Ngươi chỉ lo ham mê tử sắc, có bao giờ chú ý đến người dân không? Ngươi tăng thuế để bù vào những cuộc ăn chơi sa đọa nhưng có nghĩ đến người dân phải làm lụng cực khổ mới có được đồng tiền đó không? Một năm người dân phải chịu dịch bệnh, mất mùa, thiên tai, ngươi có để ý đến không?

- Không thể nào. Chắc chắn không có

- Có, có rất nhiều. Ngươi có nghe thấy tiếng kêu ai oán của người dân không?

Hằng đêm ngươi có thấy bao nhiêu oan hồn đang đòi mạng ngươi không?

- Không, không. Cuộc đời làm vua của ta không thể thất bại thế được. Không. Ta là vị vua giỏi nhất HAHAAAAHA....Hự - Algol cất tiếng cười rồi cướp kiếm trong tay Shan, đâm thẳng vào tim

- Algol.....

- Anh, anh làm gì vậy? Người đâu, mau cứu hoàng thượng..

- Không...cần đâu....Shan! Ta không...ôngqua khỏi....đâu. Đất...nước này...giao lại....cho ...em. Nữ hoàng....Asisur....có lẽ...cônói đúng....ta...ta không....xứng đáng....làm...làm...vua

- KHÔNGGGGGGGGG! Anh, đừng đi mà.....Trên đời này em chỉ còn mình anh là người thân thôi... anh....anh đi rồi còn em thì sao? Lâu nay anh luôn là người bảo vệ em....không có anh..... ai sẽ là người bên em đây? Anh Algol.... Chẳng phải anh luôn bảo.....thế giới tranh giành quyền lực....không...không hợp với em sao?

Anh....tại sao anh còn giao đất nước này cho em? Anh dậy đi mà....em xin anh.....- Tiếng nấc xen kẽ với từng lời nghẹn ngào của Shan

- Shan à, anh cậu đi rồi. Hãy để anh cậu an nghỉ đi. Bây giờ cậu phải mạnh mẽ lên, cậu còn cả một vương quốc phải gánh vác nữa. Bây giờ mà cậu ngã quỵ thì người dân Assyria phải làm sao đây?

- Ta...ta không thể làm được đâu

- Tại sao không? Cậu là một hoàng tử, cũng đã được học mọi thứ để trở thành vua rồi mà. Hơn nữa di nguyện của Algol là mong cậu trị vì vương quốc này. Không lẽ cậu muốn anh cậu chết không nhắm mắt? Ta cũng sẽ giúp đỡ cậu mà

- Ta....ta có thể làm được sao?

- Tất nhiên

- Được, vậy mong nữ hoàng giúp đỡ

Người dân Assyria đứng quanh thành. Họ tò mò không biết chuyện gì đang xảy ra. Sáng sớm bỗng nước sông Chigurit chảy ngược dòng, quay ngược về hoàng cung, nhưng nước không đổ xuống mà tạo thành màng chắn xung quanh. Ngoài thành thì có quân Ai Cập đánh vào, trong cung cũng có chiến sự.

Bỗng nước rút hết, trên thành xuất hiện một người, là hoàng tử Shan, vị hoàng tử hiếm khi xuất hiện trước mọi người.

- Hồi thần dân Assyria, hoàng đế Algol vì bất cóc con gái nữ thần sông Nile nên đã bị trừng phạt. Nay ta - hoàng tử Shan - theo di nguyện hoàng đế Algol sẽ lên ngôi vua, trị vì Assyria, đem lại cuộc sống an no cho người dân Assyria

- HOÀNG THƯỢNG VẠN TUỆ VẠN TUỆ VẠN VẠN TUỆ - Không phải người dân Assyria vô tâm, tại họ đã chịu quá nhiều khổ cực khi sống

dưới thời đại của Algot rồi

- Đã tới lúc ta về Ai Cập rồi. Nếu cần gì thì cứ nói, nhất định ta sẽ giúp

- Đa tạ nữ hoàng đã giúp đỡ. Vì trong nước còn nhiều chuyện phải giải quyết nên không thể tiễn cô được. Mong cô thông cảm

- Không sao không sao

Rời khỏi hoàng cung Assyria ta nhanh chóng đuổi theo đoàn người của Menfuisur, có lẽ họ đã tiến vào sa mạc rồi. Quên mất, đáng lẽ phải để bốn người kia ở lại dẫn đường, ta vốn bị mù đường nữa chứ

Có một điều ta không biết đó là cuộc trò chuyện giữa ta và anh em Shan đã bị một người khác nghe hết. Người đó nhanh chóng gửi thư báo cáo cho chủ nhân của mình. Cách đó không xa, trên một sườn núi, vị chủ nhân nọ đã nhận được thư, ánh mắt lóe lên tia ngạc nhiên

"Người phụ nữ này, thật khiến người ta ngạc nhiên"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Lạc Trong Sa Mạc

Sau nửa ngày vừa hỏi đường vừa gấu giếm thân phận thì ta đã bắt đầu tiến vào sa mạc. Trời ả, tại sao từ Assyria không có con đường nào về Ai Cập mà không phải đi qua sa mạc chứ? Ta sắp biến thành con heo quay rồi nè. Cũng may ta mang theo tiền, ghé mua được con lạc đà, thêm ít nước và lương thực. Cũng còn may, chứ không chắc chưa đi được nửa sa mạc ta đã thành cái xác khô rồi. Nhưng tình hình hiện tại cũng không khả quan cho lắm, trời giữa trưa nắng gắt, cát dưới chân ta như được rang trên một cái chảo khổng lồ, mặc dù không chạm tới nhưng cũng đủ cảm nhận được sức nóng. Đi suốt một đoạn đường dài nhưng ta vẫn không tìm được mạch nước ngầm nào để sử dụng thủy thuật. Nơi này chắc không có mưa cả mấy trăm năm rồi.

Haizzz!!! Tại sao ta lại khổ thế này cơ chứ? Người ta bảo ở hiền gặp lành mà, rõ ràng ta đi giúp người mà sao cuối cùng người chịu thiệt lại là ta chứ? Kyo oi là Kyo, em mau đưa mấy anh chị kia đến chỗ ta đi, ta sắp thành cái xác khô rồi nè.

Trời oi là trời, long vương oi là long vương!!!!!! Mấy vị làm ăn cái kiểu gì mà để chỗ thì ngập lụt chỗ thì khô hạn thế này hả?????????

Giữa sa mạc rộng lớn, một người con gái cười trên con lạc đà, vừa đi vừa rửa thảm ông trời

Trên bầu trời xa xa, ngọc hoàng đang uống trà với mấy vị lão tiên thì chợt hắt xì, da gà da vịt thì nhau nổi lên.

Dưới thủy cung, long vương đang chơi với bảy cá cảnh cũng rơi vào tình trạng tương tự

"Ta có làm gì sai không nhỉ?.....Chắc không đâu, có lẽ tại đạo này làm nhiều việc nên hơi mệt đây mà, phải sai người đem thuốc bổ đến mới được"

Hai nơi khác nhau, hai người khác nhau hiện đang có cùng một suy nghĩ

Ở một ốc đảo cách đó vài chục dặm có một người con trai đang hôn mê do vết thương hành hạ. Cộng thêm việc cưỡi ngựa qua một đoạn đường dài, chạy vào sa mạc nóng như lửa đốt khiến vết thương đã nặng lại càng nặng hơn.

- Mặt trời sắp lặn rồi. Mình lại không quen đi trong sa mạc, giờ mà không kiếm được ốc đảo nào để nghỉ qua đêm thì nguy to. Không biết ở đây có thú dữ không nữa

Ta thúc lạc đà chạy nhanh hơn nữa. Dù không thể xác định phương hướng nhưng cũng không thể đứng yên một chỗ được. Việc gì cũng phải thử mới biết được

Càng vào sâu, ta càng cảm thấy được cái gì đó mơ hồ, cái cảm giác thanh khiết mát mẻ này là của.....NƯỚC. Đúng rồi, là nước. Ta mang trong mình sức mạnh của nước nên trong vòng vài chục dặm chỉ cần có nước nhất định ta cảm nhận được. Và bây giờ cái khả năng đó đã cứu sống ta. Tăng tốc lên,

chảy thẳng về hướng ta cảm nhận được sự hiện diện của nước. Không ngoài lòng mong đợi của ta, phía xa xa thấp thoáng bóng cây rợp một vùng, thể hiện sự có mặt của một ốc đảo. Mà đương nhiên, có ốc đảo thì chắc chắn phải có nước, quá tuyệt vời!

Cột lạc đà vào một gốc cây, ta ra cái hồ giữa rừng cây lấy một ít nước cho nó uống. Sau đó ta lấy bộ y phục mới, bắt đầu công cuộc lột sạch mớ bụi bẩn bám trên người. Được tắm giữa sa mạc thế này quả là trải nghiệm thú vị, mấy khi được, đương nhiên ta phải tận hưởng rồi. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, ta quyết định thăm quan hòn đảo này một vòng. Thật không thể tưởng tượng được, giữa sa mạc mà có một nơi cây cối phát triển xanh tốt thế này. Không chỉ thế, một số cây còn có trái chín xum xuê, quả là ông trời còn thương ta, chưa muốn ta chết.

Nhanh chóng hái một mớ trái cây mang về chỗ cột lạc đà, bổ sung cho bữa tối.

Đi lòng vòng một hồi ta bỗng nhìn thấy một mô đất nhô cao lên, dưới tán một cây cổ thụ xanh mướt. Tò mò, ta tiến lại gần thì phát hiện đây là một ngôi mộ, cửa mộ bị cát và lá cây phủ mất quá nửa. Ở đây có sẵn nước nên ta dùng thủy thuật, nhẹ nhàng đào lớp đất che cửa mộ đi rồi mở cánh cửa đó ra. Không hiểu vì sao một người sợ ma như ta lại có thể dũng cảm đến thế, dám một mình bước vào ngôi mộ thế này.

Ngôi mộ này ăn sâu xuống lòng đất. Ở ngay bên trong cửa hang có một cây đuốc và một viên đá đánh lửa. Chắc người xây dựng ngôi mộ này tính để sau này tiện xuống thăm người được chôn dưới đây. Nhìn những họa tiết được chạm khắc hai bên lối đi thì người được chôn dưới đây chắc chắn phải thuộc một gia đình quý tộc. Ngôi mộ tuy sâu nhưng khá hẹp, đường hầm chỉ thông xuống một phòng duy nhất, vừa chứa quan tài vừa chứa một số vật dụng quý báu cùng một con dao và một bức thư viết trên miếng da thú. Sao ta thấy quen quen nhỉ? Hình như gặp ở đâu rồi thì phải...

Như có một sức mạnh vô hình tác động lên tính tò mò của ta, thôi thúc ta bước đến cầm tấm da thú lên xem. Một hàng chữ nắn nót vô cùng đẹp

Nefati, con gái của phụ hoàng!

Nephenmaat

Cái này....không lẽ...là của vị công chúa con rơi của tiên hoàng. Có lẽ vì vậy nên ta mới không hề sợ hãi khi bước vào đây, dù sao thì đây cũng là người cùng dòng máu với Asisur, hơn nữa hiện tại ta lại đang ở trong thân xác và gần như hòa làm một với nàng ấy. Nếu ta đoán không lầm thì ngôi mộ và những thứ này sau này sẽ bị Nebanon đột nhập và lấy đi. Nhưng hình như đâu phải ở sa mạc này? Sao tình tiết truyện ngày càng vượt khỏi tầm kiểm soát của ta vậy trời?

Nếu đã để ta tìm thấy thì nhất định ta sẽ không để người thứ hai có cơ hội bước vào đây. Nhưng phải làm thế nào mới có thể bảo vệ ngôi mộ này đây?

- Công chúa Nefati! Ta tuy không hoàn toàn là em gái người nhưng hiện tại ta cũng đã là người của Ai Cập. Ta muốn bảo vệ đất nước này và cũng muốn bảo vệ nơi an nghỉ của người. Ta sẽ làm mọi thứ để những thứ thuộc về người, danh phận của người không bị kẻ xấu lợi dụng gây tổn hại cho Ai Cập. Xin người hãy chỉ cho ta biết phải làm thế nào?

Ta không nghĩ đây là cách tốt nhất nhưng thực sự thì ta cũng không biết phải làm gì nữa

Bỗng nhiên một luồng gió lạnh thổi vào, ánh đuốc lập lờ rồi tắt ngóm, căn phòng trở nên tối om, không khí quỷ dị vô cùng. Ta giật mình, lùi dần về phía cửa hầm, tính quay lưng chạy ra ngoài thì có tiếng nói vang lên

- Cô gái! Ta không làm hại cô đâu, đừng sợ

Là giọng một cô gái trẻ, có phần non nớt

- Cô....cô là ai?

- Là ta, là Nafeti đây! Cô....thật lòng nghĩ cho Ai Cập chứ?

- Là....công chúa ư? Ta....tuy tình cảm của ta đối với Ai Cập không sâu nặng như Asisur nhưng đây cũng là quê hương thứ hai của ta, là nơi ta gắn bó suốt nửa đời còn lại. Nhất định ta sẽ bảo vệ nơi này, chỉ ít là bảo vệ được Hạ Ai Cập

- Được. Ta tin cô. Cô hãy dùng lời nguyện này, kết hợp sức mạnh của mình phong ấn nơi này lại

Một mảnh da thú rơi xuống tay ta, đồng thời có một thứ ánh sáng màu xanh leo lét, đủ để ta nhìn thấy mặt chữ

"Hỡi sứ thần của địa ngục, nhân danh nữ hoàng Ai Cập. Ta ra lệnh, PHONG ẤN NƠI NÀY MÃI MÃI VÀ ĐẶT LỜI NGUYỄN LÊN TẤT CẢ NHỮNG KẺ XÂM NHẬP"

Từ người ta tỏa ra một làn nước mỏng, len lỏi khắp các góc ngách của ngôi mộ, lập nên một màng bảo vệ vô hình

- Công chúa Nefati, lời nguyện đã được đặt ra, từ bây giờ sẽ không kẻ nào có thể làm phiền giấc ngủ của người. Ngày mai ta sẽ quay về Ai Cập, người có muốn ta đem tin vật của tiên vương về để nhận tở quy tông không?

- Cảm ơn thành ý của cô. Nhưng ta chỉ muốn ở lại đây, nơi phụ hoàng đã ban cho ta mà thôi

- Nếu người đã muốn vậy thì ta không ép. Ta đi đây

Ta không đem theo dây để kéo anh lại đâu.....Ừ mà... ÁÁÁÁÁ....Anh tỉnh hồi nào vậy? - Đang bay theo để kéo hấn ta về ta chợt nhận ra vấn đề lúc này

Jidan đã tỉnh lại được một lúc lâu. Mới mở mắt ra anh đã thấy trước mặt mình là một cô gái khá xinh đẹp đang nhìn mình chăm chăm. Mặc dù vậy nhưng cô không hề phát hiện ra người mình đang nhìn đã tỉnh. Biểu cảm khuôn mặt cô ấy cũng thay đổi một cách chóng mặt, đầu tiên là bất ngờ, tiếp theo là nghi ngờ, sau đó là sung sướng như phát hiện ra điều gì thú vị lắm và cuối cùng là tiếc nuối như vừa mất một thứ quan trọng

- Ta có đi đâu đâu, vẫn ở đây mà. Mà cô vừa gọi Jidan, sao cô....

- Sao cô biết tên ta chứ gì? Không chỉ biết tên đâu, ta còn biết rất rõ về anh nữa kia. Còn vì sao thì thiên cơ bất khả lộ nhá! Mà vết thương của anh sao rồi? Đã đỡ hơn chưa? - Ta nhanh chóng lái sang chuyện khác

Jidan thử cử động người, quả thực vết thương đã đỡ rất nhiều, chỉ còn hơi buốt một chút

- Đỡ hơn rất nhiều rồi. Đa tạ cô đã cứu ta, nhất định ta sẽ báo đáp ơn cứu mạng này

"Đương nhiên phải đỡ rồi, thuốc của ta là thuốc thần cơ mà"

- Nếu anh đã muốn báo đáp thì ta cũng không từ chối. Nhưng chỉ có điều nhất thời ta chưa nghĩ ra là cần cái gì. Thôi vậy, ghi sổ cho anh, khi nào nghĩ ra ta sẽ đến gặp anh đòi nợ. Thế nào, được không?

- Tất nhiên là được. Nhưng làm sao cô có thể tìm được ta chứ? - Jidan tỏ ý nghi ngờ

- Chuyện nhỏ. Anh nghĩ ta là ai chứ, ta là nữ à là một nữ du mục, đi khắp nơi, muốn tìm một người là việc quá đơn giản - Xém nữa thì ta lỡ miệng nói ra thân phận rồi

- Vậy sao? À nói chuyện này giờ ta vẫn chưa biết quý danh của cô. Có thể.....

- Cứ gọi ta là A Băng. Ta là người Ai Cập

- Tên cô nghe rất hay. Nhưng....Ai Cập cũng có tên này sao?

Cái tên này, sao nhiều chuyện thế không biết. Người đã vào vai phản diện rồi lại còn lòi thêm cái tật nhiều chuyện nữa. Đúng là....được mỗi cái mã

- À, tại cha mẹ ta muốn ta trở thành một người con gái thật đặc biệt. Mà thôi, ta có để sẵn thức ăn đó, nếu đói anh cứ ăn, ta đi ngủ đây

Nói xong ta nằm xuống ngủ luôn. Jidan tròn mắt nhìn tốc độ ngủ của ta, lòng thầm nghĩ: "Trước mặt một người con trai lạ mặt mà có thể vô tư ngủ thế sao? Chẳng lẽ cô không sợ ta làm gì cô sao?". Bỗng trên mặt đất hiện ra dòng chữ bằng nước:

"Anh đừng nghĩ ta không đề phòng anh. Anh thử đụng vào ta xem, ta cá chắc các loài thú ở đây sẽ không cho anh toàn mạng bước ra khỏi ốc đảo này. À trước đó anh còn được tắm nước lạnh và uống một bụng nước nữa chứ nhỉ? Không tin cứ thử coi"

Một lời nhắn khá nhẹ nhàng nhưng đủ khiến Jidan toát mồ hôi hột. Cô gái này, ngủ rồi mà cũng biết người khác nghĩ gì à? Ủa mà dòng chữ này....tự nhiên hiện ra rồi tự nhiên biến mất....đúng là kì lạ

Jidan với tay lấy tấm vải đắp ngang người ta rồi đứng lên rồi đi. Đi được một đoạn anh quay lại nhìn bóng hình người con gái đang say giấc mỉm cười nhẹ

"A Băng sao? Nữ du mục sao? Nữ hoàng Asisur, cô thật kì lạ! Ta thích cô rồi đó! Nhất định cô sẽ là của Jidan ta"

Có một người ở một nơi xa xa bỗng hắt xì, trong lòng có chút bất an mà không lí giải được

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Về Ai Cập

Ánh sáng chiếu thẳng vào khiến ta chói mắt, nhú mày tỉnh dậy. Nhìn sang bên cạnh thì chẳng thấy ai. Tên này đang bị thương mà chạy đi đâu mất tiêu rồi, thuốc của ta tuy tốt thật nhưng cũng đâu nhanh đến thế chứ. Hừ, người không quan tâm đến sức khỏe của mình thì mắc gì ta phải quan tâm chứ.

Lấy nước súc miệng và rửa mặt cho tỉnh táo sau đó ăn một ít bánh và trái cây.

Lúc đầu ta định không ăn nhưng nghĩ đến quãng đường phải vượt qua thì rùng mình, phải bảo vệ cái dạ dày trước mới có cơ may về đến Ai Cập được. Thu dọn mọi thứ xong ta leo lên lạc đà và tiếp tục quay về Ai Cập.

Sau khi ta rời khỏi, cả ốc đảo từ từ chìm xuống cát, như chưa hề tồn tại trên đời này

"Em gái, sống tốt nhé!"

Trời ngày càng nắng gắt hơn, dễ phải đến ba mấy bốn mươi độ rồi ấy. Trước đây tham gia mấy khóa đào tạo sát thủ cũng không đến nổi thế này. Nhưng cũng may ta được đào tạo kỹ lưỡng, không thuộc top liễu yếu đào tơ nên mới cầm cự được đến bây giờ, nghỉ lại vẫn phải cảm ơn ba và hai anh.

Đằng trước hình như có đám bụi bốc lên. Ai vậy? Là bạn hay là thù? Không chắc đó là ai lại một mình nên ta nâng độ cảnh giác lên mức cao nhất có thể. Nhưng khổ nỗi quanh đây toàn cát là cát, không có một cái cây hay một tảng đá để ẩn nấp, ta chỉ biết cho lạc đà đi chậm lại, vừa âm thầm tính kế để lỡ có nguy hiểm còn đối phó. Đám bụi ngày càng gần hơn, ta có thể xác định được đối phương có bốn người, hai nam và hai nữ. Ấc ặc, có bốn người thôi mà cứ như cả một đội quân vậy....

- Mọi người xem, đằng trước có người, liệu có phải em ấy không?

- Ta không chắc, nhưng rất có thể

- Là ai cũng được, nếu đúng thì quá tốt, còn không thì cũng có thể hỏi thăm về em ấy mà

- Đúng vậy. Chúng ta đi nhanh lên

Bốn người trao đổi bằng ánh mắt rồi đồng loạt tăng tốc

Thoáng cái họ đã đến trước mặt ta. Mấy người này, có vẻ quen quen, nhưng nhất thời ta chưa xác định được. Một phần là vì trời nắng quá, ta bị chói mắt không nhìn rõ được, một phần là vì họ đeo mạng che kín mặt, ta chỉ có thể xác định giới tính thông qua dáng người

- Asisur....Asisur, là em đúng không? - Một cô gái lên tiếng

- Đúng. Nhưng sao cô biết tôi?

- Là bọn chị đây. Chị Uri nè, em không nhận ra sao?

Vừa nói người đó vừa nhảy xuống, cả ba người kia cũng vậy

- Chị Uri, mọi người. Cuối cùng mọi người cũng đến, em sắp bị nướng chín rồi nè

Ta mừng quá, nhảy xuống ôm chầm lấy chị Uri. Chị Nary và anh Kai cũng bước lại, duy chỉ anh Ken vẫn đứng đằng sau

- Em gầy quá, nướng ăn không ngon đâu. Để về Ai Cập anh giúp em tăng cân rồi tính tiếp, nhĩ? Đang còn sức không nhẽo chắc vỗ béo cũng nhanh lắm ha - Kai nổi hứng chọc ta. Nhưng....

ÁÁÁÁÁ....

Tiếng hét đầy đau đớn của Kai vang lên

- Còn ăn nói vớ vẩn nữa có tin tôi đem anh đi đập dập chiên giòn không hả?

Tình hình là Nary bị Kai đẩy qua một bên, đang nổi giận lại nghe câu nói của anh thì tiện thể trả thù giúp ta luôn, vừa công vừa tư, một mũi tên trúng hai con nhạn

Và bây giờ đang có hai con người dờ hoi, giữa trưa nắng mà chơi trò đuổi bắt.

Người chạy trước luôn miệng vừa cầu cứu vừa đổ thêm dầu vào lửa

- Trời ơi, có ai cứu tôi với! Mụ phù thủy đang đuổi theo tôi nè. Nary, cô đứng là đồ độc ác mà, tôi đẹp trai như thế này mà cô không biết thương hoa tiếc ngọc gì hết, nhan sắc của tôi mà bị ảnh hưởng thì cô phải chịu trách nhiệm đó

- Chịu trách nhiệm cái con khỉ. Anh mà cần thương hoa tiếc ngọc cái gì chứ, cái đồ hoa héo, ngọc rỗng. Anh mà để tôi bắt được thì tôi cho anh thành Kai bảy món. ĐÚNG LẠI ĐÓ CHO TÔI!!!!!!!!!!!!!!

Người đằng sau thì nổi giận đùng đùng, đầu bốc khói, cảnh báo bão level max. Vừa núi lửa vừa bão, phen này Kai chết chắc. Nhưng mà đầu mất rồi hình tượng một người chị điềm tĩnh thản nhiên trước mọi việc của ta chứ.

Bỗng một vòng tay ôm lấy ta, là Ken

- Anh xin lỗi, Asisur. Xin lỗi vì đã để em một mình, xin lỗi vì đã để em phải chịu khổ

- Em không sao đâu. Chẳng phải mọi người đã quay lại đón em rồi sao? Với lại là em nói mọi người về trước mà - Ta cũng vòng tay ôm Ken. Tình huống này người ngoài nhìn vào chắc chắn nghĩ đây là một cặp đôi.

Nhưng chỉ năm người bọn ta mới hiểu, cái ôm và những lời này chỉ thể hiện tình cảm anh em mà thôi. Ta thật may mắn khi đến một thế giới xa lạ mà gặp được những như thế này, những người anh chị, những người yêu thương ta thật lòng, coi ta như chính gia đình mình, đối xử tốt với ta không vì quyền lực và địa vị của ta. Thật cảm ơn mọi người!

Kai đang chạy bỗng thấy Ken ôm ta thì dừng lại ngay tức khắc, Nary đuổi đến phanh lại không kịp đâm thẳng vào lưng Kai. Thế là cả hai được đất mẹ ôm một cách âu yếm. Kai vẫn còn đủ sức ngóc đầu dậy hét lớn:

- NÀY KEN, BUÔNG ASISUR RA! EM ẤY LÀ CỦA CHUNG, CẤM LỢI DỤNG!

Ta đen mặt, ta là người chứ có phải đồ vật đâu mà của chung với chả của riêng. Những tưởng Nary sẽ dẫn cho Kai thêm một trận cái tội ăn nói ba láp ba xàm, ai dè:

- Kai nói đúng! Không được tranh thủ

Ta xém xỉu, hai người này lật mặt nhanh thật, mới như chó với mèo thế mà bây giờ....

- Sao chứ? Hai người cứ chơi đuổi bắt tiếp đi. Anh em người ta thân thiết thì kệ người ta chứ - Ken vẫn ôm ta, tiện thể thêm chút dầu vào lửa

- Ồ, vậy sao? Vậy thì.... - Nary và Kai trao đổi ánh mắt và đứng dậy, đi về phía Ken

Có người vẫn chưa ngửi thấy mùi nguy hiểm, tiếp tục đùa dai

- Thì sao?

- Thì thế này nè.....

Ken và Nary nhào vào và ra sức... thọc lét Ken. Ta nhanh chân lượn qua chỗ Uri đứng xem kịch. Thật không ngờ, không chỉ chị Nary thay đổi mà cả anh Ken cũng vậy, đều đã biết đùa rồi. Ta mới không gặp họ có một ngày thôi mà. Nhưng cũng chia buồn với anh Ken, bình thường thông minh nhạy bén thế mà bây giờ....chẳng để ý gì đến hai quả bom nổ chậm để tự chuốc họa vào thân thế này đây. Nhìn bà người như con nít mà ta không thể nhịn cười được. Uri đứng bên cạnh cũng cười đến rung cả vai. Thấy Ken tội nghiệp quá ta đành nhờ Uri ra tay "mã nhân cứu anh hùng"

- Mọi người, dừng lại đi! Chúng ta còn phải quay về Ai Cập nữa. Trời thì nắng mà mọi người vẫn còn tâm trạng để đứng đây đùa giỡn sao?

Nghe Uri nói ba người kia mới nhớ ra mục đích chính, vội dừng lại. Bây giờ nhìn Ken còn ai nhận ra đây là một người lạnh lùng tàn nhẫn nhất nhóm chứ. Quần áo xộc xệch, mặt mũi lấm lem, nhìn không hơn một tên ăn mày

- HAHAAHAHAHA!!!!!!!!!! Anh Ken, anh gia nhập cái bang được rồi đấy!

Hihihihii.....

Ken đen mặt, nhanh chóng lấy lại phong độ và lườm ta một phát. Tuy nhiên chỉ là một cái lườm bình thường, không mang tính sát thương. Đụng kẻ thù thì khác à nha! Ta tuy không cười thành tiếng nữa nhưng trên mặt viết rõ mấy chữ "BUỒN CƯỜI QUÁ!". Chợt cảm thấy thiếu thiếu:

- Chị Uri, Kyo đâu rồi?

- À, nhóc Kyo do bay đường xa lại gặp phải bão cát nên sau khi đưa tin cho bọn chị thì kiệt sức. Hiện đang được chăm sóc và cùng hoàng đế Menfuisur về trước rồi. Em cứ yên tâm đi!

- Vậy à! Tội nghiệp nhóc quá. Chúng ta đi nhanh thôi! Em phải về chăm sóc nó mới được

Nắm anh em leo lên lạc đà nhắm hướng Ai Cập phóng hết tốc lực. Cũng may hôm nay không có bão cát, lại nắm rõ đường đi nên chập tới là về đến hoàng cung Thượng Ai Cập. Đoàn người của Menfuisur cũng mới về đến nơi hồi nửa chiều.

Carol lập tức được đưa về tẩm cung nghỉ ngơi, cũng may có Hasan và thuốc ta đưa nên không nghiêm trọng lắm. Ta định ghé qua nhưng buồn ngủ quá nên chỉ thông báo rồi quay về tẩm cung tắm rửa ngủ một giấc. Ari và Eri thấy ta bình an quay về thì mừng rỡ, vội đi chuẩn bị đồ để ta thay. Hai người đó chuẩn bị một bàn ăn lớn, cả đám người bắt ta ăn nhưng ta mệt quá, chỉ ăn một ít rồi lăn ra ngủ.

Thấy ta mệt nên họ cũng không ép nữa, Ari chuẩn bị giường và Ken bế ta đặt lên, kéo chăn đắp cho ta sau đó mọi người ăn tối rồi ai về phòng người ấy

ngủ ngon. Hôm nay quả là một ngày đầy mệt mỏi

Ở hai nơi khác nhau, có hai chàng trai đang cùng nghĩ về một cô gái

- Cô bé kì lạ, em an toàn trở về rồi chứ?

- Phù thủy, cô không xảy ra chuyện gì chứ?

Hai con người, hai tâm trạng, điểm chung là đều lo lắng cho một người. Tuy nhiên một trong số đó thừa nhận sự lo lắng, người còn lại vẫn một mực phủ nhận, cho rằng mình muốn cô ta sống để hành hạ cô ta từ từ.

Rốt cuộc ai trong số họ sẽ có được hạnh phúc?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Bị Bắt Cóc?

Một ngày mới lại bắt đầu trên đất nước Ai Cập tươi đẹp này. Những âm thanh của tự nhiên, của con người hòa quyện vào nhau tạo nên một bản giao hưởng thật tuyệt vời. Nó như góp phần thể hiện rõ sự thái bình thịnh trị của Ai Cập - đất nước hùng mạnh với hai vị nữ thần phò trợ - con gái nữ thần sông Nile và hiện thân của nữ thần Isis.

Hoàng cung Ai Cập

Tẩm cung của nữ hoàng

Một người con gái xinh đẹp đang say giấc mà không cần quan tâm đến những thứ diễn ra quanh mình. Nàng vừa trải qua một chuyến đi dài, cần phải nghỉ ngơi để phục hồi sức khỏe. Những người ở đây cũng hiểu nên nhẹ nhàng làm việc, tránh kinh động đến giấc ngủ quý giá của nàng.

Ngoài cửa sổ, trên những tán cây có một bầy chim đang ríu rít gọi nhau đi kiếm mồi. Con gió thổi qua làm rung nhẹ tán lá khiến một chú chim giật mình, bay loạn xạ. Một buổi sáng thật yên bình!

Người con gái đang say ngủ khẽ trở mình, hàng mi cong khẽ động đậy rồi hé ra. Nàng chớp mắt để quen dần với ánh sáng kéo chắn ngời dậy. Mấy cung nữ đang cắm hoa nhìn thấy nữ hoàng đã tỉnh dậy thì cúi mình hành lễ

- Nữ hoàng! Buổi sáng tốt lành!

Khẽ mỉm cười, nàng đáp lại

- Mọi người, chào buổi sáng! À mấy chị thấy Ari đâu không?

- Dạ thưa Ari đang ở bên ngoài. Để chúng thần đi gọi cô ấy!

Nói rồi họ đều lui ra ngoài

Nàng bước đến bên cửa sổ, kéo tấm rèm ra để gió từ sông Nile thổi vào, mang theo đó cả mùi hoa sen nê nhẹ, mùi cỏ cây hoa lá, mùi của cuộc sống nơi đây. Từ khi về đây, nàng đã dần cải thiện được tính ngủ nướng, chỉ trừ những hôm nào quá mệt mỏi. Tẩm cung của nữ hoàng ở cạnh điện thần Muối, sát bên sông Nile nên mỗi buổi sáng nàng có thói quen dậy sớm, đứng bên cửa sổ ngắm bình minh và đón chào những làn gió mát rượi. Thói quen này hình thành từ những ngày ở Hạ Ai Cập, ở đó cung của nàng cũng ngay bên dòng sông Nile

- Nữ hoàng Asisur, buổi sáng tốt lành!

Ari và Eri một người cầm khăn, một người bưng chậu nước bước vào

- Ari, Eri! Không có ai thì không cần gọi nữ hoàng đâu! Cứ xưng hô chị em đi

- Vâng! Chị Asisur, chị ra rửa mặt này!

Nàng tiến lại gần, đón lấy cái khăn từ tay Eri

- Ari à, em chuẩn bị đồ đi. Lát nữa chúng ta đi dạo chợ Têbê

- Vâng! Ồ nhưng mà....xuống chợ ư?

- Ủ!

- KHÔNG ĐƯỢC! - Cả hai đồng thanh hét

Bầy chim đậu trên cây giạt mình, vội xòe cánh bay đi

- Chị mới đi đường xa về, hiện tại sức khỏe còn chưa hồi phục, phải ở yên trong cung nghỉ ngơi. Hơn nữa chị là lá ngọc cành vàng, đâu thể tùy tiện đến những nơi như thế được. Nếu đế hoàng thượng biết được thì #\$/^!&*^%\$/^&^..... - Ari xoắn nguyên một tràng, và kết lại một câu

TUYỆT ĐỐI KHÔNG ĐI ĐÂU HẾT!

- Chà chà! Chuyện gì mà mới sáng sớm Ari của chúng ta đã dở tuyệt chiêu nói xuyên quốc gia vậy?

Chưa thấy người đã nghe thấy tiếng, giọng điệu nửa đùa nửa thật dễ khiến người nghe nổi điên này chỉ có thể là....

- ANH KAI?

Từ ngoài cửa bốn người bước vào

- Còn bọn chị nữa nè. Em chỉ thấy mỗi cái tên dở hơi đó thôi à? - Người này là Nary - đối thủ không đội trời chung của Kai

- Đây bà già kia! Bà nói ai dở hơi đó hả?- Kai nóng máu

- Ồ, nói băng quơ, trúng ai thì trúng. Anh nổi giận chứng tỏ anh tự nhận mình dở hơi, tôi có nói gì đâu

Kai cứng họng, hậm hực ngồi xuống ghế uống trà hạ hỏa

Uri thấy tình hình căng thẳng thì vội lái sang chủ đề khác

- Chuyện gì mà Ari của chúng ta phải nói nhiều thế?

-!#\$/^&*^%\$/^&^\$....

Ari kể lại mọi chuyện và đã thành công thu hút sự chú ý của cặp đôi trời đánh kia. Cả đám nghe xong thì...

- KHÔNG ĐƯỢC!

Mới sáng sớm mà những người quanh đây đã bị hành hạ lỗ tai bởi một đám người nào đó. Lũ chim dạn dò nhau nên tránh xa căn phòng đó ra nếu không muốn chết sớm. Và tuyệt nhiên từ đó không một con chim nào dám lai vãng lại gần khu vực này. Chỉ tội nghiệp cho một người đặt ra câu hỏi mà không có lời giải: "Tại sao lũ chim chẳng con nào chịu ghé lại chỗ ta chơi?". Đương nhiên rồi, chúng mà ghé lại để mấy tên kia tiến lên đường sỏm à?

Ken không hét mà bình tĩnh hỏi:

- Tại sao em muốn xuống chợ? Nơi đó rất nguy hiểm, nếu em thiếu gì cứ sai

người đi mua cho...

- Không phải, em muốn xuống đó để biết cuộc sống của người dân như thế nào.

Là một nữ hoàng mà chỉ ở trong cung đọc tấu sớ gửi lên thì làm sao có thể chăm lo tốt cho thần dân được. Còn vấn đề an toàn thì lo gì, em là ai kia chứ....

Chưa đợi nàng nói hết câu, Kai đã xen vào

- Bọn anh không lo em gặp nguy hiểm mà lo cho những người gặp em kia. Không cần thận em cho người ta đi gặp mười tám đời tổ tông luôn thì khổ....

Đang nói bỗng Kai cảm thấy nhiệt độ trong phòng tăng lên đột ngột, nhìn lên thì thấy một ngọn lửa đang bốc ngùn ngụt. Anh tính chuẩn là thượng sách thì thấy cơ thể như bị trói chặt, muốn nhúc nhích cũng không được

- Anh.chán.sống.rồi.hả?

Nàng dùng nước tạo thành một sợi dây thừng nhỏ nhưng vô cùng chắc chắn trói chặt Kai lại, tay kia tạo một quả cầu bằng nước, phóng thẳng vào người Kai. Quả cầu nước chạm vào người Kai thì vỡ tung ra, khiến anh chàng ướt như chuột lột

Mấy người kia đứng một bên xem trò vui thì lăn ra cười. Ken bình thường lạnh lùng là thế nhưng cũng không thể ngăn được tiếng cười phát ra

- HAHAAHA....Bộ dạng....HIHIH...của...anh.....Phi...HAHA...nhìn giống....HAHA...ăn mày....HIHL...ghê....HAHA.. - Khó khăn lắm Nary mới nói hết câu, xong lại lăn ra cười

Kai đầu bốc khói nhưng biết không thể làm gì nên chỉ có thể trưng ra bộ mặt muốn giết người

- Ehèm... - Ken háng giọng lấy lại phong độ rồi nói tiếp - Em có thể đi nhưng có điều kiện....

.

- HURA!!!!!!! Anh Ken là tuyệt nhất! Được đi rồi! Nhưng mà....điều kiện là gì vậy?

- Bọn anh sẽ đi cùng - Ken bình thần nói, không mấy may bạn tâm tới con người đang hóa đá phía trước.

Càng đông người càng dễ bị lộ, lại còn đi cùng với bốn người này nữa chứ. Thế này không phải càng thu hút sự chú ý sao? Vậy là kế hoạch đi chơi trong yên lặng sụp đổ hoàn toàn. Nàng đưa bộ mặt cún con ra định năn nỉ thì Ken phủ phàng

- Em khỏi nói. Một là bọn anh đi cùng, hai là không đi đâu hết, ở nhà. Em chọn cái nào?

- Thôi được rồi, Ari, Eri, hai em chuẩn bị đi, mọi người cũng vậy. Chúng ta sẽ cùng đi

Cổng thành phía nam

Có bảy người cưỡi ngựa đang tiến về phía cổng, 2 nam, 5 nữ. Người con trai mang khí chất lạnh lùng nhảy xuống ngựa tiến lại nói mấy câu với người gác cổng. Cả bảy người rời khỏi thành một cách dễ dàng.

Đề ngựa ở ngoài cổng, vì nơi đây đã có lệnh cấm cưỡi ngựa đi lại trong chợ. Dĩ nhiên, đó là luật do nàng đặt ra mà. Chợ cổ đại quả thật hấp dẫn, có khi còn nhộn nhịp hơn ở thế giới hiện đại, thảo nào Carol cực khoái trốn Menfuisur xuống chợ chơi. Nhưng tất nhiên nàng không hề ngu ngốc mà tách nhóm chạy nhảy lung tung. Cả bọn đi dạo một vòng, ghé tất cả các tiệm hàng, ưng ý thì mua, không thì đi tiếp. Những người bán hàng cũng rất hiếu khách, chỉ dẫn nhiệt tình, nếu khách không mua cũng không hề có thái độ tức giận hay hành động tương tự.

Ngôi chợ này khá sầm uất, các mặt hàng được bày bán cũng vô cùng đa dạng, từ vải vóc, đồ trang sức, hương liệu đến thực phẩm, đồ thủ công mỹ nghệ.... Thịnh vượng còn bắt gặp thương nhân nước ngoài đến trao đổi hàng hóa

Đi suốt một buổi, mọi người cũng lựa được món đồ ưng ý. Ken là một con dao găm nhỏ, khá là tinh tế. Của Kai là một ít lọ nhỏ để đựng thuốc. Nary, Uri thì lựa một ít hương liệu và nước hoa - là một loại nước chiết xuất từ các loại hoa, tuy công nghệ không tinh tế như ở thời hiện đại nhưng cũng khá là thơm. Eri và Ari lựa được một ít phấn trang điểm. Riêng nàng thì khá ưng ý với chiếc khăn tay thêu hình hoa sen. Nét thêu nhẹ nhàng nhưng không kém phần tinh tế, chất liệu vải và chỉ thêu khá tốt. Trên chiếc khăn còn vương mùi hoa sen nhẹ nhẹ, cho ta cảm giác như đang ngồi giữa một đầm sen vậy.

Mọi người đang đi về phía giữ ngựa để chuẩn bị về, bỗng một cơn gió thổi mạnh khiến cái khăn tay tuột khỏi tay nàng và bay về phía sau một đoạn

- Mọi người đi trước đi, em nhặt cái khăn đã

- Ủ. Nhanh lên nhé - Uri trả lời

"Xui thật! Con gió chết tiệt! Tự nhiên phải chạy quay lại, mình ghét nhất phải quay lại thế này đây"

Vừa đi nàng vừa lăm bầm rủa thầm cơn gió vô duyên. Nhặt cái khăn lên, đang định định đuổi theo mọi người thì nàng bị kéo ngược lại và bị một cái khăn phủ lên mặt. Chết tiệt! Là khăn tẩm thuốc mê, còn là loại cực mạnh nữa chứ, xuyên qua cả lớp mạng che mặt của nàng!

"Bà nội cha thằng nào con nào dám bịt thuốc mê ta. Ta mà biết ta đem người đi nhúng lẩu. Chờ đó....tên...trời....đánh..."

Mí mắt nàng nặng trĩu và không biết gì nữa.

"Nữ hoàng Asisur! Ta muốn cô đi cùng ta, một ngày thôi!"

Nhóm Ken thấy Asisur đi lâu quá thì vội chạy quay lại. Nhưng không thấy bóng dáng ai hết. Trên đất chỉ còn cái khăn tay rơi lại

- Chết tiệt! Asisur xảy ra chuyện rồi! - Kai tức giận đấm xuống đất

- Mọi người xem, có một lá thư! - Nary kiểm tra xung quanh và phát hiện ra manh mối

"Từ đại hộ vệ yên tâm! Nữ hoàng của các người không sao hết. Tốt nhất là quay về cung nghỉ ngơi đi; và đừng tìm kiếm vô ích, cũng đừng đại dốt mà thông báo cho hoàng đế nếu muốn người con gái này an toàn. Bằng giờ ngày mai ta sẽ trả người lại cho các người!

Kí tên

Kẻ mà các người đang tìm"

- Là kẻ nào chứ? Thực ra ý định của hắn là gì đây? - Uri đặt ra câu hỏi

Ari và Eri thì lo lắng ra mặt

- Anh Ken, giờ chúng ta phải làm sao đây? Chị Asisur.....phải làm sao để cứu chị ấy đây?

Ken trầm ngâm rồi lên tiếng

- Tạm thời chúng ta hãy quay về cung, và nhớ, phải giữ bí mật chuyện này. Đặc biệt là đối với hoàng thượng, chuyện này để người khác biết rất nguy hiểm. Ta linh cảm người bắt Asisur đi không có ý đồ xấu, em ấy sẽ được an toàn.

Mọi người cũng không biết làm gì hơn đành quay về. Ai cũng mang trong lòng một sự lo lắng khôn nguôi. Nếu lúc ấy quay lại cũng Asisur thì không có chuyện gì xảy ra rồi.... ..

Người bí ẩn là ai? Liệu Asisur có an toàn không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Cặp Đôi Hoàn Cảnh

"Sao chóng mặt thế này? Cảm giác ruột gan cứ muốn đảo lộn hết cả! Cái tên chết tiệt nào trói mình lại thế nhỉ? Ta nguyên rủa cả dòng họ nhà ngươi, không thấy ta là một cô gái liễu yếu đào tơ hay sao hả?"

Asisur tuy chưa tỉnh hẳn nhưng vẫn đủ sức để nguyên rủa cái tên dở hơi bất cóc nàng. Và thực chất nàng không bị trói, cái dây trói là vòng tay của một ai đó. Người đó sợ nàng đang hôn mê mà lại đi ngựa sẽ ngã nên mới ôm chặt như vậy....

Thuốc mê dần hết tác dụng, Asisur chậm chậm mở mắt ra, xác định tình cảnh hiện giờ của mình. Nàng xém xỉu lần nữa khi phát hiện mình đang ngồi trên ngựa, trong vòng tay một tên lạ hoắc, mặt che kín bụng. Không phải nàng sợ tốc độ nhanh, cũng không phải nàng không biết cưỡi ngựa...chỉ có điều tình cảnh hiện giờ có vẻ không khả quan cho lắm. Không biết cái tên bất năng gây thù chuốc oán với ai mà hiện giờ một đoàn người đen toan tập đang đuổi theo cả hai. Và tất nhiên, muốn thoát khỏi họ thì phải chạy thật nhanh, tên kia đương nhiên hiểu điều đó nên phóng bạt mạng, lại đang ở trong rừng, mấy lần xém đâm vào cây rồi.

Không hiểu sao nàng lại cảm thấy có thể tin tưởng tên này, thôi thì ra tay giúp đỡ rồi hỏi tội hắn sau vậy. Dù mới tỉnh dậy nhưng với thủy thuật của nàng dư sức đối phó đám người kia. Hơn nữa trong rừng lại khá nhiều hơi nước, vô cùng tiện lợi. Hơi nhóm người dậy, nàng vung tay lên, hơi nước trong không khí tập hợp lại thành một quả cầu trong suốt, không lớn lắm nhưng sức công phá không hề nhẹ.

Lấy sức ném thẳng về phía đám người kia, quả cầu nổ tung, giải phóng sức mạnh khiến hơn một nửa số đó rớt khỏi ngựa. Nàng mỉm cười đắc thắng, tiếp tục dùng suy nghĩ gia tiếp với bảy ngựa, yêu cầu chúng giúp đỡ. Nhưng xem ra không hiệu quả, chúng được đào tạo khá tốt, không hề bị nàng làm lung lạc.

Đành chịu, là do các người tự chuốc lấy đấy. Một bầy ong vô vẽ bay ra, chích tới tấp vào đám người đó, một số con ngựa do đau quá nên hất luôn chủ xuống đất. Chưa hết, một đàn voi xông ra, lần này thì lũ ngựa quay đầu chạy thẳng. Vậy là xong, giải quyết được mấy cái đuôi đó!

Tên kia có vẻ rất bất ngờ nhưng rất nhanh sau đó lấy lại thái độ bình tĩnh. Ra khỏi rừng, hắn phóng ngựa đến một nhà trọ nhỏ. Giờ cũng đã nửa đêm, mọi quán xá đều đã đóng cửa, cũng may vẫn còn nơi này.

Hôm nay có lẽ nàng bị sao quả tạ chiếu. Phòng trọ còn một phòng duy nhất. Số nàng đen còn hơn con mèo mun.

Chủ trọ đưa cả hai lên phòng rồi đi xuống. Đến giờ nàng vẫn không biết mặt mũi tên này thế nào, không lẽ xấu quá nên không dám cho người khác nhìn?

- Này, người không bỏ cái khăn che mặt đó ra được à?

- Không

- Người..... - Nàng ghen hòng. Nhưng rất nhanh nụ cười tinh quái lại nở trên môi

Người không tự nguyện thì ta đành ép buộc vậy. Bằng một động tác búng tay đơn giản, khăn che mặt của hắn bị cắt làm đôi, rớt xuống, để lộ khuôn mặt mà nàng nhìn chỉ muốn đắm cho một phút

- Izumin?

- Bạo lực quá đấy cô bé ạ!

- Cô bé cái con khi! Ta chưa xử tội người dám đưa ta đến đây đâu đấy. Mục đích của người là gì? Còn cái đám người lúc nãy nữa, người đắc tội với người ta thì tự chịu đi, tự nhiên kéo ta vào làm gì? HẢ?

Nàng ức chế, xả một tràng

- Được rồi được rồi! Ta nghĩ nàng nên thay đổi cách xưng hô đi, nàng ít tuổi hơn ta đấy. Là nữ hoàng chắc nàng biết cách xưng hô với người lớn hơn mình sao cho phải phép mà, đúng không?

Izumin trưng cái bộ mặt ngây thơ vô (số) tội ra. Mà theo nàng thì nhìn không khác lưu manh là mấy

- Người..... Cốc cốc cốc

Nàng chưa nói hết câu thì có tiếng gõ cửa. Là người chủ quán trọ, bà ấy mang vào một ít thức ăn

- Đã muộn nên chúng tôi không chuẩn bị được chu đáo, mong hai vị không chê

- Được rồi, bà có thể đi - Izumin thay đổi 180 độ, quay về đứng với bản chất băng lạnh ngàn năm

- Nàng ít chút gì đi

Izumin đẩy nàng ngồi xuống ghế, tay gấp thức ăn vào bát cho nàng và nhẹ nhàng nói

Tuy có bất ngờ với thái độ bất thường của Izumin nhưng nàng đang đói bụng nên vấn đề này tạm bỏ qua.

Ăn một hồi nàng mới nhớ ra vấn đề chưa có lời giải

- Anh bắt ta đến đây có mục đích gì? Tính gây chiến à? Thế thì khỏi đánh, nước anh thua chắc rồi. Mà công nhận anh rảnh thật đó.....

- Dừng lại! Nàng nghe ta nói đã, ta chỉ muốn đưa nàng đi chơi chứ không có mục đích gì hết. Nàng đừng quan trọng hóa vấn đề như vậy

Phụtphụtphụtphụt

Asisur phun luôn ngụm nước trong miệng ra, ho sặc sụa

- Khụ khụ! Anh nói đưa tôi đi chơi á?

- Đúng rồi! Có gì không ổn sao?

- Tất nhiên là CÓ RỒI! Đi chơi cái kiểu không cần biết người ta đồng ý hay không, bịt thuốc mê rồi vác đi như vác một con vật thế này hả? Đi chơi mà bị truy sát xém mất mạng hả? Đi chơi mà nửa đêm mới đến nhà trọ, mới được ăn cơm hả?

KHÁI NIỆM ĐI CHƠI CỦA ANH HAY QUÁ HA?

Asisur điên tiết, tiếp tục làm một bài ca

- Cho ta đình chính. Ta không vác nàng, ta bế nàng lên ngựa rồi đưa nàng đi. Còn mấy cái kia ta không có ý kiến - Izumin lại trưng ra cái bộ mặt ngây thơ vô (số) tội. Thật tình nàng muốn đắm tên này lắm rồi, nhưng mỗi tội hắn cao hơn nàng cả một cái đầu, lại khỏe hơn nàng, dùng bạo lực nàng thua chắc.

(Sau này nghĩ lại nàng mới thấy mình ngu, thủy thuật của nàng dùng để làm gì không biết? Nhưng đó là sau này, hiện tại nàng vẫn áp dụng triệt để câu nói

:"Quân tử động khẩu không động thủ")

- Vậy đám người áo đen đó thì sao? Anh quyết nợ của họ à?

Nghe nàng hỏi Izumin thật muốn xiu. Nàng nghĩ sao mà bảo hoàng tử một nước lớn như hấn quyết nợ người ta

- Là người của bác Uria sai đến ám sát ta

- Biết ngay..... Hả? Ám sát? Nhưng chẳng lẽ võ công của anh không hạ được chúng?..... Không lẽ...là vì ta?

-.....

- Hơ hơ ta buồn ngủ rồi, ta đi ngủ trước đây. Anh ngủ ngon! À dọn giùm ta luôn nha, ai bảo bắt cóc ta làm gì!

Nói xong nàng leo lên giường ngủ luôn. Izumin chỉ biết lắc đầu chào thua vị nữ hoàng trẻ con này. Hấn dọn mâm cơm rồi mang xuống trả cho chủ quán. Đường đường là một hoàng tử mà lại phải đi dọn đồ, chắc trên đời chỉ có hai người dám sai hấn thế này - nàng là một người nữa. Phụ vương và mẫu hậu hấn không phải không dám sai mà là không muốn sai, có người hầu hạ cơm bưng nước rót, hấn là hoàng tử đương nhiên không phải làm rồi.

Khi Izumin lên phòng thì nàng đã ngủ say. Hấn thật không biết nói gì nữa, ở cùng phòng với một người đàn ông mới tiếp xúc mấy lần mà vô tư thế sao. Bỗng một hàng chữ do hơi nước ngưng tụ tạo thành: "Ta vốn đâu coi anh là đàn ông, thối mất làm gì". Và tất nhiên biểu hiện của hấn sẽ là không thể tin được, trên mặt có một dấu hỏi chấm to đùng.

Phòng chỉ có một giường nên Izumin leo lên nằm cạnh nàng luôn. Nhìn người con gái đang say ngủ bên cạnh mình, Izumin nhớ đến cuộc nói chuyện với chị mình cách đây mấy hôm

--- -----Quá khứ----- ---

Ngự hoa viên, Hitaito

Izumin không hiểu vì sao hôm nay chị hấn lại có nhã hứng hẹn hấn ra đây ngắm hoa

- Hoàng tử Izumin

- Hoàng tử

Người hầu thấy Izumin đến thì hành lễ rồi tự động lui ra ngoài

- Em tới rồi sao

- Có chuyện gì mà chị lại hẹn em ra đây vậy? - Không vòng vo, Izumin hỏi luôn

- Không lẽ phải có lí do chị mới có thể hẹn em đi ngắm hoa sao? - Mitamun hơi nhứ mi, hỏi lại

- Không phải, chỉ là.....

- Thôi được rồi. Đúng là có chuyện ta muốn nói với em.... Em thấy những bông hoa sen kia không? Nó được đưa từ Ai Cập đến đây, lúc đầu nó rất đẹp và tràn đầy sức sống, nhưng bây giờ thì sao? Nó đang dần héo úa, mất đi vẻ đẹp tinh khiết như ở trên dòng sông Nile..... - Mitamun chỉ tay vào hồ sen và bắt đầu câu chuyện

- Chị có ý gì vậy?

- Em hãy nghe hết đã. Em thấy bụi hoa hồng này không? Chúng cũng được đưa từ nơi khác đến nhưng đã thích nghi được với điều kiện sống ở đây, rất đẹp phải không? Người ta thường hoa hồng đẹp nhưng có nhiều gai, đúng vậy, để tự bảo vệ mình nên hoa hồng tự tạo ra một vỏ bọc gai góc. Nhưng bên cạnh lớp vỏ đầy gai đó còn là những bông hoa rực rỡ nữa. Muốn cảm nhận được vẻ đẹp của hoa hồng, ta phải biết chấp nhận những cái gai đó, biết trân trọng, biết nâng niu, những cái gai đó sẽ không hề gây hại cho ta. Đúng không?

-... ..

- Carol và Asisur....cũng như hai loài hoa này vậy! Hi vọng em hiểu những gì ta nói

--- -----Hiện tại----- ---

Hoa hồng sao? Chị muốn em chọn cho mình một bông hoa hồng thay vì cứ giành giật bông sen sao? Liệu....có thể không?

Nàng ức chế, xả một tràng

- Được rồi được rồi! Ta nghĩ nàng nên thay đổi cách xưng hô đi, nàng ít tuổi hơn ta đấy. Là nữ hoàng chắc nàng biết cách xưng hô với người lớn hơn mình sao cho phải phép mà, đúng không?

Izumin trung cái bộ mặt ngây thơ vô (số) tội ra. Mà theo nàng thì nhìn không khác lưu manh là mấy

- Ngươi..... Cốc cốc cốc

Nàng chưa nói hết câu thì có tiếng gõ cửa. Là người chủ quán trọ, bà ấy mang vào một ít thức ăn

- Đã muộn nên chúng tôi không chuẩn bị được chu đáo, mong hai vị không chê

- Được rồi, bà có thể đi - Izumin thay đổi 180 độ, quay về đúng với bản chất băng lạnh ngàn năm

- Nàng ít chút gì đi

Izumin đẩy nàng ngồi xuống ghế, tay gấp thức ăn vào bát cho nàng và nhẹ nhàng nói

Tuy có bất ngờ với thái độ bất thường của Izumin nhưng nàng đang đói bụng nên vấn đề này tạm bỏ qua.

Ăn một hồi nàng mới nhớ ra vấn đề chưa có lời giải

- Anh bắt ta đến đây có mục đích gì? Tính gây chiến à? Thế thì khỏi đánh, nước anh thua chắc rồi. Mà công nhận anh rảnh thật đó.....

- Dừng lại! Nàng nghe ta nói đã, ta chỉ muốn đưa nàng đi chơi chứ không có mục đích gì hết. Nàng đừng quan trọng hóa vấn đề như vậy

Phụtphụtphụtphụt

Asisur phun luôn ngụm nước trong miệng ra, ho sặc sụa

- Khụ khụ! Anh nói đưa tôi đi chơi á?

- Đúng rồi! Có gì không ổn sao?

- Tất nhiên là CÓ RỒI! Đi chơi cái kiểu không cần biết người ta đồng ý hay không, bịt thuốc mê rồi vác đi như vác một con vật thể này hả? Đi chơi mà bị truy sát xém mất mạng hả? Đi chơi mà nửa đêm mới đến nhà trọ, mới được ăn cơm hả? KHÁI NIỆM ĐI CHƠI CỦA ANH HAY QUÁ HA?

Asisur điên tiết, tiếp tục làm một bài ca

- Cho ta đình chính. Ta không vác nàng, ta bế nàng lên ngựa rồi đưa nàng đi. Còn mấy cái kia ta không có ý kiến - Izumin lại trưng ra cái bộ mặt ngây thơ vô (số) tội. Thật tình nàng muốn đâm tên này lắm rồi, nhưng mỗi tội hăn cao hơn nàng cả một cái đầu, lại khỏe hơn nàng, dùng bạo lực nàng thua chắc.

(Sau này nghĩ lại nàng mới thấy mình ngu, thủy thuật của nàng dùng để làm gì không biết? Nhưng đó là sau này, hiện tại nàng vẫn áp dụng triệt để câu nói: "Quân tử động khẩu không động thủ")

- Vậy đám người áo đen đó thì sao? Anh quyệt nợ của họ à?

Nghe nàng hỏi Izumin thật muốn xỉu. Nàng nghĩ sao mà bảo hoàng tử một nước lớn như hăn quyệt nợ người ta

- Là người của bác Uria sai đến ám sát ta

- Biết ngay..... Hả? Ám sát? Nhưng chẳng lẽ võ công của anh không hạ được chúng?..... Không lẽ...là vì ta?

-.....

- Hơ hơ ta buồn ngủ rồi, ta đi ngủ trước đây. Anh ngủ ngon! À dọn giùm ta luôn nha, ai bảo bắt cóc ta làm gì!

Nói xong nàng leo lên giường ngủ luôn. Izumin chỉ biết lắc đầu chào thua vị nữ hoàng trẻ con này. Hăn dọn mâm cơm rồi mang xuống trả cho chủ quán. Đường đường là một hoàng tử mà lại phải đi dọn đồ, chắc trên đời chỉ có hai người dám sai hăn thế này - nàng là một người nữa. Phụ vương và mẫu hậu hăn không phải không dám sai mà là không muốn sai, có người hầu hạ cơm bưng nước rót, hăn là hoàng tử đương nhiên không phải làm rồi.

Khi Izumin lên phòng thì nàng đã ngủ say. Hăn thật không biết nói gì nữa, ở cùng phòng với một người đàn ông mới tiếp xúc mấy lần mà vô tư thế sao. Bỗng một hàng chữ do hơi nước ngưng tụ tạo thành: "Ta vốn đâu coi anh là đàn ông, thối lắm làm gì". Và tất nhiên biểu hiện của hăn sẽ là không thể tin được, trên mặt có một dấu hỏi chấm to đùng

Phòng chỉ có một giường nên Izumin leo lên nằm cạnh nàng luôn. Nhìn người con gái đang say ngủ bên cạnh mình, Izumin nhớ đến cuộc nói chuyện với chị mình cách đây mấy hôm

--- -----Quá khứ----- ---

Ngư hoa viên, Hitaito

Izumin không hiểu vì sao hôm nay chị hăn lại có nhã hứng hẹn hăn ra đây ngắm hoa

- Hoàng tử Izumin

- Hoàng tử

Người hầu thấy Izumin đến thì hành lễ rồi tự động lui ra ngoài

- Em tới rồi sao

- Có chuyện gì mà chị lại hẹn em ra đây vậy? - Không vòng vo, Izumin hỏi luôn

- Không lẽ phải có lí do chị mới có thể hẹn em đi ngắm hoa sao? - Mitamun hơi nhúm mày, hỏi lại

- Không phải, chỉ là.....

- Thôi được rồi. Đúng là có chuyện ta muốn nói với em.... Em thấy những bông hoa sen kia không? Nó được đưa từ Ai Cập đến đây, lúc đầu nó rất đẹp và tràn đầy sức sống, nhưng bây giờ thì sao? Nó đang dần héo úa, mất đi vẻ đẹp tinh khiết như ở trên dòng sông Nile..... - Mitamun chỉ tay vào hồ sen và bắt đầu câu chuyện

- Chị có ý gì vậy?

- Em hãy nghe hết đã. Em thấy bụi hoa hồng này không? Chúng cũng được đưa từ nơi khác đến nhưng đã thích nghi được với điều kiện sống ở đây, rất đẹp phải không? Người ta thường hoa hồng đẹp nhưng có nhiều gai, đúng vậy, để tự bảo vệ mình nên hoa hồng tự tạo ra một vỏ bọc gai góc. Nhưng bên cạnh lớp vỏ đầy gai đó còn là những bông hoa rực rỡ nữa. Muốn cảm nhận được vẻ đẹp của hoa hồng, ta phải biết chấp nhận những cái gai đó, biết trân trọng, biết nâng niu, những cái gai đó sẽ không hề gây hại cho ta. Đúng không?

-... ..

- Carol và Asisur....cũng như hai loài hoa này vậy! Hi vọng em hiểu những gì ta nói

--- -----Hiện tại-----

Hoa hồng sao? Chị muốn em chọn cho mình một bông hoa hồng thay vì cứ giành giật bông sen sao? Liệu....có thể không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cặp Đôi Hoàn Cảnh (2)

Mặt trời đã lên cao, từng đàn chim ríu rít kéo nhau đi kiếm mồi. Thế nhưng trong một căn phòng, trên một chiếc giường nọ, vị nữ hoàng đáng kính của chúng ta vẫn cuộn tròn trong chăn, ngủ không biết trời đất là gì. Cũng không thể trách nàng được. Bình thường ở trong cung bọn Ari có bao giờ để nàng phải thức khuya đâu. Hơn nữa hôm qua nàng mới trúng thuốc mê xong lại phải dùng thủy thuật đánh nhau với đám người kia, tổn khá nhiều sức.

Izumin đẩy cửa bước vào, trên tay là một bộ nữ phục cùng với một cái mạng che mặt. Nhẹ chân bước lại giường, Izumin bắt đầu công cuộc đánh thức con sâu ngủ đang có tình trốn trong cái kén dậy.

- Asisur, dậy thôi! Trời sáng rồi! Asisur! Asisur! Nàng không ăn sáng à?

- Ủ. Ngươi đi chỗ khác chơi đi

- Nàng không đi dạo chợ với ta sao? Nghe nói hôm nay là ngày họp chợ, rất náo nhiệt đấy

- Ủ. Ngươi đi một mình đi - Con người trên giường vẫn không có chút gì gọi là muốn dậy

Izumin không chịu thua, tiếp tục dụ dỗ. Không lẽ mắt công đưa nàng ra đây chỉ để nàng ngủ

- Ngoài chợ rất vui, rất nhộn nhịp. Còn có rất nhiều món ăn ngon, rất nhiều đồ lạ mắt nữa. Nàng chắc chắn không muốn đi chứ?

- Ủm. Không đi - Vẫn cái giọng ngái ngủ đấy

Bỗng Izumin nở một nụ cười nguy hiểm, hần lại gần nàng, nhẹ nhàng phun ra một câu:

- Asisur, nàng làm thái tử phi của ta nhé

- Ủ. Người đi chỗ khác cho ta ngủ, nhanh lênnnnnnnnn.....

Asisur trả lời theo phản xạ. Nói xong nàng bỗng cảm thấy có gì đó không đúng. Làm cái gì cơ? Thái tử phi? Của cái tên dở hơi Izumin á? OH MY GOD!!!!!!!!!!!!!!

Nàng không còn tâm trí nào để ngủ nữa, vội tung chăn ngồi bật dậy. Izumin nhanh chân chuồn ra bàn uống nước ngồi trước khi nàng dậy. Hắn biết nếu còn đứng đó đảm bảo không toàn mạng để bước ra khỏi căn phòng này. Bộ dạng của nàng lúc này quả thật rất dễ thương khiến hắn không tự chủ nổi một nụ cười đẹp mê hồn. Nhưng đối với Asisur thì nụ cười này đáng ghét vô cùng. Nàng cảm giác như đang bị cười nhạo vậy. Hung hăng ném cái chăn qua một bên, nàng định cho con khi đang cười như điên kia một trận thì

- Phu nhân à, ta biết nàng vui nhưng có cần quyến rũ ta như vậy không? Dù gì ta cũng là đàn ông đấy nha!

Asisur giật mình, vội kiểm tra lại y phục. Khuôn mặt đã đỏ nay càng đỏ hơn. Y phục của nàng quả thật... Đáng lẽ không vấn đề gì, nhưng lúc này khi ngồi dậy nàng vô ý khiến cổ áo trễ xuống, lộ một ít vùng ngực. Một tay tóm cái chăn che người lại, một tay túm cái gối ném về phía Izumin. Nhưng một lần nữa hắn nhanh chân hơn nàng. Hiện tại Izumin đã ra đến ngoài cửa, hắn nhanh chóng khép cửa lại và nói vọng vào

- Phu nhân, nàng thay trang phục nhanh rồi xuống ăn sáng với ta. Cần gì thì gọi ta, ta sẽ lên giúp

Một cái gối nữa đập vào cánh cửa cùng với tiếng hét của Asisur

- TÊN BIẾN THÁI! NGƯỜI CÚT ĐI CHO TAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!

Izumin cười vui vẻ bước xuống lầu. Trước đây hắn cứ nghĩ chỉ mình Carol và Mitamun đặc biệt. Nhưng thực sự không phải thế, còn một người con gái khiến hắn phải suy nghĩ rất nhiều, không rõ là yêu hay hận. Và bây giờ lại có thể khiến hắn cười một cách vui vẻ như vậy. Sau khi nghe những lời chị hắn nói, hắn cũng đã có chút dao động. Thế nhưng hắn vẫn cho rằng người con gái hắn yêu là

Carol, là viên ngọc xinh đẹp, trí tuệ bao la kia cơ. Hắn vẫn cho rằng nhất định nàng sẽ hiểu tấm lòng của hắn, sẽ yêu hắn như hắn yêu nàng (anh này ảo tưởng nặng -_-!!!). Những lời với Asisur hắn cũng không hiểu vì sao mình lại nói vậy nữa.

Mặc dù luôn phủ nhận nhưng khi nhìn thấy Asisur, tâm hắn vẫn có chút dao động. Có lẽ tình cảm hắn dành cho Carol không nhiều như hắn tưởng.

Sau khi Izumin đi, Asisur vội điều chỉnh lại nhịp tim của mình. Khi đến thế giới này, nàng đã xác định mục tiêu của mình là giúp Carol tránh mọi rắc rối để nàng cũng không phải liên lụy, phát triển Hạ Ai Cập thật tốt, làm một nữ hoàng an nhàn và tránh đám nam nhân càng xa càng tốt. Thế nhưng không hiểu vì sao đi đến đâu nàng cũng gặp đám người này. Thôi thì bỏ qua anh Ragashu, anh Kai, anh Ken, vẫn còn anh em nhà Izumin. Mà anh em nhà này ở đâu thì ở đó chắc chắn xuất hiện rắc rối, mà người chịu trận chính là nàng. Nàng vốn định lơ đẹp hai tên này nhưng sáng nay khi nghe lời đó của Izumin, tim nàng không tự chủ mà đập nhanh hơn, mặt cũng đỏ lên. Không lẽ nàng đã có tình cảm với hắn? Không! Không thể nào!

Lần gặp đầu tiên là do hắn bắt Carol, lần thứ hai là hắn rơi vào tay nàng, lần thứ ba nàng cứu hắn nhưng lại bị hắn sỉ nhục. Không lần nào tốt đẹp thì làm sao có thể. Hơn nữa người Izumin yêu là Carol, không thể thay đổi một sớm một chiều như vậy được. Chắc chắn hắn chỉ muốn chọc tức nàng mà thôi, hoặc giả hắn muốn lợi dụng nàng để dễ dàng đưa Carol đi. Chắc chắn là như vậy!

Sau một hồi tự trấn an bản thân, Asisur làm vệ sinh cá nhân và thay y phục. Dù gì cũng không thể ngủ tiếp được, đi dạo chợ một lát cũng là một ý tưởng không tệ.

- Phu nhân, ta ở đây!

Mới bước xuống cầu thang nàng ta nghe tiếng Izumin. Hắn còn dám gọi nàng kiểu đó nữa, đúng là tức chết mà. Nàng hung hăng lườm hắn một phát, nhưng Izumin coi như không, tiếp tục thờnhức li trà đợi nàng tới.

Nàng cố gắng ăn thật nhanh để rời khỏi chỗ này. Làm sao có thể từ từ thờnhức bữa ăn khi xung quanh có đến hàng chục cặp mắt đang dán vào bàn của nàng. Nữ thì nhìn Izumin với ánh mắt hình trái tim, nam thì nhìn nàng với ánh mắt thèm thuồng. Không chỉ thế còn vô vàn lời bàn tán

- Cặp phu thê đó thật trẻ nha, lại còn đẹp nữa

- Cả hai xứng đôi quá. Coi chàng trai đó kia, thật biết cách chăm sóc thể tử của mình. Ngưỡng mộ quá đi. Haizzz - Một người phụ nữ cảm thán

Ngay lập tức ông chồng phản bác:

- Có gì mà ngưỡng mộ. Chẳng lẽ tôi không chăm sóc cho bà chắc

- Ông thì chăm sóc cái gì, suốt ngày chơi bời. Tôi còn chưa hỏi tội ông mấy lần trốn đến kỹ viện đó. Liệu cái thần hồn. Hừ - Bà vợ cũng không vừa

- Tôi đến kỹ viện hồi nào. Bà đừng có mà !#\$%^&^*&(^... ..

- Ông !&^%&^*&^&^%&^%...

Vậy là hai vợ chồng ngồi cãi nhau ngon lành. Asisur ngồi bên xém sắc nước canh mấy lần. Đúng là một buổi sáng không yên bình.

Đây không phải lần đầu Izumin đến Ai Cập. Nhưng khi đến đây với thân phận hoàng tử Hitaito thì thường đi thẳng vào cung, còn với thân phận một thương nhân thì thường che mặt nên chẳng ai biết anh là ai. Còn Asisur thì chỉ có người dân Hạ Ai Cập biết mặt, hỏi ở Thượng Ai Cập nàng chưa bao giờ ra khỏi tám cung. Hơn nữa nơi đây rất xa Hạ Ai Cập, không lo bị phát hiện thân phận.

Xuống đến chợ, tuy không chạy nhảy lăng xăng nhưng mua hàng thì nàng thả ga. Dù gì cũng đâu phải nàng trả tiền, tội gì không tranh thủ.

Đây là một khu chợ nhỏ, chắc thuộc một làng ở ngoại ô thành Têbê. Tuy không lớn như chợ ở kinh thành nhưng các mặt hàng được bày bán cũng khá đầy đủ, từ hương liệu, vải vóc, các loại thực phẩm đến công cụ sản xuất. Ngoài ra còn có chỗ bán các chậu hoa, chậu cây cảnh, tuy chậu cây mộc mạc giản dị nhưng đường nét chạm khắc khá là tinh xảo, đòi hỏi người làm ra chúng phải có tay nghề. Thịnh thoảng cũng có một vài thương nhân nước ngoài đến trao đổi hàng hóa. Có vẻ đời sống nhân dân khá là ổn định.

Đi cả buổi, nàng cũng lựa được một chậu cây xương rồng nhỏ. Hỏi ở hiện đại nàng cũng trồng loại cây này. Để phải đến cả chục chậu, được chăm bón vô cùng kỹ lưỡng. Mua bán xong, nàng và Izumin tính quay về thì gặp một người

- Asisur, nàng làm gì ở đây vậy?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Anh Trai

Giọng nói này, giọng điệu này, quá đỗi quen thuộc với nàng. Làm sao nàng có thể quên được, người anh trai mà nàng yêu quý hơn cả mạng sống của mình. Nước mắt đã lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp, Asisur quay người lại đối diện với Ragashu

- Anh Ragashu là anh....là anh thật sao?

- Asisur....em sao vậy? Nào, ngoan nào, nín đi có anh đây rồi! - Thấy Asisur khóc, Ragashu vội dang tay ôm nàng vào lòng mà dỗ dành. Đứa em gái này, đã lớn như vậy rồi mà vẫn còn mít ướt nhõng nhẽo quá. Nhưng cũng vì thế mà anh luôn bảo bọc nàng thật cẩn thận, không cho phép ai làm tổn thương cô công chúa của mình, dù là chính bản thân.

Cũng không phải Asisur nhõng nhẽo gì. Quả thật nàng rất nhớ anh trai, nhớ những cái ôm an ủi đầy dịu dàng khi nàng buồn, nhớ những lần cả ba anh em đi chơi công viên, nhớ nụ cười vui vẻ của anh khi cả hai cùng bày trò chọc ghẹo anh hai, nhớ..... nhớ nhiều lắm. Thời gian qua do bị cuốn vào công việc nàng mới tạm gác nỗi nhớ của mình qua một bên. Bây giờ, khi nghe lại giọng nói của anh, nước mắt nàng không tự chủ mà rơi, nỗi nhớ vốn được cất kỹ nay lại được dịp bùng lên.

Nàng không quan tâm xung quanh có ai, nàng chỉ biết rằng mình muốn được ở trong vòng tay của anh trai, được cảm nhận hơi ấm của tình thân, của gia đình.

Izumin quan sát cảnh đoàn tụ đầy tình cảm trước mắt mà mặt đã xuất hiện vài vạch đen. Vì sao nàng có thể gọi tên người đàn ông khác một cách trìu mến như vậy? Vì sao nàng có thể giữa thanh thiên bạch nhật ôm một người đàn ông mà khóc như vậy? Và quan trọng hơn là, vì sao nàng chưa bao giờ như vậy đối với hắn? Chưa bao giờ gọi tên hắn một cách dịu dàng, chưa bao giờ nàng tình cảm với hắn, chưa bao giờ đối xử với hắn nhẹ nhàng như với người này, chưa bao giờ.....rất nhiều cái chưa bao giờ (anh này muốn làm anh trai Asisur chắc @_@).

Hắn đương nhiên biết người đàn ông này là ai. Đây là Ragashu, hoàng đế nước Babylon. Hitaito và Babylon xưa nay nói thù cũng không phải thù, nói bạn cũng không hẳn bạn. Chẳng qua hai nước sức mạnh ngang nhau, hai vị nắm quyền sinh sát của cả hai bên tuy không trực tiếp đối mặt nhưng vẫn ngầm ngầm theo dõi tin tức của đối phương để chờ cơ hội.

Nhưng bây giờ Izumin không quan tâm điều đó. Hắn muốn biết quan hệ của Asisur và Ragashu, điều gì khiến Ragashu tự mình đến Ai Cập? Phải chăng Asisur muốn câu kết với Ragashu để hãm hại Carol, hay nàng và Ragashu....có quan hệ mờ ám? Hàng loạt câu hỏi hiện ra trong đầu hắn, để lại cho hắn một cảm giác bức bối, khó chịu và muốn....giết người. Hắn thật sự không hiểu cảm giác này là sao, là do lo cho an toàn của Carol, hay....một lí do khác.

- Asisur, người này là....?

- À, đây là hoàng tử Izumin của vương quốc Hitaito. Em nghĩ anh biết người này mà, sao còn hỏi? - Asisur nhún mày thắc mắc

- Ta muốn em giới thiệu một chút thôi mà. Không lẽ em không muốn? - Ragashu nghiêng đầu buông một câu chọc ghẹo, tay khẽ vuốt gọn mấy lọn tóc bị gió thổi bay của Asisur

Đối với Ragashu và Asisur thì hạnh động này hết sức bình thường, nó chỉ là một việc làm thể hiện sự quan tâm của anh trai với em gái. Hồi ở hiện đại, đó cũng là một thói quen của cả hai anh trai của nàng. Nhưng với Izumin thì khác, hắn vô cùng chú ý trước hành động này. Ánh mắt lóe lên một tia khó chịu, nhưng rất nhanh trở lại bình thường, khuôn mặt vẫn giữ nét lạnh băng, giống như không quan tâm tới việc đang diễn ra trước mắt. Nhưng mọi thay đổi của Izumin đều đã lọt vào mắt của Ragashu. Khả năng nhìn người của Ragashu khá chuẩn, chỉ cần quan sát thái độ của người đối diện một chút là có thể biết người đó đang nghĩ gì.

Nhìn Izumin, anh đoán hắn có tình cảm với em gái mình, tuy nhiên không chắc lắm vì vẫn còn Carol. Đột nhiên một ý nghĩ xoẹt qua, ánh mắt lóe lên tia gian xảo khiến Izumin bỗng cảm thấy lạnh sống lưng mà không biết vì sao

- Xin chào hoàng tử Izumin. Ta là Ragashu, hoàng đế Babylon, đồng thời là.....chồng sắp cưới của Asisur. - Ragashu nói một câu rất nhẹ nhàng nhưng vì hoàng tử trước mặt lại cảm thấy như bị cả một ngọn núi đè xuống, thật phần khó chịu.

Asisur tròn mắt nhìn anh trai mình. Từ bao giờ người anh trai lạnh lùng của nàng lại biết đùa vậy?

Nhận thấy ánh mắt ngạc nhiên của em gái, Ragashu cúi xuống thì thầm vào tai nàng:

- Giúp anh một chút. Anh có chuyện cần xác minh

Asisur hiểu anh trai mình không bao giờ làm việc vô ích nên vui vẻ chấp nhận.

Nàng còn khoác tay và hôn một cái lên má anh trai. Nhìn vào cả hai không khác gì một đôi tình nhân

- Đúng vậy Izumin, đây là chồng sắp cưới của ta.

Sắc mặt Izumin ngày càng lạnh đi, đúng lúc hắn định mở miệng nói gì đó thì một con bồ câu bay đến, chân có một bức thư nhỏ. Đọc xong hắn vội lên ngựa chạy về hướng hoàng cung Thượng Ai Cập. Hắn vốn định đưa Asisur đi cùng nhưng nghĩ lại chồng sắp cưới của nàng đang ở đây, người đó sẽ lo cho nàng, hắn cần bản chỉ là người đứng.

Do vội đi và cảm giác khó chịu lần đầu tiên suy nghĩ nên hắn không nhận ra điểm đáng ngờ trong lời nói của hai người này. Có người đàn ông nào để vợ sắp cưới của mình cô đơn quá nữ lại vui vẻ cười nói với người đàn ông khác không? Không chỉ thế còn là đi qua đêm mà không hề tỏ ra khó chịu với người đàn ông đó. Thời đại này người đàn ông có thể tam thê tứ thiếp nhưng người phụ nữ chỉ có thể có một người chồng, hơn nữa nàng còn là nữ hoàng của một đất nước lớn, lẽ nào không hiểu. Là do Ragashu quá độ lượng hay hắn đóng kịch quá giỏi. Chắc chắn là ý thứ hai, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc Izumin biết được sự thật này.

Sau khi Izumin đi khỏi Asisur và Ragashu cũng xuất phát về hoàng cung Thượng Ai Cập

- Anh sang Ai Cập có chuyện gì à?

- Chẳng lẽ ta muốn thăm em gái cũng cần lí do sao? - Ragashu không nghiêm túc quay sang chọc ghẹo em gái. Nhưng khi cảm nhận thấy một luồng sát khí vô cùng lớn đang hướng đến mình thì vội nghiêm túc trở lại - Lần này ta sang đây mục đích chính vẫn là thăm em, sau nữa là dự đám cưới của hoàng đế Babylon và đưa ra đề nghị để em trở thành công chúa Babylon

- Carol còn đang dưỡng thương, sao có thể tổ chức lễ cưới?

- Còn không phải nhờ em sao? Thuốc em đưa cộng với tay nghề của Hasan khiến Carol hồi phục khá nhanh, bọn họ đã tính hai tuần nữa tổ chức hôn lễ

- What? Hai tuần nữa? Mà khoan, sao anh biết chuyện này? Chẳng phải đoàn người mới về đến Ai Cập được hai hôm sao, dù gấp thì Menfuisur cũng đâu thể thông báo tới các nước nhanh như vậy được. Còn chuyện em đưa thuốc trị thương cho Carol, làm sao anh biết?

- Em quên là quốc gia nào cũng cần một vài phần tử bí mật sao?

Lúc này Asisur mới chợt nhớ ra, tự trách sao mình lại ngu đột xuất như thế. Hai anh em tiếp tục trò chuyện vui vẻ, tiếng cười vang lên khắp dọc đường đi. Đến nửa chiều thì cả hai cũng về tới cổng phía Tây của hoàng thành, đúng lúc đám người Ari đi ra. Nhìn thấy Asisur cả đám mừng rỡ, vội tới kiểm tra coi nàng có bị thương ở đâu, có mất cọng tóc nào không. Sự gây chú ý nên bọn họ nhanh chóng đưa Asisur về tẩm cung, lúc này Eri mới nhớ tới người đi cùng Asisur

- Nữ hoàng, người này là....?

- Là ta!

Do lúc này đi đường bụi nên cả hai đều che mặt. Sở dĩ mọi người có thể nhận ra Asisur vì nàng ở với họ thường xuyên, chỉ cần nhìn qua là biết. Còn Ragashu, chính xác thì họ mới gặp mặt có hai lần, không nhận ra là đương nhiên. Cả đoàn người tiến về tẩm cung của nữ hoàng.

Asisur nhanh chóng tắm rửa tẩy sạch bụi đường. Nàng quả thật rất ngứa ngáy khó chịu rồi.

Mới bước ra phòng khách, chưa kịp ngồi xuống ghế thì một bóng người xông vào, ôm nàng chặt cứng, hại nàng xém nghệt thở

- Asisur, cuối cùng em cũng về rồi. Hại ta lo đến mất ăn mất ngủ

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Nàng Là Người Của Ta!

Nghe tin Asisur chuẩn bị về Ai Cập, Mitamun cũng gấp rút chuẩn bị để đến đây. Nàng rất nhớ Asisur. Do vụ vương phi lần trước nên Mitamun vẫn còn giận phụ hoàng mình. Hoàng đế Hitaito lại đặc biệt yêu quý cô công chúa này nên cũng không can, chỉ hi vọng sau khi trở về nàng sẽ hết giận.

Mới đến Ai Cập thì người của nàng báo tin Izumin đã đưa Asisur đi nên lập tức cho người đưa tin bắt đem Asisur về an toàn. Thế nhưng cuối cùng lại chỉ có mình Izumin quay về. Hỏi ra thì mới biết Asisur đã có chồng sắp cưới bảo vệ, hẳn không cần quan tâm. Nàng thật muốn biết cái tên tự xưng là chồng sắp cưới của Asisur kia là kẻ nào, có xứng làm đối thủ của em trai nàng không.

- Asisur, em thật sự bình an chứ? - Mitamun đem nàng xoay như chong chóng, mãi Asisur mới ngồi xuống được.

- Em không sao mà, chị ngồi xuống uống nước đã.

- Con bé mà có sao ta liền hỏi tội đứa em trai yêu quý của cô - Một giọng lạnh lùng cất lên

Lúc này Mitamun mới nhìn lên. Đập vào mắt nàng là một người con trai mặc trang phục truyền thống của Babylon, đang nhàn nhã ngồi uống trà

- Băng tinh keo kiệt, sao ngươi lại ở đây? - Mitamun khơi mào chiến tranh

- Băng tinh...keo kiệt? - Ragashu nhú mi hỏi lại

Asisur và tất cả những người có trong phòng đồng loạt đưa ánh nhìn khó hiểu về cặp đôi trước mặt.

- Asisur, hẳn chính là cái tên nhỏ mọn đã tranh giành con thỏ với ta. Là cái kẻ mà trước đây ta đã kể cho em nghe đó

Chuyện đó nàng đã kể cho mọi người nên vừa nghe xong cả đám đều nhìn Ragashu bằng một ánh mắt nham hiểm

- Không ngờ nha. Anh Ragashu nhìn hào hoa phong nhã vậy mà lại..... - Asisur mở mồm

- Thật không ngờ....

- Haizzzzz....

6 người kia cũng không thua, mỗi người một câu, mỗi người một biểu cảm gương mặt khiến Ragashu tức đến chết. Minh con nhỏ rắc rối kia đã đành, nay đến em gái hẳn cũng..... Số hẳn đúng là bị sao quá tạ chiếu mà.

- Mà khoan, nói vậy ngươi chính là chồng sắp cưới của Asisur sao? - Mitamun chợt nhận ra vấn đề

- Đúng vậy! Có vấn đề gì sao? Không lẽ...công chúa đây đã có tình cảm với ta, không muốn ta cưới Asisur? - Một câu khẳng định, Ragashu lại thêm một câu chọc ghẹo Mitamun

- Không...không có.....tuyệt đối không có! Chẳng qua ta thấy ngươi chẳng có điểm nào xứng với Asisur, so với em trai ta thì kém xa - Mitamun đỏ mặt, vội giải thích

- Thật vậy sao? Theo ta nghĩ thì chưa chắc mọi chuyện đã đúng như cô nói

Asisur tròn mắt nhìn hai người này. Từ bao giờ mà người anh trai lạnh lùng của cô chịu mở lời đùa cợt vậy? Mà đối phương lại là nữ giới nữa chứ. Không lẽ..... Asisur chợt nở nụ cười nguy hiểm, xem ra cô sắp được uống rượu mừng rồi. Mọi người thấy nụ cười của Asisur thì đồng loạt lạnh sống lưng. Mitamun thấy nguy hiểm đang kề cận nên vội tìm lí do rời khỏi chiến trường để bảo toàn tính mạng.

Một tuần sau

- Hoàng tử, hoàng đế Babylon mời ngài ra Ngự hoa viên có chuyện muốn trao đổi

- Hoàng đế Babylon sao? Có nói là vấn đề gì không?

- Bẩm không ạ

- Vậy sao? Được rồi, người lui trước đi. Lát nữa ta sẽ đến

"Hoàng đế Ragashu, để ta coi người muốn đỡ trò gì?"

Ngự hoa viên trong tâm cung của Asisur rất đẹp. Ngoài những loại hoa đặc trưng của Ai Cập nàng còn cho trồng thêm hoa hồng. Nàng cũng không nghĩ rằng lại có thể trồng loài hoa này ở đây. Ban đầu chỉ đơn thuần là muốn thử, không ngờ lại đẹp như vậy.

Giữa vườn, Ragashu đang nhàn nhã ngồi thưởng trà đợi Izumin đến. Rất nhanh, người cần gặp đã xuất hiện

- Hoàng đế Ragashu, không biết ngài mời ta đến đây là để trao đổi vấn đề gì?

- Hoàng tử Izumin, cần gì vội thế. Ngồi xuống đây uống với ta ly trà đã

Nói rồi Ragashu tao nhã rót trà ra li, đẩy tới trước mặt Izumin, đưa tay tỏ ý mời.

- Hoàng tử Izumin, ngài thấy hoa hồng ở đây thế nào?

Izumin đưa mắt nhìn, trong lòng thâm cảm thán. Thật không biết là người nào đã làm nên khu vườn này, rất có khiếu nghệ thuật. Hoa hồng trồng ở đây không nhiều không ít, đủ để người ta ngắm mà không muốn rời mắt.

- Quả thực rất đẹp

- Ta cũng thấy vậy. Ta định sau Hôn lễ này sẽ đưa ra ý định đưa những chậu hoa hồng này về Babylon với hoàng đế Ai Cập. Ngài nghĩ hoàng đế và nữ hoàng Ai Cập chắc sẽ đồng ý chứ?

Izumin chợt giật mình, bàn tay cầm ly trà vô thức xiết chặt hơn. Nhưng nhanh chóng giãn ra

- Ngài vì sao lại hỏi ta mấy chuyện này? Đây vốn không phải là chuyện ta có thể quyết định

- Thái độ này của ngài, phải chăng cũng muốn đưa hoa về Hitaito? - Những thay đổi của Izumin làm sao có thể thoát khỏi tầm mắt của Ragashu. Anh không trả lời câu hỏi của Izumin mà hỏi ngược lại

Izumin im lặng. Thật sự trong lòng hắn cũng rối lăm. Lời nói của chị, của người đàn ông này rồi hình ảnh của Asisur cứ lộn vộn trong đầu hắn. Mặc dù luôn phủ định nhưng thật sự bây giờ trong đầu hắn hình ảnh của Carol đã dần bị thay thế bằng hình ảnh của Asisur. Không lẽ hắn đã động tâm rồi?

Không thấy Izumin lên tiếng, Ragashu tiếp tục nói

- Nếu hoàng tử không có ý định đó thì coi như ta chưa nói gì. Ta đi trước. Hãy nhớ một bông hoa đẹp nếu người không hái sẽ có người khác hái mất. Nếu hái được mà không biết trân trọng thì cũng sẽ bị người khác cướp mất mà thôi

"Ta chỉ có thể giúp người đến vậy thôi. Mọi chuyện là do người quyết định. Nếu người dám làm em gái ta đau khổ, ta sẽ khiến người đau khổ gấp vạn lần"

Ragashu rồi đi để lại cho Izumin ngồn ngộn những suy nghĩ. Hắn phải làm gì bây giờ? Từ một hoàng tử lạnh lùng tàn nhẫn vì có gì mà lại rơi vào tình cảnh này?

Thay vì cướp đoạt của người khác chỉ bằng tìm cho mình một bông hoa khác thật sự phù hợp như lời chị hắn đã nói, liệu có thể không? Nếu không sớm quyết định bông hoa ấy sẽ bị người khác hái mất!

Ngày hôm sau Izumin liền cho người đi mời Asisur đến ngự hoa viên. Vẫn khung cảnh đó nhưng người mời và người được mời đã thay đổi.

- Không biết hoàng tử mới sáng sớm đã mời ta đến đây là có chuyện gì? - Asisur đang rất bức mình. Cái tên chết tiệt này, mới sáng sớm đã cho người đến gọi nàng gấp, báo hại nàng phải dậy sớm, giờ buồn ngủ gần chết

- Asisur, nàng uống ly trà cho ấm người đã

- Ai cho người xưng hô với ta thân mật như vậy? - Mặc dù tròn mắt quát Izumin nhưng tay nàng vẫn nhận lấy ly trà. Xác định là chuẩn bị đầu khẩu với tên

này, trước hết vẫn cần thông cổ họng đã

Izumin không để tâm đến thái độ bất mãn của Asisur, trực tiếp vào vấn đề chính

- Ta sẽ từ bỏ Carol, không quấy rầy nàng ta và tên hoàng đế kia nữa.

- Người khôn ra rồi đó - Vẫn thái độ dửng dưng đó

- Với điều kiện..... - Izumin úp úp mờ mờ, vốn định khiến nàng tò mò, nhưng có vẻ kết quả không như mong muốn

- Nói - Một chữ duy nhất, ngắn gọn xúc tích. Thật sự nàng đang rất muốn quay về tẩm cung ngủ tiếp. Mà cái tên này dài dòng quá, người muốn từ bỏ hay không kệ người, lời ta vào làm gì, lại còn bày đặt điều kiện này điều kiện nọ

- Ta muốn nàng trở thành hoàng tử phi của ta

- Sặc...Khụ...khụ. Cái tên kia...khụ..người nói cái...khụ khụ...gì? Hoàng...hoàng tử phi á? - Asisur đang gật gù nghe Izumin nói xong thì tình ngu luôn. Nàng đang uống nước, bị shock nên sặc lên sặc xuống

- Đúng, hoàng tử phi của ta. Từ bây giờ nàng là người của ta. Tuyệt đối không được nhận lời cầu hôn của bất cứ nam nhân nào, kể cả lại gần cũng không được phép

- What????? Người nằm mơ à? Còn lâu ta mới làm theo lời....

Lời nói chưa hết thì đã bị đôi môi của ai kia chặn lại, bất nàng đem hết những ý tứ chuẩn bị phun ra nuốt hết xuống bụng.

Một lúc sau cảm thấy nàng đã hết đường khí hân mới buông ra. Trước khi đi còn thả lại một câu

- Nhớ kĩ những lời ta nói. Đây chính là hình phạt nếu nàng không nghe lời

WTF? Hình phạt? Cái hành động biến thái này.....

- IZUMIN!!!!!! NGƯỜI ĐI CHẾT ĐI!!!!!!

Khoảng một giây sau khi Izumin đi khỏi thì từ Ngự hoa viên phát ra một tiếng hét kinh thiên động địa.

Một tuần sau đó Izumin luôn theo sát Asisur, khiến nàng gặp không ít phiền toái, nổi giận không biết bao nhiêu lần. Đám người trong cung nữ hoàng đều mất tròn mắt dẹt nhìn cả hai, mà nói chính xác thì phải là cả hoàng cung Thượng Ai Cập, kéo lại truyền đến cả Hạ Ai Cập rồi ấy chứ. Riêng Ragashu chỉ cười cười, không hề tỏ ý ngạc nhiên. Chuyện xảy ra ở Ngự hoa viên hôm đó anh đều biết hết. Sau buổi nói chuyện anh đã âm thầm cho người theo dõi mọi nhất cử nhất động của Izumin, hẳn không phát hiện vì lúc ấy đầu óc đang rối bời, sự nhạy bén bỗng giảm xuống đáng kể.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thoáng cái đã đến ngày lễ Amen, cũng là ngày diễn ra hôn lễ của Carol và Menfuisur. Do không có ta gây rắc rối nên trước ngày diễn ra lễ cưới mọi chuyện hết sức bình thường.

Mới sáng tinh mơ ta đã bị Ari và Eri lục dậy, làm vệ sinh cá nhân, trang điểm, thay lễ phục. Trên đầu đội mũ miện hình rắn hổ mang tượng trưng cho quyền lực của nữ hoàng. Bộ lễ phục màu đen ôm sát thân cùng với áo choàng mỏng màu trắng đầy sang trọng. Vòng tay bằng vàng hình xà, tinh tế và uy nghiêm. Hôm nay Eri trang điểm cho nàng vô cùng cẩn thận, toát lên vẻ uy nghi của một nữ hoàng, đuôi mắt được kẻ đen đậm hơi xéch lên, môi đỏ, làn da trắng không tí vết. Toàn bộ trang sức trên người nàng đều bằng vàng, đẹp, sang trọng nhưng vô cùng nặng. Có khi còn hơn buổi lễ đăng quang ấy chứ.

Xong xuôi, nàng nhanh chóng tới thần điện Amen để kịp buổi lễ. Nhắc thấy bóng nàng, Carol đã chạy đến. Thấy vậy nàng hơi lùi lại, Ari và Eri đứng sau vội đưa tay đỡ.

- Chị Asisur, chị sao vậy?

- Em đứng yên đó! Em mà đụng vào ta chắc ta không chống đỡ nổi với đồng trang sức này quá - Ta nhắc nhở bày tỏ nỗi khổ.

Carol che miệng cười, đứng lúc Menfuisur đi tới

- Chị, sao mặt chị nhăn nhó vậy? Không lẽ chị không muốn làm chủ hôn cho chúng ta?

Nàng chưa kịp lên tiếng thì Carol đã nói hộ

- Menfuisur, chàng đừng hiểu lầm. Là do trang sức trên người quá nặng khiến chị có chút bất tiện

Menfuisur đưa mắt nhìn ta tỏ ý muốn hỏi "có phải vậy không?". Nhưng mình cái mũ miện cũng đủ khiến ta muốn gãy cổ. Chỉ sợ giờ mà gật đầu chắc khỏi nâng lên luôn. đành dùng ánh mắt mang theo ý tứ "Đúng rồi đó, ta thật sắp bị đè bẹp rồi", chỉ mong la thẳng nhóc này hiểu

- Hoàng thượng, nữ hoàng, giờ lành đã đến! Mời hai vị vào đại điện

Menfuisur và Carol chào ta rồi tiến vào đại điện, ta cũng nhanh chóng vào vị trí đại tư tế của mình

"Hỡi thần Amen vĩ đại! Xin người hãy chấp nhận cuộc hôn nhân của hai tôi tớ

đang đứng trước mặt người, xin hãy chúc phúc và hợp nhất họ thành một, hoàng đế Menfuisur của Ai Cập và Carol - người con gái sông Nile."

Sau khi nhận lời chúc phúc của các vị thần, Asisur đưa ra lời công nhận để kết thúc buổi lễ

"Trước sự chứng kiến của các vị thần và toàn dân Ai Cập, ta - chủ tế đồng thời là đại tư tế của Ai Cập tuyên bố Carol chính thức trở thành hoàng phi Ai Cập"

- VẠN TUỆ!!!!!!!!!!

- HOÀNG THƯỢNG VẠN TUỆ!!!!!!!!!!

- HOÀNG PHI VẠN TUỆ!!!!!!!!!!

- NỮ HOÀNG ASISUR VẠN TUỆ!!!!!!!!!!

- HOAN HỒ!!!!!!!!!!

... ..

Hàng loạt tiếng reo hò vang lên. Sau buổi tế thần là tới nghi thức săn sư tử. Ta đã dặn Menfuisur thay vì giết chết sư tử thì bắt sống, các vị thần không muốn trong ngày vui phải đổ máu. Thực ra nàng cũng chẳng còn cái lí do nào ngoài cái lí do cùi bắp đó, nàng cũng đã nói trước với Carol nên khi Menfuisur hỏi con bé cũng biết đường trả lời. Riêng đám sư tử thì nàng đã có trao đổi trước, chỉ cần chúng không gây thương thế cho Menfuisur hay bắt kì người nào thì sau buổi lễ lập tức được trở lại rừng, nếu không, kết quả tự hiểu.

Chỉ có điều nàng đã nói trước nhưng Carol vẫn khóc lóc thảm thiết. Nàng thật muốn nhét giẻ vào miệng nó quá. Kiểu này phải đào tạo nàng ta lại mới được.

Buổi tối là tiệc thiết đãi sứ giả các nước. Một mẻ cả ngày mà vẫn chưa được nghỉ ngơi nữa. Cũng may bây giờ nàng có thể bỏ bớt đồng trang sức kia xuống, cũng đã thoải mái hơn nhiều.

Buổi tiệc này nàng chẳng có chút hứng thú nào, quá nhàm chán. Đột nhiên một vị sứ giả đưa ra một khúc lụa, hương Carol nói

- Hoàng phi Carol, chúng thần là sứ giả của vương quốc Media. Nay có một khúc vải thượng hạng được mua từ một nơi rất xa, kính dâng lên hoàng phi.

Carol nhận được khúc vải thì cực kì thích thú, bắt đầu hỏi Đông hỏi Tây hỏi loạn cả lên. Đến lúc vị sứ giả kia lên tiếng muốn mời Carol đi thăm, con nhóc này đang định đồng ý thì nàng không thể im lặng được nữa.

- Vị sứ giả này, nếu đã gọi một tiếng hoàng phi thì hẳn ngài phải rõ cô gái này đã là hoàng phi Ai Cập, là người của hoàng gia Ai Cập. Nay ngài ngay trong bữa tiệc này lại muốn dụ dỗ hoàng phi của chúng ta rời khỏi Ai Cập là có ý gì? - Tuy nói tên sứ giả kia nhưng ánh mắt ta lại đảo khắp đại điện, ngầm cảnh cáo các quốc gia khác

Carol định lên tiếng phản đối nhưng bị ánh mắt lạnh lùng của Asisur quét qua nên đành im lặng

- Nữ hoàng Asisur, chúng thần đã thất lễ, mong Người lượng thứ. Quả thật chúng thần không có ý gì - Vị sứ giả kia sợ đến nỗi mồ hôi ướt cả hai bàn tay. Dù gì Media chỉ là một quốc gia nhỏ, lỡ mà đắc tội với Ai Cập thì chỉ có chuốc họa diệt vong

- Ta cũng không có ý gì. Mọi người cứ tiếp tục bữa tiệc

Cả đại điện thầm đổ mồ hôi lạnh. Cái gì mà "ta cũng không có ý gì" chứ. Rõ ràng lúc này trong lời nói là ngầm cảnh cáo bọn họ mà.

- Hoàng đế Menfuisur, ta có chuyện muốn nói - Ragashu lên tiếng, ánh mắt liếc qua chỗ Izumin ngồi đối diện. Quả thật sắc mặt hắn có chút thay đổi

- Không biết chuyện mà hoàng đế Babylon muốn nói là gì?

- Một chuyện liên quan đến nữ hoàng Asisur!

Ragashu vừa dứt lời thì trong đại điện xôn xao hẳn lên

- Liên quan đến nữ hoàng Asisur sao? Không lẽ muốn lập hôn ước?

- Ta cũng nghĩ thế. Chắc chắn tranh thủ lúc hoàng đế cưới hoàng phi để đưa ra yêu cầu đây mà

- Hai nước này mà liên kết thì rất đáng gờm đây

... ..

Lời bàn luận tuy nhỏ nhưng vẫn lọt đến tai Izumin, khiến sắc mặt hắn ngày càng tệ hơn. Asisur và Mitamun cũng đưa ánh mắt khó hiểu về phía Ragashu "Không biết anh ấy/hắn định giờ trò gì đây?"

- Ta muốn nhận nữ hoàng Asisur làm em gái, đưa nàng thành công chúa Babylon, sở hữu một phần ba lãnh thổ Babylon. Không biết ý của hoàng đế và nữ hoàng thế nào?

Đại diện một lần nữa rơi vào trạng thái sốc nặng, không phải hoàng phi...mà là công chúa. Izumin cũng vô cùng bất ngờ, sắc mặt hắn cũng từ từ giãn ra.

Menfuisur đưa mắt nhìn ta, tỏ ý muốn ta quyết định

- Nếu hoàng đế Babylon đã yêu thích muốn ta trở thành em gái ngài thì tất nhiên không lí do gì ta lại từ chối.

- Nếu chị ta đã đồng ý thì ta cũng không có ý kiến. Phiền ngài về chuẩn bị - Menfuisur vẫn cảm thấy có lỗi với Asisur vì trước đây thẳng thừng từ hôn với chị, vẫn luôn muốn bù đắp cho chị. Nay chị trở thành công chúa Babylon, có thêm một chỗ dựa vững trãi, dù là đối với bản thân chị hay với Ai Cập đều có lợi.

- Được, vậy sau một tháng nữa ta sẽ qua đón nàng sang Babylon để làm lễ sắc phong

Nàng ngồi thêm một lúc rồi cáo một xin phép quay về tẩm cung nghỉ ngơi. Dù sao bây giờ cũng đã là nửa đêm, buổi tiệc cũng sắp kết thúc rồi, rồi đi cũng không sao. Trước khi đi nàng sai Eri chuyển lại cho Carol một câu "Sáng mai qua tẩm cung nữ hoàng, ta có chuyện muốn nói với em!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Dạy Dỗ

Vận trên mình bộ trang phục bằng lụa màu tím, nàng im lặng đứng bên cửa sổ nhìn xuống cuộc sống nhộn nhịp ở dưới chợ. Đang trong thời gian diễn ra lễ hội Amen cộng với hôn lễ của hoàng đế nên không khí càng thêm vui tươi. Toàn bộ người dân trên đất nước này sẽ nghỉ ngơi, tham dự lễ hội trong suốt nửa tháng, vừa để tạ ơn thần linh, vừa chúc mừng cho cuộc hôn nhân của hoàng đế và con gái nữ thần sông Nile. Nhiều lúc nàng tự hỏi, người dân Ai Cập cũng quá ham vui đi. Nghỉ suốt nửa tháng, chỉ tập trung vui chơi thì việc canh tác phải làm thế nào?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hiện nay cuộc sống của nhân dân Ai Cập hết sức no đủ, có lẽ vì vậy nên họ mới yên tâm vui chơi hết mình. Nhưng liệu với cái tính cách ham vui, tò mò mọi thứ của tân hoàng phi này thì cuộc sống âm no thịnh trị liệu có kéo dài được lâu không? Hay người dân lại phải rơi vào cảnh chiến tranh liên miên, những người lính lại phải hi sinh một cách vô nghĩa chỉ để giải cứu một người hoàng phi luôn luôn gây rắc rối? Dù thế nào thì đây cũng đã là quê hương của ta, những người dân này cũng là thân dân của nàng, thân là nữ hoàng, nàng nhất định không để chuyện đó xảy ra. Tuy không có ác cảm với Carol nhưng nàng cũng không thể chấp nhận chuyện hoàng phi của một nước mà không biết chú ý thân phận, suốt ngày chỉ lo ham vui, hết ngu ngốc bị người này lừa lại ngây thơ tin tưởng người kia mà không chút đề phòng, đi đến đâu là gây rắc rối đến đó.

Nay nàng ta đã là người của hoàng gia Ai Cập, đã là em dâu nàng thì nàng phải dạy dỗ cẩn thận mới được.

Đến đây cũng đã lâu, nàng đã quen với cuộc sống của nữ hoàng. Nàng đã dần trở nên chín chắn hơn, dù rằng đâu đó vẫn còn tính tình nghịch của một đứa trẻ. Dù sao hồi trước nàng cũng là tiểu thư của một gia đình quyền quý, những gì cần biết nàng đều biết, những gì cần học nàng đều được học. Dù là cách hành xử hay kiến thức, võ công, không ai có thể so với nàng được.

Hết chuyện của Carol lại chuyện của nàng và Izumin. Muốn nàng thay thế Carol sao? Nực cười! Từ bao giờ người khác lại có thể quyết định cuộc sống của nàng chứ. Trước đây dù là cha hay anh trai, ai cũng không dám bắt nàng làm theo ý của mình. Cuộc sống của nàng, tình cảm của nàng, nàng phải là người quyết định. Izumin nghĩ rằng nàng vì Menfuisur từ hôn mà dễ dàng bị người khác dụ dỗ sao?

Sai rồi, nàng không phải Asisur trước đây, nàng không yêu Menfuisur, càng không vì thằng nhóc đó mà tự phá hủy tương lai của mình. Còn muốn phá em trai và em dâu nàng sao? Để coi hắn có đủ bản lĩnh không đã. Nàng cũng không ngại xóa sổ vương quốc của hắn, đem đất nước của hắn sáp nhập vào Hạ Ai Cập.

Dù gì đội quân của nàng ở Hạ Ai Cập cũng đã khá ổn định, tướng quân Nakuto là người có tài, nàng tin ông ấy sẽ không làm nàng thất vọng. Nàng vốn là người trắng đen phân định rõ ràng, đối tốt với nàng thì nàng cũng không ngại ra tay giúp đỡ, đối nghịch với nàng thì đừng trách sao nàng tuyệt tình. Là người dân của nàng nàng sẽ bảo vệ hết mình, là người vô tội nàng tuyệt không đụng đến.

- Nữ hoàng, chị ra ăn sáng đi - Eri nhẹ giọng nhắc nhở

Không hiểu vì sao hôm nay nữ hoàng của nàng rất trầm tư. Sáng sớm Người đã dậy, khoác lên mình bộ y phục mỏng rồi đứng lặng người ngắm dòng sông Nile, ngắm đoàn người dưới chợ. Những tia nắng đầu tiên xuất hiện, chiếu lên người nữ hoàng khiến từ người nữ hoàng tỏa ra khí chất uy nghiêm nhưng đầy quyến rũ của bậc đế vương, của một nữ thần từ cõi tiên.

- Được rồi, chúng ta đi thôi

Giọng nói nhẹ nhàng phát ra, tựa như một dòng nước mát rót vào tâm người nghe.

Ngồi xuống bàn ăn nàng bỗng thấy thiếu

- Mọi người đâu hết rồi?

- À, hoàng đế Ragashu đã đến chính điện bàn chuyện cho buổi lễ đón nữ hoàng sang Babylon với hoàng đế Menfuisur. Anh Ken đi luyện võ, anh Kai đang nghiên cứu mấy công thức độc dược mới, chị Uri và Nary ra ngoài mua một số dược liệu dùm anh Kai. Ari thì từ sớm đã qua bên thần điện.

- Vậy sao? Cũng được, hôm nay ta muốn nói chuyện với Carol, cũng không muốn ai làm phiền.

Mới dứt lời thì từ bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào. Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo có mặt liền, quả không sai. Một bóng hình nhỏ nhắn từ bên ngoài xông vô, miệng tút tút

- Chị Asisur, chị coi hoa sen đẹp không này. Đây là hoa em mới hái, để em cắm vào bình nha.....

- Carol, em giữ hình tượng một chút không được à?

Carol nghe nàng nói thế thì xụ mặt xuống, im lặng ngồi xuống ghế

- Mọi người ra ngoài hết đi, ta muốn nói chuyện với hoàng phi

Thấy Teti có vẻ chần chừ, Eri thuận tay kéo nàng ra luôn, miệng thêm một câu

- Nữ hoàng và hoàng phi nói chuyện, chúng ta là người hậu, đứng đó làm gì. Nữ hoàng tuyệt đối không làm hại hoàng phi của mấy người đâu

Trong phòng được trả lại không khí yên tĩnh. Carol vẫn ngồi im, không dám lên tiếng. Có vẻ lúc này nàng đã làm nàng ta sợ. Thật không thể hiểu nổi con người này, nhiều lúc gan dạ một cách ngu ngốc, lúc lại hơi tí đã hoảng sợ.

- Em biết hôm nay ta gọi em đến vì vấn đề gì không?

- Em....

- Hôm nay ta không dùng thân phận nữ hoàng để nói chuyện với em mà dùng thân phận người chị chồng nói chuyện với em dâu. Ta không cần biết trước đây em sống ở quốc gia nào, văn hóa ở đó ra sao. Ta chỉ cần biết bây giờ em đang ở Ai Cập, là con dân Ai Cập. Hơn nữa em còn là hoàng phi, là bậc mẫu nghi thiên hạ, là con gái nữ thần sông Nile trong mắt người dân Ai Cập. Em phải biết sống đúng với thân phận hiện tại của mình, đừng tùy tiện hành xử. Dù em không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho thể diện của Menfuisur, thể diện của hoàng gia Ai Cập chứ.

- Em....em thật sự không phải con gái nữ thần sông Nile gì hết, là...là mọi người đã hiểu lầm em. Mọi việc em làm chẳng qua là kiến thức em được học, nhưng thật sự em có nói thế nào thì bọn họ vẫn không tin. - Carol ủy khuất lên tiếng

- Nhưng bây giờ đối với Ai Cập em chính là con gái nữ thần sông Nile. Em không phải nhưng ai nói em không thể? Em hãy dùng những kiến thức mình có được, dùng thân phận mà mọi người ban cho em để giúp đỡ Ai Cập, lúc đó em đã thật sự trở thành một nữ thần rồi đó. Thay vì em cứ lảng xảng đi đây đi đó thì sao em không nghĩ cho đất nước này một chút?

- Nhưng em thật sự muốn biết nhiều hơn nữa về thế giới cổ đại này, em muốn tìm hiểu văn hóa, con người nơi đây mà. Em cũng rất yêu Ai Cập, yêu những con người nơi đây, nhưng em.... ..

- Em im đi. Em yêu Ai Cập sao? Em yêu người dân nơi đây sao? Cách em thể hiện tình yêu đối với họ là hết lần này đến lần khác gây họa, hết lần này đến lần khác bị bắt cóc, hết lần này đến lần khác khiến Menfuisur phải bỏ việc triều chính để đi cứu em sao? Em nghĩ người dân dân nơi, những đội quân, những người lính có nghĩa vụ phải hi sinh cho em sao? Em nói em yêu họ nhưng em đã làm được những gì cho họ, những việc của em có đủ để đền mạng cho biết bao người lính đã bỏ mình nơi đất khách để cứu em không? Họ cũng còn gia đình, còn người thân, còn cha mẹ, còn anh chị em nữa. Em yêu gia đình mình chẳng lẽ họ không yêu gia đình mình sao? Em yêu họ mà hết lần này đến lần khác muốn rời Ai Cập để đi qua nước khác, ngay trong buổi tiệc chúc mừng hôm qua, nếu ta không lên tiếng chắc em cũng đồng ý qua vương quốc Media rồi chứ gì? Em còn để Menfuisur, để hoàng gia Ai Cập trong mắt mình không? Em muốn người dân nghĩ thế nào về vị hoàng phi tôn kính của họ? - Ta thật sự tức giận với cô em dâu này

- Em....

- Còn nữa, bây giờ em là con gái nữ thần, là hoàng phi Ai Cập quyền lực tương đương Menfuisur và có thể kế vị Menfuisur nếu chẳng may nó qua đời, là viên ngọc quý mà tất cả các quốc gia đều muốn có được. Em phải biết người nào tốt người nào xấu, ai có thể tin tưởng, ai phải đề phòng. Ở đây không

phải ai ai cũng là thiên sứ, không phải ai gặp em cũng giúp đỡ em đâu. Mà tính cách em lại quá dễ tin người, bằng chứng là biết bao lần vì cái lòng tin đặt không đúng chỗ ấy mà em bị người ta bắt đi. Carol à, ta đã chấp nhận em là em dâu của ta nên ta càng phải nhắc nhở em "Làm người phải biết tin tưởng đúng lúc, nghi ngờ đúng chỗ".

Carol xấu hổ cúi đầu không dám nói gì. Quả thực chị nói không hề sai, là cô đã phụ lòng người dân Ai Cập. Là cô quá ngu ngốc khiến bao binh lính Ai Cập phải hi sinh ngoài chiến trường. Nay chị đã chấp nhận cô, cô thật sự mong chị có thể giúp cô chỉ ra những cái sai, giúp cô sửa đổi nó

- Em xin lỗi, là em quá vô tâm. Em hứa sau này nhất định sẽ thay đổi, làm một hoàng phi tốt, không ham vui nữa. Nhưng mà, lúc này chị có nói từ "thiên sứ", từ đó.....

"RÂM"

Carol chưa nói xong thì cánh cửa đã sập xuống. Từ bên ngoài Menfuisur hùng hổ bước vào, theo sau là Eri và vài thị vệ mặt mày tái mét.

- Chị làm thế này là có ý gì? Gọi Carol tới đây, lại không cho ai vào, cả ta cũng ngăn cản. Không lẽ chị lại muốn hãm hại nàng ấy? - Menfuisur quát lớn.

- Nữ hoàng, chúng thần đã cố ngăn hoàng thượng nhưng ngài ấy.....

- Lui ra hết đi. - Nàng phất nhẹ tay

Sáng nay Menfuisur vì chuyện chuẩn bị cho ngày đưa chị qua làm lễ sắc phong công chúa Babylon nên phải đến chính điện bàn bạc với Ragashu. Xong việc cũng đã gần trưa, quay về tẩm cung thì không thấy Carol đâu. Hỏi ra thì biết nàng đã tới tẩm cung nữ hoàng. Lo sợ, hắn vội vàng chạy tới thì chỉ thấy cánh cửa đóng kín, Teti và Eri cùng vài thị vệ đứng ngoài nên nặc ngăn cản của Eri, hắn đập cửa xông vào, quát lớn. Nhưng xem ra tình hình này thì cuộc đời hắn rơi vào bế tắc rồi. Carol cảm li trà nhìn hắn với ánh mắt cảm thông, mặt chị thì đen hơn đất nồi.

- Ta mới phải hỏi em có ý gì. Chẳng lẽ chị em ta muốn gặp nhau uống trà nói chuyện cũng cần ý kiến của em sao? Em nên nhớ ta là chị gái của em, cũng là nữ hoàng của Ai Cập này, em dám quản cả chuyện của ta sao? Còn nữa, em vô duyên vô cớ xông đến tẩm cung của ta, lại còn phá sập cửa phòng ta, phải chăng lâu rồi em chưa ăn đòn nên ngứa xương? Em là một hoàng đế mà sao không biết giữ hình tượng gì hết vậy? Ta vừa mới nói Carol giờ lại đến lượt em. Một là đương kim hoàng đế, một là hoàng phi mẫu nghi thiên hạ thế mà hành xử y như hai đứa con nít, không có một chút phong thái nào. Hai đứa muốn ta tức chết hả?

Menfuisur đang định phản bác thì nhìn thấy ánh mắt sát thủ của nàng nên im luôn. Hắn vội đánh ánh mắt cầu cứu sang Carol, giờ chỉ còn mong cô vợ yêu quý của hắn giải vây thôi. Hắn vẫn còn yêu đời lắm, mở miệng phản đối kiểu gì cũng bị chị dẫn cho nhừ tử, không khéo lại bị Carol giận luôn. Hắn thật không hiểu vì sao bây giờ chị hắt lại mạnh đến vậy, vừa vô công, vừa phép thuật. Carol thì 100% theo phe Asisur, chỉ cần hấn đụng đến chị thì kiểu gì nàng cũng cho hấn ăn quả bom to đùng.

Carol thấy ánh mắt của chồng mình thì cũng không nỡ để hấn bị chị "xử" nên ra mặt năn nỉ

- Chị Asisur, Menfuisur chàng ấy chẳng qua là quá lo lắng mà thôi. Chị tui em biết lỗi rồi, nhất định tui em sẽ sửa sai mà. Chỉ cần chị nói, nhất định tui em sẽ làm theo..... ao...àng...ít...iêng...em? (sao chàng bịt miệng em?) - Carol đưa ánh mắt ai oán nhìn Menfuisur, tự dưng bịt miệng người ta

Nghe Carol hứa hẹn Menfuisur vội đưa tay ra bịt miệng để ngăn chặn nhưng xem ra vẫn không kịp, lời không nên nói cũng đã nói xong.

Nghe xong lời cần nghe, Asisur nở nụ cười nguy hiểm. Menfuisur và Carol nhìn thấy nụ cười đó không hẹn mà đồng loạt hít một ngụm khí lạnh. Carol bỗng thấy hơi lạnh, có lẽ nàng đã nói lời không nên nói

- Nếu đã vậy thì hai đứa phải nhất nhất nghe theo lời ta. Bắt đầu từ ngày mai Carol đi theo Ari để học mọi lễ nghi cần thiết cho một hoàng phi, học cách quản lý hậu cung và thần điện. Dù gì ta cũng ở Hạ Ai Cập, thần điện Thượng Ai Cập

không thể giao hoàn toàn toàn cho tên đầu trọc Kaputa được, hấn quá tham lam, lại không đáng tin. Ta muốn trong hai tuần em phải hoàn thành khóa học. Còn Menfuisur, em hãy lo mà bỏ cái tính nóng nảy bộp chộp ấy đi, là một hoàng đế đứng đầu một đất nước rộng lớn như Ai Cập phải tỉnh táo, biết "lấy tĩnh chế động"

- Hai tuần? - Cả Carol và Menfuisur đều bắt ngờ

- Em sẽ cố gắng thay đổi nhưng còn Carol, làm sao nàng ấy có thể học tất cả lễ nghi trong vòng hai tuần được. Như vậy... có phải là quá gấp không? - Menfuisur lo lắng

- Không còn thời gian nữa, đáng lẽ Carol phải học những thứ này từ trước khi lên ngôi hoàng phi cơ. Nay đã là hoàng phi, những thứ này không thể không biết được. Carol, ta tin với trí thông minh của em em có thể hoàn thành tốt yêu cầu này.

- Nhưng mà- Carol vẫn còn do dự

- Nếu em làm được ta sẽ cho em qua Babylon cùng với ta trong lễ sắc phong sắp tới. Thế nào? - Vốn định không đưa ra chiêu thức cuối cùng này nhưng nó là cách nhanh nhất. Hơn nữa có lẽ trong đợt ta đi Babylon này công chúa Kafura của Lybia sẽ đến Ai Cập, mà không biết nàng ta đến khi nào, chỉ sợ nàng chưa kịp về Ai Cập thì Carol đã ghen bóng ghen gió rồi nhảy xuống sông Nile mất.

- Thật sao? Nhưng chẳng phải lúc này chị nói.....

- Không được. Ta không đồng ý - Menfuisur vội phản đối. Hắn mới cưới nàng hôm qua thì ngày mai nàng đã phải bắt đầu khóa học lễ nghi, học xong liền qua Babylon, lí nào lại có chuyện đó. Không được, tuyệt đối không được

- Em biết gì mà nói - Nàng nói tiện thể lờm Menfuisur một cái khiến hắn không tự chủ mà rùng mình - Lần đi Babylon này là để bảo vệ hạnh phúc của hai đứa đó.

Menfuisur, nếu em không đồng ý thì đến lúc Carol quay về với nữ thần sông Nile đừng tránh sao ta không báo trước. Carol, ý em thế nào?

- Em....đồng ý. Nhưng mà chị nói sao em không hiểu gì hết vậy?

- Lúc này chưa cần hiểu. Tới lúc em sẽ tự rõ mọi chuyện thôi - Nàng không buồn giải thích nhiều

- Ta vẫn phản đối - Menfuisur vẫn kiên quyết đến cùng

- PHẢN ĐỐI VÔ HIỆU LỰC - Nàng và Carol đồng thanh. Đồng thời cả hai cùng trao cho Menfuisur một ánh mắt "tình thương mến thương" khiến hắn im luôn.

Kết thúc cuộc nói chuyện, Carol và Menfuisur quay về tầm cung. Ta và Eri qua chỗ Ragashu rủ anh ấy tới chỗ anh Kai luyện được. Lâu lắm không phá mấy lò thuốc của anh ấy

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Công Chúa Babylon

Quả thật cô em dâu của nàng rất thích đi chơi. Bình thường nàng ta hồ hởi là chạy nhảy lung tung. Thế mà hai tuần này cực kì chuyên tâm học cùng quý và những thứ cần thiết cho ngôi vị hoàng phi. Nàng ta rất chăm chỉ, học ngày học đêm, đó bản chất vốn thông minh nên tiến bộ rất nhanh. Ban đầu Ari vẫn ác cảm với nàng ấy, nhưng sau một tuần tiếp xúc thì cũng đã dần dần tiếp nhận. Thịnh thoảng nàng cũng ghé qua thần điện, cần thiết thì giúp đỡ Carol một vài lễ nghi.

Menfuisur thấy hoàng phi của mình chịu khổ thì đứng ngồi không yên. Nhưng do ta đã cảnh cáo trước, cộng thêm Carol cũng khá quyết tâm nên không thể phản đối được. Nàng biết Menfuisur lo cho Carol. Nhưng con bé không phải trẻ lên ba mà lúc nào cũng cần có người kè kè bên cạnh. Hơn nữa bây giờ con bé đã là hoàng phi Ai Cập, để người ngoài biết nàng ấy đến một chút lễ nghi cũng không hiểu thì còn ra thể thống gì. Tuy bây giờ thời gian khá gấp nhưng cũng phần nào thay đổi được.

Hai tuần sau

Ngày mai Ragashu sẽ đưa nàng qua Babylon để tiến hành lễ sắc phong công chúa. Carol cũng đã học được những lễ nghi cơ bản, cần thiết cho một hoàng phi. Nàng ấy sẽ dẫn đầu đoàn người đại diện cho Ai Cập. Đoàn người gồm Carol, các vị sứ giả, Ari, Eri, bốn hộ vệ của nàng, quân lính, tỉ nữ phải đến mấy trăm người.

Ban đầu còn có Mitamun và Izumin nhưng mới ở được hơn một tuần thì bị quốc vương Hitaito triệu tập về gấp, cả hai tuy không muốn nhưng cũng không thể trái lệnh, đành ngậm ngùi về nước. Menfuisur cũng muốn đi cùng nhưng trong nước còn nhiều việc phải lo nên đành ảm ức ở nhà. Nhìn khuôn mặt như tiểu hài tử bị cướp mất món đồ yêu thích của Menfuisur mà nàng và Carol xém nữa không giữ hình tượng mà lăn ra cười.

Hôm sau, Ari và Eri đánh thức nàng dậy sớm để trang điểm, chuẩn bị lễ phục cho kịp thời gian lên đường. Tóc nàng được búi lên một nửa, nửa còn lại xõa tự do sau lưng. Đầu đội vương miện hình rắn hổ mang, dù sao bây giờ và về sau nàng vẫn là nữ hoàng Ai Cập. Đôi mắt được kẻ đậm, hơi xéo lên, vừa quyến rũ vừa uy nghiêm lại có chút sắc sảo. Đôi môi đỏ mọng và làn da trắng không tí vết khiến ai nhìn cũng phải ghen tị. Nàng mặc bộ lễ phục màu đen, chân váy thêu hình rắn hổ mang, eo thắt dây khảm ngọc, vừa sang trọng, vừa quý phái.

Chiếc vòng vàng hình rắn quấn quanh cổ tay nàng như mọi khi, nhưng hôm nay kết hợp với bộ lễ phục lại khiến người ngoài nhìn vào mà cảm thấy khí chất đế vương từ nàng toát ra. Trên tay là quạt lông vũ màu trắng nhẹ nhàng che đi nửa khuôn mặt nàng, khiến mọi người không khỏi hiếu kì gương mặt phía sau đó, không biết thật sự đẹp đến cỡ nào.

- Chị Asisur, Carol, hai người lên đường bình an - Menfuisur hướng nàng và Carol dặn dò, sau đó quay qua Ragashu - Hoàng đế Ragashu, ta hi vọng ngài sẽ đảm bảo an toàn cho chị gái và hoàng phi của ta.

- Tất nhiên rồi, một người là em gái của ta, một người là hoàng phi Ai Cập, là người em gái ta coi trọng, đương nhiên ta sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy

ra với họ. Cũng đã tới giờ xuất phát, chúng ta xin phép. - Ragashu đảm bảo rồi hướng đoàn người hạ lệnh xuất phát.

Mặc dù đường đi không xa lắm nhưng do đoàn người đông nên mãi tới muộn mới đến hoàng cung Babylon. Ragashu cho người hướng dẫn đoàn sứ giả về chỗ nghỉ ngơi, riêng nàng và Carol thì nghỉ ở tẩm cung của công chúa. Ngày hôm sau sẽ diễn ra lễ sắc phong.

Sáng sớm, Eri và Ari lại làm nhiệm vụ trang điểm cho nàng. Hôm nay nàng không mặc lễ phục Ai Cập mà mặc quốc phục Babylon. Trang điểm nhẹ nhưng không làm mất đi vẻ uy nghiêm sắc sảo cần có của một nữ hoàng, một vị công chúa dưới một người trên vạn người.

Nàng được đưa đến thần điện để bắt đầu buổi lễ sắc phong. Người chủ trì buổi lễ là Carol, mọi chuyện đã thay đổi quá nhiều, trong truyện là Carol chủ trì hôn lễ của Asisur và Ragashu, còn bây giờ là lễ sắc phong của nàng. Nhưng dù thế nào thì mọi chuyện diễn ra như thế này là tốt nhất.

"Hỡi thần Mandôc vĩ đại, xin hãy chấp nhận người con gái trước mặt ngài trở

thành công chúa của Babylon, chấp nhận nàng trở thành một người con của ngài, che chở và chúc phúc cho nàng ấy"

Sau khi làm lễ và nhận lời chúc mừng của Carol, Ragashu đưa nàng ra ngoài để ra mắt người dân

- Hỡi thần dân của vương quốc Babylon vĩ đại! Ta - hoàng đế Ragashu chính thức tuyên bố! Kể từ ngày hôm nay, Asisur sẽ trở thành công chúa Babylon, là người của hoàng gia Babylon và sở hữu 1/3 đất nước này!

Người dân ở đây đều đã nghe những chiến tích của nàng nên sau lời tuyên bố của Ragashu đều nhất loạt quỳ xuống hành lễ

- HOÀNG THƯỢNG VẠN TUẾ! VẠN VẠN TUẾ! CÔNG CHÚA THIÊN TUẾ! THIÊN THIÊN TUẾ!

Asisur cũng không ngờ nàng lại được mọi người chấp nhận một cách dễ dàng như vậy. Nàng còn nghĩ họ sẽ tỏ ra bất mãn, không phục khi nàng trở thành công chúa Babylon nữa cơ. Mọi chuyện diễn ra hoàn toàn khác với suy nghĩ của nàng.

Buổi lễ nói qua nghỉ là ngắn nhưng cũng mãi chiều mới hoàn thành. Nàng quay về tẩm cung để thay trang phục, chuẩn bị cho yến tiệc chúc mừng vào buổi tối.

Không hiểu sau từ lúc quay về tẩm cung, nàng cứ cảm thấy bất an trong lòng. Vội bảo Ari đi mời Ragashu tới, nàng phải nói chuyện với anh một lát.

- Có chuyện gì mà em gọi anh gấp vậy?

- Em cảm thấy bất an lắm, cứ như có chuyện gì đó rất nghiêm trọng sắp xảy ra vậy. - Nàng đem nỗi lo lắng trong người nói với anh trai

- Không có chuyện gì đâu. Là em mệt mỏi quá nên sinh ảo giác thôi. Hay tối nay em cứ nghỉ ngơi đi, không cần tham gia bữa tiệc nữa. - Ragashu vội trấn an cô em gái

- Là tháp Babel...

- Há?

- Em nói tối nay tháp Babel sẽ xảy ra chuyện, trực giác của em chưa bao giờ sai. Anh tin em đi

- Anh tin em. Nhưng mà bây giờ Carol đâu có gây rối, anh cũng không nhốt con bé xuống tầng hầm. Hơn nữa nếu giống như trong truyện thì vẫn chưa đến lúc mà. - Ragashu phân tích

- Vậy sao? Nhưng em vẫn cảm thấy không yên tâm. Tốt nhất anh cứ cho người bảo vệ kỹ tháp Babel đi. An toàn là trên hết - Nàng vẫn không hết lo lắng

- Chị Asisur, chúng ta đi thôi, sắp đến giờ rồi.....A, hoàng đế Ragashu, ngài cũng ở đây à? - Carol từ ngoài bước vào

- Muộn vậy rồi sao? Anh Ragashu, chúng ta đi thôi, không nên để mọi người đợi lâu

Cả ba rời khỏi tẩm cung công chúa, tiến chính điện. Ragashu cũng cất cử thêm người bảo vệ tháp Babel, trực giác của em gái hẳn chưa bao giờ sai, hơn nữa chính hẳn cũng có chút lo lắng

Tối nay thì mọi người cũng đã đông đủ. Tất cả đều hướng ánh mắt ra cửa điện để đợi tân công chúa Babylon

"HOÀNG THƯỢNG, CÔNG CHÚA ASISUR VÀ HOÀNG PHI AI CẬP ĐẾN!"

Từ cửa điện thấp thoáng bóng dáng ba người. Khi cả ba bước vào, cả đại điện đều rơi vào trạng thái im lặng, thật sự họ quá đẹp. Nếu Menfuisur có vẻ đẹp tràn đầy nhiệt huyết của tuổi trẻ thì Ragashu lại mang vẻ đẹp chín chắn, từng trải của một người đàn ông. Đi bên cạnh là hai người con gái, hai bông sen đẹp nhất của Ai Cập. Một là nữ hoàng Asisur của Ai Cập, cũng là công chúa Asisur của Babylon, một người là hoàng phi Ai Cập, là con gái nữ thần sông Nile. Một người mang vẻ đẹp tinh khôi, tràn đầy năng lượng sống như một đóa hoa sen trên dòng sông Nile, một người mang vẻ đẹp thần bí, cuốn

hút và đầy quyền rũ như một bông hoa hồng. Tối nay Asisur mặc một bộ trang phục màu tím nhạt, đầu đội vương miện công chúa, trang sức cũng không mấy cầu kì, trên tay vẫn chiếc quạt lông vũ quen thuộc, tuy đơn giản nhưng vẫn hút hồn người đối diện.

Carol khoác lên mình bộ quốc phục của Ai Cập màu hồng phấn, chân váy thêu hình hoa sen cách điệu, trên đầu là vương miện hoàng phi Ai Cập. Mặc dù rất muốn ăn mặc đơn giản như Asisur nhưng dù sao đây cũng là nước khác, Carol phải thể hiện đúng cương vị hoàng phi Ai Cập, là người đại diện cho Ai Cập. Đây là điều mà cả chị Asisur và Ari luôn nhắc nhở cô. Nhìn biểu hiện của Carol, Asisur hết sức hài lòng, xem ra kế hoạch tẩy não của nàng thành công vượt dự kiến.

Ragashu lên vị trí chủ trì bữa tiệc, Asisur và Carol cũng về chỗ của mình. Asisur ngồi bên phải Ragashu, vị trí của công chúa Babylon. Carol ngồi bên trái Ragashu, vị trí của người đại diện Ai Cập - hoàng phi Carol.

Đội mọi người ổn định, Ragashu nói vài câu khách sáo rồi tuyên bố bữa tiệc bắt đầu. Tiếng nhạc vang lên, các vũ công bắt đầu nhảy múa. Ở các bàn tiệc, thị nữ cũng thay phiên nhau rót rượu, tiếng nói chuyện, tiếng cộng li hết sức rôm rả, tuy nhiên họ vẫn biết giữ chừng mực.

"BÙM"

Buổi tiệc bắt đầu được nửa thời gian dự kiến thì bỗng một tiếng nổ lớn vang lên. Mọi người giật mình, nhón nháo cả lên, Ragashu vội đứng dậy ổn định tình hình. Vừa mới sai người đi coi có chuyện gì thì từ ngoài một thị vệ vội vã chạy vào, dáng vẻ vô cùng hoảng hốt

- Thamtham kiến hoàng thượng, công chúa! Có có chuyện lớn rồi ạ, tháp Babel.....tháp Babel..... - Tên thị vệ lắp bắp, nói mãi không xong

- Chuyện gì? Nói! - Ragashu mặc dù đang rất nóng ruột nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh

- Bẩm... Tháp Babel...tháp Babel đã....phát nổ và đang bốc cháy dữ dội ạ

- CÁI GÌ? - Cả Ragashu và Asisur đồng loạt đứng dậy. Thật không ngờ đã tăng thêm người canh gác mà vẫn xảy ra chuyện. Rốt cuộc là kẻ nào to gan dám gây ra chuyện này?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Năng Lực Mới

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Tháp Babel - niềm kiêu hãnh của Babylon lại ngay trong ngày sắc phong công chúa của nàng mà phát nổ. Thế khác nào nói nàng là mầm mống tai họa, là hồng nhan họa thủy? Mà cũng thật kì lạ! Rõ ràng anh Ragashu đã tăng cường quân lính phòng vệ và cho kiểm tra kĩ những người tiếp cận tháp mà. Hơn nữa để phá hủy tháp Babel cần dùng một lượng lớn dầu mỡ, bí mật đó chỉ có nàng, anh Ragashu và Carol biết. Nhưng Carol chưa từng tới gần tháp, và lại con bé cũng chẳng có lí do gì để phá hủy tòa tháp này. Không lẽ ngoài ba người các nàng còn có kẻ khác biết bí mật này? Mọi chuyện thật đáng ngờ!

Carol ngồi một bên cũng nhất thời kinh hãi không nói nên lời. Cô đã biết tháp Babel sẽ bị phá hủy nhưng cũng không thể ngờ rằng lại là hôm nay. Bất giác Carol đưa mắt nhìn về phía Asisur, chỉ sợ đề người dân Babylon biết chuyện này nhất định bắt tội cho Asisur. Vốn dĩ người cô đại rất tin vào những chuyện tâm linh. Nếu lỡ có kẻ truyền bày bạ ra ngoài thì thật không biết mọi chuyện sẽ như thế nào.

Nhưng trước mắt cô, Asisur vẫn không tỏ ra một chút hoảng loạn. Đôi mắt trong như hồ nước mùa thu vẫn bình thản, điều bộ trăm ngàn như đang suy nghĩ gì đó. Lúc này Carol thật sự rất khâm phục Asisur, đối mặt với một chuyện lớn như vậy mà vẫn giữ được thái độ bình tĩnh, quả là cô phải học tập rất nhiều.

Bên này, khi nghe được tin tức, dù rất bất ngờ nhưng Ragashu vẫn không để lộ ra ngoài. Có cũng chỉ là một tia bất ngờ xẹt qua đáy mắt mà thôi. Bây giờ hẳn chỉ lo Asisur sẽ vì việc này mà bị người dân Babylon cho là yêu tinh hại quốc. Đưa mắt nhìn về phía em gái, thấy Asisur vẫn bình tĩnh như không hẳn có chút bất ngờ nhưng cũng âm thầm tán thưởng. Đây mới là em gái của Ragashu này, là công chúa cao cao tại thượng của Babylon và là nữ hoàng đầy uy nghiêm của Ai Cập.

Đúng lúc đó Asisur cũng nhìn về phía Ragashu. Hai người ngăm trao đôi bằng ánh mắt.

"Bữa tiệc tạm hoãn. Tối tháp Babel" Nói xong Ragashu, Asisur và Carol cả ba người cùng rời khỏi đại điện. Quan thần thấy hoàng đế và công chúa đều đã rời khỏi cũng vội đi theo.

Hiện trường tháp Babel hiện giờ vô cùng hỗn loạn. Lửa cháy rực cả một vùng trời. Hàng trăm quân lính được huy động để dập lửa nhưng không có hiệu quả, thậm chí lửa còn cháy to hơn. Vụ nổ cũng khiến không ít người bị thương. Khắp nơi vang lên tiếng kêu cứu, tình cảnh thê thảm vô cùng

"A....Nóng....Cứu...cứu ta với"

"Là...là...thần lửa nổi giận"

"A...Thật đáng....sợ"

"Người đầu....mau...mau... thêm nước"

Tiếng lửa cháy, tiếng đồ vỡ, tiếng kêu la hòa vào nhau khiến người ngoài nghe mà cảm thấy rợn người. Lúc ba người Asisur tới thì phát hiện ngay trong không khí có mùi dầu mỡ. Cả ba biết ngay nguyên nhân vụ nổ, chỉ là không hiểu kẻ nào lại có thể làm ra chuyện này.

'Hãy sử dụng năng lực của con. Dùng chính sức mạnh của mình thay đổi cũng diện này' Một giọng nói bỗng truyền tới bên tai Asisur. Nàng quay ra đằng sau nhưng chỉ thấy đám đại thần mặt mũi tái xanh nhìn ngọn lửa, xa xa là binh lính đang tất bật chạy đi lấy nước. Tất cả đều không có gì đáng nghĩ, hơn nữa giọng nàng nghe là của một người phụ nữ.

"Chị Asisur, có chuyện gì vậy?" Carol thấy nàng nhìn ra đằng sau thì thắc mắc

"Không có gì. Ta muốn coi có ai khả nghi không thôi" Tuy nói vậy nhưng nàng vẫn rất thắc mắc giọng nói đó. Còn Carol sau khi nhận được câu trả lời cũng không hỏi nữa, tiếp tục quan sát mọi chuyện trước mặt. Tuy cô cũng rất lo lắng nhưng cũng không nao loạn như trước kia mà chỉ đứng sau Ragashu quan sát tình hình. Cô cũng biết giờ có làm loạn cũng không được gì, chỉ khiến mọi chuyện thêm rối.

'Asisur, con còn chờ gì nữa. Hãy nhắm mắt lại, làm theo những gì trái tim con mách bảo. Hãy yên tâm, ta luôn bên cạnh con'

Giọng nói đó lại một lần nữa vang lên. Nó như một động lực thôi thúc Asisur bước lên phía trước. Nàng nhắm mắt lại, làm theo lời nói bí ẩn đó. Không hiểu vì sao, nàng cảm thấy mình có thể thay đổi mọi chuyện đang diễn ra.

Ragashu và Carol thấy Asisur bước lên thì vội gơ tay giữ lại. Nhưng từ người nàng bỗng tỏa ra một ánh sáng dịu nhẹ màu xanh. Ánh sáng đó nâng Asisur lên, khi nàng bay lên ngang với đỉnh ngọn tháp thì dừng lại. Hai quả cầu nước từ lòng bàn tay nàng hình thành, to dần to dần. Khi chúng chạm vào nhau thì lập tức hợp thành một. Asisur vung tay, bắn quả cầu nước về phía ngọn tháp đang cháy như một ngọn đuốc. Nước bao trùm lên tháp, đem lửa trong đó dần dần dập tắt.

Tất cả những người có mặt ở đó đều không tin vào mắt mình. Bọn họ vừa nhìn thấy cái gì thế này? Đây là nàng công chúa mới nhận sắc phong, hay là một nữ thần? Tà váy khẽ động trong gió, mái tóc dài quá thắt lưng thả tự do nay bị gió thổi bay lên, xung quanh người là một quang sáng màu xanh, khuôn mặt động lòng người, vừa nhẹ nhàng ôn nhu như nước, vừa nóng bỏng tà mị như lửa. Nàng giờ hư hư thực thực, một tay đem quả cầu nước dập tắt ngọn lửa đang cháy rực kia. Người thường liệu ai có thể? Những người ở đây vốn đã kính phục nàng từ những việc giúp Hạ Ai Cập phát triển, nay lại càng bội phục hơn.

Chưa để mọi người hết kinh ngạc, luồng ánh sáng trên người Asisur lại càng mạnh mẽ hơn. Từ hai bàn tay bắt đầu hình thành hai luồng khí màu xanh

"PHỤC HỒI"

Asisur cất tiếng đồng thời hướng hai luồng sáng về phía ngọn tháp đã sụp đổ mất quá nửa. Ánh sáng đem ngọn tháp bao phủ bên trong. Người ngoài nhìn vào không thể thấy chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ một lát sau, ánh sáng nhạt dần rồi biến mất hẳn. Tất cả như không tin vào mắt mình. Chuyện gì thế này? Ngọn tháp mới là một đồng đồ nát nay lại phục hồi như mới, thậm chí còn đẹp hơn. Chuyện trước đó đã khiến người ta kinh ngạc, chuyện này còn đem đến nhiều bất ngờ hơn. Tất cả đại thần cùng dân chúng Babylon đều hướng ánh mắt sùng kính, ngưỡng mộ về phía Asisur. Babylon có người công chúa này thì quả là như hổ mọc thêm cánh.

"CÔNG CHÚ THIÊN TUẾ! " Các đại thần quỳ xuống, hô lớn

"CÔNG CHÚA THIÊN TUẾ! THIÊN TUẾ! THIÊN THIÊN TUẾ!" Dân chúng cũng sức tình, vội quỳ xuống đồng thanh.

Ragashu vốn đã nghe nói em gái mình có thần lực, vừa nãy cũng đã thấy nàng dùng nước dập lửa. Nhưng quả thật hẳn cũng không nghĩ nàng lại cường đại đến vậy. Nhưng bất quá thế cũng tốt. Hẳn có thể yên tâm không ai đủ khả năng làm hại em gái hẳn. Dù gì nàng vẫn là nữ hoàng Ai Cập, không thể thường xuyên ở Babylon, ở trong vòng bảo hộ của hẳn, có thể mạnh như vậy thực khiến hẳn yên lòng.

Ragashu còn bất ngờ thì dĩ nhiên Carol không thể nào không quan tâm được. Quả thật cô vốn không tin vào thần linh, ma quỷ, dù chuyện mình đến được Ai Cập cổ đại là điều rất khó tin rồi. Nhưng chuyện diễn ra trước mắt khiến cô không muốn tin cũng phải tin, Asisur chính là một nữ thần, một nữ thần bằng xương bằng thịt.

Bây giờ cô có rất nhiều điều muốn hỏi Asisur. Muốn biết vì sao chị có được năng lực đó? Vì sao chị lại mạnh đến vậy? Rất nhiều! Nhưng cô cũng cố gắng kiềm chế để không làm mất hình tượng, không để chị thất vọng về tính khí của mình.

Asisur sau khi thu hồi năng lực thì mở mắt ra, nhìn về phía ngọn tháp đã được khôi phục hoàn chỉnh, rồi lại nhìn về người dân Babylon, khóe miệng hiện một tia cười khẽ. Nàng thành công rồi! Bỗng trước mắt trở nên nhòe nhoẹt, cảm giác như bị rút hết sức lực, nàng bây giờ chỉ muốn ngủ một giấc. Đôi mắt khép lại, ánh sáng bảo hộ biến mất, nàng rơi tự do xuống đất. Một vòng tay ấm áp đỡ lấy nàng, mùi hương quen mà lại không quen, không quen mà lại tựa như quen!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Đụng Tới Nữ Nhân Của Ta - Chết

Một nam nhân bạch y với mái tóc màu bạc buộc hờ hững sau lưng, trên tay đỡ một nữ nhân với mái tóc đen nhánh phát phơ trong gió nhẹ nhàng đáp xuống đất.

"ASISU!"

"Chị Asisur...."

"Nữ hoàng..."

Mọi người đang còn ngỡ ngàng trước cảnh tượng đẹp như tranh vẽ này chợt bình tĩnh sau tiếng hét của Ragashu, Carol và hai người Uri, Nary. Cả bọn vội chạy về phía nam tử bạch y đang ôm Asisur

"Chị Asisur! Chị sao vậy? Trời.... Chị ấy ngất rồi! Người đâu, mau đưa công chúa quay về tẩm cung" Carol chạy lại thì thấy Asisur đã hôn mê, vội gọi người

"Không cần! Tẩm cung của Asisur ở đâu? Ta tự đưa nàng ấy về!"

"Hoàng tử Izumin! Không dám làm phiền ngài! Chị Asisur đã là công chúa Babylon, những người ở đây sẽ lo cho chị ấy. Nếu họ không làm được vẫn còn người Ai Cập chúng ta". Carol tuy đã nghe chuyện Izumin có ý với Asisur, nhưng cô vẫn nghi ngờ con người này. Cô lo cho Asisur!

Không chỉ Carol, Uri và Nary cũng có ý nghĩ này. Mặc dù hai người đều đã được chứng kiến những hành động của Izumin đối với Asisur lúc còn ở Ai Cập, nhưng đối với họ, an toàn của nữ hoàng mới là quan trọng nhất. Cho dù kẻ đó có là hoàng tử của một đất nước đi nữa.

"Vậy làm phiền hoàng tử. Tẩm cung của Asisur ở phía Đông". Đang lúc gay cấn thì Ragashu lên tiếng, chấp nhận Izumin.

"Anh Ragashu...."

"Hoàng đế Ragashu...."

Cả Carol và hai người kia đều nhìn Ragashu bằng một ánh mắt bất mãn. Nhưng Ragashu không hề chú ý đến họ, trực tiếp hướng Izumin

"Hoàng tử Izumin, ta tin ngài có thể đảm bảo an toàn cho Asisur!"

"Tất nhiên! Nàng ấy là thê tử tương lai của ta, tất nhiên ta sẽ hảo hảo mà bảo hộ nàng ấy rồi. Cũng hi vọng hoàng đế Ragashu sẽ nhanh chóng tìm ra kẻ chủ mưu của việc này. Dám khiến nữ nhân của ta bị như thế này, đáng chết"

"Điều đó là chắc chắn! Asisur dù gì cũng là công chúa Babylon, là em gái của

Ragashu này, làm sao ta có thể để con bé chịu ủy khuất"

Carol vốn định phản đối nhưng nghe cuộc đối thoại của hai người này thì dờ toàn tập. Không chỉ cô mà những người khác cũng có chung biểu cảm. Cái gì mà "thê tử tương lai", lại còn "nữ nhân của ta nữa chứ"? Đây có đúng là hoàng tử Izumin nổi tiếng lạnh lùng trầm ổn không vậy? Đó chỉ là suy nghĩ của những người không biết chuyện. Riêng Uri và Nary thì đang tích cực cầu nguyện cho Izumin, nữ hoàng của bọn họ mà biết mấy lời này thì khẳng định mọi chuyện tiếp theo sẽ không hề vui vẻ.

Đúng lúc đó Ken chạy đến nói gì đó và Ragashu nhanh chóng phân phó:

"Uri, Nary! Hai người cùng hoàng tử Izumin đưa công chúa về tẩm cung đi. Cả Carol nữa, em cũng đi cùng họ luôn. Chừng nào con bé tỉnh thì báo cho ta. Bây giờ cũng đã muộn, mọi chuyện hôm nay chấm dứt ở đây, ai hãy về nhà nấy đi"

Dân chúng và các quan đại thần nhanh chóng hành lễ rồi quay về nhà. Ragashu cùng với Ken rời đi, Izumin cũng bế Asisur quay về tẩm cung

Asisur ngủ một giấc đến tờ mờ sáng hôm sau thì tỉnh dậy. Do nàng chưa quen sử dụng năng lực mới mà lại dùng quá sức, cả ngày hôm qua làm lễ sắc phong một mối nên mới ngất đi. Mờ mắt ra nàng thấy một bóng người đứng ở bên cửa sổ.

Người này.....khẳng định không phải anh Ragashu, cũng không phải anh Kai hay anh Ken. Mái tóc màu bạc.....là Izumin?

"Asisur nàng tỉnh rồi sao?"

Đương lúc Asisur chìm vào suy nghĩ của mình thì một giọng nói nhẹ nhàng cất lên

"Nàng cảm thấy thế nào? Còn mệt không? Có đói không? Nàng có khát nước không?"

"Từ từ, ngài hỏi nhiều thế làm sao ta trả lời được! Ta không sao. Tại sao ngài lại ở đây? Anh Ragashu đâu rồi?" Asisur thật muốn xiu thêm lần nữa với người này. Hỏi tới tấp, không lẽ mới ở Ai Cập có mấy bữa mà đã lấy cái tính nóng vội của

Menfuisur rồi? Nhưng cái này mà cũng có thể lấy nữa sao?

"Hoàng đế Ragashu có lẽ đang thăm vấn nghi phạm. Nàng cứ nghỉ ngơi đi" Izumin nói tiện thể lấy thìa dứt một miếng nước ấm vào miệng Asisur

"Được rồi được rồi! Tay của ta không phải để làm cảnh, ngài không cần làm quá lên như vậy" Asisur đẩy tay Izumin ra rồi đoạt luôn cốc nước đưa lên miệng uống. Nàng khát gần chết, đợi tên này dứt xong miếng nước chắc nàng "đi" luôn.

Thấy Asisur không thêm để ý đến tâm ý của mình, Izumin chưng ra bộ mặt ủy khuất như kiểu 'ta chỉ quan tâm nàng thôi mà'. Asisur nhìn bộ dạng của Izumin mà xém phun luôn nước trong miệng, một biểu cảm dọa người. Cách tốt nhất để sống yên ổn là lơ đẹp cái người mang tính cách nặng nề như thế này.

"Ari!"

Chuyện tối hôm qua Ari không được chứng kiến vì ngay khi nghe tiếng nổ nữ hoàng đã giao cho cô việc điều tra tất cả những người tiến vào hoặc lại gần tháp Babel. Mãi đến khi hoàng tử Izumin đưa nữ hoàng về tẩm cung cô mới biết

chuyện, vội giao mọi việc lại cho Eri và tức tốc quay về. Mặc dù rất muốn vào chăm sóc cho nữ hoàng nhưng ngặt một nỗi hoàng tử Izumin hạ lệnh chừa náo gọi mới được phép vào.

Nhưng không chỉ Ari, tất cả đều lo lắng cho Asisur nên đều đợi ở bên ngoài

"Nữ hoàng Asisur, chị tỉnh rồi!"

"Asisur, cuối cùng em cũng tỉnh. Em làm mọi người lo quá. Đứng rồi, để chị đi báo cho hoàng đế Ragashu biết"

"Không cần, chuẩn bị cho nàng ấy. Chúng ta sẽ đến chỗ hoàng đế Ragashu"

Không đợi Asisur lên tiếng, Izumin phản phó luôn

Ari nhìn qua Asisur. Nữ hoàng mới tỉnh lại, làm sao có thể đi lại nhiều

Cảm nhận được ánh mắt lo lắng của Ari cùng mọi người, Asisur lên tiếng

"Ta không sao. Ta muốn biết kẻ nào là người đứng sau chuyện này. Phải rồi, Carol, em về phòng nghỉ ngơi đi. Nhìn em kìa, mặt sắp xỉu rồi mà còn cố thức làm gì. Lỡ em mà đổ bệnh chắc thằng nhóc Menfuisur không nhìn mặt ta mất"

Carol bật cười rồi quay về phòng. Quả thực cô cũng rất mệt rồi, cả đêm thức trắng, lại lo lắng cho Asisur nữa.

Cả ba người Ari vội chuẩn bị đồ, chải lại tóc cho Asisur. Trong khi đó nàng bắt giác nghĩ đến Izumin. Nàng chưa lên tiếng nhưng hẳn lại có thể biết rõ nàng định nói gì. Đạo gần đây nàng cũng rất hay nghĩ đến người này. Từng cử chỉ quan tâm, từng lời nói nàng đều nhớ. Không lẽ nàng đã động lòng? Nhưng nàng lại sợ tình cảm này. Nam nhân cổ đại liệu có ai đồng ý cả đời chỉ cưới một vợ, lại còn là một hoàng tử tương lai sẽ là quốc vương một đất nước rộng lớn. Nếu có chắc may ra được Menfuisur. Mà nàng sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện chung chồng với người phụ nữ khác, đó là tâm lý chung của tất cả các cô gái đã từng sống ở thế giới hiện đại. Bây giờ hẳn yêu nàng thì đã sao chứ? Tương lai ai biết trước được.

"Asisur. Xong cả rồi, chúng ta đi thôi"

"Chị dẫn đường đi"

Bốn người bước ra ngoài cửa thì thấy Izumin đang đứng tựa người vào tường, nhắm mắt dưỡng thần. Bây giờ nhìn hẳn như một vị thần thoát tục, cả người toát lên khí thế của bậc đế vương. Nàng chợt nghĩ đến những lời hắn nói với anh trai mình. Mặc dù lúc đó nàng đã rơi vào trạng thái hôn mê nhưng vẫn có thể nghe được mọi chuyện xung quanh. Quả thật nếu nàng mà tỉnh táo thì tên hoàng tử này chết chắc. Nhưng nghĩ lại những lời nói đó nàng chợt cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy qua tim, lời nói mang đầy tính chiếm giữ, lại có một chút nhu tình, nhẹ nhàng trong đó. Nàng thật sự không biết phải làm thế nào. Chấp nhận người này hay không? Nhiều lúc nàng thấy mình thật vô dụng, ngay cả chuyện của bản thân cũng không thể giải quyết được.

Đang chìm trong dòng suy nghĩ, Asisur chợt giật mình. Mối nàng bị Izumin chiếm lấy, trước mặt nàng khuôn mặt phóng đại hết cỡ của hắn. Asisur vội đưa tay đẩy Izumin ra, khuôn mặt đỏ lựng lên. Nàng hung hăng lườm hắn một phát rồi nhanh chóng bước đi để che khuôn mặt xấu hổ của mình.

Nhìn biểu cảm của Asisur, Izumin hết sức vui vẻ. Hắn đang nhắm mắt nghỉ ngơi thì cảm giác có người nhìn mình. Mở mắt ra thì thấy Asisur với biểu cảm khuôn mặt hết sức đa dạng. Bất ngờ, tức giận, vui vẻ, khó xử, mệt mỏi. Nàng tập trung suy nghĩ đến nỗi hắn bước lại gần nàng cũng không biết, mãi khi

hắn hôn nằng nằng mới phát hiện ra. Hắn sẽ tìm ra nguyên nhân khiến nàng mệt mỏi và giải quyết tận gốc. Hắn tuyệt đối không để người mình yêu phải chịu bất cứ mệt mỏi nào. Trước đây hắn không nhận ra nhưng giờ thì khác rồi, hắn có thể khẳng định nữ nhân duy nhất hắn yêu chính là nàng - Asisur. Mím cười vui vẻ, Izumin đuổi theo sóng vai với Asisur, mặc nàng muốn đuổi hắn đi.

Ba người Ari nhìn biểu cảm của hai người mà chỉ biết lắc đầu, cả hai cứ như tiểu hài tử vậy. Trước đây họ lo rằng hoàng tử Izumin chỉ muốn đùa giỡn nữ hoàng nhưng giờ thì khác rồi. Từ ánh mắt của Izumin, họ có thể thấy rằng hắn thật lòng yêu nữ hoàng. Bất quá nếu Izumin giám làm nữ hoàng của họ tổn thương, khẳng định không chỉ ba người họ mà cả Ai Cập và Babylon sẽ kéo sang hỏi tội Hitaito.

"Vút!" "Vút!" "Vút!"

"ÁÁÁÁÁÁ.... .."

Tiếng roi quất vào da thịt cộng với tiếng hét thê lương đủ khiến người nghe lạnh sống lưng.

"Tiếp tục đánh! Đảm bảo hắn không chết là được!"

Ragashu ngồi trên cao, hai bên là Kai và Ken.

"Anh Ragashu! Sao rồi, hắn chịu khai chưa?"

"Tham kiến công chúa điện hạ! Tham kiến hoàng tử Izumin!" Những người có mặt ở đó trừ Ragashu đều quỳ xuống hành lễ

Asisur gạt đầu với mọi người rồi bước lên chỗ Ragashu

"Asisur, em mới tỉnh, sao không ở lại tắm cung nghỉ ngơi?" Ragashu đỡ Asisur lên, miệng cất tiếng trách

"Em không sao. Em mà không đến chắc đến Tết Công - gô anh cũng không bắt tên này khai được". Asisur bước lên tiện thể chọc Ragashu

"Tết Công - gô?" Izumin ngồi bên cạnh Asisur thắc mắc

"À, ta nói nhầm ấy mà, ngài không cần quan tâm. Uri, chị đem thuốc này rắc lên người tên kia"

Thuốc sau khi bám lên vết thương thì những vết thương đó dần dần kín miệng và biến mất. Những người có mặt ở đó đều choáng váng, đây là thứ thuốc gì mà có thể thần kì như vậy chứ?

"Asisur, em..."

"Em có trò chơi mới. Để hắn như vậy lỡ hắn chết mất thì mất vui"

Lời nói hết sức nhẹ nhàng nhưng khiến tất cả đều cảm thấy một tầng khí lạnh bao trùm. Riêng tên kia thì trực tiếp muốn chết. Còn đáng sợ hơn khi bị tra tấn, lúc đó hắn định cắn lưỡi mấy lần nhưng đều không thể. Còn bây giờ chỉ riêng cử động thôi cũng khó khăn vô cùng. Nữ nhân này, thật đáng sợ!

"Chị Uri"

Asisur đưa cho Uri một viên thuốc nhỏ, màu đen. Uri nhận chóng nhận lấy và đút vào miệng tên kia, điểm huyết khiến hắn không muốn nuốt thì viên thuốc vẫn chui thẳng vào bụng. Độ 5 phút sau, mặt hắn bắt đầu vận vẹo, trên đó là một tầng mồ hôi. Cả người tựa hồ rất muốn giãy giụa nhưng lại không thể cử động, thống khổ vô cùng.

Thấy thắc mắc trên mặt mọi người. Asisur nhẹ nhàng giải thích

"Đây là Đoạn cốt đơn. Sau khi uống vào, từng khúc xương trong người sẽ từ từ gãy vụn ra. Nếu không uống thuốc giải thì trong vòng một tháng toàn bộ xương cốt sẽ biến thành bột"

"Vậy sao hắn không la hét, cũng không cử động vậy. Theo những gì em nói thì chắc chắn vô cùng đau đớn?" Ragashu cất tiếng hỏi

"Là bột Đoạn động tán. Trước đây ta từng nghe đến loại bột này, thật không ngờ nàng lại có được nó. Bột này khi rắc lên người, chỉ cần một lượng nhỏ cũng đủ khiến người ta không thể nào cử động được. Còn không thể la hét thì chắc lúc này Uri đã điểm huyết cam của hắn. Chỉ có điều ta không hiểu vì sao Đoạn động tán lại có thể làm lạnh vết thương?" Izumin này giờ im lặng bỗng lên tiếng

Asisur nghe mà thầm cảm thán trong lòng. Quả thực tìm được loại độc này cũng chỉ là vô tình. Nàng phát hiện trong tử cung của mình ở Hạ Ai Cập có một cái tủ âm tường nhỏ, trong đó chứa một quyển sách cổ. Trong đó là các công thức chế độc, giải độc, cách sử dụng độc,.....được viết bằng chữ Ai Cập cổ. Cũng may trước đây Asisur chân chính đã học rất nhiều chữ Ai Cập để phục vụ các buổi tế lễ nên nàng có thể dịch một cách dễ dàng.

"À, ta thêm một vài loại được ấy mà"

Ken bắn ánh mắt sùng bái về phía Asisur, sau chuyện này nhất định phải hảo hảo thỉnh giáo nữ hoàng mới được. Cảm thấy có người đang nhìn Asisur,

Izumin quay lại, trực tiếp đánh gãy ánh mắt của Ken. Mặc dù đó chỉ là ánh mắt ngưỡng mộ nhưng hắn vẫn cảm thấy khó chịu. Nàng là của hắn, chỉ mình hắn được phép nhìn nàng. Xem ra phải nhanh chóng đưa Asisur về Hitaito, cất nàng thật kĩ mới được.

Bị Izumin cảnh cáo, Ken chỉ biết cười khổ. Hắn nào có ý gì, chẳng qua chỉ là hâm mộ thôi mà. Có vẻ suy nghĩ tình giáo nữ hoàng phải gác lại vô thời hạn rồi. Kai, Uri và Nary đứng bên cạnh ban cho Ken một ánh mắt "Đáng đời!", bây giờ nữ hoàng đã là hoa có chủ, bọn họ tốt nhất nên cẩn thận nếu không muốn bị cách li với nữ hoàng.

"Thế nào, ngươi chịu khai chưa? Đồng ý thì chớp mắt"

"...."

"Chị Uri" Nàng hướng Uri sau đó quay qua cảnh cáo thêm một câu "Viên thuốc giải này có hiệu lực trong một khắc*, ngươi dám nói xạo một câu, ta cho ngươi một viên Nhuyễn tán, cho ngươi chính mắt nhìn thấy da thịt mình bị bóc ra"

Mọi người lạnh sống lưng. Nữ nhân này quả thật đáng sợ. Riêng Izumin lại rất hài lòng, quả là nữ nhân của hắn.

"Nói, ngươi tên gì? Ai sai ngươi làm việc này?"

"Ta....ta tên là Mash. Mọi chuyện là....là hoàng đế Lybia sai ta làm. Ngài ấy nói nếu việc này thành công sẽ cho ta làm phò mã, ta yêu công chúa Kafura nên...."

'Phụt'

Asisur trực tiếp phun luôn trà trong miệng ra. Tên này...hắn nói hắn làm việc này vì yêu công chúa Kafura? Mà đứng sau hắn là vương quốc Lybia? Chuyện này.....

"Babylon, Ai Cập, Hitaito và Lybia là tứ đại quốc đứng đầu ở đây. Ai Cập đứng đầu về quân sự, quân đội Ai Cập có kinh nghiệm và thiện chiến nhất trong bốn quốc gia. Babylon đứng đầu về kiến trúc và nghệ thuật, có các công trình đẹp nhất khu vực cộng thêm nguồn lợi từ hai dòng sông Tigris và Euphrates. Có thể nói đây là quốc gia giàu có nhất. Hitaito nổi tiếng về sản xuất vũ khí bằng sắt, thành trì kiên cố. Lybia có đường bờ biển dài nhất, lại có một sa mạc rộng lớn, quân thủy cũng khá là thiện chiến. Trong bốn nước thì Lybia yếu nhất, có nguy cơ bị loại bỏ khỏi tứ đại quốc" Izumin ôn nhu giải thích

"Lybia cũng nằm trong tứ đại quốc sao? Mọi chuyện có vẻ càng ngày càng hấp dẫn rồi đây. Ngươi....tiếp tục đi" Asisur xoa cằm nói, ánh mắt lóe lên tia tàn nhẫn

"Quốc vương Lybia lo sợ Babylon và Ai Cập liên thủ với nhau sẽ nguy hiểm đến nước mình, sai ta lợi dụng thời điểm hoàng đế Babylon qua Ai Cập đón tân công chúa bí mật đột nhập tháp Babel, đem ma thủy dầu trong đó. Hôm diễn ra lễ sắc phong, lợi dụng lúc đông người ta cải trang thành một tư tế trong tháp và thành công lên vào, đợi thời cơ và phá hủy tháp. Sau đó cho người trà trộn vào dân chúng tung tin tân công chúa là khắc tinh của Babylon, mới nhận sắc phong đã đem đến tai họa, nhằm phá hoại bang giao của hai nước. Nhưng thật không ngờ, kế hoạch hoàn hảo như vậy lại bị phá hủy trong phút cuối"

"Hừ! Quốc vương của các ngươi khá là thâm sâu đấy. Nhưng bất quá, làm sao bằng ta được" Asisur nở một nụ cười lạnh. Dám tính kể lên nàng sao?

"Khoan đã! Lúc này ngươi có nhắc đến ma thủy. Có phải là một thứ chất lỏng màu đen, mùi rất khó chịu không?" Ragashu chợt nhớ ra một vấn đề

"Phải! Làm sao.....?" Mash bắt ngờ

"Và thứ đó không phải ma thủy, chính xác là dầu mỡ. Ngươi không phải người thế giới này, ngươi...là người thế kỉ 21, đúng không?" Lúc này Asisur cũng quay sang. Thật không ngờ vẫn còn người xuyên đến thế giới này

"Các ngươi.....các ngươi.....ÁÁÁÁÁÁ...."

Tên Mash chưa nói hết câu thì đột nhiên lại phát tác. Uri vội bước lên điểm huyệt cầm của hắn

"Ngươi đừng thắc mắc. Ta là con gái nữ thần Iris, em dâu ta là con gái nữ thần sông Nile. Chuyện này lẽ nào ta không biết. Cái ta cần là cái này đây...."

'Tách'

Asisur búng tay, một màn hình nước hiện lên. Trên đó là cảnh tên Mash kia khai ra mọi chuyện, hình ảnh âm thanh rõ ràng. Tất cả mọi người đều choáng váng, công chúa đúng là con gái nữ thần có khác.

"Ta thật không nghĩ mắt thẩm mĩ của ngươi lại kém đến vậy. Nhưng ngươi đã bao giờ nghĩ cái cô công chúa mà ngươi yêu không hề để ngươi vào mắt chưa? Hai cha con họ chỉ lợi dụng ngươi thôi. Nàng ta sắp tới sẽ qua Ai Cập, đối tượng của nàng ta là Menfuisur, là em trai của ta kia"

Tên Mash trợn mắt lên, hắn vô cùng bất ngờ, cũng có chút không tin

"Ngươi không phải nghi ngờ. Rất nhanh thôi, ta sẽ cho cả hai cha con nàng ta xuống Diêm phủ gặp ngươi, lúc đó muốn hỏi gì cứ tự nhiên. À, ta quên chưa

thông báo với người, loại độc mà người trúng phải chỉ có một viên thuốc giải người mới uống, hết được nên ta quyết định không chế thêm nữa. Người cứ từ từ mà hưởng thụ nhé!"

Bốn người Kai chỉ biết cười khổ. Nữ hoàng của tôi à, hết được hay tại người lười không chế tiếp vậy?

Có cái muốn có, tất cả rời khỏi nơi tra tấn, quay về đại điện.

"Asisur, bây giờ em muốn xử lý Lybia thế nào? Hay để anh đem quân qua dẹp luôn nước này?"

"Ồ không không! Không cần liên lụy người dân vô tội! Tạm thời để lão quốc vương đó sống trong lo sợ đã. Chúng ta chỉ 'góp vui' thôi, cần một ít 'chất xúc tác' nhỉ?"

'Huyết'

Asisur mới nói xong Izumin liền đứng dậy huyết sáo. Một hắc y nhân xuất hiện

"Người nghe vương phi nói rồi chứ. Đưa người qua Lybia 'giúp vui' đi!" Rồi quay qua Asisur "Nàng cứ ngồi đợi kết quả đi. Chắc chắn ta sẽ không làm nàng thất vọng. Đụng tới nữ nhân của Izumin này, chắc chắn chết"

'Phụt'

Ragashu trực tiếp phun hết nước trong miệng ra. Em gái anh nói chuyện đã nguy hiểm rồi, em rể tương lai cũng chẳng kém. Mà hán vừa gọi thế nào nhỉ? Vương phi? Nữ nhân của ta? Bộ hán không muốn sống nữa sao?

"Người nói cái gì? Ai là vương phi, ai là nữ nhân của người? HẢ? IZUMIN?" Asisur đang thăm tẩn thương Izumin có thể hiểu ý của mình thì chợt nhận ra điều không bình bình

"Nàng là vương phi của ta, là nữ nhân duy nhất của ta. Bây giờ và mãi mãi".

Izumin cầm tay Asisur lên, cất giọng nhẹ nhàng nhưng ẩn trong đó là sự chắc chắn. Khẳng định rằng cả đời người hán yêu chỉ có nàng - Asisur.

Asisur không ngờ hán lại nói vậy. Hán khẳng định chỉ có mình nàng thôi sao? Á khẩu, đó là tình trạng hiện tại của Asisur, nàng không biết phải làm gì trong trường hợp này.

Thấy không khí có vẻ ngượng ngùng, Ragashu lên tiếng chuyển chủ đề

"Izumin, người qua Babylon chắc không phải để chơi?" Bây giờ không có người ngoài nên Ragashu cũng không câu nệ tiểu tiết

Nghe Ragashu hỏi, sắc mặt Izumin trầm hán xuống

"Mẫu hậu ta bị ám sát. Bà ấy trúng độc, hiện tại đang hôn mê. Nhờ có viên thuốc mà Asisur đưa cho chị Mitamun nên không ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng độc quá mạnh, sợ không tỉnh dậy được. Ta qua đây là muốn đưa nàng ấy về Hitaito xem bệnh cho mẫu hậu"

Thảo nào Mitamun và Izumin lại về gấp như vậy. Lễ sắc phong của nàng cũng là sứ giả đến tham dự. Lại nói cũng may trước khi Mitamun về nước nàng có đưa cho nàng ấy một viên Bảo Hồn Đan để phòng trừ trường hợp bất trắc. Thật không ngờ lại tạm thời giữ được một mạng cho vương hậu Hitaito. Nhưng không biết đó là độc gì mà Bảo Hồn Đan của nàng cũng không thể giải trừ hết được?

"Được rồi, hai ngày nữa khởi hành đi Hitaito. Ragashu, mọi chuyện nhờ anh sắp xếp"

"Không thành vấn đề. Cũng đã gần trưa rồi, chúng ta đi dùng bữa thôi. Người đâu, đi mời hoàng phi Ai Cập đến ngự thiện phòng"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Anh

Ở Babylon thêm hai ngày, nàng tranh thủ đưa ra một số kế hoạch giúp đỡ Ragashu nâng cao đời sống nhân dân. Vốn mọi thứ đã được Ragashu an bài tương đối ổn định nên nàng cũng không mấy khó khăn. Nàng cũng cải trang đi thị sát tình hình dân chúng. Do trước đây Ragashu phải ổn định lại triều đình vốn nhiều lỗ hổng của nên chưa từng đi, chỉ đưa ra biện pháp rồi dựa vào hiệu quả để quyết định nên tiếp tục hay không. Tuy vậy nhưng mọi thứ vẫn đi theo đúng quỹ đạo, cuộc sống của người dân cũng tốt hơn.

Do chuyến đi Hitaito cần giữ bí mật nên Ragashu đã cho người truyền tin ra ngoài rằng công chúa Asisur do hao tổn khí lực nên sau khi đưa ra một số chính sách sẽ quay về Ai Cập để dưỡng thương. Người dân Babylon sau khi chứng kiến những năng lực kì lạ của nàng thì càng thêm sùng bái. Khi nghe nàng sẽ quay về Ai Cập, mặc dù lưu luyến nhưng sức khỏe của công chúa là trên hết. Họ càng kính trọng nàng hơn khi những chính sách mới như cho một số thợ thủ công từ Hạ Ai Cập qua truyền nghề, mở một số hải cảng thông thương với Ai Cập, giảm thuế cho thương buôn qua Hạ Ai Cập buôn bán,.... Dân chúng cũng đưa tới cho nàng

không ít sản vật tự nhiên, những món hàng mà họ tự sản xuất được, những món đồ lưu niệm,.... với hi vọng nàng mau khỏe lại và luôn nhớ đến Babylon này.

Buổi tối ngày thứ hai, nàng mời tất cả đến bữa tiệc của mình.

"Anh Ragashu, anh chuẩn bị giúp em một cỗ xe ngựa thật kín đáo, người ngoài không thể nhìn thấy bên trong có ai. Được không?"

"Tất nhiên là được. Em định....."

"Đúng vậy, quả nhiên chỉ có anh là hiểu em" Asisur cười nhẹ

"Còn ta thì sao? Chẳng lẽ ta không hiểu nàng?" Một giọng nói nồng nặc mùi giấm chua vang lên

Mọi người chợt cảm thấy lạnh sống lưng. Tất nhiên, Izumin đang tỏa ra một cỗ khí lạnh, hướng Ragashu mà công kích. Trong lòng hắn đang hết sức khó chịu, hai người đó cư nhiên ngồi liếc mắt đưa tình với nhau (hồi nào????). Cho dù là anh em thì sao chứ? Cũng đâu phải anh em ruột. Hôn nữa ở Ai Cập anh em có thể lấy nhau mà. Diễn hình chính là hôn ước của nàng và Menfuisur. Tên Ragashu này, nguy hiểm hơn tên nhóc kia rất nhiều, hắn là một đối thủ đáng gờm. Tuyệt đối không thể để Asisur ở gần người này, không bao giờ!

Đó là suy nghĩ của Izumin. Còn Ragashu thì sao?

Hắn triệt để không coi trọng ánh mắt của Izumin. Trong lòng cũng thầm đánh giá nam tử đang phóng ánh mắt giết người về phía mình. Một thân bạch y, tóc trắng xõa dài sau vai, mắt phượng mày ngài, đôi môi bạc khêu gợi, là một mỹ nam tử (càng tả càng giống mỹ nữ). Người này có thể nhất kiến chung tình với em gái hắn sao? Asisur là bảo bối duy nhất của hắn, là người thân duy nhất của hắn ở thế giới này, hắn tuyệt đối không cho phép ai làm con bé tổn thương. Ai cũng không thể! Mặc dù trước đây đã từng thử người này, cũng tiếp xúc vài lần, khí thế không tệ, có thể bảo vệ được Asisur.

Hắn cũng khá tự tin khả năng nhìn người của bản thân. Nhưng thế thì đã sao? Nam nhân cổ đại không kẻ nào đáng tin cả, huống chi đối phương lại là hoàng tử của một nước lớn, tương lai sẽ trở thành quốc vương, hắn sẽ vì Asisur mà giải tán hậu cung, ba nghìn giọt nước chỉ lấy một sao? Chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của Asisur, người làm anh như hắn sao có thể lơ là. Chắc chắn con bé không đời nào chấp nhận cảnh chung chồng, sẽ lạng lẹ mà ra đi, chấp nhận đau khổ một mình. Nhưng có hắn ở đây, chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra. Nếu Izumin không thể vì Asisur mà một đời một kiếp một đôi người thì chắc chắn một điều, cái thứ tình cảm mới ở trong trứng nước này sẽ biến mất ngay lập tức. Còn dám đùa giỡn con bé, đừng nói là Izumin, ngay cả Hitaito cũng đừng hòng tồn tại.

Căn phòng im phăng phắc, nghe rõ cả tiếng thở của mọi người. Hai nam tử trước mặt họ đang hung hăng đấu mắt, một người lạnh lùng lãnh khốc, một người yêu mị phúc hắc, trên môi còn treo nụ cười nửa miệng đầy yêu nghiệt. Asisur chưa bao giờ thấy anh trai mình bày ra biểu cảm này. Nhưng việc trước mắt là giải quyết cái gì tình huống lạnh người này.

"Hai người, đôi khuôn mặt khác, ngay và luôn" Asisur cất giọng nhàn nhạt nhưng ý tứ không cho phép cự tuyệt.

Mọi người lại được một phen tròn mắt há mồm. Hai người đang hùng hổ đấu mắt thay đổi sắc mặt ngay tức khắc. Ragashu nở nụ cười nịnh nọt

"Em bình tĩnh. Uống nước cho thông họng. Tất nhiên anh phải hiểu em rồi. Em là người anh yêu nhất, bây giờ và mãi mãi"

Đối với Asisur thì chuyện này rất bình thường, mỗi khi nàng giận, cả hai anh đều dùng cách này để dụ dỗ (????). Nhưng những người khác thì không như vậy, hoa hoa lệ lệ đáp xuống đất. Hai người này không phải huynh muội luyện đây chứ? Izumin ngoài mặt vẫn nở nụ cười lấy lòng Asisur, nhưng trong lòng thầm xếp Ragashu vào danh sách những tình địch đáng gờm nhất.

Asisur đương nhiên hiểu những gì mấy người kia nghĩ. Nhưng nàng không quan tâm, họ muốn nghĩ sao thì nghĩ.

"Anh Ken, anh uống thuốc thay đổi hình dạng này rồi tập trung nghĩ đến hình dạng, từ khuôn mặt đến dáng hình của em" Asisur đưa cho Ken một lọ được

Mặc dù thắc mắc nhưng Ken vẫn làm theo

Mọi người kinh hãi nhìn Ken biến đổi, chỉ một lát sau, Ken hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một "Asisur" giống hệt Asisur thật.

"Chuyến đi của em toàn bộ phải giữ bí mật. Nếu về đến Ai Cập mà không có nữ hoàng thì rất phiền phức. Em cần một người đóng thế..."

"Người đó là Ken. Nàng sẽ sử dụng thân phận thân y của Ken để đến Hitaito, tránh gây sự chú ý" Izumin tiếp lời

Đáy mắt Asisur thoáng qua tia ngạc nhiên trong thoáng chốc. Nhưng không thoát khỏi ánh mắt Ragashu. Em gái hắn có bao giờ để lộ sự ngạc nhiên. Chẳng lẽ....

Mọi người thấy Asisur không có ý kiến thì tự hiểu đây chính là kế hoạch của nàng

"Nữ hoàng, thần làm sao có thể..." Ken không thể xưng hô tùy tiện vì ở đây còn Carol và Izumin.

"Không sao hết. Anh chỉ cần ngồi yên trong kiệu, đến Ai Cập thì không rời khỏi tầm cung, đợi em quay lại là được. Carol, nhờ em đảm bảo việc không có ai lui tới tầm cung của ta. Mọi người muốn em bình an trở về chứ? Anh Ken, anh có được thủy thủ để chế thuốc giải sao? Khả năng giải độc của em anh biết mà!". Thấy chưa đủ, Asisur bồi thêm một câu nữa. Thành công đem lời nói của Ken chặn lại.

Đương nhiên, khả năng của hắn làm sao bằng nữ hoàng. Chỉ có Người mới khiến tổ chức lớn mạnh tới vậy.

Carol dù rất lo nhưng biết có can cũng không được, cách duy nhất là làm tốt việc chị giao.

"Được rồi. Cũng đã muộn, mọi người nghỉ sớm, mai còn lên đường nữa." Ragashu lên tiếng

"Khoan đã, anh Ken, tối nay anh ở đây. E sẽ ở phòng anh"

Mặt Ken lộ vẻ khó hiểu

"Bây giờ người là Asisur, Asisur là người. Người quay về phòng cũ chẳng khác nào thông báo cho mọi người biết." Izumin một lần nữa nói thay Asisur

Khóe miệng mọi người dật dật. Người này, là đang chứng minh hắn cũng hiểu Asisur sao? Ragashu khẽ nhếch môi, lộ một nụ cười khê.

Mọi chuyện kết thúc, ai về phòng nấy. Riêng Asisur theo Ragashu tới thư phòng. Tối nay, nàng găng một kết giới bằng nước, tránh người ngoài nghe được cuộc nói chuyện của hai anh em

"Anh, có chuyện gì vậy?"

"Hải Băng, lúc nào em cũng là người anh yêu thương nhất. Anh không muốn em chịu bất kì tổn thương nào. Đến thế giới này, anh cũng chỉ có em là người thân duy nhất. Anh sẽ làm tất cả để bảo vệ em, bảo vệ hạnh phúc của em. Em hãy nhớ rằng, dù vật đổi sao dời thì anh vẫn mãi là anh trai của em, là bờ vai để em dựa vào. Anh sẽ luôn mở rộng vòng tay đón chào em. Hải Băng, hãy làm nhwng gì em muốn làm, anh sẽ luôn ở bên cạnh hỗ trợ em"

"Anh!" Hải Băng thốt lên một tiếng rồi ôm chầm lấy anh trai.

"Nín đi nào. Lớn chừng này rồi mà còn mít ướt à" Hải Phong xoa đầu em gái, cất giọng trêu chọc

"Anh Hải Phong!" Hải Băng khẽ gắt lên

"Được rồi được rồi! Em về nghỉ ngơi đi. Mai lên đường cẩn thận. Anh sẽ phái người theo bảo vệ. E nhất định phải trở về bình an, nếu không, anh xóa sổ Hitaito"

"Em sẽ trở về bình an" Nàng biết anh trai mình nói được làm được. Tuy nhìn bề ngoài Babylon vẫn vậy nhưng không biết anh ấy đã bí mật xây dựng quân đội hùng mạnh thế nào. "Anh ngủ ngon"

"Ừ. Em cũng vậy!"

(Do Asisur sử dụng Thủy dung nên có thể thay đổi hình dạng nhanh chóng. Hiện tại nàng dùng hình dáng của mình ở thế giới hiện đại. Chứ tưởng tượng hai người đàn ông ôm nhau thì thật.....)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Đi Hitaito

Sáng sớm mọi người đều đã thức dậy để chuẩn bị cho chuyến đi. Nàng và Izumin sẽ xuất phát trước, đoàn người Carol cũng sẽ đi ngay sau đó. Kyo không về Ai Cập mà bay theo nàng. Để tránh bị nghi ngờ, "Asisur" cho truyền lệnh xuống rằng để Kyo đi theo "Ken", tiện cho việc trao đổi thông tin, cần có thể gọi về gấp. Mọi chuyện đầu vào đây! Mặc dù rất muốn đi tiễn nàng nhưng lại không thể ảnh hưởng đến kế hoạch nên Ragashu đành chấp nhận ở lại.

Trên đường đi, nàng tranh thủ hỏi về tình hình của vương hậu. Vương hậu trúng độc khi dùng bữa với quốc vương. Thế nhưng chỉ mình vương hậu trúng độc, quốc vương vẫn bình an. Mọi chuyện cứ tưởng bề tặc thì lại tìm thấy rất nhiều độc dược trong hầm cung của một phi tử đang được sủng ái. Quốc vương đã cho bắt vị vương phi này và chiếu cáo rằng nàng vì nhòm ngó ngôi vị vương hậu nên mới hạ độc người. Chuyện này nhìn qua vô cùng hợp lý nhưng thực chất không phải vậy. Vị vương phi kia tuy cũng là thiên kim tiểu thư, con nhà có gia thế. Nhưng so với thế lực của vương hậu căn bản không bằng một góc. Vương hậu là con gái của thừa tướng, có cậu ruột là thủ lĩnh cấm quân. Nàng ta làm thế khác nào đối đầu với hai thế lực hùng mạnh nhất triều đình. Hơn nữa độc dược được giấu ở mật đạo, chỗ này nói ra nghe có vẻ an toàn nhưng thực chất không phải vậy. Cơ quan mật đạo nằm ngay sau giá sách, chỉ cần bỏ một số cuốn sách xuống là phát hiện được ngay. Mặc dù không dám lớn tiếng nói ra nhưng tất cả từ quan đến dân Hitaito đều nhỏ to bàn tán rằng có phải chuyện này là do quốc vương làm ra không? Liệu hoàng tử có liên quan không? Xưa nay hoàng thượng và hoàng tử quan hệ với thừa tướng không hẳn tốt đẹp. Có phải mục đích của quốc vương là chặt bớt một vài cánh tay của thừa tướng không?

"Izumin, người không cảm thấy chuyện này rất lạ sao? Nếu là quốc vương làm vậy chẳng phải đang đưa mình vào tình thế đối đầu với hai thế lực cường đại sao? Với lại chẳng phải tin tức vương hậu trúng độc phải được phong tỏa sao? Vì lý gì lại truyền ra ngoài, lại còn những lời đồn nữa, khác nào đổ thêm dầu vào lửa? Nhưng chẳng lẽ thừa tướng lại là người không biết suy nghĩ, không nghĩ đến những khúc mắc này sao?"

"Nàng nói rất đúng, quả thật chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ. Tựa hồ như có ai đó đang cố ý li gián mối quan hệ của phụ vương và gia tộc mẫu hậu ta. Mọi chuyện vốn đã phức tạp, nay lại thêm việc này, rắc rối chồng rắc rối."

"....."

"Vốn người thừa tướng ủng hộ không phải phụ hoàng ta mà là anh trai của người. Thế nhưng bác ấy lại bị bệnh và ra đi trước khi nhận sắc phong thái tử, tiền đề cũng chỉ có 2 người con trai nên dĩ nhiên phụ vương ta sẽ là người kế thừa. Thêm nữa con gái thừa tướng, chính là mẫu hậu ta lại yêu phụ vương, được tiền đề ban hôn nên thừa tướng phải chấp nhận ủng hộ, một phần vì con gái, một phần vì đất nước cần người lãnh đạo. Thế nhưng cũng không hoàn toàn bội phục, nếu không có mẫu hậu chắc chắn ông ấy đã lật đổ ngôi vua."

Bây giờ xảy ra chuyện này, nếu mẫu hậu không tính lại chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn. Lâu nay ông ấy vẫn kiêu cố, nay chuyện này dĩ nhiên đem đến cho ông ấy một lý do chính đáng rồi. Còn việc tin tức bị lộ ra ngoài chắc chắn có bàn tay kẻ khác nhúng vào, những tin đồn ấy đều trực tiếp nhắm vào phụ vương và ta, kể cả một số tin tuyệt mật cũng bị lộ ra"

"Nhưng nếu vậy ai sẽ lên ngôi vua? Con trai của vị vương gia kia sao? Chẳng lẽ ngài ấy không sợ dân chúng không phục sao? Còn người nữa, không phải người mới là hoàng tử chân chính sao? Lại còn là cháu ruột ngài ấy nữa? còn người cậu của người thì sao?"

- Thừa tướng vốn đề ý Jidan hơn. Hẳn rất giống bác ta, lại được mẹ hần là nữ tước Uria đào tạo, bà ấy là một người cực kỳ nguy hiểm, lại văn võ đều thạo. Còn ta, do mẫu hậu vốn yếu ớt nên khi sinh con cũng không được tốt, suýt mất mạng. Từ đó thừa tướng cũng không thích ta, cho rằng vì ta và phụ hoàng mà người xém mất con gái. Ông ấy có thể cao ngạo như vậy là vì có thế lực cực kỳ mạnh, vừa về quyền lực vừa về kinh tế, nắm giữ hầu hết các cửa tiệm lớn trong kinh thành. Hơn nữa tuy ta là hoàng tử nhưng vẫn chưa nhận sắc phong thái tử, vẫn có thể chọn người khác. Còn cậu ta thì khác, mặc dù không ưa phụ vương nhưng người lại rất yêu thương ta và mẫu hậu. Nếu thật sự xảy ra phản loạn, khẳng định cậu sẽ ủng hộ ta.

Asisur không nói tiếp mà im lặng suy nghĩ. Chuyện này quả thực không đơn giản. Mặc dù đại tướng quân ủng hộ Izumin nhưng thế lực của ông ấy vẫn kém thừa tướng một bậc. Thừa tướng đứng đầu quan lại, mà những người này khẳng định có tư binh, chỉ cần họ ủng hộ thừa tướng thì Izumin khẳng định sẽ thua ngay từ bước đầu. Bây giờ nếu không thể cứu vương hậu thì chắc chắn chiến tranh sẽ xảy ra. Mặc dù nàng cũng không phải người có lòng từ thiện cao cả như Carol nhưng dù sao đây cũng là quê hương của Mitamun, chuyện này cũng ảnh hưởng đến nàng ấy, nàng không thể nhắm mắt làm ngơ. Nàng rất quý cô công chúa này nên không thể không giúp đỡ được.

"Izumin, người có phải cũng đang nghĩ đến một người không?"

"Asisur, không lẽ nàng....."

"Đúng vậy! Thừa tướng rất yêu quý con gái mình nên sẽ không ra tay, ai là người có khả năng nhất chắc chắn người cũng đoán ra. Chúng ta phải nhanh chóng vào cung, cứu vương hậu tính lại. Chỉ có bà ấy mới có khả năng ngăn mọi chuyện lại. Ta sợ nếu kéo dài sẽ khó giải quyết!"

Hai người tăng tốc độ, hướng kinh thành Hitaito mà đi. Asisur dùng thủ thuật làm mất cơ thể ngựa, khiến nó chạy liên tục không cần nghỉ ngơi. Đáng lẽ phải mất hai ngày mới tới nơi, nhưng do chạy liên tục nên chiều tối hôm ấy đã đến.

"Dừng lại, các người không được phép vào thành"

Cổng thành bị phong tỏa, hai tên lính mặc may hung tợn đứng trấn giữ cửa thành. Izumin không nói gì, tay giờ lệnh bài thể hiện thân phận ra

"Hoàng tử Izumin, người có thể vào, nhưng tên kia không thể, đây là lệnh của thừa tướng"

"Ta và thừa tướng, ai có quyền hơn?"

"Thưa...."

"Không nói nhiều, người này đến để cứu vương hậu. Nếu chậm trễ để xảy ra chuyện thì thừa tướng cũng không cứu được người đâu" Nói xong Izumin không đợi tên kia lên tiếng đã cùng Asisur vào thành. Nếu không phải không muốn thêm rắc rối, hẳn đã trực tiếp giết tên kia rồi, giải thích cho người khác không phải phong cách của hắn, dĩ nhiên là trừ một người.

"Izumin, chúng ta đến thẳng hầm cung của vương hậu đi. Thời gian không còn nhiều, ta muốn xem tình hình của bà ấy"

Tẩm cung vương hậu

"Báooooooooo"

"Có chuyện gì? Nói mau"

"Bẩm quốc vương, hoàng tử Izumin đã trở về. Đi cùng với người là một nam tử lạ mặt, là người được nữ hoàng Asisur phái tới. Hiện giờ hai người đang tới đây" Tên lính biết hoàng thượng đang tức giận nên nói luôn một lèo

"Thật sao? Vậy tốt quá rồi!" Quốc vương Hitaito mừng rỡ. Đã mời rất nhiều danh y nhưng không ăn thua. Lần này trước khi Izumin ra ngoài đã hứa trước là sẽ tìm được người có khả năng chữa cho vương hậu, không ngờ lại là người của nữ hoàng Asisur. Mặc dù không chắc có thể chữa được nhưng ông vẫn rất hi vọng. Một phần vì thế cục hiện tại, chỉ cần chữa được cho vương hậu thì có thể chứng minh chuyện này không phải do ông hay Izumin làm, ổn định lại thế cục.

Phản khác vì chính vương hậu - người phụ nữ ông thật lòng yêu. Ông yêu bà ấy nhưng không thể vì bà ấy mà giải tán hậu cung, phản đối ý kiến lập phi của các đại thần. Ông lập hậu cung, sủng ái rất nhiều phi tử nhưng không yêu ai, cũng không để ai mang cốt nhục của mình, chỉ duy nhất con của ông với vương hậu mới có tư cách làm người kế vị. Ông lo vương hậu và hai người con của mình bị hại nên bảo vệ họ rất cẩn thận, thế nhưng vẫn không tránh được chuyện này.

Đây cũng là lí do ông chưa sắc phong Izumin làm thái tử, ông muốn hấn phải mạnh mẽ hơn nữa, bây giờ nếu có chức vị đó chắc chắn sẽ bị những kẻ có ý xấu loại bỏ ngay. Nhưng có vẻ ông đã sai! Bọn chúng không chỉ muốn gạt ông xuống, ngay cả Izumin và vương hậu cũng không bỏ qua, có thể ngay cả Mitamun cũng sẽ liên lụy. Bề ngoài mọi người nhìn vào đều nghĩ ông là một vị vua vô dụng háo sắc, chỉ biết làm theo lời thừa tướng. Nhưng thực ra không phải vậy! Ông làm theo bọn họ, muốn bọn họ không dễ phòng mình, ngầm ngầm xây dựng thực lực để chờ đến lúc Izumin có thể đủ mạnh và lên nắm quyền. Tuy nhiên sau chuyện này ông nghĩ mình phải thay đổi, làm một vị vua tốt để được lòng dân chúng, vừa xây dựng thực lực trong tối vừa xây dựng thực lực ngoài sáng, đảm bảo chỉ có Izumin mới được làm thái tử.

Bây giờ lòng dân đang dao động, nghiêng về phía thừa tướng, làm một vị vua cần nhất là lòng dân, điều đó ông biết. Ông biết Izumin có khả năng, nhưng hấn quá đơn độc, phải đối phó với thế lực của thừa tướng quả không dễ. Gần đây ông có nhận được tin tức rằng Izumin và Mitamun đều thân cận với nữ hoàng Asisur của Ai Cập, mà nàng ấy bây giờ còn là công chúa Babylon, nếu được hai quốc gia này ủng hộ, phần thắng của Izumin sẽ tăng rất nhiều. Chuyện Izumin theo đuổi vị nữ hoàng này ông cũng biết được ít nhiều. Dù người khác cho rằng Izumin làm chuyện đó là vì muốn có thêm hậu thuẫn nhưng ông thì lại nghĩ khác.

Tính Izumin thế nào ông hiểu rõ, trừ chị gái và mẫu hậu ra, hấn không thân cận với bất kì nữ tử nào. Nếu hấn đã không thích thì dù trời có sập cũng đừng mong hấn đồng ý. Lúc trước ông nghĩ hấn có ý với Carol nhưng không phải vậy, hiện tại xem ra hấn đã động tâm với Asisur. Điều này ông ủng hộ cả hai tay, dù là thế lực, nhan sắc hay tính cách, cả hai đều rất phù hợp. Ông nhất định sẽ tạo mọi điều kiện giúp con trai lấy được người thương. Không hiểu sao ông cảm thấy vị nữ hoàng này có rất nhiều bí mật, không giống các vị thiên kim tiểu thư hay công chúa khác.

"Phụ vương" Izumin hơi cúi đầu, lên tiếng

"Bái kiến quốc vương" Asisur cũng lên tiếng

"Izumin, con đã về. Vị này là...." Quốc vương Hitaito đang chìm trong suy nghĩ, nghe tiếng nói vội quay lại

"Đây là Ken, thần y được nữ hoàng Asisur phái đến"

"Vậy thì tốt quá. Ta sẽ cho người sắp xếp phòng, mai thần y có thể bắt đầu cứu chữa cho vương hậu không?" Quốc vương mừng rỡ vội lên tiếng, bây giờ ông không lấy thân phận quốc vương, chỉ là một người đàn ông lo lắng cho người mình yêu thương mà thôi

Asisur thầm đánh giá người trước mặt. Đây là vị quốc vương háo sắc trong miệng mọi người sao? Nàng thấy không phải vậy? Trong mắt ông lộ ra nét tinh quang, dù đã giấu rất kĩ nhưng không thoát khỏi mắt nàng. Ông rất lo lắng cho vương hậu, điều này không phải giả vờ. Xem ra người này cũng không đơn giản. Ánh mắt Asisur lóe lên một tia sáng nhưng rất nhanh đã biến mất, không ai thấy.

"Không cần đâu, ta muốn xem tình hình của vương hậu. Sớm chừng nào hay chừng ấy, không phải sao?"

"Nếu vậy thì tốt quá, mời thần y"

Ba người bước vào phòng vương hậu nằm. Tẩm cung rất lớn, hiện tại cung nữ cũng được chọn lọc rất kĩ, ít vô cùng nhưng từ khi bước vào nàng lại cảm thấy ở đây có rất nhiều người, đều là cao thủ, ẩn mình rất tốt. Nàng cũng không cảm thấy có gì nguy hiểm từ những người này, xem ra đều được cất cửa để bảo vệ vương hậu. Người được bước vào phòng vương hậu chỉ có quốc vương, công chúa Mitamun và hoàng tử Izumin, nàng là người thứ tư. Tất cả mọi thứ đưa vào phòng đều được kiểm tra cẩn thận.

Ở một nơi khác

"Đáng ghét, mọi chuyện đáng lẽ thành công rồi, đến bước cuối cùng lại bị phá vỡ. Vốn dĩ tên cáo già kia đã ủng hộ chúng ta rồi, nay nếu vương hậu tỉnh lại chắc chắn mọi chuyện sẽ thay đổi. Chết tiệt, nửa đường sao lại nhảy ra một vị thần y với nữ hoàng Ai Cập chứ?"

"Chẳng phải thuốc độc của tổ chức là loại độc nhất sao? Sớm muộn gì cũng thành công mà. Ngươi cần gì tức giận" Một giọng lạnh nhạt vang lên

"Vốn là vậy, nhưng hiện tại không hiểu vì sao bà ta chỉ hôn mê chứ chưa chết, ta thấy chuyện này có liên quan đến người hôm nay về cùng Izumin"

"....."

"Được rồi, ta phải liên lạc với tổ chức xin giúp đỡ, con lui xuống đi"

"Vâng"

Cuộc trò chuyện kết thúc. Một nam tử bước trên hành lang dài, tóc bay trong gió, đẩy mắt ánh lên một tia thất vọng

"Vì sao lại là hấn chứ? Ta không được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Giải Độc

Ngự thư phòng.

"Quốc vương, tình trạng của vương hậu ta đã hiểu được phần nào. Chất độc vương hậu trúng là một loại cực độc. Loại độc này nếu trúng phải sẽ ăn mòn cơ thể nạn nhân chỉ còn lại một vũng máu. Nó được điều chế từ hơn một nghìn loại độc vật, không màu, không mùi, không vị nhưng giết người trong chớp mắt. Tên nó là Tử Thần!"

"Vậy có thuốc giải không?"

"Thật xin lỗi. Loại độc này ta đã nghiên cứu nhưng quả thật, việc chế ra thuốc giải là vô vọng" Asisur lắc đầu

"Tử Thần? Đây chẳng phải là một loại cực độc của Ma giáo sao?"

"Izumin, con biết nó sao?"

"Con biết chút ít về nó. Đây là loại độc chán môn của Ma Giáo. Đúng như tên gọi, tất cả những người trúng độc đều không thoát khỏi lưỡi hái của Tử Thần. Ma Giáo bản chất vốn tàn độc, những ai vô ý đắc tội với chúng đều chỉ có một kết cục là CHẾT. "

"Chẳng phải địa bàn của bọn chúng chỉ ở Tây Vực sao? Vì lí gì chúng lại xuất hiện ở Hitaito, còn làm hại mẫu hậu nữa?" Mitamun lên tiếng

"Bọn chúng đang muốn bành trướng thế lực. Tây Vực không đáp ứng đủ điều kiện nên chúng muốn từng bước xâm chiếm các cường quốc, và mở đầu, có lẽ là Hitaito chúng ta. Mọi người biết Vạn Hoa giáo chứ?" Izumin phân tích

"Đương nhiên. Đó là giáo phái mới thành lập không lâu nhưng rất được lòng người, thế lực cũng không ngừng lớn mạnh. Tuy rằng hiện tại vẫn đứng sau Ma Giáo nhưng tin rằng không lâu nữa đây sẽ là giáo phái mạnh nhất. Không lẽ Ma Giáo lo sợ Vạn Hoa giáo sẽ liên thủ với tứ quốc, gây uy hiếp tới chúng" Mitamun nói

Vạn Hoa giáo - một giáo phái mới thành lập không lâu nhưng thế lực phát triển vô cùng mạnh mẽ. Thủ đoạn tuy tàn độc nhưng không ai thấy phần nộ. Vì tất cả những kẻ bị họ giết đều tội ác vô số, tham quan ác bá. Vạn Hoa giáo vừa khiến người đời sợ hãi vừa khiến người đời nể trọng. Tất cả thành viên của giáo đều tài năng xuất chúng, dùng độc, giải độc, truy tìm thông tin, cứu người, giết người,... không gì là không thể. Đối với người nghèo họ sẽ giúp không công, nhưng riêng bọn giàu có mà vô nhân tính họ sẽ lấy với giá cắt cổ. Nhưng tuyệt không có ai dám ý kiến. Nhớ có lần có một gia tộc võ đạo cũng thuộc hàng trung lưu không hài lòng với cách hành sự của Vạn Hoa Giáo, lớn tiếng sỉ nhục, ngay hôm sau gia tộc này đã vĩnh viễn không nhìn thấy ánh mặt trời.

Khi nghe đến Vạn Hoa Giáo, Asisur khẽ nhếch môi tạo một nụ cười khó hiểu, và nụ cười đó đã lọt vào mắt Izumin.

"Công chúa Mitamun nói không sai. Rất có thể có người của Ma Giáo trong nội bộ triều đình. Việc vương hậu trúng độc, triều đình lục đục chính là cơ hội để chúng thực hiện kế hoạch. Vì vậy việc cấp thiết bây giờ chính là cứu vương hậu tỉnh lại." Asisur lên tiếng

"Nhưng độc này không có thuốc giải. Chẳng lẽ chúng ta đành bó tay sao." Quốc vương Hitaito lo lắng

"Không có thuốc giải độc, không đồng nghĩa với không có cách giải độc. Không phải vương hậu chỉ mới hôn mê thôi sao?"

"Ken, anh có cách gì sao? Xin anh, nhất định phải cứu mẫu hậu" Mitamun túm tay Asisur, giọt nước mắt nhẹ lăn xuống

"Mitamun, không được làm loại." Quốc vương Hitaito vội kéo Mitamun lại

"Không sao. Do vương hậu đã kịp nuốt viên Bảo Hồn Đan nên tính mạng tạm thời được giữ lại, nhưng nếu không nhanh chóng cứu chữa thì vẫn sẽ mất mạng. Ta có cách cứu vương hậu, tuy nhiên đây là lần đầu tiên ta làm, không biết mọi người có thể tin tưởng ta không?"

"Ta tin anh. Anh là người của Asisur, Bảo Hồn Đan là của nàng ấy cho ta, ta tin nàng ấy sẽ không hại mẫu hậu"

"Ta cũng tin người" Ánh mắt Izumin thoáng nét cười

"Mọi chuyện đã đến nước này thì cũng đâu còn lựa chọn nào khác. Hi vọng người sẽ không khiến chúng ta thất vọng" Quốc vương Hitaito thở dài. Vì chuyện của vương hậu mà ông như già thêm cả chục tuổi

"Được rồi, vậy ta cần một nơi để tiến hành chữa trị. Càng gần thiên nhiên càng tốt, đặc biệt phải có suối nước nóng. Lát nữa ta sẽ đưa danh sách các dược liệu cần thiết cùng với số lượng, ngài hãy cho người đi mua, càng nhanh càng tốt. Đặc biệt, trong thời gian tiến hành trị liệu ta không muốn bị bất cứ ai làm phiền, nếu không hậu quả ta không chịu trách nhiệm"

"Được, vậy chuyển đến biệt viện của ta trên đỉnh Tuyết Sơn đi. Ta nghĩ nơi đó sẽ đáp ứng được các yêu cầu của người" Quốc vương Hitaito lên tiếng

"Nhưng nếu đưa mẫu hậu ra khỏi cung người nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Hơn nữa trong thời gian anh trị liệu cho mẫu hậu nếu có người đột nhập sẽ rất nguy hiểm" Mitamun lo lắng

Asisur cũng đã nghĩ đến vấn đề này. Không phải là nàng không có cách. Nữ thần Isis đã cho nàng một cái nhẫn không gian, nhờ nó nàng có thể đi đến bất kì đâu, chỉ cần biết địa điểm cần đến là được. Nhưng nếu bây giờ cho người khác biết thì không nên. Dù gì giữ lại cho bản thân một lá bài tẩy vẫn là tốt nhất.

"Ta có thể, chúng ta hãy đến tâm cung của vương hậu" Asisur cười bí ẩn

"Mọi người đợi bên ngoài đi. Chừng nào ta gọi hãy vào" Nói xong Asisur bước vào phòng

Mọi người tuy thắc mắc nhưng cũng không nói gì. Asisur thấy vậy thì trong lòng thầm gật đầu, bọn họ đã tin tưởng nàng thì nàng cũng tuyệt đối không khiến họ thất vọng.

Nơi hoàng hậu nằm tuy bên ngoài được canh gác rất kĩ nhưng bên trong lại không có bóng người. Điều đó đồng nghĩa với việc người muốn bước vào phòng trừ phi được sự đồng ý của quốc vương, vương tử hoặc công chúa. Bằng không chỉ còn cách giết hết tất cả ám vệ bên ngoài, nhưng điều đó đâu phải dễ. Nhưng cũng tốt, như vậy nàng có thể yên tâm mở nhẫn không gian mà không lo bị người khác phát hiện. Nghĩ là thế nhưng nàng vẫn ngưng tụ hơi nước tạo một kết giới, an toàn là trên hết.

Asisur đưa tay phải ra, niệm một câu thần chú đơn giản, một chiếc nhẫn với các kí hiệu cổ xưa hiện ra. Nếu ở đây có người đã gặp Asisur nhất định sẽ thấy chiếc nhẫn này rất giống nhẫn mà nữ hoàng Asisur thường đeo. Nàng biết rõ điều đó nên mới dùng một ít chú thuật ẩn nó đi, càng ít rắc rối càng tốt mà. Niệm thêm một câu thần chú dài nữa, từ chiếc nhẫn trên tay, một cánh cửa không gian mở ra. Cánh tay nàng nhẹ nhàng xoay chuyển, nâng vương hậu lên và đưa vào lỗ xoáy tròn ở giữa phòng. Nàng nhắm mắt lại, dùng linh hồn cảm nhận toàn bộ biệt viện kia, sau đó đưa vương hậu vào một căn phòng, mà theo nàng nghĩ thì chính là nơi ở của vương hậu mỗi khi tới đây.

Sắp xếp cho vương hậu xong, nàng quay lại căn phòng ban đầu để tạo ra một vương hậu giả, đối phó với những vị khách không mời mà đến.

"Mọi người vào đi"

"Người nói có cách đưa nàng ấy lên Tuyết Sơn mà không ai biết. Vậy hiowf chúng ta phải làm thế nào?" Quốc vương Hitaito hỏi

"Vương hậu đã lên đỉnh Tuyết Sơn rồi. Việc duy nhất của mọi người là chuẩn bị đầy đủ những dược liệu ta cần và vẫn đến đây chăm sóc vương hậu như thường lệ, tránh để kẻ khác nghi ngờ"

""Sao có thể? Không phải mẫu hậu vẫn đang nằm đây sao?" Mitamun giật mình hỏi lại. Rõ ràng mẫu hậu nàng vẫn đang nằm trên giường mà

Từ lúc bước vào phòng Izumin là người duy nhất chưa lên tiếng. Lúc đến đây hắn đã nhìn thấy nụ cười đầy ẩn ý của nàng, giờ lại nghe những lời nói này càng khiến hắn thêm khẳng định. Chắc chắn Asisur đã đưa mẫu hậu lên Tuyết Sơn rồi. Chỉ là nàng đã dùng cách nào để đưa người đi mà thần không biết quỷ không hay, hơn nữa lại có thể nhanh chóng tìm một người thay thế quá hoàn hảo như vậy?

"Được rồi, chúng ta sẽ làm theo những gì người nói. Hi vọng người có thể cứu được mẫu hậu" Izumin lên tiếng. Nếu hắn không nói gì sợ rằng phụ vương và chị Mitamun sẽ không tin nàng, dù gì điều này cũng quá đáng ngờ

"Ta sẽ không phụ lòng tin của mọi người. Đây là danh sách dược liệu, chừng nào có đủ ta sẽ tiến hành chữa trị ngay" Nàng thật không nghĩ Izumin sẽ tin tưởng chuyện này

"Ngày mai nhất định sẽ có"

"Vây thì quá tốt" Những loại dược liệu này không phải quý hiếm gì nhưng với số lượng lớn như vậy thì quả là một vấn đề. Hắn nói ngày mai nhất định sẽ có, chuyện này đâu phải dễ. Không lẽ hắn định.....

Nàng cũng không nghĩ nhiều nữa, làm thế nào là việc của hắn, dù những thứ nàng cần là dược. Dù sao thì thời gian càng nhanh đối với nàng cũng tốt. Không biết Ai Cập giờ thế nào rồi nữa, nàng thật không yên tâm mà.

Mọi việc đã xong bước đầu, nàng cũng không ở lại làm gì, nhanh chóng hành lễ và quay về phòng mà quốc vương đã chuẩn bị cho mình. Cũng không khó tìm vì Izumin trực tiếp đưa nàng về phòng. Suốt quãng đường đi, hắn cũng không nói câu nào mà chỉ nhìn nàng với một ánh mắt thương thức. Mà nàng lại cực kì ghét bị người khác nhìn như vậy nên về đến phòng là đuổi hắn luôn.

Nếu chỉ vậy thì không vấn đề gì, nhưng trước khi rời khỏi hắn để lại một câu khiến nàng thật muốn phang dếp vào mặt hắn: "Hình như ta đã động lòng với nàng rồi". Cái gì chứ, rõ ràng người hắn thích là Carol mà, sao lại động lòng với nàng? Mà khoan đã, hiện tại nàng đang trong hình dáng của Ken, không lẽ hắn.... Không được, sau này phải để anh Ken tránh xa tên này một chút, nàng phải vì tương lai con em Hạ Ai Cập.

Buổi tối.

Asisur đang kiểm tra lại số châm của mình. Nàng phải nắn ni muốn gây lười nữ thần Isis mới cho nàng bộ Bạch Châm này. Nữ thần sợ nàng mang số châm này này đi gây họa. Gì chứ, hồi ở hiện đại nàng cũng theo cô út học châm cứu, cũng cứu được không ít người mà. Giờ lại có thêm thủy thuộc tính, nàng không tin không thể cứu người, gì mà gây họa chứ.

'Phạch phạch'

Từ ngoài cửa truyền đến tiếng vỗ cánh, là Kyo. Ở chân nó còn có một lá thư. Asisur lấy thư, đọc qua rồi kiểm giấy bút viết thư trả lời. Trong thư chỉ vờn vện mấy từ 'Giá vừa phải'.

"Cực khổ cho em rồi, Kyo"

Kyo dụi dụi đầu vào người nàng rồi lại bay đi. Căn phòng được trả lại sự yên tĩnh vốn có. Asisur cất bộ châm vào Nhẫn không gian rồi tắt đèn đi ngủ.

Sáng hôm sau.

"Thần y, quốc vương mời ngài qua tẩm cung vương hậu. Không biết ngài...." Một ti nữ bước vào thông báo.

"Đẫn đường đi" Nàng cũng không buồn nói nhiều với cô ti nữ này. Xem ra nhan sắc của anh Ken cũng đáng nể thật, coi cô ti nữ kia kìa, mặt đỏ tới tận mang tai rồi.

Tẩm cung vương hậu.

"Đây là tất cả số dược liệu người cần"

"Tốc độ của hoàng tử thật nhanh" Asisur cũng không tiếc một lời khen

"Quá khen. Vây..."

"Bây giờ đã đủ những thứ cần thiết, có thể tiến hành chữa trị rồi" Asisur đương nhiên hiểu ý Izumin, chính nàng cũng muốn tiến hành sớm xong sớm đây. "Bây giờ làm phiền mọi người ra ngoài"

Đội trong phòng không còn ai, nàng ngay lập tức di chuyển đến Tuyết Sơn.

Thiết lập một tầng kết giới xong, nàng quay về đứng với hình dáng của mình. Lấy Bạch Châm trong không gian ra, nàng từ từ điều khiển châm vào các huyệt vị trên người vương hậu. Dù gì đây cũng là lần đầu tiên nàng dùng châm để giải độc, không khỏi có chút lo lắng, trên trán đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Một làn khói màu tím từ các huyệt châm bay ra. Asisur một tay điều khiển châm, một tay điều khiển nước thu làn khói đó lại. Liên tục châm cứu khoảng một canh giờ, nàng đưa vương hậu xuống suối nước nóng sau đó lấy một phần dược liệu chiết lấy nước cốt, dẫn xuống xung quanh người vương hậu. Một vòng nước xung quanh vương hậu nhanh chóng biến thành màu xanh ngọc. Nếu có ai ở đây nhất định sẽ ồ lên kinh ngạc, bởi vì cơ thể vương hậu đang dần dần hấp thụ dòng nước đó, màu xanh ngọc càng lúc càng nhạt hơn, mãi cho đến lúc hoàn toàn mất màu nàng mới đưa bà ấy lên.

Sau khi kiểm tra lại, nàng thật sự mừng muốn nhảy lên, cách trị liệu của nàng có hiệu quả. Sau khi châm cứu tuy hơi độc có bay ra nhưng vẫn chưa ổn. Tuy nhiên sau khi hấp thụ dược liệu thì tình hình cải thiện rõ rệt, sắc mặt của vương hậu đã tốt lên, đã có chút huyết sắc.

Sau khi kiểm tra lại kết giới, nàng quay về tẩm cung và mời Mitamun vào, dù gì nàng cũng không thể ở mãi trên đỉnh Tuyết Sơn được, mà vương hậu cần có người chăm sóc.

"Anh Ken, mẫu hậu ta có chuyện gì sao?" Mitamun lo lắng

"Vương hậu rất tốt. Ta muốn nói chuyện khác cơ"

Asisur cúi bỏ lớp nguy trang, quay về đúng với hình dạng của mình.

"Chị Mitamun, chị sẽ giữ bí mật giúp ta chứ?"

Mitamun bị sốc tới mức không biết nói gì. Nhưng nghe Asisur hỏi vậy thì vội trấn tĩnh lại

"Đương nhiên rồi. Ta đã coi em là em dâu ta lâu rồi, hơn nữa bây giờ còn là ân nhân cứu mạng của mẫu hậu ta, làm sao ta có thể hại em được." Mitamun cười tít mắt, hóa ra người này lại là Asisur

"Vậy thì tốt rồi. Chúng ta.... À mà khoan, hồi nãy chị nói cái gì, em chưa nghe rõ?" Asisur nhìn Mitamun bằng một ánh mắt nguy hiểm

"À à, không có gì đặc biệt đâu. Mẫu hậu ta thế nào rồi?" Mitamun giật mình, vội đánh trống lảng. Nàng bước đến bên giường vương hậu đang nằm để tránh ánh mắt của Asisur

"Tha cho chị lần này. Chúng ta đi thôi" Asisur lờ mờ Mitamun một cái rồi mở không gian, đưa cả hai đến chỗ vương hậu đang nằm.

"Mỗi ngày em sẽ đưa chị đến đây để chăm sóc vương hậu. Thân phận của em bây giờ không tiện để ở đây liên tục." Asisur nói xong thì rời đi.

Quay về tấm cung, nàng chỉ nói đơn giản là đưa Mitamun đi chăm sóc vương hậu, sáng mai nàng sẽ đến tiếp tục buổi chữa trị thứ hai. Ở biệt viện có một vườn trái cây nên không lo vấn đề ăn uống, quốc vương Hitaito và Izumin cũng không hề nghi ngờ lời nói của nàng.

Mọi chuyện cứ thế tiếp tục. Thăm thoát đã xong buổi trị liệu thứ bảy, cũng là buổi trị liệu cuối cùng. Hôm nay sắc mặt vương hậu đã hoàn toàn hồng hào, có lẽ sẽ nhanh chóng tỉnh lại.

"Asisur! Asisur! Mau đến coi!" Mitamun gọi to "Em mau coi, tay của mẫu hậu..."

Tay vương hậu khẽ động, vương hậu đã bắt đầu có dấu hiệu tỉnh lại. Mắt bà khẽ động rồi dần dần mở ra, do lâu ngày không tiếp xúc với ánh sáng nên lập tức nhắm lại. Một lúc sau bà mới có thể mở mắt ra

"Mi..Mitamun..." Vương hậu yếu ớt gọi. Là Mitamun, đưa con gái mà bà nghĩ mình không còn cơ hội để gặp lại nữa

"Mẫu hậu, người mới tỉnh lại, đừng cố gắng mà tổn hại đến sức khỏe. Người uống miếng nước đi" Mitamun nghẹn ngào, mẫu hậu của nàng tỉnh lại, người không sao nữa rồi

Ánh mắt vương hậu rơi trên người Asisur, cô gái này....

Mitamun thấy ánh mắt của vương hậu thì biết ý nên giới thiệu

"Đây là Asisur, là nàng ấy đã giúp người tỉnh lại" Mitamun tình quái liếc nhìn Asisur rồi cúi xuống nói nhỏ vào tai vương hậu "Trương lai có thể là con dâu của người đấy"

Vương hậu đã nghe nhiều chuyện về Asisur, bà cũng bắt đầu dao động. Bây giờ chính thức gặp mặt, khí chất cao quý, trầm tĩnh của cô gái này khiến bà khá hài lòng. Ít nhất vẫn hơn cô hoàng phi trẻ con kia. Hơn nữa bằng cái nhìn của một người từng trải, bà tin cô gái này có thể thay đổi con người lãnh khốc của Izumin. Bà đã hạ quyết tâm, nhất định cô gái này phải là con dâu của bà, là vương tử phi của Izumin và tương lai sẽ là vương hậu của Hitaito này. Chắc chắn như thế!

Asisur có nằm mơ cũng không nghĩ một người mới tỉnh lại đã có thể tính kế lâu dài thế rồi. Mà người bị bị tính kế lại chính là nàng.

"Vương hậu, người mới tỉnh lại, sức khỏe vẫn còn rất yếu. Có lẽ người nên ở đây thêm hai ngày nữa, con sẽ đến đưa người về tấm cung. Chị Mitamun, đây là Luru Huyết Đan, mỗi ngày chị hãy cho vương hậu uống một viên kết hợp với xoa bóp cơ thể. Tuy chất độc đã giải hết nhưng do nằm lâu nên tạm thời vương hậu sẽ không di chuyển được. Yên tâm, đây chỉ là tạm thời, không đáng lo" Asisur đưa cho Mitamun một lọ đan dược

Nàng quay về tấm cung để thông báo cho quốc vương. Tuy rất nóng lòng nhưng vì an nguy của vương hậu nên cũng chấp nhận đợi thêm hai ngày.

Thời gian quả thực trôi rất nhanh. Hai ngày trôi qua, vương hậu cũng đã quay lại tấm cung. Phòng vệ ở đây cũng được tăng lên tối đa. Đã thông báo vương hậu tỉnh lại để ổn định tình hình nhưng cho đến lúc hoàn toàn bình phục thì không cho phép người khác bước lại gần tấm cung. Tuy vẫn có người nghi ngờ nhưng đích thân quốc vương khẳng định chỉ nửa tháng nữa vương hậu sẽ hoàn toàn bình phục. Điều này khiến tình hình ổn định lại không ít. Trong thời gian ở đây, nàng cũng biết thêm một thông tin rất quan trọng. Thì ra trong mắt người Hitaito, vương hậu không chỉ đơn giản là vương hậu mà còn là hiện thân của nữ thần chiến tranh Ishtar. Nghe đến đây nàng thật sự dở khóc dở cười. Đám người Hitaito này có phải nào nhiễm ước rồi không vậy? Nếu vương hậu là hiện thân của nữ thần thì làm sao quốc vương có thể hạ độc thủ với bà ấy chứ?

Nhưng tóm lại đó cũng không phải là chuyện nàng cần quan tâm. Bây giờ vương hậu đã tỉnh, nàng cũng phải mau chóng quay về Ai Cập thôi. Tới qua Kyo đến báo tin rằng Kafura đã đến, sợ rằng mọi chuyện sẽ vô cùng rắc rối nếu nàng không về kịp. Thiệt tình, nhiều lúc nàng thấy mình cứ như thần giải

quyết rắc rối ấy, chuyện gì cũng phải nhúng tay vào mới xong.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Về Nhà Thôi!

"Quốc vương, bây giờ tình hình vương hậu đã ổn định, ta nghĩ mình nên quay về Ai Cập. Nữ hoàng Asisur cũng đã gửi thư thông báo hi vọng ta về sớm" Asisur lên tiếng

Nàng thật sự mong có thể quay về Ai Cập ngay lập tức. Không biết mọi chuyện đã phát triển đến thế nào nữa. Có lẽ Ken cũng sắp không thể giấu thân phận nữa rồi. Cũng may anh ấy là tính tế nhất trong bốn người nên chuyện này cũng không đáng lo lắm. Đó cũng là lí do nàng lựa chọn Ken mà không phải Kai. Mà không chỉ vấn đề thân phận, Kafura đã đến Ai Cập. Không biết con nhỏ đó có gây chuyện gì không nữa, Carol mà hiểu lầm rồi lại đi tự tử rắc rối to. Chưa kể đến chuyện Lybia dám âm mưu phá hủy tháp Babel, tổn hại thanh danh của nàng, nàng không xử đẹp chúng thì không phải Asisur. Kẻ đầu tiên nhận vinh dự này chính là Kafura.

Quốc vương Lybia có chút không cam lòng, dù gì đây cũng là một người vô cùng tài giỏi. Nhưng dù thế nào thì ông cũng không có khả năng giữ lại, bởi hẳn là người của nữ hoàng Asisur, là người Ai Cập. Nhưng nếu nữ hoàng Asisur trở thành vương tử phi của Hitaito thì sao nhỉ? Như vậy mối quan hệ giữa Hitaito với Ai Cập và Babylon sẽ tốt càng thêm tốt. Hơn nữa có vẻ Izumin cũng có tình cảm với cô gái này, dù gì ông cũng là một người cha, chuyện của con trai mình sao có thể không biết. Với thân phận và địa vị của Asisur cũng không sợ bị mấy lão cổ chấp kia phản đối, nàng có thể đường đường chính chính ngồi vững vị trí vương tử phi, tương lai sẽ là vương hậu. Thật ra thì nếu là cô gái khác, thân phận có thấp kém thì chỉ cần hai người thật tâm, ông vẫn sẽ giúp đến cùng, chẳng qua mọi việc vẫn sẽ rất khó khăn. Nhưng nếu là nữ hoàng Asisur thì mọi việc lại quá đơn giản rồi. Chuyện này ông nhất định phải bàn bạc lại với vương hậu, không thể tuột mất cô con dâu quý này.

Asisur đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, cứ như đang bị ai tính kế vậy. Nàng nhớ mình đâu có đắc tội với ai. Mấy kẻ vớ vẩn cũng đều giải quyết xong hết rồi mà. Không lẽ là Kafura? Hay thật, nàng chưa đụng đến nàng ta mà nàng ta dám không yên phận rồi. Kì này phải chính nàng ta thật tốt mới được.

Hoàng cung Ai Cập

"Hắt xì"

"Công chúa, người nghỉ ngơi đi. Chắc khí hậu Ai Cập không hợp nên người ốm rồi"

"Chắc vậy. Người báo cho hoàng đế Menfuisur đi, ta muốn chàng đến thăm ta"

Ai đó vẫn tiếp tục mộng tưởng, đâu biết rằng ngày tháng đau khổ của mình sắp bắt đầu

"Được rồi, vậy để ta chuẩn bị một ít lễ vật cảm tạ nữ hoàng Asisur cùng với các thứ cần thiết tiễn thần y về nước"

"Đa tạ thành ý của quốc vương. Nhưng ta e rằng mình phải đi trước. Ngài có thể cho sứ giả đưa những thứ đó qua Ai Cập sau được không? Ta biết yêu cầu này có hơi vô lí nhưng hiện tại ta phải về Ai Cập gấp, nếu đi cùng đoàn sẽ rất tốn thời gian. Mong quốc vương..."

"Không phiền, không phiền! Ta sẽ cho người đưa lễ vật sang sau. Không biết thần y định khi nào sẽ xuất phát?" Quốc vương Hitaito cười nói, không hề tỏ ý phiền hà

"Ta sẽ xuất phát ngay bây giờ"

Nghe nàng nói sẽ xuất phát ngay, quốc vương Hitaito đích thân dẫn các quan đại thần ra cổng thành tiễn, Mitamun và Izumin cũng có mặt.

"Izumin, con hãy thay ta tiễn thần y tới ngoại thành"

"Con hiểu thưa phụ vương"

Asisur chào quốc vương Hitaito rồi lên ngựa cùng với Izumin phóng về hướng Ai Cập.

Do Asisur đang vội nên rất nhanh hai người đã tới ngoại thành

"Asisur, Ai Cập xảy ra chuyện gì sao?"

"Đừng tò mò quá nhiều, không tốt cho ngươi đâu. Nhanh chóng quay về đi" Nàng không buồn giải thích nhiều với người này. Dù sao cả hai cũng không quá thân cận.

"Được rồi, nàng đi đường cẩn thận. Rất nhanh chúng ta sẽ gặp lại" Izumin nói rồi quay ngựa về kinh thành Hitaito.

"Gặp lại sao? Bảo vệ cái mạng ngươi cho tốt đã" Asisur khẽ nói rồi tạo một cảm chú đơn giản, đủ để bảo vệ Izumin bình an cho đến khi về đến hoàng thành. Dù gì hẳn cũng là người đi tiền nàng, lỡ có chuyện gì trên đường đi thì nàng cũng không tránh được có liên quan. Rắc rối với nàng thế là đủ rồi, thêm một cái chi bằng bớt đi một cái.

Vừa thúc ngựa đi được một đoạn nàng bỗng cảm thấy có người bám theo. Nhanh như vậy đã muốn giết nàng rồi sao? Cũng phải, nàng phá hỏng một kế hoạch hoàn mĩ của chúng cơ mà. Nhưng sau khi kiểm tra năng lực của đám này nàng thật muốn cười to quá. Đối phó với nàng mà phải một đám tôm tép này đi sao? Quá khinh địch rồi.

Biết có kẻ đuổi theo, nàng cũng không đi tiếp nữa. Chỉ một loáng sau có khoảng vài chục tên mặc áo đen xông đến, đem nàng vây vào giữa.

"Xin hỏi các vị đây là ai? Vì sao lại cản đường đi của ta?" Nàng không hề run sợ, hỏi

Đám sát thủ hơi ngần ngừ, bị vây vào thế này mà hẳn vẫn giữ được bình tĩnh như vậy sao? Tuy bọn họ không phải cao thủ cực kì mạnh mẽ, nhưng với số lượng thế này muốn đối phó cũng không phải dễ.

"Lí do là gì ngươi còn phải hỏi sao?" Một tên trấn tĩnh lại quát lên

"Nếu ta biết thì còn hỏi làm gì. Ngươi hỏi nhỏ có bị té giếng hay đá đập vào đầu không mà ngu quá vậy?" Nàng hỏi lại, còn khuyến mãi thêm một nụ cười khiêu khích

"Ngươi dám..... Tất cả, lên hết cho ta. Ai lấy được đầu của hắn sẽ được trọng thưởng" Tên kia bị si nhục, nội giận dùng dục xông lên

"Các ngươi chán sống đến thế cơ à? Nhưng ta lại chưa muốn các ngươi chết, chỉ bắn chơi đùa với ta một lát đi"

Nàng cười cười, thân hình linh hoạt né tránh các công kích. Không cần ra tay mà để chúng đánh hụt rồi tự đánh chính người của mình. Thình thoảng nàng còn thêm vào câu chọc tức, khiến cho lực đánh của chúng mạnh hơn, trực tiếp muốn lấy mạng nàng. Nhưng đâu phải dễ, mỗi đòn đánh ra không những không đụng được đến nàng mà còn giết đi vài tên áo đen. Chỉ một lúc sau, khoảng hơn ba chục tên áo đen đã tự giết mất gần nửa.

Bỗng trên trời một bóng đen đáp xuống. Là một con chim đại bàng cỡ lớn

"Nữ hoàng của em à. Chị còn định đùa đến bao giờ nữa? Không định về Ai Cập à?" Giọng Kyo vang lên, mang theo vẻ giận dữ

"Á, xem nữa thì ta quên mất. May có em, đợi ta một chút" Cười với Kyo rồi nàng quay qua đám người kia "Vốn định chơi đùa với các ngươi thêm chút nữa nhưng ta có việc rồi. Giờ thì đi theo các bạn của ngươi đi"

Thùy kiếm ngưng tụ trong tay nàng. Thân hình chợt lóe một cái, từng người một bị giết mà không hiểu mình chết như thế nào.

"Thùy phân" Tay nàng khẽ động. Một làn nước đem những thi thể trên mặt đất tiêu hủy hoàn toàn.

Nàng lấy nhẫn không gian ra, mở ra một không gian đến thần điện Thượng Ai Cập. Nếu nàng không làm thì chắc anh Ken đang ở đây

"Được rồi Kyo, chúng ta đi thôi" Kyo bay đến đậu trên vai nàng, cả hai bước vào một vòng xoáy đen rồi biến mất trong không gian

Thần điện Thượng Ai Cập

Tất cả mọi người đều đang ở đây. Hôm nay là ngày Asisur lên đường quay về Ai Cập. Họ thật mừng phát điên. Nàng ở Hitaito mới hơn một tuần mà bọn họ cảm thấy như cả mấy năm vậy. Đã thế ngày ngày còn phải gặp con nhỏ công chúa đáng chết kia nữa chứ. Nếu không phải Asisur dặn không được mạnh động họ đã giết nàng ta lâu rồi.

"Chị...chị Nary. Cái gì kia?" Carol đang ngắm mấy bức điêu khắc trên tường chợt thấy có cái gì đó màu đen hiện lên

Mọi người giật mình quay lại. Tất cả đều sẵn sàng tư thế chiến đấu

Vòng xoáy càng ngày càng lớn. Rồi từ trong đó một bóng người bước ra. Kai nhanh chóng cầm kiếm xông tới.

Asisur vừa bước được một chân ra chợt cảm thấy phía trước có sát khí. Nàng giật mình vội tạo kết giới, không lẽ bí mật đã bại lộ, có người mai phục sẵn trong thần điện để bắt nàng?

'Keng' Mũi kiếm chạm vào kết giới bay xuống đất

"Kê nào? Ồ, Ken? Không phải. Không lẽ là....." Kai nhặt kiểem lên, quát. Nhưng khi nhìn thấy nàng thì giật mình.

"Là Asisur! Asisur, chào mừng em quay về Ai Cập" Ken bước lên

"Asisur..."

"Chị Asisur..."

"Em về rồi đây. Mọi người vẫn khỏe chứ?" Asisur nở nụ cười hạnh phúc. Những người này đối với nàng chính là gia đình, gặp lại họ nàng thật sự rất vui

"Sao khỏe được chứ. Em làm chúng ta lo chết được" Nary lên tiếng, giọng có chút đau lòng

Rồi mỗi người một câu, tất cả đều là hỏi thăm tình hình của nàng.

"Anh Ken, uống giải được này đi. Em đã về nên chúng ta thay đổi thân phận thôi" Nói rồi nàng cũng tự mình uống một lọ giải được khác.

"Chủ nhân, người đã quay lại" Một bóng đen từ trong một góc tối bước ra.

"Anubis, người đã tỉnh rồi" Asisur vui vẻ lên tiếng

"Anubis? Chị Asisur, chị đang nói chuyện với ai vậy?" Carol khó hiểu

Asisur không nói gì. Nàng đứng lên, đi về phía bóng đen. Dần dần một con chó đen to lớn hiện ra trong mắt mọi người. Tất cả giật mình. Họ cũng thường xuyên vào trong thần điện nhưng không hề phát hiện ra nó.

"Cuối cùng người cũng tỉnh. Ta còn tưởng người phải ngủ thêm một thời gian nữa chứ" Asisur khẽ đưa tay xoa đầu Anubis.

Anubis vốn là thần vật của Asisur thật. Nhưng nàng ấy nói mỗi khi nhìn thấy nó sẽ lại nhớ đến quãng thời gian ở Ai Cập, nữ thần Isis không muốn nàng ấy đau lòng nên để nó đi theo nàng. Lúc đầu Anubis cũng không chấp nhận, nàng phải đấu với nó một trận, sau khi đánh thắng nó mới chấp nhận nàng là chủ nhân. Đấu với thần thú quả không dễ, nàng phải dùng toàn bộ khả năng của bản thân mới miễn cưỡng thắng được nó. Anubis cũng rất biết giữ lời hứa, gọi nàng một tiếng chủ nhân. Nhưng mới đến Ai Cập thì nó lại chìm vào giấc ngủ để ổn định năng lực.

"Đây là Anubis, sủng vật của ta. Lâu nay nó ở sâu trong thần điện nên mọi người không biết"

Sau khi nghe Asisur giới thiệu, mọi người cũng không có bất cứ hoài nghi nào. Đối với lời nói của nàng họ luôn tin tưởng tuyệt đối.

"Mọi người quay về nghỉ ngơi đi. Ngày mai Menfuisur từ nơi cứu tế về rồi. Chắc chắn Kafura sẽ về cùng, em phải chuẩn bị một ít quà cho cô ta mới được" Asisur nở một nụ cười nguy hiểm. Muốn làm hoàng phi Ai Cập sao? Phải coi nàng có đồng ý không đã.

Mọi người chợt thấy có chút tội cho Kafura, đắc tội với ai không nói lại đi đắc tội với người này. Chỉ trách số cô ta quá xấu, không thể trách người khác được.

Asisur cùng với Nary, Uri, Ari, Eri và Carol về thăm cung nữ hoàng. Ken và Kai cũng theo đường bí mật quay về. Hai người họ là cận vệ nữ hoàng nên cũng ở trong cung của nàng. Chỉ có điều thần điện trừ quan tư tế và hoàng đế thì không người đàn ông nào được phép vào. Ban này chỗ mọi người ngồi cũng chỉ là một căn phòng nghỉ cách chủ điện khá xa. Có cho vàng họ cũng không dám đắc tội với các vị thần. Mấy bữa nay Ken cũng ở trong căn phòng này, về thăm cung nữ hoàng quả nguy hiểm, hơn nữa Ken cũng không chịu ở đó.

Nữ hoàng Asisur đã quay về. Kafura, ngày tháng đau khổ của cô bắt đầu rồi!

(Mình thay đổi chút xíu: Ban đầu mình để Ken dùng vũ khí còn Kai dùng độc. Nhưng bây giờ suy nghĩ lại, để Ken dùng độc tốt hơn. Sorry mọi người vì sự thay đổi này nha!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Gặp Kafura

"Nữ hoàng, hoàng đế Menfuisur sắp về đến hoàng thành rồi. Chị có ra đón ngài ấy không?" Ari bụng đĩa trái cây đặt lên bàn, tiện thể thông báo tin tức cho Asisur

Hoàng đế hồi cung. Đáng lẽ chuyện này sẽ rất ồn ào. Nhưng chỗ ở của Asisur hiện tại là tẩm cung bên trong thần điện, nơi cực kì yên tĩnh, âm thanh hỗn tạp bên ngoài không thể truyền vào đây.

"Không phải Menfuisur đi cứu tế sao? Nhanh như vậy đã quay về rồi à?"

"Là em thông báo cho ngài ấy rằng nữ hoàng đã rời khỏi thần điện, việc cầu phúc đã hoàn thành. Em không thích hoàng đế ở cùng cái cô công chúa Lybia ấy chút nào. Cô ta không chỉ coi thường hoàng phi Carol ra mặt mà có vẻ còn không để nữ hoàng vào mắt nữa cơ" Eri lên tiếng, thái độ bất mãn rõ ràng

"Ta không để nàng ta yên ổn đâu. Hoàng phi Ai Cập chỉ có một người thôi, ai cũng không thể thay thế. Còn chưa kể đến việc phụ vương nàng dám đắc tội với anh trai nữa." Đáy mắt lóe lên một tia sáng, nhanh chóng phản phó "Ari, em giúp ta chuẩn bị trang phục, Eri, em mời bốn người kia đến đây. Chúng ta đi đón Menfuisur nào"

Ari với Eri biết nữ hoàng của mình lại có trò vui rồi nên rất hưng phấn. Không lâu sau Asisur dẫn đầu một đoàn người rời khỏi tẩm cung. Bình thường chỉ có hai người Ari đi cùng nàng. Nhưng hôm nay lại khác, phải thể hiện tôn nghiêm của nữ hoàng chứ. Asisur đi đầu, Ari và Eri đi ngay đằng sau, tứ đại cận vệ chia ra đi hai bên nàng, sau cùng là một đoàn tùy nữ.

Đi gần đến nơi thì gặp đoàn người của Carol.

"Chị Asisur!" Carol cất tiếng gọi

"Carol, sao giờ em còn đang ở đây? Chị còn tưởng em phải ra cổng thành đợi lâu rồi ấy chứ." Asisur bước lại, nửa đùa nửa thật nói

"Em..." Carol xấu hổ đỏ bừng mặt lên. Đầu phải nàng không muốn. Tại nghe tin Menfuisur về, nàng vui quá nên chân tay luống cuống, làm gì cũng không xong, kết quả là giờ mới tới đây

"Haha! Coi em kìa, ta mới nói có mấy câu mà đã đỏ mặt rồi. Chúng ta đi thôi kéo thẳng nhóc đó về không thấy lại giận." Asisur cười cười cầm tay Carol kéo đi

Quảng trường trung tâm

Tể tướng Imhotep dẫn đầu các đại thần đã đứng đợi sẵn. Xa xa có một đợt bụi bốc lên mù mịt.

"Hoàng đế về tới nơi rồi!"

"Là hoàng đế Menfuisur!"

Âm thanh kích động vang lên. Không ngoài dự đoán, chỉ một lúc sau đoàn người ngựa đã tiến đến. Dẫn đầu là một thiếu niên anh dũng với mái tóc đen dài, khí chất vương giả toát lên.

"Cung nghênh hoàng thượng hồi cung!" Imhotep quỳ xuống, hô lớn

"Cung nghênh hoàng thượng hồi cung!" Các đại thần khác cùng dân chúng cùng đồng loạt quỳ xuống hô vang

"Miễn lễ, các khanh bình thân!" Menfuisur khoát tay

Lúc này đoàn người của Asisur cũng bước tới.

"Menfuisur, chào mừng em quay trở về!"

"Menfuisur, chàng đã về!"

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Menfuisur kích động bước lên, đang định lên tiếng thì một thanh âm nhào nhoẹt vang lên

"Hoàng đế Menfuisur, thiếp không quen đi ngựa, chàng đỡ thần thiếp xuống với"

Lúc này mọi người mới để ý thấy trên ngựa của Menfuisur còn một người nữa. Chân mày tể tướng Imhotep khẽ nhíu lại, ánh mắt nhìn qua chỗ nữ hoàng và hoàng phi. Mặt Carol tái mét nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, đứng thẳng người nhìn Menfuisur. Asisur nhếch mép lộ nụ cười nửa miệng, liếc mắt nhìn Menfuisur một cái.

Menfuisur rung mình, chợt cảm thấy việc cho cô công chúa này về cùng quả là sai lầm. Không chỉ mình Carol hiểu lầm, ngay cả chị cũng nổi giận rồi. Khẽ nuốt nước bọt, Menfuisur giới thiệu

"Chị, đây là công chúa Kafura của vương quốc Lybia. Hiện tại nàng là sứ giả đại diện đến Ai Cập. Lúc nàng đến chị đang ở trong thần điện nên chưa gặp mặt. Nàng cũng tham gia trong đợt cứu tế này"

"Ồ, thì ra là vậy. Vậy Minurê, phiền khanh đỡ công chúa xuống. Người ta đi đường xa chắc chắn rất mệt rồi" Asisur làm vẻ mặt "Giờ ta mới biết" rồi phân phó cho Minurê.

"Ta...."

Kafura định lên tiếng phản đối nhưng Asisur làm sao cho nàng cơ hội đó

"Công chúa Lybia. Không lẽ cô muốn đích thân em trai ta đỡ xuống? Ta nghĩ việc này có vẻ hơi quá phận rồi. Dù gì Menfuisur cũng là hoàng đế của Ai Cập, là nước đứng đầu trong tứ đại cường quốc. Còn cô chỉ là một công chúa, dẫn đầu một đoàn sứ giả mà thôi. Ta nghĩ quốc vương Lybia cũng đã dạy cho cô biết cách hành xử thế nào cho đúng chứ nhỉ?" Asisur trào phúng nói

"Ta... Kafura đã hiểu, đa tạ lời dạy bảo của nữ hoàng" Kafura cố nuốt cục tức vào bụng. Đây là Ai Cập, nàng ta lại là nữ hoàng, người được cả Ai cập coi trọng, không thể đắc tội.

Asisur cười thầm trong lòng. Dám có ý đồ với em trai nàng sao? Đâu có dễ như vậy. Nàng quay sang nháy mắt với Carol một cái, cô bé này đã trưởng thành hơn nhiều rồi. Nếu là trước đây gặp phải chuyện này khẳng định là nàng ấy đã suy sụp rồi.

Carol biết Asisur đang trút giận giúp mình nên cảm giác tội thân cũng tiêu tan hết. Việc gì nàng phải buồn, bên cạnh nàng không phải còn có chị luôn ủng hộ sao?

Hơn nữa mọi chuyện cũng chưa rõ ràng, đâu đã khẳng định Menfuisur chán nàng, muốn lập người mới. Nhưng Menfuisur cũng thật quá đáng, sao có thể để nàng ta ngồi cùng ngựa chứ. Nàng không buồn chứ đâu có nghĩa không giận. Thấy Menfuisur nhìn qua, nàng trực tiếp lườm hằn một cái như thăm cảnh cáo "Chàng cẩn thận đấy"

Menfuisur dờ khóc dờ cười. Từ bao giờ cô vợ hiền dịu của hắn lại trở nên hung dữ vậy chứ. Phen này hắn tiêu thật rồi. Không chỉ mình chị mà còn có cả Carol nữa.

Bỗng có một người chạy vào thông báo cái gì đó với Imhotep. Ông nhanh chóng hướng chỗ Menfuisur đi tới.

"Hoàng đế Menfuisur, đoàn sứ giả vận chuyển lễ vật của Hitaito có thể tối nay sẽ tới Ai Cập"

"Lễ vật?" Menfuisur hỏi lại

"Bẩm, là quốc vương Hitaito muốn cảm tạ nữ hoàng Asisur đã đưa người tới chữa bệnh cho vương hậu"

"Ra là vậy. Được rồi, tất cả nghe đây. Bây giờ hãy quay về nghỉ ngơi cho thật tốt, tối nay sẽ tổ chức tiệc chúc mừng việc cứu tế hoàn thành tốt đẹp đồng thời đón tiếp sứ giả Hitaito. Người đâu! Đưa công chúa Lybia đến cung dành cho sứ giả, tiếp đón thật chu đáo." Menfuisur lớn tiếng phân phó

Asisur khẽ phe phẩy quạt trong tay, bước về phía Kafura

"Công chúa Kafura, chẳng mấy khi đến Ai Cập vì thế nhất định phải hào hào mà hưởng thụ. Người làm chủ nhà như ta đây nhất định sẽ làm hết sức mình. Cũng hi vọng công chúa sẽ không chê Ai Cập này"

"Đa tạ thành ý của nữ hoàng, ta thấy mình không được khỏe, xin phép đi trước" Chỉ là một lời nói bình thường. Thế nhưng không hiểu vì sao Kafura lại cảm thấy mùi vị nguy hiểm cứ lượn lờ quanh mình.

Những người chứng kiến lại thêm một phen đánh giá cô công chúa Lybia này. Vừa vô duyên, vừa vô lễ. Không hiểu vì sao lại có thể dẫn đầu đoàn sứ giả đại diện cho một quốc gia đến Ai Cập. Đúng là mất mặt mà. Lại càng thêm nề phức khí chất của nữ hoàng. Hoàng đế vì ngại tình bang giao của hai nước nên không muốn sinh chuyện với cô ta, nề mặt quốc vương Lybia nhưng lại cho cô ta cơ hội tự tung tự tác. Nay nữ hoàng chỉ cần vài câu nói đã khiến cô ta không dám phản bác, lại vẫn giữ đúng lễ nghi của hai nước. Quả là nữ hoàng của Ai Cập, khí chất không ai bằng.

Mọi chuyện cũng xử lý xong. Menfuisur quay về cung nghỉ ngơi để chuẩn bị cho yến tiệc buổi tối. Carol vẫn còn giận nên cùng Asisur quay về thần điện. Menfuisur biết lỗi ở mình nên cho dù rất nhớ Carol nhưng cũng chỉ có thể im lặng chấp nhận.

Hắn không muốn cho Carol và chị giận thêm đâu, rất đáng sợ, đặc biệt là chị. Mà bây giờ chị coi trọng Carol còn hơn cả hắn.

"Asisur, ta sắp gặp lại nàng rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Yên Tiệc (1)

Rời khỏi quảng trường, Asisur và Carol quay về thần điện.

"Chị Asisur, hôm nay chị chỉnh Kafaure giữa quảng trường, khiến cô ta mất mặt như vậy. Liệu cô ta có tìm chị báo thù không?" Carol lo lắng. Chị vì muốn trút giận cho cô mà gây chiến với Kafura. Lỡ cô ta muốn hại chị thì sao

"Sợ gì chứ. Cho vàng cô ta cũng không dám đụng tới ta. Mà dám thì sao chứ? Em nghĩ cô ta đủ trình để đấu với chị à? Mà hôm nay xảy ra chuyện này cũng không phải lỗi của em, đừng tự trách mình nữa. Cười lên cái coi nào." Asisur nhéo má Carol khiến cô nhóc la oai oái

"Á...au...au.... chị đừng đùa nữa mà"

Mấy người Ari thấy nữ hoàng và hoàng phi trêu chọc nhau thì cũng che miệng cười khế. Thật hi vọng nụ cười đó sẽ mãi nở trên môi.

"Ari, mọi người còn đứng đó làm gì. Chúng ta nhanh chóng quay về tâm cung chuẩn bị đồ rồi ra Thần viên nào" Asisur cất tiếng gọi lớn

"Thần viên? Chị nói thật chứ?" Nghe đến Thần viên Carol cực kì hứng thú.

Đây là nơi đẹp nhất hoàng cung, mà theo sách cổ ghi chép thì cũng là con đường đi xuống địa ngục. Bình thường ngoài Đại tư tế là Asisur không ai dám tự tiện bước chân vào bởi nơi đây được canh gác bởi Anubis - chó địa ngục. Mà khoan, cái tên này nghe quen quen. Chẳng phải sủng vật của chị Asisur cũng tên Anubis sao? Không phải, chắc chắn không phải. Chắc chỉ là trùng tên thôi, mấy chuyện hoang đường này sao có thể xảy ra chứ. (Chị xuyên không về quá khứ thì không hoang đường chắc -_-)

"Đương nhiên là thật rồi. Em không thích à?"

"Áy, em không có ý đó. Em đang rất hứng thú đây. Em còn tưởng chị chọc em ấy chứ" Carol xua tay rồi rít.

Asisur cười nhẹ rồi đi tiếp. Cô nhóc này thật là...

"Eri, em đi mời Menfuisur đi. Bảo nó đợi chúng ta ở cổng Thần viên" Asisur quay qua nói nhỏ với Eri

Carol tung tăng chạy trước. Cô nhóc có vẻ rất hứng thú, hệt như một đứa con nít vậy.

"Nữ hoàng, coi hoàng phi vui vẻ chưa kia. Mấy ngày người không có ở đây cô ấy lúc nào cũng rầu rĩ, lại thêm chuyện của cô công chúa Lybia kia nữa" Ari nhìn theo Carol nói

"Ta biết mà. Con bé tựa như một chú chim nhỏ vậy, luôn muốn được bay cao bay xa để khám phá thế giới này. Nhưng bây giờ đã là hoàng phi Ai Cập, ước mơ đó sẽ rất khó thực hiện. Ta cũng hi vọng con bé vui nhưng trách nhiệm với Ai Cập là không thể chối bỏ, hi vọng cô nhóc này hiểu được. Hôm nay cứ để con bé vui chơi đúng với tuổi của mình đi" Asisur nhẹ giọng

"Nhưng đây là Thần viên. Việc này liệu có kinh động đến các vị thần không?" Ari lo lắng

"Không sao đâu. Các vị thần cũng có lúc cô đơn mà. Nơi này đã lâu lắm rồi không có người đến, thôi thì để tiếng cười của Carol đem đến một làn gió mới cho khu vườn này đi"

Ari im lặng, bốn người Ken cũng không nói gì. Nữ hoàng à, người muốn hoàng phi vui chơi đúng với tuổi nhưng người đã bao giờ thử như thế chưa? Từ nhỏ người vì ước mơ trở thành hoàng phi Ai cập mà lao đầu vào học các cung quy, lễ tế, ngày ngày ở trong thần điện. Bây giờ đã từ bỏ ước mơ đó nhưng lại chạy đông chạy tây lo cho Hạ Ai Cập, giúp đỡ hoàng đế và hoàng phi Carol, duy trì và phát triển tổ chức. Cũng may có hoàng đế Ragashu thỉnh thoảng đưa ra góp ý, giúp nữ hoàng trong việc trị vì Hạ Ai Cập. Bình thường người cười nói vui vẻ trước mặt mọi người nhưng sau lưng thì sao?

Nhiều bữa cô thấy người thức khuya đến mức bơ phờ để suy nghĩ một kế hoạch giúp Hạ Ai Cập đi lên, nhưng đến sáng hôm sau lại có thể cười nói như bình

thường. Thực ra bốn anh chị kia cũng biết nhưng không thể ngăn cản nữ hoàng, người bình thường rất dễ dãi nhưng có khi lại cố chấp vô cùng, điển hình như trong việc này. Bọn họ chỉ có thể âm thầm bảo vệ, không cho phép ai tổn thương đến người dù chỉ một sợi tóc, nhất là những lúc người mệt mỏi.

"Sao anh lại ở đây kia chứ?" Tiếng Carol hét lên.

Đám người Asisur nhìn nhau, tất cả cùng gật đầu. Lại chiến tranh rồi!

"Là chị gọi ta đến mà. Hôn nữa ta cũng muốn gặp nàng. Ta biết nàng giận ta nhưng cũng phải cho ta giải thích đã chứ." Menfuisur oan ức lên tiếng. Có phải hẳn muốn đi cùng cô công chúa kia đâu chứ

"Anh..."

"Được rồi Carol. Ít nhất em cũng phải nghe Menfuisur giải thích đã chứ. Chúng ta vào đình viện nghỉ ngơi nào." Asisur bước đến chặn lời Carol lại. Con bé mà nói thêm mấy câu nữa đám cả Menfuisur nổi điên luôn. Nàng không muốn làm sứ giả hòa bình bất đắc dĩ đâu

"Nhân danh Đại tư tế của Ai Cập, ta, nữ hoàng Asisur ra lệnh cho thần canh gác địa ngục Anubis mở cửa Thần viện"

Tay Asisur vẽ một kết ấn tròn lên không gian, miệng đọc khẩu quyết triệu hồi Anubis.

Dần dần, các đốm sáng trong kết ấn tập trung lại thành hình một con thú lớn, là thần canh giữ địa ngục, Anubis.

"Anubis tham kiến chủ nhân" Anubis cúi đầu trước Asisur

Asisur cười cười bước lên xoa đầu nó, quay lại nhìn mấy người đứng đằng sau. Đám người Ari đã quá quen với những điều kì lạ của Asisur nên rất bình thường. Chỉ có Menfuisur và Carol là giật mình, đến cả thần canh giữ địa ngục cũng bị chị triệu gọi.

"Chúng ta vào thôi"

Sau khi đoàn người đi vào hết, phong ấn trên cánh cửa lại trở về như ban đầu. Không ai trong họ để ý đến một người nấp trong bụi cây cách đó không xa. Là một tí nữ. Tuy không xa nhưng cũng chỉ thấy đoàn người bước vào chứ không thấy được động tác của Asisur và Anubis, bởi bốn người Ken đứng chắn ngay tầm nhìn của nàng ta.

"Công chúa, nô tì thấy rõ hoàng đế Menfuisur, hoàng phi Carol, nữ hoàng Asisur cùng một đám người bước vào khu vườn đó. Công chúa, người..." Là cô gái lúc này

"Thay trang phục, ta nhất định phải đi cùng hoàng đế Menfuisur. Không thể để con bé tóc vàng đỏ chiếm tiện nghi được, ta mới chân chính là hoàng phi Ai Cập. Menfuisur, chàng chờ ta" Cái giọng nghe buồn nôn vang lên.

Thật may cho nàng ta là Asisur không nghe được. Nếu không khẳng định cửa địa ngục sẽ rộng mở đón chào nàng ta.

Thần viện.

Đình viện.

"Anh còn muốn gạt tôi. Anh không đồng ý thì làm sao cô ta có thể đi cùng anh, còn ngồi chung ngựa nữa chứ. Anh cảm thấy cô công chúa "Carol uất ức lên tiếng

"Cái đó....quả thực không phải ý của ta. Khi ta đến nơi thì nàng ta đã ở đó rồi. Còn lúc về tại ta muốn đi gấp, nàng ta lại không chịu đi sau, ngựa không biết cưỡi, cũng không chịu ngồi với các tướng quân nên ta đành miễn cưỡng cho nàng ta đi cùng. Mọi chuyện đã xong, ta cũng chỉ muốn nhanh chóng gặp lại chị và nàng mà thôi, thật không nghĩ điều đó lại khiến nàng giận. Ta.....ta xin lỗi"

"Anh còn..."

Thấy Carol vẫn chưa nguôi giận, định nói tiếp Asisur vội bước lên kéo nàng ta lại

"Em bình tĩnh đi. Ta tin Menfuisur không nói dối. Nó không phải người ong bướm, dễ thay lòng đổi dạ đâu. Hơn nữa Menfuisur đã hạ mình nói lời xin lỗi với em rồi. Em phải biết rằng lời xin lỗi của nó là hiếm vô cùng. Nó yêu em thật lòng nên mới hạ mình đến như vậy. Em hiểu mà, đúng không?"

"Chị... em...em hiểu rồi. Là em quá nóng giận, không suy nghĩ kĩ càng. Sau này trước khi suy xét truyện gì em đều sẽ tìm hiểu kĩ càng, em sẽ thay đổi tính bột chộp của mình. Cảm ơn chị, Asisur!" Carol cúi đầu nói

"Được rồi. Làm hòa với Menfuisur đi"

Carol xoắn xoắn tay áo bước về phía Menfuisur. Không biết hai đứa nói gì nhưng một lát sau thấy Menfuisur ôm eo Carol bước lại, trên môi treo một nụ cười tươi hết cỡ, Carol thì mặt mày đỏ bừng.

Asisur mỉm cười. Hai đứa còn trẻ con quá!

"Chị Asisur. Người dẫn đầu đoàn sứ giả của Hitaito là cái tên Izumin đó" Menfuisur đột nhiên lên tiếng, giọng nói không che giấu sự khó chịu. Hiển nhiên là vẫn tức vụ Izumin bắt cóc và khiến Carol bị thương.

"Khụ... khụ....Cái gì? Izumin á?" Asisur đang uống nước thì giật mình, phun thẳng vào mặt Menfuisur

"Chị bình tĩnh nào. Em có lòng tốt thông báo mà chị đối xử với em thế hả?" Menfuisur đen mặt.

"Hihi. Em trai yêu quý, chị xin lỗi. Tại chị hơi bất ngờ mà" Asisur cười lấy lòng

Menfuisur bĩu mĩi. Carol và đám người Ari đĩng bên che miệng cười. Nữ hoàng với hoàng tử Izumin đĩng là có chuyện mà.

"Carol, có chuyện gì mà nàng cười vậy?" Menfuisur khó hiểu hỏi

"Là thế này..... thế này...." Carol ghé tai Menfuisur nói nhỏ

"Thĩ ra là thế. Nhưng không được, chị ta sao có thể gĩa cho tên đó chứ... um... um"

"Chàng nói nhỏ thôi, chị mà nghe được thĩ chết. Có gì không được chứ. Chẳng phải điều chúng ta muốn là chị ấy hạnh phúc sao? Hơn nữa điều kiện của anh ta không tệ, chỉ cần xem thái độ của hai người nữa là ỏn. Chị ấy đã giúp chúng ta rất nhiều, bây giờ chúng ta cũng phải vì hạnh phúc của chị nữa chứ. Chàng yên tâm, chị không phải là người dễ bị bắt nạt đâu, nếu chuyện đó xảy ra thì chúng ta cũng sẽ giúp chị ấy đòi lại đủ, còn có Babylon nữa mà. Chàng hãy để chị ấy tự lựa chọn hạnh phúc của mình đi" Carol vội bĩt miệng Menfuisur lại, nhĩ giọng giải thích

Thực ra thì Menfuisur có hét toáng lên thì Asisur cũng chẳng nghe. Nàng đang còn bận suy nghĩ mục đích Izumin đến Ai cập. Không phải hấn nhớ anh Ken nên mới qua đây đây chứ? Có thể lắm. Thời gian nàng ở Hitaito với hình dạng Ken hấn luôn nhìn nàng với ánh mắt kì quái. Giống như.... giống như ánh mắt của Menfuisur khi nhìn Carol. Mà Menfuisur yêu Carol nên bình thường, còn hấn.... Không lẽ suy đoán trước đây của nàng là đúng? Izumin có ý với anh Ken? Không được, không được. Anh Ken đẹp trai phong độ của nàng sao có thể với cái tên hồ li ấy chứ. Phải đề phòng ngay từ bây giờ.

"Asisur, em sao vậy?" Thấy Asisur cứ đĩng lắc đầu nguầy nguậy, Ken vội hỏi

"Anh Ken, kể từ bây giờ anh phải tránh Izumin càng xa càng tốt. Tốt nhất chỗ nào có hấn thì không có anh, nếu không thì phải có mặt em hoặc ít nhất là một người nữa" Asisur mặt nghiêm trọng quay qua nói với Ken

"Hả?" Không chỉ Ken, tất cả mọi người đều khó hiểu. Asisur bị sao thế này?

"Đừng thắc mắc. Em chỉ muốn bảo vệ sự trong sạch cùng trong sáng của anh thôi.... Anubis, có chuyện gì vậy?" Đang nói Asisur chợt thấy Anubis phóng ra ngoài

"Chủ nhân, có người muốn đột nhập Thần viện. Ta đi giải quyết hấn"

"Khoan hẵng giết nàng ta. Anubis, chơi đùa một lát đi" Muốn đột nhập Thần viện? Lá gan cũng khá to đấy. Nhưng người Ai Cập thì ai cũng biết đây là khu vực cấm địa, chỉ có thể là người nước khác đến. Mà người nước khác lại đang ở trong hoàng cung Ai Cập nàng ta. Được lắm, dám gây rối nơi này sao.

Anubis nhanh chóng chạy ra ngoài.

"Thũy thanh, đi" Asisur khẽ quát rồi quay sang tươi cười với mọi người "Chúng ta có kịch vui để coi rồi"

Ngoài cổng Thần viện

"Nure, tại sao lại không vào được chứ. Có đúng là người thấy họ bước vào đây không hả?" Kafura cau gấ

"Công... công chúa điện hạ. Đúng là nơi này, chính mắt nô tĩ nhìn thấy bọn họ bước vào, làm sao có thể sai được. Chỉ là..... chuyện này nô tĩ cũng....." Cô gái bên cạnh hoảng sợ

"Vô dụng" Kafura tát Nure một cái khiến cô ta té xuống đất

Bỗng cánh cửa mở ra, một làn gió mạnh xô Kafura ngã nhào xuống đất, ngay bên cạnh Nure. Một giọng nói tràn đầy uy nghiêm vang lên

"Tiện nhân ngu ngốc kia. Nơi đây là thánh địa, ai cho phép các ngươi gây rối. Các người làm phiền các vị thần linh, có phải chán sống rồi không?"

Kafura sợ run lấy bĩu nhưng vẫn cứng họng

"Các ngươi đừng giả thần giả quỷ hù dọa ta. Không phải lúc nầy mấy người kia cũng vào sao? Người lấy quyền gì cấm ta?"

"Haha. Ngu ngốc! Người là cái gì mà dám so sánh với họ. Lại còn dám lớn mật chỉ trích. Hãy nhận trừng phạt đi" Tiếng cười lạnh vang lên. Nhanh chóng mấy đạo gió sắc như dao cạo cửa lên má Kafura khiến nàng ta hét toáng lên.

"Nhận món quà cuối cùng này"

Từ trong Thần viện, một con chó lao ra. Nó nhắm vào người Kafura mà ra sức lôi kéo. Không khiến nàng ta bị trầy trớt miếng da nào nhưng lại gây đau nhức tận bên trong. Cái đau này không thấu trời xanh nhưng cực kì khó chịu, cứ một lúc đau lại một lúc buồn buồn, lúc lại không vấn đề gì. Nói nghe đơn giản nhưng thực chất khó chịu vô cùng. Trang phục nàng ta cất công chuẩn bị cũng bị gặm nhấm nhừ. Trông cả hai người không khác gì ỏn mỳ.

"Con chó ngu ngốc, mau buông ta ra. Ta là công chúa Lybia, là quốc khách của Ai Cập, người nghe có hiểu không? Mau tránh ra"

Chú chó dừng lại chốc lát. Ngược đôi mắt tròn xoe lên nhìn Kafura, khuôn mặt ngây thơ vô cùng. "Ta chó nha. Ngươi có bị ngu không vậy?" Kafura còn tưởng đã thoát, vội vuốt lại mớ tóc lòa xòa trước mặt. Nhưng đôi đầu như mơ, chú chó tiếp tục nhào vào túm váy của nàng mà ra sức lôi kéo.

"Cô gái à, cô vẫn bình thường chứ? Sao lại đi nói chuyện với một chú chó thế? Nó làm sao có thể hiểu được chứ?" Asisur bước ra, mặt rất vô tội cất tiếng

"Ngươi..." Kafura ngẩng đầu lên, đang định quát mắng thì vội ngậm miệng lại. Là nữ hoàng Asisur, hoàng đế Menfuisur, hoàng phi Carol, còn có một đám người nữa

"Ồ, ra là công chúa Kafura. Thật không ngờ công chúa lại thân cận với động vật đến vậy. Coi kia, chơi đến nổi trang phục cũng không chỉnh tề luôn"

"Ta...."

"Ta hiểu mà, công chúa không cần nói gì đâu. Ta rất vui vì công chúa lại được động vật chào đón đến vậy. Ta thấy chú chó này rất thích công chúa đấy, thôi thì công chúa để nó về cùng mình luôn đi" Asisur trực tiếp ngắt lời

"Không...."

"Công chúa không cần cảm ơn đâu. Ta vốn luôn hiểu lòng người mà. Được rồi, cô gái à, đưa công chúa về phòng đi. Tối nay nhất định hai vị phải đến dự yến tiệc đấy. Đây là thâm tình của hai nước, mong công chúa không để ta thất vọng"

"Đa tạ nữ hoàng. Ta nhất định sẽ tới" Nói xong Kafura vội cùng tì nữ quay lưng đi thẳng

"Còn chú chó này nữa" Asisur còn đùa dai, gọi với theo

"Phốc..... Haha.... Chị thật cao tay..... haha" Menfuisur ôm bụng cười

"Nhìn bộ dạng của nàng ta kìa..... Hahaha....." Kai cũng không giữ hình tượng mà lăn ra cười

Mấy người kia cũng không nhịn được mà cười thành tiếng. Asisur quá phúc hắc đi. Nàng vốn đầu cho cô ta mở miệng, vừa khiến cô ta thân tàn ma dại lại vừa tức muốn học máu. Quả thật đắc tội với ai cũng được, nhưng phải chừa Asisur ra.

Buổi tối

"Nữ hoàng à, chị đừng phá nữa, buổi tiệc sắp bắt đầu rồi" Eri khò sở lên tiếng. Đây là lần thứ n+1 nàng nói câu này rồi.

"Yên tâm, chúng ta sẽ đến trước khi buổi tiệc bắt đầu mà" Asisur lười biếng lên tiếng. Nàng muốn đến muộn một chút để khỏi gặp mặt tên hồ li kia.

Sau một hồi đấu tranh vất vả thì đoàn người của Asisur cũng đến chính diện.

Asisur đang định bước vào thì một bàn tay nắm lấy tay nàng

"Asisur, ta có thể đưa nàng vào chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Yến Tiệc (2)

Asisur chửi thầm trong đầu. Nàng đã cố tình đi muộn vậy mà vẫn đụng hấn. Cái này là nàng xui xẻo hay hấn tính toán quá giỏi đây?

"Nữ hoàng Asisur, liệu ta có được vinh dự này không?" Izumin kiên nhẫn hỏi lại

"Haha.... Tất nhiên là được, đa tạ ngài" Asisur cười khan

"Izumin, đáng lẽ giờ này anh phải ở trong đại điện rồi chứ?" Asisur nhỏ giọng hỏi

"Asisur, sao nàng để tay lạnh thế này?"

"Cái đó không quan trọng, anh là sứ giả của Hitaito mà đến muộn vậy hả?"

"Nàng không biết giữ ẩm cơ thể sẽ bị ốm đấy. Lần sau ra ngoài phải nhớ mặc thêm áo choàng"

"Bỏ qua chủ đề này. Vương hậu ra sao rồi? Lẽ ra anh phải ở lại Hitaito giúp quốc vương chứ" Trán Asisur xuất hiện vài vạch đen

"Ta nhớ nàng"

"Anh....." Asisur suýt cắn vào lưỡi

"Nữ hoàng Asisur, hoàng tử Izumin đến!" Tiếng người thông báo vang lên

Cửa điện mở ra. Một người con gái với mái tóc đen tuyền sóng vai với một chàng trai tóc bạch kim. Tuy có vẻ đối lập nhưng khi đứng cạnh nhau lại vô cùng hài hòa. Tựa như một đôi kim đồng ngọc nữ vậy.

"Asisur, chị đã đến. Hoàng tử Izumin, hoan nghênh đến Ai Cập. Vị trí của ngài ở đây" Menfuisur ôm eo Carol bước đến

Asisur và Izumin là hai người đến sau cùng nên sau khi ổn định Menfuisur lập tức tuyên bố bữa tiệc bắt đầu.

"Carol, sao tự nhiên ta cảm thấy lạnh sống lưng thế nhỉ" Menfuisur khẽ ghé đầu hỏi Carol.

"Chàng nhìn kia" Vừa nói Carol vừa liếc về phía Asisur ngồi

Asisur đang vô cùng bức mình. Đại điện này đâu có chật, tại sao nàng lại phải ngồi cùng cái tên chuột bạch này chứ. Menfuisur, Carol, hai đứa được lắm

"Asisur, nàng làm sao thế? Khó chịu ở đâu à?"

"Ta ghét mấy con chuột"

"Hả?"

"Đặc biệt là chuột màu trắng"

"Ta sẽ giúp nàng bắt hết chúng"

"Ở đây cũng có một con"

"Đâu? Sao ta không thấy nhỉ? Nàng yên tâm, ta không để nó đến gần nàng đâu" Izumin ngó quanh

"Được thế đã tốt. Mà thưa hoàng tử Izumin, ngài đừng có nhìn ta nữa được không? Mặt ta không dính nhọ nôi, ta cũng không phải người ngoài hành tinh đâu. Hơn nữa ta và anh Ken cũng chẳng có điểm nào giống nhau đâu, muốn qua ta để ngắm anh ấy là bất khả thi đấy"

"Nàng đang nói linh tinh cái gì vậy? Anh Ken? Nàng với mấy tên đó thân mật nhỉ? Mà ta ngắm nàng chứ liên quan gì đến tên đó. Còn nữa, gọi ta là Izumin thôi"

"Hoàng...."

Trong lúc Izumin và Asisur đang bận "tâm sự" thì...

"Hoàng đế Menfuisur, không biết ngài đã suy nghĩ kĩ lời đề nghị liên hôn của chúng tôi chưa?" Kafura lên tiếng. Hôm nay nàng ta ăn mặc kín đáo hơn thường ngày, mặt cũng che lại bằng một tấm mạng. Có lẽ những vết thương do Anubis và chú chó kia gây ra không dễ dàng biến mất.

"Về việc này..." Menfuisur khẽ nhìn qua Carol bên cạnh, rồi lại đánh ánh mắt cầu cứu xuống chỗ Asisur. Vấn đề này liên quan đến bang giao hai nước. Nếu hấn không đồng ý thì giữa hai nước sẽ xảy ra chuyện, nếu đồng ý thì hấn làm sao đối mặt với Carol, làm sao đối mặt với con thịnh nộ của chị Asisur? Lần trước hấn lấy lí do là chị đang nhận ý chỉ của các vị thần, muốn đợi chị ra khỏi thần điện rồi mới đưa ra quyết định cuối cùng.

"Hoàng đế Menfuisur, ta nghĩ ngài cũng nên cho chúng ta câu trả lời chứ? Dù gì ta cũng là công chúa một nước mà" Kafura vừa nói vừa liếc mắt với Menfuisur.

"Đúng thế thưa hoàng thượng. Mối liên hôn này rất có lợi cho Ai Cập. Hơn nữa từ xưa đến nay các vị pharaoh đều có rất nhiều phi tử, mà ngài mới chỉ có mình hoàng phi Carol. Thần thiết nghĩ việc liên hôn này cũng là hợp với ý chỉ của các vị thần"

Kaputa lên tiếng

"Quan trọng, vì sao người biết đây là hợp với ý chỉ của các vị thần?" Asisur đã kịp hỏi Ari mọi chuyện. Nàng đang định lên tiếng thì cái tên Kaputa này lại dám lôi các vị thần ra để lèo thiên hạ. Nàng không chính hấn thì thật không xứng với Asisur thật và nữ thần Isis.

"Việc này.... Thưa nữ hoàng, là thần cầu nguyện ở thần điện và nhận được ý chỉ"

"Vậy sao? Nhưng ta nghĩ người nghe nhầm rồi. Các vị thần chỉ định chỉ một mình Carol có thể làm vợ Menfuisur, trở thành hoàng phi Ai Cập. Nữ thần sông Nile tuyệt đối không để con gái bà phải đau lòng khi chia sẻ chồng với người khác. Người đừng quên ta là Đại tư tế của Ai Cập, ý chỉ của các vị thần ta là người rõ nhất. Người là nghe lời người khác cố tình truyền sai ý chỉ hay là đã quá già cho công việc tư tế của thần điện đây?"

"Nữ hoàng..... thần.... thần...." Kaputa vội quỳ xuống

"Được rồi, về thần điện ta sẽ giải quyết việc này sau. Công chúa Kafura, ta nghĩ cô cũng đã rõ rồi chứ. Đa tạ thành ý của công chúa nhưng chuyện liên hôn là không thể xảy ra. Nếu chống đối lại các vị thần chắc kết cục cô cũng đoán được "

Asisur nghiêm túc quay qua nói với Kafura. Nàng bây giờ không còn vẻ vui đùa như thường ngày nữa mà là một nữ hoàng, một Đại tư tế đầy quyền uy.

Kafura liên tưởng lại việc mình cố tình xông vào cấm địa và bị trừng phạt mà thấm run rẩy. Bây giờ toàn thân nàng ta đau nhức không thôi, những vết thương trên mặt thì sưng lên và mưng mủ, không quá đau đớn nhưng cũng không hề dễ chịu, nó buồn buồn như bị mảy con kiến bò trên đó vậy.

Các vết trầy xước dưới chân thì cứ một lúc lại ngứa lên, lúc khác lại nhói đau một phát, có lúc lạnh, có lúc lại nóng, vô cùng khó chịu. Đáng lẽ tối nay nàng ta cáo bệnh không tới, nhưng lại nghĩ có cả sứ giả Hitaito, Ai Cập chắc chắn sẽ vì liên minh mà đồng ý, quan tư tế Kaputa cũng đã hứa sẽ nói là ý chỉ của các vị thần. Thật không ngờ nữ hoàng Asisur mới là Đại tư tế cao nhất. Nay lại đụng đến ý chỉ thật sự của thần, nếu nàng ta dám chống lại thì không biết hậu quả sẽ như thế nào nữa.

"Hoàng đế Menfuisur, nữ hoàng Asisur, hoàng... hoàng phi Carol, ta xin phép quay về trước. Có lẽ không hợp khí hậu nên ta cảm thấy không được khỏe lắm." Kafura vội xin phép về dịch xá

"Được, công chúa cứ về trước, ta sẽ cho quan thái y đến kiểm tra." Menfuisur đồng ý gần như ngay lập tức "Các vị không cần để ý đến những chuyện lúc này. Hãy nâng li nào"

Buổi tiệc lại tiếp tục, không khí nghiêm trọng lúc nãy dường như chưa hề xuất hiện. Các vũ công nhảy múa, tiếng đàn, tiếng hát, tiếng nói chuyện, tiếng cụng li vang lên.

Asisur đang ngồi lơ đãng nhìn li rượu trên tay thì Ari bước đến khẽ nói vào tai nàng

"Nữ hoàng, hoàng phi Carol ra ngoài rồi. Có cần cho người đi theo không ạ?"

Asisur ngẩng đầu lên thì thấy Carol đã ra đến cửa sau của đại điện. Không suy nghĩ nhiều nàng liền đứng lên đi ra ngoài. Dù sao bữa tiệc cũng đã trôi qua hơn một nửa, Carol còn có thể ra ngoài lẽ nào nàng lại không.

"Nàng đi đâu vậy?" Izumin giữ tay Asisur

"Đừng tò mò"

Tâm trạng Carol đang rất hỗn loạn. Nàng đến từ thế giới hiện đại, nơi chỉ chấp nhận một vợ một chồng, bảo nàng phải chịu cảnh chung chồng với người phụ nữ khác là điều không thể. Mặc dù biết việc liên hôn nhất định có ích cho Ai Cập, biết các vị hoàng đế xưa vốn có tam cung lục viện nhưng nàng thật sự không thể chấp nhận được. Hiện nay Menfuisur chỉ mới có mình nàng, nếu không lập thêm phi sẽ rất khó có thể khiến các đại thần kia chấp nhận. Chuyện hôm nay mới chỉ là mở đầu, sau này chắc chắn sẽ còn các vị công chúa khác, lúc đó nàng phải làm sao?

Hôm nay còn có chị Asisur nhưng đến khi đó liệu ai sẽ giúp nàng, Menfuisur còn phải vì tương lai Ai Cập nữa. Nàng thật sự chỉ muốn Menfuisur chỉ có một người vợ là mình, điều đó phải chăng quá ích kỉ?

"Carol, em lại muốn quay về nhà sao?"

"Chị.... chị Asisur, sao chị lại ở đây?"

"Ta không ở đây thì ở đâu. Ta không ra đây thì lại có một con mèo mıt ưót muốn về nhà rồi"

"Chị...."

"Carol à, ta hiểu cảm giác của em. Nhưng ta hi vọng em cũng hiểu và cảm thông cho Menfuisur. Ta biết nó chưa từng thay lòng với em, những lúc như thế này nó cần nhất là em ở bên cạnh chứ không phải là em trốn vào một góc mà khóc. Em yêu Menfuisur thì phải dũng cảm đối mặt với mọi chuyện chứ không phải trốn tránh, tìm cách quay về nhà để mọi chuyện lại cho Menfuisur giải quyết. Không lẽ em muốn mình ra đi để rồi đau khổ, còn Menfuisur ở đây vì mất em mà buồn xuôi tất cả? Ta có thể giúp hai đứa giải quyết hết tất cả chương ngại vất, nhưng nếu em không kiên trì tới cùng thì những việc ta làm còn có ý nghĩa gì?"

"Chị.. em xin lỗi. Là em quá yếu đuối. Nhưng thật sự em không biết mình phải làm thế nào cả. Cứ nghĩ đến việc chàng ấy ở cùng người con gái khác là em không thể chịu nổi"

"Nếu đã vậy thì em phải giữ thật chặt Menfuisur. Cứ chưa rõ mọi chuyện thế nào đã nghĩ đến việc rời bỏ thì làm sao được. Trong tình yêu, cái quan trọng nhất là tin tưởng người mình yêu, em yêu Menfuisur thì phải tin tưởng nó chứ. Em đừng vì cái suy nghĩ nếu mình độc chiếm Menfuisur là ích kỉ mà từ bỏ tất cả. Em biết trong tình yêu chỉ ghét nhất cái gì không? Đó là sự phản bội và không tin tưởng nhau"

"Chị....em hiểu rồi. Em nhất định ở bên cạnh Menfuisur tới cùng, cùng chàng ấy vượt qua mọi cản trở"

"Ta biết em sẽ hiểu mà. Hãy nhớ, cuộc đời này ta chỉ chấp nhận một mình em làm vợ Menfuisur, làm em dâu ta thôi. Đừng làm ta thất vọng. Giờ vào đó với Menfuisur đi, chắc nó đang lo cho em lắm đó"

Nhìn theo bóng dáng của Carol, Asisur khẽ nở một nụ cười.

"Yêu nhau thì cứ ở bên nhau đi. Việc gì cứ phải tự làm khổ mình vậy chứ. Haizzz, bao giờ mình mới gặp được người có thể yêu mình như vậy đây"

"Vậy nàng muốn người đó như thế nào?"

"Đẹp trai, tài giỏi, thật lòng yêu ta, tin tưởng ta, suốt đời không thay đổi tình cảm. Haizz, sau này cô gái nào mà được anh Ragashu yêu chắc hạnh phúc lắm đây" Asisur cảm thán

"Ragashu sao? Thì ra người nàng thích là Ragashu? Mặc dù hiện tại hai người đã là anh em nhưng ta cũng tuyệt đối không để hấn có cơ hội. Ta sẽ khiến nàng hạnh phúc hơn cô gái đó. Asisur, nàng đồng ý gả cho ta nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Yên Tiệc (3)

"Hoàng tử Izumin, ta nghĩ ngài uống nhiều quá rồi"

"Ta vẫn còn tỉnh táo, những lời ta nói đều là thật. Nàng có đồng ý không?"

"Ta không thích một cuộc hôn nhân chính trị, càng không muốn sống cùng một người không yêu mình"

"Đây không phải lời cầu hôn chính trị. Ta yêu nàng, Asisur"

"Thật sao? Ngài lấy ta là vì Carol? Hay là người đã ở Hitaito suốt một tuần qua, anh Ken?"

"Nàng đang nói linh tinh cái gì vậy? Người ta yêu là nàng, không phải bất cứ một lí do nào khác"

"Vậy sao? Ta nghĩ hiệp ước liên minh ba nước cũng khá có lợi cho Hitaito đấy chứ...um... um..."

'Chát'

"Ta xin lỗi. Nhưng tại sao nàng cứ luôn nghi ngờ ta vậy chứ?"

"Người bảo ta phải tin tưởng người thế nào đây? Sống trong hoàng gia này được mấy ai có tình cảm thật lòng? Người tương lai sẽ là quốc vương Hitaito, đến lúc đó phi tần cung nữ biết bao nhiêu, người còn có thể nói câu này với ta không? Người biết vì sao ta không muốn ai chen vào giữa Carol và Menfuisur không? Vì hai đứa nó yêu nhau thật lòng, vì Carol cũng như ta, không bao giờ chấp nhận được cảnh chung chồng. Điều đó ta không thể có được nên ta không muốn Carol cũng như mình, con bé quá yếu đuối, vậy thì nhân lúc ta còn có thể, nhất định phải loại bỏ mọi cản trở trên con đường của hai đứa nó. Ta chỉ muốn người ta yêu ở bên cạnh ta trọn đời, không muốn chia sẻ người đàn ông đó với bất kì người phụ nữ nào khác, điều đó người có thể cho ta không? Không thể, chắc chắn không thể. Chắc chắn người cũng như những người đàn ông khác, cho rằng ta quá ích kỉ, không làm đúng bổn phận của người vợ. Ta không muốn một cuộc hôn nhân chính trị, không muốn bất cứ ai sắp đặt chuyện hôn nhân của mình, càng không muốn lấy một người không yêu mình thật lòng. So với việc làm vợ người rồi nhìn người vui vẻ với người phụ nữ khác thì chúng ta đừng có bất cứ quan hệ gì chẳng phải tốt hơn sao?" Một giọt nước mắt lăn nhẹ trên má Asisur

"Ta..." Izumin định đưa tay lau nước mắt cho Asisur nhưng nàng nhanh chóng né tránh "Vậy chẳng lẽ Ragashu có thể làm được điều đó sao?"

"Anh Ragashu? Đúng vậy, anh ấy đã yêu ai thì chắc chắn cả đời này chỉ yêu mình người đó" Nói rồi Asisur quay lưng bước đi

Nhìn theo bóng dáng cao ngạo nhưng đầy cô đơn của Asisur, tim Izumin chợt nhói đau. Người con gái này tuy bề ngoài mạnh mẽ nhưng cũng có lúc yếu đuối vậy sao? Liệu hấn có thể là người bước đi bên cạnh nàng, giúp nàng lau đi những giọt nước mắt, khiến cho nụ cười luôn nở trên môi nàng không? Không biết từ bao giờ, giấc mơ mỗi đêm của hấn không còn là những cơn ác mộng về những lần bị truy sát hồi nhỏ nữa. Thay vào đó là khuôn mặt của

một người con gái, một cái nhủ mày suy tư, một nụ cười vui vẻ cũng đủ khiến hắn quên hết mệt mỏi. Không biết từ bao giờ hắn đã có thói quen nghe những tin tức về nàng. Nàng đi đâu? Làm gì? Ăn uống có đủ bữa không? Có chịu mặc ấm không? Có ngủ đủ giấc không? Chẳng biết từ bao giờ chỉ cần những điều nhỏ nhặt về nàng cũng khiến hắn bận tâm. Nhiều lúc hắn thấy ghen tị với những người luôn ở bên cạnh nàng, hắn muốn thay những người đó chăm sóc nàng, lo lắng cho nàng. Hắn muốn giữ nàng ở bên cạnh, muốn nàng chỉ thuộc về mình hắn nhưng nàng lại không cảm nhận được tình cảm của hắn. Hắn thật sự sợ sẽ mất nàng, nàng quá hoàn hảo, bên cạnh nàng ngoài hắn ra còn rất nhiều người đàn ông khác. Nhiều lúc hắn có suy nghĩ dùng quan hệ hai nước để giữ nàng bên cạnh. Nhưng hắn không làm được, hắn muốn nàng toàn tâm toàn ý gả cho hắn. Hơn nữa với tính cách của nàng chắc chắn sẽ không chấp nhận chuyện này. Nhưng dù thế nào hắn cũng sẽ không bỏ cuộc, hắn sẽ khiến cho nàng hiểu được tình cảm của hắn.

Đại diện

"Ari, em ở lại đây xử lý mọi thứ còn lại giúp ta. Ta thấy hơi mệt nên quay về tắm cung trước đây"

Asisur nói mấy câu với Menfuisur rồi quay về cung. Hôm nay nàng quá mệt mỏi rồi.

Asisur đi được một lúc thì Izumin vào

"Ari, nữ hoàng Asisur đâu?"

"Thưa hoàng tử, nữ hoàng thấy không khỏe nên người đã quay về tắm cung rồi"

"Nàng ấy không sao chứ?"

"Đa tạ hoàng tử quan tâm. Nữ hoàng do đi đường xa nên sức khỏe có chút không tốt, để người nghỉ ngơi là sẽ không sao"

Izumin ngồi một lúc rồi lấy lý do đi đường xa nên muốn quay về nghỉ ngơi. Menfuisur thấy cũng đã muộn nên tuyên bố kết thúc bữa tiệc.

Một vườn hoa mờ ảo, một bóng dáng xinh đẹp đang chơi đùa với bầy bồ câu

"Asisur, hôm nay không đi gặp Thần thời gian à?"

"Tôi biết hôm nay cô sẽ đến mà. Hải Băng, lại đây, tôi cho cô xem cái này"

Thấy có người đến, bầy bồ câu bay hết lên cây. Asisur lấy ra một quả cầu thủy tinh, kéo Hải Băng ngồi xuống ghế.

"Cô nhìn đi, đây là vận mệnh của ba chúng ta. Vận mệnh của ta, cô và Carol vốn liên quan đến nhau. Cô không hạnh phúc thì làm sao chúng ta hạnh phúc được. Cô đến thế giới này để thay thế ta sống tiếp. Cô đã làm rất tốt, không chỉ ta mà cả Menfuisur và Carol đều có được hạnh phúc nhưng cô thì sao? Cô hãy dùng trái tim của mình để tìm hạnh phúc cho mình đi. Lí trí là tốt, nhưng nhiều khi lí trí quá không được đâu, phải biết dùng con tim để cảm nhận nữa"

"Tôi biết thế. Nhưng tôi cũng rất sợ, sợ người đó thay lòng. Yêu càng nhiều thì đau càng nhiều, cô hiểu cảm giác đó mà. Chẳng phải giờ đây cô cũng lựa chọn buông tay rồi sao"

"Không đâu. Cô không giống tôi. Người tôi yêu không yêu tôi, thậm chí là thù hận tôi. Tôi muốn níu kéo lại cũng không thể được, chỉ khiến mọi chuyện thêm đau khổ mà thôi. Nhưng người đó yêu cô, còn cô thì sao? Hãy dùng trái tim mình để cảm nhận thử xem. Đừng để đến lúc quá muộn. Cô bảo Carol phải có niềm tin, vậy cô đã thử tin tưởng chưa?"

"Tôi..."

"Được rồi, quay về đi. Hãy tìm cho mình một hạnh phúc nhé"

Asisur khẽ phát tay, bóng hình Hải Băng mờ ảo dần.

"Cô bé ngốc này chẳng lẽ không cảm thấy mình đang dần dần quay về với khuôn mặt thật sao? Tại sao lo cho người khác mà không chịu nghĩ đến mình thế chứ. Bây giờ cô đang dần dần trở về với chính mình, hi vọng cô biết sống cho bản thân hơn. Người đó nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho cô"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Sau Phiền Phức Là Rắc Rối

"Ari, Ari! Em có chỗ nào để đi chơi không?"

"Đi chơi sao? Nhưng em, thấy sức khỏe chị vẫn chưa ổn định đâu. Tốt nhất chúng ta vẫn nên ở lại tẩm cung đi"

"Không đâu Ari, ta cảm thấy nếu chúng ta không rời khỏi chỗ này thì sẽ gặp không ít phiền phức đâu"

"Phiền phức? Nữ hoàng của em ơi, chị đang nói linh tinh gì vậy? Ở đây là tẩm cung nữ hoàng, còn chị là nữ hoàng Ai Cập đấy. Chị nghĩ ai đủ dũng cảm vào đây gây phiền phức cho chị chứ? Bây giờ tốt nhất là chị uống hết bát thuốc này, sau đó lên giường nằm nghỉ ngơi, chừng nào chị khỏe hoàn toàn chúng ta sẽ đi chơi"

Nhìn bát thuốc đen ngòm đang bốc khói nghi ngút trên tay Ari mà Asisur nổi da gà. Nàng uống thuốc gì cũng được, trừ thuốc bắc ra, mùi vị của nó thật kinh khủng. Lại nghe cách nói chuyện của Ari, sao nàng cảm thấy mình giống một đứa con nít đang làm nũng mẹ thế nhỉ ><

"Ta không uống đâu. Mặc kệ em, ta đi trước đây. Ở lại mới là quyết định sai lầm nhất... ui da"

Nàng mới mở cửa thì đâm sầm vào một người. Và hiện giờ nàng đang vô cùng tình cảm trong tay người đó

"Nàng đi đâu mà vội thế? Nhớ ta rồi sao?" Izumin cúi xuống, gần sát mặt Asisur

"Người.... sao người lại ở đây? Mà buông ta ra, đồ lợi dụng" Asisur đỏ mặt, vội đẩy ra

"Lợi dụng? Là ta mới cứu nàng đấy nhé"

Asisur không nói gì, hậm hực bước vô. Nàng dự đoán không sai mà, giờ có trốn cũng không được rồi.

"Hoàng tử Izumin" Ari vội hành lễ

"Ủ, có chuyện gì mà nàng ấy khó chịu vậy?"

"Thưa hoàng tử, nữ hoàng không chịu uống thuốc" Không hiểu sao Ari cảm thấy có hoàng tử Izumin chắc chắn nữ hoàng nhà mình sẽ chịu uống thuốc. Mặc dù chỉ là cảm giác nhưng vì sức khỏe nữ hoàng nên cứ thử vậy.

Izumin nhìn bát thuốc sau đó nhìn sang Asisur. Asisur cũng không vừa, nàng đáp lại bằng ánh mắt 'Còn lâu ta mới uống'.

Izumin khẽ thở dài, cầm bát thuốc lên và bước về phía Asisur.

"Bây giờ nàng tự nguyện uống hay để ta giúp nàng đây?"

Nghe giọng điệu của Izumin, trong lòng Asisur cũng hơi lo. Nhưng nghĩ lại đây là Ai Cập, là tẩm cung của nàng, hán dám làm gì chứ?

"Không uống. Người làm gì được ta?"

"Cái này là nàng ép ta nhé"

Izumin uống một ngụm thuốc nhỏ rồi áp môi mình lên môi Asisur, truyền thuốc qua, ép nàng nuốt xuống. Asisur tròn mắt, nàng thật không nghĩ hán lại dám làm thế.

"Sao? Giờ nàng tự uống hay là...."

Asisur giật mình, vội cầm bát thuốc uống một hơi cạn sạch, sau đó thì..

"Khụ, khụ, khụ! Nước! Ari, nước!"

Nàng sặc lên sặc xuống. Uống thêm mấy cốc nước mới tạm ổn. Izumin ngồi một bên vuốt lưng cho nàng, giờ nàng cũng chẳng bận tâm hán làm cái gì nữa, sặc nước muốn chết luôn rồi.

"Thế có phải ngoan không! Giờ nàng muốn đi đâu? Ta đi cùng nàng!"

"Thật sao?"

Asisur nở nụ cười tinh quái. Ari nhìn thấy nụ cười này thì rung mình, vội lùi ra sau một bước. Thấy thái độ của Ari, Izumin cũng thầm lo lắng cho tương lai của mình. Hầm cảm giác mình đang bị đưa vào bẫy

"Thật"

"Vậy được rồi. Ari, em bảo Eri đi gọi nhóm anh Ken tới đây. Còn em giúp ta chuẩn bị đồ. Chúng ta tới phòng bếp nào"

"Chúng ta sẽ chuẩn bị bữa trưa. Việc nhóm bếp, hoàng tử Izumin, làm phiền ngài nhé. Còn mọi người thì giúp ta chuẩn bị nguyên liệu nào" Asisur phân công

Một lát sau,

"Izumin, anh muốn hun khói mọi người hả?" Asisur hét toáng lên "Trời ạ, anh nghĩ sao mà lấy củi ướt vào nấu thế này? Đừng xích qua một bên coi nào"

Asisur đẩy Izumin qua một bên, bắt đầu công đoạn nhóm bếp. Nàng tuy là tiểu thư con nhà giàu nhưng mấy việc nấu ăn này rành vô cùng, dùng bếp củi bếp gas bếp điện gì OK hết.

Mọi người đứng một bên mà mắt tròn mắt dẹt nhìn Asisur. Ai nghĩ một vị nữ hoàng chưa bao giờ bước chân xuống bếp lại có thể nhóm bếp một cách thành thạo như vậy.

"Được rồi được rồi. Anh qua bên kia nhặt mấy bó rau đi"

Izumin bước đi, trong lòng đang chán nản vô cùng. Nói là đi với nàng ấy nhưng chẳng giúp được gì cả. Nhưng quả thật bảo hấn lo chuyện nấu ăn nhóm bếp là một điều không tưởng

"Izumin, anh nhặt rau kiểu này thì ai ăn? Phải bỏ hết phần già, phần héo ủa đi chứ. Thôi tốt nhất anh cảm thấy mình có thể làm gì thì làm cái đó đi" Asisur bó tay

Nhưng kết quả.....

"Izumin, anh đập trứng kiểu gì thế này?"

"Thì ta đập trứng mà"

"Đập cái kiểu lòng đỏ lòng trắng với vỏ lộn xộn thế này đây"

"..."

Mấy phút sau,

"Izumin, tôi bảo anh bỏ muối sao lại bỏ đường thế này?"

"Ta thấy nó màu trắng mà"

"..."

Thêm một lúc nữa,

"Con của chết tiệt này, buông ngón tay ta ra...." Tiếng Izumin hét lên

"Trời ạ, ai bảo anh thò tay vào. Anh ngốc nó vừa phải thôi chứ" Nói rồi nàng quay qua chỗ Ari "Mọi người giúp ta một lát nhé, ta băng bó cho tên ngốc này đã"

Đội Asisur và Izumin đi Nary mới lên tiếng

"Mọi người thấy vị hoàng tử kia thế nào?"

"Hình như hơi nhiệt tình thái quá" Kai lên tiếng

"Ta không hỏi cái đó. Cái tên lạnh chanh" Nary lườm

"Đẹp trai, tài giỏi, lạnh lùng, thừa kế một vương quốc...." Ari

"Chỉ tiêu 1: Gia thế! Duyệt" Nary

"Nhiệt tình. Cái này cũng là chỉ tiêu mà" Thấy ánh mắt Nary, Kai vội lên tiếng biện minh

"Chỉ tiêu 2: Thái độ. Duyệt!" Nary lườm Kai một cái rồi nói

"Tình cảm của Asisur. Cái này...." Uri ngập ngừng

"Chỉ tiêu 3: Tình cảm! Đề đó tính sau!"

Rồi cứ mỗi người một câu, bàn bạc về chuyện của Asisur. Trong khi đó,

"Anh không biết làm mà còn hăng hái theo bọn ta làm gì hả? Đã không giúp được còn để mình bị thương nữa"

"Thì nàng bảo ta đi mà"

"....."

"Nàng lo cho ta hả?"

"Còn lâu. Anh bớt mộng tưởng đi nhá"

"Thật không thể? Rõ ràng nàng biết vết thương này với ta chẳng vấn đề gì, sao vẫn lòi ta đi băng bó? Hay là.... nàng muốn tìm cơ hội ở riêng với ta?"
Tiếng Izumin mang đầy vẻ nguy hiểm

"Anh nằm mơ à? Tại ta sợ anh có chuyện gì ở đây thì sẽ liên lụy đến Ai Cập thôi. Vết thương mà bị nhiễm trùng rồi nặng lên thì sao? Đến lúc đó cura tay anh luôn nhé? Rồi cha anh sẽ kéo quân qua hỏi tội tôi vì dám để anh bị thương. Ta không có hứng tham gia chiến tranh đâu. Làm như mình có giá lắm ấy" Asisur vừa nói vừa cất mấy thứ đồ vừa lòi ra

Izumin không trả lời, ngồi nhìn theo bóng lưng của Asisur mà cười. Nàng thật dễ thương!

"Sau một hồi tiếp thu ý kiến, ta đã rút ra được kết luận. Chuyện của Asisur tốt nhất để em ấy quyết định. Chúng ta xen vào không khéo bị đem ra làm vật thí nghiệm đây.... Á, anh làm cái trò gì vậy"

Nary vừa nói xong thì ăn ngay một cái cốc đầu của Kai

"Nói thế mà cũng nói, cô rãnh quá nhỉ?"

"Có chuyện gì vui thế mọi người?" Asisur và Izumin bước vào

"À, nguyên liệu đã chuẩn bị xong hết rồi. Nhưng nếu không nấu luôn thì rất có thể trưa nay tất cả chúng ta sẽ được uống nước thay cơm. Hay để bọn chị nấu cùng em nhé?" Uri lên tiếng. Đáng lẽ họ nấu rồi, nhưng là Asisur muốn tự mình nấu một bữa cơm nên họ mới đợi

"Không cần đâu. Em chỉ ngăn công đoạn chuẩn bị thôi, chứ nấu thì nhanh lắm. Thôi thì mọi người ở đó, cần gì em sẽ nhờ"

Kết quả của một buổi sáng ồn ào là một bàn đầy thức ăn ngon lành. Mọi người chuẩn bị ngồi xuống ăn thì,

"Chị Asisur, mọi người nấu ăn mà sao không gọi em với" Carol chạy đến khoác tay Asisur

"Chị Asisur" Menfuisur cười cười, lắc đầu bó tay với cô vợ của mình

"Gọi em đến để phá tanh bành phòng bếp của chị hả? Bọn chị có một người phá hoại là đủ rồi" Asisur cốc nhẹ đầu Carol, mắt nhìn sang phía Izumin

"Hoàng tử Izumin, ngài cũng ở đây sao?" Menfuisur cất tiếng

"Hoàng đế Menfuisur! Hồi sáng ta qua chỗ nữ hoàng Asisur, đúng lúc nàng ấy muốn tới phòng bếp nên đi cùng. Chắc ngài không có ý kiến gì chứ?"

"Được rồi được rồi, mọi người đã đến đủ vậy chúng ta dùng bữa thôi"

Nhận thấy mùi thuốc súng có nguy cơ nòng nặc hơn, Asisur vội ngăn cản. Hai người này vẫn thế, gặp nhau là y như rằng đạn bay tứ tung.

Nhưng xem ra hôm nay số của Asisur không tốt lắm. Mọi người vừa ngồi xuống thì một cái giọng mà Asisur nghe xong chỉ muốn nhịn com luôn cất lên

"Hoàng đế Menfuisur, nữ hoàng Asisur, hoàng phi Carol, mọi người đều ở đây sao?"

Asisur nghĩ thầm trong đầu 'đây là Ai Cập, bọn ta ở đâu mà chẳng được, câu đó phải dành cho cô mới đúng'

"Công chúa Kafura...."

Asisur đang định lên tiếng thì bị ngắt ngang

"A, hoàng tử Izumin. Thì ra chàng ở đây" Nói rồi không đợi ai cho phép nàng ta ngồi luôn xuống chỗ trống cạnh Izumin

"Khụ... khụ... khụ" Asisur vừa uống được miếng nước để hạ hỏa thì lại bị câu nói tiếp theo của Kafura làm sặc lầy sặc ề.

"Asisur, nàng không sao chứ? Bình tĩnh nào" Izumin đang tìm cơ để ngồi cạnh Asisur, nhân cơ hội này dứt khoát qua ngồi cạnh nàng luôn. Một tay thì vuốt lưng, một tay thì lấy khăn lau cho Asisur.

Mọi người đã quen với việc này nên không quan tâm, tiếp tục bữa ăn, cũng lơ luôn vị khách không mời. Tuy Menfuisur vẫn không ưa Izumin nhưng cũng từ chối cho ý kiến, chị còn không lên tiếng thì hấn thắc mắc làm gì. Chỉ có Kafura là tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt. Mặt nàng ta biến đổi còn hơn con tắc kè

"Hai người cũng thân thiết quá nhỉ?" Asisur nói nhỏ

"Không có, nàng đừng hiểu lầm. Là cô ta tự nói chứ ta không liên quan gì hết. Nàng đừng giận ta" Izumin giật mình, vội thanh minh, trong lòng thầm hỏi thăm tám đời nhà Kafura

"Việc của người, mắc gì ta phải giận" Ngoài miệng nói vậy nhưng khi nghe Izumin giải thích, trong lòng Asisur cũng cảm thấy vui vui

"Mọi người thấy thế nào? Ăn có vừa miệng không?" Asisur hỏi

"Rất ngon. Ta rất thích mùi vị này. Ta muốn người này trong thời gian ta ở Ai Cập sẽ tới nấu ăn cho ta" Kafura nhanh nhẩu

Mọi người thầm cảm phục cô ta. Một ngày mà làm Asisur ức chế tới ba lần.

"Người nấu là ta. Không biết công chúa có muốn ta tới phục vụ cô không đây?" Trán Asisur xuất hiện mấy vạch đen

"Không cần, không cần. Ta nghĩ đầu bếp khác cũng được" Kafura toát mồ hôi hột. Khi không lại chộc tới con người đáng sợ này, hôm nay nàng ta bị làm sao thế không biết.

'Nhờ phước' của Kafura mà bữa cơm gia đình của nàng rất ngon, Asisur nàng tuyệt đối không để nàng ta yên thân. Nhưng xem ra đó không chỉ là ý nghĩ của nàng..

Nary là người mở màn đầu tiên. Chị ấy canh đúng lúc Kafura gấp miếng cá lên thì đưa đĩa vào, nhanh chóng gõ vào đĩa nàng ta một cái rồi gấp một miếng cá khác về. Người ngoài nhìn vào thì chỉ thấy là do Kafura không cầm vững nên làm rớt, còn Nary chỉ đơn thuần là gấp thức ăn. Nary cứ canh một lúc lại cho Kafura gấp hệt một lần, nàng ta tức lắm nhưng không có bằng chứng nên không biết làm thế nào.

Kai thì cứ canh lúc nào nàng ta vừa gấp thức ăn vừa nhìn Izumin thì thả miếng xương hoặc miếng gì đó mọi người không ăn vào. Kafura vẫn điềm nhiên đưa lên miệng ăn ngon lành. Cái này không chỉ mình Kai mà Ari và Eri cũng giúp sức. Đơn giản vì suốt buổi nàng ta chủ yếu ngắm Izumin, ba người ngửa mặt nhìn 'chơi' nàng ta chút xíu.

Ken và Uri dùng khả năng ngắm bắn chuẩn xác của mình, đợi nàng ta nuốt thức ăn thì dùng hai viên đạn dược hồng của Ken phóng nhẹ vào cổ nàng ta. Và kết quả thì ai cũng biết, nàng ta ngẹn. Izumin cầm li nước đưa tới, Kafura mừng húm, vội đưa tay đón lấy. Nhưng nàng ta vừa đụng vào, còn chưa cầm chắc thì Izumin thả tay ra. Và tất nhiên, chuyện gì đến cũng phải đến, nước đổ hết lên người nàng ta. Những tưởng Kafura sẽ rời đi, ai dè nàng ta thuộc hạng mặt bê tông, chỉ dùng khăn lau rồi nhất quyết ngồi lại.

Mọi người đã làm xong, Menfuisur ngồi xa quá nên không làm gì được, Carol thì chịu mấy chuyện này. Cuối cùng là Asisur. Thấy Kafura gấp một miếng thịt, nàng cũng đưa đĩa gấp một miếng gần đó. Tay khẽ chuyển động, một ít bột trắng mà không nhìn kĩ sẽ không thấy được bay ra, đúng lúc có gió thổi vào, số bột đó đáp hết lên miếng thức ăn mà Kafura gấp.

"Công chúa Kafura, cô bị sao thế? Cần quay về nghỉ ngơi không?" Thấy Kafura bắt đầu có dấu hiệu ngửa, Asisur lên tiếng

"Asisur, có phải cô muốn hại ta nên đã cho cái gì vào thức ăn đúng không?"

"Công chúa Kafura, phiền cô nói năng cho cẩn thận. Thức ăn này không phải ta làm cho cô, mà là làm cho tất cả mọi người cùng ăn. Hơn nữa ta làm sao biết cô cũng theo đến đây mà chuẩn bị để hại cô. Nếu như ta biết cô đến mà cho gì đó vào thức ăn vậy không phải ta sẽ hại tất cả những người ở đây sao? Mà cô nhìn đi, làm gì có ai bị sao. Ta khuyên cô, trước khi nói cái gì thì nên suy xét cho kĩ. Bây giờ cô nên quay về nghỉ ngơi đi"

"Ta... Đa tạ nữ hoàng nhắc nhở, là ta ăn nói không đúng. Chắc tại không hợp khí hậu Ai Cập nên mới bị vậy. Xin phép mọi người, ta cáo lui trước" Kafura đang định phản bác thì cảm nhận được ánh mắt khủng bố của Menfuisur, Izumin, Ken và Kai nên vội nói mấy câu rồi rời đi.

Thấy Kafura đã rời khỏi, Carol cười tươi, giờ ngón tay cái lên với Asisur

"Nữ hoàng, chị làm gì mà nàng ta đi luôn không hẹn gặp lại vậy?" Eri tò mò

"Đơn giản mà. Ta mới nghiên cứu ra một loại dược mới gây ngửa, chưa có thử nghiệm, đúng lúc có nàng ta làm vật thí nghiệm. Lúc này nhân lúc gấp thức ăn, ta lợi dụng hướng gió bắn một ít bột phấn vào miếng thịt của nàng ta. Loại dược này tác dụng rất nhanh nên nàng ta mới đi luôn không quay đầu ấy mà"

"Vậy chúng ta ăn có vấn đề gì không?" Carol rút cổ

"Yên tâm. Chị ngắm chuẩn lắm, chỉ trúng vào đũa của nàng ta thôi. Chúng ta không đụng vào đó thì không vấn đề gì hết. Tiếp tục dùng bữa thôi"

Tóm lại bữa ăn gia đình của Asisur cũng diễn ra một cách tốt đẹp. Mặc dù lúc đầu có chút rắc rối

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Hoàng Tử Mặt Dày

"Hoàng tử Izumin, ngài thông cảm cho. Nữ hoàng đang ngủ, người không thích người khác làm phiền giấc ngủ của mình đâu" Tiếng Ari vang lên đầy khó xử

"Không sao đâu. Có chuyện gì ta chịu trách nhiệm, các người tránh ra đi"

"Nhưng..."

Không đợi Ari phản đối, Izumin bước vô luân. Ari thật dở khóc dở cười, phen này nữ hoàng giận cô mất thôi.

"Tình yêu đánh bay mọi thứ. Em không cần được đâu" Nary vỗ vai Ari

Izumin nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Asisur vẫn đang ngủ. Trông nàng thật hiền và dễ thương. Khuôn mặt này, con người này không biết từ bao giờ đã in sâu vào trong tâm trí hắn. Trước đây hắn nghĩ người con gái có thể đi vào tim hắn chỉ có Carol - thiên sứ của mặt trời. Nhưng hắn sai rồi, vẫn còn một người con gái khác, người mà hắn có thể nguyện từ bỏ cả giang sơn vì nàng. Nàng trong trẻo, tinh nghịch nhưng cũng không kém phần trưởng thành. Nàng như ánh nắng giữa mùa đông lạnh giá. Không rạng rỡ như Carol, vẻ đẹp của nàng có chút gì đó dịu dàng, có chút gì đó trẻ con, lại có chút gì đó ấm áp. Nàng tạo cho người xung quanh một cảm giác an toàn, dễ chịu. Nàng cũng có lúc yếu đuối, nhưng cái yếu đuối đó không như Carol, không phô bày ra ngoài, nàng dùng cái mạnh mẽ để che giấu cái yếu đuối của bản thân. Nàng vui vẻ cởi mở với người xung quanh nhưng cũng không dễ dãi với bất kì ai, suy nghĩ của nàng không ai có thể đoán được. Nhưng cũng chính điều đó lại khiến hắn muốn tìm hiểu nàng. Hắn muốn mình là người ở bên cạnh nàng, giúp nàng sống đúng với bản thân, không cần phải che giấu bất cứ điều gì.

Có lúc nàng rất thông minh, nhưng cũng có lúc nàng rất ngốc. Hắn thật không biết làm thế nào để cô ngốc này hiểu được tình cảm của hắn. Hắn sợ nàng bị người khác cướp mất, sợ nàng sẽ rời xa hắn. Hắn chỉ muốn trời nàng thật chặt bên mình, muốn dùng việc liên hôn để đem nàng về. Nhưng hắn cũng sợ nàng sẽ hận hắn. Nàng mạnh mẽ, điều đó không thể chối cãi. Vì thế chắc chắn nàng sẽ không chấp nhận chuyện này, chính nàng cũng đã nói rõ với hắn. Bây giờ điều duy nhất hắn có thể là luôn xuất hiện cạnh nàng, một phần để nàng hiểu tình cảm của hắn, phần khác để cảnh cáo những kẻ không an phận, dám có ý với nàng.

Izumin dạo quanh phòng Asisur. Cũng như chủ nhân của nó, căn phòng mang vẻ thần bí với màu tím của rèm cửa, những chậu hoa nhỏ đặt trên bàn, bệ cửa sổ cũng mang màu tím. Từ cửa sổ nhìn xuống là chợ Tebe, xa xa là dòng sông Nile đêm ngày chảy không ngừng. Một làn gió mát rượi thổi vào, làm những tấm rèm quanh giường Asisur khẽ bay lên. Bóng dáng người con gái say giấc nồng trên giường khiến tim Izumin lệch một nhịp. Hắn khẽ lắc đầu. Người con gái này, kể cả khi ngủ cũng khiến hắn rung động như vậy.

Asisur khẽ cựa mình. Nàng ngồi dậy, vươn tay dụi mắt. Nhìn ra cửa sổ thì thấy bóng một người đứng đó. Do ngược sáng nên nàng không nhìn rõ, nhưng bóng hình này rất quen thuộc. Nàng bỗng nhớ lại, trước đây phòng của nàng cũng có cửa sổ như thế này. Và hầu như mỗi buổi sáng thức dậy nàng đều thấy một người đứng tựa vào cửa sổ, dù không nhìn rõ nhưng nàng có thể khẳng định đó là một người con trai. Nhưng chỉ chớp mắt là người đó biến mất. Ba và các anh đều cho rằng nàng hoa mắt, nhưng nàng thì không. Đã nhiều lần nàng muốn nhìn rõ coi là ai nhưng cứ gần thấy được thì người đó lại tan biến như một làn khói. Dần dần nàng không tìm hiểu nữa mà coi đó như một thói quen mỗi sáng, mở mắt ra và thấy một người đứng đó nhìn nàng. Từ hồi đến đây, nàng không còn thấy nữa, lúc đầu cũng có chút không quen. Nhưng rồi bị cuốn vào công việc, nàng không còn thời gian để ý đến điều đó nữa. Thật không ngờ hôm nay lại có thể gặp lại.

"Người đã trở lại" Asisur khẽ cười

Nàng nói nhỏ rồi bước khỏi giường mà không có ý định nhìn kĩ. Bởi nàng nghĩ có thể thấy bóng là đủ rồi, dù gì người đó sẽ tan biến nhanh chóng.

"Asisur, chào buổi sáng"

Asisur đang định bước ra gọi Ari thì giật mình. Trong phòng có người lạ mà sao nàng không biết? Chẳng lẽ do được bảo vệ chu đáo quá nên khả năng phòng vệ của nàng suy giảm nghiêm trọng rồi sao?

"Người vô phòng ta từ bao giờ?"

"Lâu rồi. Từ khi nàng đang ngủ cơ. Mà khi ngủ nhìn nàng giống mèo con quá" Izumin cười cười. Hắn không nghĩ nàng sẽ giật mình như vậy. Lúc thấy nàng đi ra cửa hắn tưởng nàng biết hắn vào phòng nên mới giật cơ.

"Ari!Eri! Máy em đâu hết rồi!" Asisur hét lớn

Hai cô nhóc nghe tiếng hét là biết nữ hoàng nổi giận rồi, vội vã chạy vào.

"Hai em làm gì mà để tên này vào phòng ta thế hả?"

"Nữ hoàng, chúng em..." Ari đáp ứng

"Không phải tại họ đâu, là ta tự ý vào" Izumin lên tiếng

"Ngươi.... Đúng là tức chết ta mà. Vậy được rồi. Hoàng tử Izumin, ngài vào phòng ta, ngắm ta, tham quan căn phòng thế đủ rồi chứ gì? Mời ngài về ngay lập tức. Eri, tiễn khách" Asisur đuổi thẳng thừng

"Chưa đủ"

"Ngài nói gì cơ?"

"Ta nói ta ngắm nàng chưa đủ. Dù có ngắm cả đời cũng không đủ" Izumin tỉnh bơ

Asisur thật muốn đâm vỡ mồm tên nào dám nói hoàng tử Izumin của Hitaito lạnh lùng vô cảm. Cái tên đứng trước mặt nàng làm gì có điểm nào giống như vậy. Hoặc người này không phải Izumin thật mà là một tên giả mạo. Cũng có thể!

"Nói! Ngươi là ai? Ngươi giả mạo hoàng tử Hitaito đột nhập vào đây là có mục đích gì? Ngươi không khai thật ta lấy đầu ngươi"

Asisur túm cổ áo Izumin, nhưng do hắn cao hơn nàng cả cái đầu nên nàng phải kiễng chân. Tình huống vô cùng dọa người. Nữ hoàng Ai Cập thì kiễng chân túm cổ áo hoàng tử Hitaito kéo xuống, hoàng tử Hitaito thì khum người, tròn mắt nhìn nữ hoàng Ai Cập.

"Nàng hỏi mục đích của ta hả? Mục đích của ta là lấy cắp trái tim của nàng, nàng có cho không?"

"Ngươi buôn bán nội tạng hả?" Asisur hỏi một câu rất là ngây thơ

Izumin cười khò. Nàng ngốc thật hay giả ngốc vậy trời.

"Được rồi. Ta thừa nhận việc vào phòng nàng là ta sai, nhưng nàng cũng không thể vì thế mà không thừa nhận ta chứ"

"Làm sao biết được. Ngươi vốn nổi tiếng là tăng băng di động, vô tình vô cảm. Ngươi bây giờ có chút gì giống với lời nói đó. Không khác gì một tên lưu manh" Asisur bĩu môi

"Đương nhiên phải khác rồi. Nàng với bọn họ đâu có giống nhau"

"Ta cũng là người, họ cũng là người. Khác nhau ở chỗ nào?"

"Ta yêu nàng chứ đâu có yêu đám người đó"

"Vậy Carol thì sao? Người người yêu là nàng ta mà" Nghe Izumin nói Asisur hơi giật mình

"Đó chỉ là nhất thời ta suy nghĩ chưa thông suốt. Nàng mới là người ta yêu thật sự"

"Làm sao ta biết ngươi có nói thật hay không. Lỡ đâu sau này ngươi gặp được người con gái khác, ta lại trở thành "nhất thời chưa suy nghĩ thông suốt" thì sao? Đàn ông các ngươi không thể tin tưởng được" Asisur lắc đầu

"Nàng cho rằng ta là người như vậy sao?" Giọng Izumin trầm xuống

"Ta...." Asisur chợt giật mình, nàng nói hơi quá rồi sao?

Quả thật trước đây ngoài ba và hai anh trai, nàng không tin tưởng bất kì người đàn ông nào. Nhưng thời gian gần đây, trong tim nàng đã có một khoảng dành cho người con trai này. Nàng dần dần không còn đề phòng, không còn nghi ngờ người này nữa. Nhưng mỗi khi nghĩ đến việc nàng không là gì của hắn, rồi sau này hắn sẽ có người con gái khác hoặc chỉ ít trong tim hắn đã có bóng hình của Carol nàng lại thấy nhói trong tim. Điều đó cứ như một bóng ma dai dẳng, ngăn cản nàng dần sâu vào tình cảm này.

"Ta... ta sẽ đợi, đợi ngươi chứng minh cho ta thấy những lời nói đó là thật"

Nhưng có lẽ nàng sẽ thử một lần, thử tin vào chỉ dẫn của trái tim. Giống như lời của 'Asisur' đã nói, sống thật với bản thân, với tình cảm của mình.

"Nàng nói thật? Nàng thật sự cho ta cơ hội?" Izumin mừng rỡ

"Ta đổi ý nhé?" Sao nàng thấy Izumin giống con cún quá (!?)

"Áy đừng. Ta sẽ để nàng cảm nhận được lời nói của ta là thật lòng. Asisur, ta yêu nàng" Izumin ôm Asisur lên xoay mấy vòng

"Á, buông ta ra. Ta nói cho cơ hội chứ chưa đồng ý đâu" Asisur hét toáng lên

Vừa được thả xuống đất Asisur tổng cổ Izumin ra ngoài luôn. Không biết Ari với Eri ra từ lúc nào nữa. Chỉ biết lúc nàng quay lại là chẳng thấy hai cô nhóc đâu cả. Nhưng tốc độ của hai cô nàng cũng không chậm, Izumin vừa ra là cả hai vào liền. Chưa kịp nói gì Ari đã đem nước và khăn lau mặt vào cho nàng. Giờ nàng mới nhớ từ lúc ngủ dậy tới giờ mình còn chưa làm gì cả, hai má đỏ lên. Thế mà cãi nhau khí thế với Izumin. Rửa mặt súc miệng xong Eri ấn nàng xuống ghế bắt đầu trang điểm làm tóc. Nàng nhớ hôm nay đâu có yến tiệc gì đâu, cần gì mất công trang điểm chứ. Nhưng hỏi mấy cả hai cũng không trả lời, trước sau chỉ một câu:

"Nữ hoàng cứ ngồi im, để tui em trang điểm cho chị thật đẹp. Mọi chuyện lát nữa chị sẽ biết"

Sau trang điểm là trang phục. Chọn tới chọn lui cũng xong. Sau một buổi bị xoay tới xoay lui nàng cũng được ngắm lại mình.

Trong gương là một cô gái với mái tóc đen nhánh, thả dài sau lưng. Trên đầu được điểm thêm một chiếc vương miện nhỏ, đơn giản nhưng sang trọng. Hàng lông mày lá liễu, lông mi cong vút, được kẻ đen một chút. Tuy đồ trang điểm thời này không được như thời hiện đại nhưng qua tay Eri thì không thể chê được. Làn da trắng mịn, má được đánh một ít phấn hồng lại càng tôn lên vẻ trẻ trung, xinh đẹp. Môi nàng đỏ tự nhiên, không cần bôi son. Hôm nay nàng đeo một đôi bông tai ngọc trai, cùng bộ với một sợi dây chuyền được làm thủ công vô cùng tinh tế. Tay vẫn như mọi khi đeo một chiếc vòng hình rắn voi đôi mắt nhỏ xiu là rubi đỏ. Nàng không đeo nhiều trang sức nhưng vẫn tôn lên được vẻ sang trọng quý phái mà ít ai có được, có lẽ điều đó đã ăn sâu vào con người nàng, một khí chất tự nhiên của huyết thống hoàng gia.

Trang phục của nàng là một bộ váy tay lửng màu xanh da trời. Ban đầu nàng định chọn màu tím nhưng Ari nhất quyết không chịu, cô bảo màu tím không phù hợp cho hôm nay. Lúc đó nàng đã đùa rằng sau này Ari không sợ đối bởi còn nghề coi tướng số nữa. Nhưng bộ váy này cũng rất đẹp. Nó được làm từ một loại lụa cao cấp do nước lân bang tiến cống. Menfuisur thấy hợp với nàng nên sai người đưa đến. Em trai nàng cũng biết nghĩ cho chị nó rồi đấy. Bộ váy dài chấm gót, tà đằng sau hơi quết đất một chút. Ở ngang eo thắt một sợi đai nhỏ màu hoàng kim. Phần cổ áo hơi trễ xuống ngang vai nhưng vẫn giữ được sự kín đáo cần thiết. Ở ống tay áo và phần chân váy được trang trí họa tiết hoa sen, đơn giản mà tinh tế. Hầu hết trang phục của nàng đều nhẹ nhàng như vậy. Nàng không thích những bộ trang phục quá rườm rà, sặc sỡ. Đối với nàng mấy bộ đó mặc lên cứ y như con tắc kè hoa vậy, nhìn mà chóng cả mặt. Hình như tủ đồ của nàng chỉ có mấy bộ lễ phục là rườm rà nhất thôi. Mà dĩ nhiên chúng chỉ được mặc vào những dịp bắt buộc như ngày lễ sông Nile hằng năm hay lễ mở cửa năm mới Wepet Renpet.

Sau công đoạn mà theo Asisur là "hành hạ người khác" nàng được Ari và Eri đưa đến một nơi...

Ari và Eri có âm mưu gì đây? Đợi chương sau nhé! ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Hạnh Phúc Đến Đây Thôi Sao?

Hi everybody!!!! Ta đã trở lại và ăn hại hơn xưa!!!! :P

Chương mới nào!!!!

-----oOo-----

"Ari, chúng ta đi đâu vậy? Em đừng làm ta tò mò nữa mà"

"Thiên cơ bất khả lộ. Nữ hoàng cứ bình tĩnh. Chúng ta sắp tới nơi rồi"

Asisur đen mặt. Hai cô nhóc này, từ bao giờ mà đến lời của nàng họ cũng không nghe vậy trời?

Biết có hỏi cũng không được gì nên Asisur đành im lặng đi theo.

-----oOo-----

Ari và Eri đưa Asisur đến một khu vườn cách tẩm cung của nàng khá xa. Thậm chí nàng còn không biết ở hoàng cung Thượng Ai Cập có một nơi đẹp như thế này. Đường dẫn vào vườn được rải đầy đá cuội, những viên đá nhỏ nhỏ với hình dạng khác nhau khá đẹp mắt. Hai bên đường là những bụi hoa

nhỏ xíu màu sắc rực rỡ. Những tán cây với khoảng cách vừa đủ phủ bóng mát cả khu vườn. Từng đàn bướm đủ màu sắc bay dập dờn, trên cây thì chim hót líu lo, thỉnh thoảng có chú côn bay tới đậu trên vai Asisur, không hề sợ người. Càng đi vào, cảnh sắc lại càng đẹp hơn, mùi hương nhẹ nhẹ của hoa cỏ khiến tâm hồn người ta như hòa nhập với thiên nhiên.

Asisur mãi ngắm cảnh mà không biết Ari và Eri đã rời đi từ lúc nào. Mãi tới khi nàng bước tới một con suối nhỏ, đang định bảo hai người kia dừng lại ngắm cảnh một chút thì mới phát hiện ra mình đang "đường ta ta đi". Nàng thẫn thán nản, cái tật đi không bao giờ để ý xung quanh chắc cả đời không bỏ được. Theo thói quen nàng đưa tay lên vỗ đầu thì bị một cánh tay khác giữ lại. Nàng giật mình, vội điều khiển nước tấn công người đó

"Asisur, nàng định ám sát phu quân tương lai à?"

Asisur đang định ném tên đó xuống suối thì giật mình. Giọng nói này....

"Izumin?"

"Chứ nàng nghĩ là ai?" Izumin ai oán lên tiếng. Hắn vừa tới nơi thì thấy nàng đang tự đánh mình nên mới ngăn cản thôi mà. Ai dè vừa mới đụng đến đã bị nàng cho ướt như chuột lột thế này

"Ta nghĩ là cái tên điên nào đó muốn ăn đòn ấy mà" Asisur tỉnh bơ

"Nàng thật là.... Giờ ta ướt hết rồi, nàng tính sao đây?" Izumin bó tay

"Người ướt chứ có phải ta đâu. Chả liên quan" Asisur dội thêm cho Izumin một gáo nước lạnh

"Ta là phu quân tương lai của nàng đấy. Nàng nỡ để ta bị ướt thế này sao? Lỡ ta bị ốm thì nàng phải chăm sóc ta đấy" Hình tượng của ai đó bị phá vỡ hoàn toàn

Asisur đen mặt. Tình huống gì đây? Cái tên Izumin này hôm nay ăn nhầm cái gì vậy trời?

"Phu quân cái gì chứ? Ta đồng ý với người hời nào? Người mới té giếng hả?"

"Asisur, nàng nỡ đối xử với ta thế sao? Ta là phu quân của nàng mà. Nàng nhất định sẽ trở thành vương phi của ta mà. Nàng hứa rồi mà" Hai mắt long lanh, ai đó có xu hướng thành cún.

"Stop. Ta giúp người làm khô đồ là được chứ gì. Làm ơn dừng ngay cái điệp khúc đó lại đi, ta nổi hết da gà rồi đây"

Hay thật! Hoàng tử lạnh lùng. Con người vô cảm. Có điểm nào giống kia chứ? Trước mặt nàng chính là một tên lưu manh chính hiệu. Tự nhiên nàng cảm thấy mình giống như đang bị người khác dắt mũi vậy!

Vậy là Asisur dùng nước khiến ai đó ướt như chuột lột để giờ đây phải mất công dùng Thủy thu hút hết nước đem tưới cho cây. Xem ra sau này nàng phải xem xét kĩ trước khi tấn công người khác mới được.

"Phù! Cuối cùng cũng xong!" Asisur không thêm giữ hình tượng, ngồi phịch luôn xuống tảng đá bên cạnh. Dù sao thì trước mặt người này này nàng có giữ hình tượng đến đâu thì cũng bị hấn làm cho nổi điên lên mà mất hết sạch.

Nàng dùng Thủy thu chưa quen nên giờ mệt muốn đuối luôn. Đúng là tấn công người khác thì dễ chứ thu hồi lại phép tấn công đó thì khó vô cùng!

"Nàng uống đi!" Izumin đưa cho Asisur một cốc nước. Chẳng biết hấn đi lấy từ bao giờ nữa

Asisur cũng chẳng khách khí, nhận lấy uống luôn. Nàng đang khát muốn chết đây! Sáng đến giờ đã được uống miếng nước nào đâu.

"Nàng không sợ có độc sao?"

"Độc? Người dám hạ độc ta sao?" Asisur không trả lời mà hỏi ngược lại.

"Đương nhiên là không. Giết nàng thì ai làm vương phi của ta đây?" Izumin cười cười "Đi, ta đưa nàng đến một nơi"

Hai người tới một căn lầu khá cao. Từ nơi này có thể nhìn thấy toàn cảnh khu vườn, xa xa chính là dòng sông Nile, người mẹ hiền của Ai Cập

"Izumin, sao người biết rõ nơi này quá vậy?"

"Hôm qua ta đi lòng vòng, vô tình lạc vào đây. Hôm nay ta tới chỗ nàng mục đích cũng là mời nàng đi chơi mà"

"Sao người biết ta sẽ đi?"

"Ta không chắc. Thế nên mới nhờ đến sự giúp đỡ của Ari và Eri"

Ari? Eri? Được lắm. Chưa gì mà hai em đã theo phe hấn chống lại ta rồi.

"Nàng đừng giận họ. Là ta yêu cầu họ làm thế"

"Izumin, vì sao ngươi yêu ta? Vì nhan sắc? Hay vì địa vị của ta ở Ai Cập?" Asisur chột hỏi

"Vì ta yêu nàng. Chỉ thế thôi"

"Cả đời chỉ một mình ta?"

"Phải. Một mình nàng"

"Nếu ta không còn là Asisur thì ngươi còn yêu ta không?"

"Dù nàng là ai thì nàng vẫn là người duy nhất ta yêu, trọn đời trọn kiếp"

"Vậy ta sẽ tin tưởng một lần. Tin vào lời hứa của ngươi, tin vào trái tim mình và cũng tin vào vận mệnh. Izumin, ta yêu chàng" Asisur cười khẽ. Nàng sẽ không do dự nữa, nàng muốn có một người để yêu, để dựa vào. Nàng cũng không thể mãi trốn tránh trái tim của mình.

"Asisur, nàng đồng ý? Nàng yêu ta?"

"Chàng không muốn?" Asisur khẽ nghiêng đầu

"Asisur, ta yêu nàng" Izumin không trả lời mà vươn tay ôm Asisur, khẽ nói

-----oOo-----

Cũng trong khu vườn này, nhưng là một nơi khác, một kế hoạch tàn độc đang từng bước được tiến hành.

"Các ngươi chỉ cần nhắm vào cô ta. Còn người kia không được phép đụng đến" Một giọng nói chanh chua nhưng cũng đầy độc ác vang lên

"Công chúa cứ yên tâm" Một giọng khác vang lên

Người được gọi là công chúa đi khỏi thì giọng nói đó lại vang lên một lần nữa

"Cô nghĩ cô là ai chứ? Muốn ra lệnh cho ta sao? Các ngươi nghe kĩ đây, cả hai người đó, không kẻ nào được phép sống sót. Mọi việc sau đó các ngươi tự biết phải làm gì rồi đó"

Một đám người áo đen cúi đầu nhận lệnh rồi nhanh chóng khuất bóng sau những bụi cây. Rồi đi không một tiếng động.

-----oOo-----

"Izumin, chàng nghe kĩ đây. Từ bây giờ chàng là người của ta, trong lòng chỉ được phép có hình bóng của ta, chỉ được phép nghĩ đến ta, yêu một mình ta, tin tưởng ta, càng không được phản bội ta. Nếu không thì đừng trách ta"

Izumin phì cười. Không ngờ Asisur của hắn lại bá đạo đến vậy, nhưng hắn thích tính cách này của nàng

"Ta hứa với nàng"

"Asisur, nàng đừng rời xa ta, phải luôn ở bên cạnh ta. Có được không?"

Hắn sinh ra trong gia đình đế vương. Quốc vương Hitaito lại chỉ có mình hắn là con trai nên từ nhỏ hắn đã phải tự lập. Hắn không được ở bên cạnh phụ vương và mẫu hậu, quanh năm suốt tháng đồng hành với hắn là những bài học trị quốc, những giờ luyện tập võ công, những cuộc ám sát, bắt cóc. Hắn nhớ có lần bọn bắt cóc đã bắt hắn cùng Nazi, con trai của sư phụ hắn. Vì cứu hắn khỏi một mũi tên của bọn chúng nên Nazi đã chết. Lúc đó hắn thật sự rất đau lòng, Nazi là người bạn duy nhất của hắn, người ở bên cạnh hắn không phải vì thân phận hoàng tử mà vì một tình bạn đúng nghĩa. Sau khi Nazi mất hắn trở nên lạnh lùng với tất cả mọi người, hắn không muốn người hắn yêu quý sẽ biến mất ngay trước mắt. Hắn sợ, rất sợ cái cảm giác đó. Cái cảm giác khi Nazi nói những lời cuối cùng với hắn "Hoàng tử... người....phải sống tốt.... thần chỉ có thể... đi theo người... đến đây thôi... Hoàng tử.... nếu người... coi thần là bạn....thì đừng để... thần hi sinh... oan uổng.... Người phải trở thành.... vương của.... Hitaito". Thời gian sau đó hắn điên cuồng luyện tập, hắn muốn mạnh hơn, muốn có đủ năng lực để bảo vệ những người bên cạnh hắn. Ban đầu hắn nghĩ Carol mới là ánh sáng của đời hắn. Nhưng xem ra không phải vậy. Asisur mới là người hắn muốn bảo vệ cả đời. Hắn biết sẽ đem lại rắc rối cho nàng nhưng vẫn không chống lại ham muốn muốn giữ nàng bên cạnh. Giờ đây nàng nói yêu hắn, đã vậy hắn sẽ dốc toàn lực bảo vệ nàng, trân trọng nàng. Hắn tuyệt đối không thể đánh mất nàng.

"Ta... Ai đó?" Asisur đang định trả lời thì chột quát lên

Izumin cũng giật mình. Xung quanh hai người đã bị vây kín bởi vô số cao thủ. Có thể lại gần đến vậy mà cả hai không phát hiện ra thì chắc chắn không phải người thường. Izumin và Asisur trao đổi ánh mắt, xem ra hôm nay không thích hợp để ngắm cảnh rồi.

Cả hai cùng xông lên. Asisur đưa tay lên miệng huyết sáo báo cho Kyo, bọn họ chỉ cần cố gắng đến khi anh Ken cùng mọi người đến là được. Đáng lẽ với khả năng của nàng thì hạ bọn họ chỉ trong chớp mắt. Nhưng xem ra kẻ đứng sau đã chuẩn bị rất kĩ, chắc chắn chúng có một pháp sư ở đây. Nhưng do năng lực của nàng mạnh nên tên đó chỉ phong ấn được năng lực trị thương và một phần năng lực chiến đấu. Nhưng đó cũng là cả một vấn đề. Bởi vì mấy

tên này toàn là tử sĩ, lại sử dụng độc, nguy hiểm vô cùng. Izumin vì đi với nàng nên cũng không mang theo kiếm, cũng may ban nãy hạ được mấy tên hán đã nhanh chóng đoạt được một thanh kiếm. Nàng không quen dùng kiếm nên chỉ có thể dùng toàn bộ năng lực còn lại điều khiển thủy thuật tạo màng chắn cho cả hai và hạ những tên dám tiến lại gần.

Ken sau khi nhận được tin báo thì vội dẫn người đến. Lúc này Asisur và Izumin cũng đã sắp cạn sức rồi, cả hai chỉ có thể vừa đỡ vừa lùi. Nhóm người Ken vội xông vào tiếp ứng, tình thế dần đổi ngược lại. Đám tử sĩ này đông kinh khủng, cũng may Ken dẫn theo khá nhiều cao thủ nên cũng đỡ. Bởi vì toàn thân đám người áo đen này đều mang độc không thể chạm vào, thuốc giải nàng lại không mang theo, khả năng trị thương giải độc cũng bị phong ấn nên nàng không thể ra lệnh bắt sống bọn chúng.

Sau khi hạ xong tên cuối cùng, Izumin quay lại gọi Asisur thì thấy một mũi tên từ sau lưng nàng bay tới. Giống như năm đó, mũi tên đã cướp đi mạng sống của Nazu. Asisur, không thể nào! Hắn phải bảo vệ nàng. Chỉ kịp nghĩ đến đây Izumin vội lao tới đẩy Asisur. Mũi tên đó cắm thẳng vào lưng hắn.

Asisur vừa nở nụ cười với Izumin thì bị một lực mạnh đẩy ra. Nàng giật mình nhìn lại thì chỉ thấy Izumin ngã xuống, trên lưng là một mũi tên.

"IZUMIN"

Nàng vội xông lại đỡ Izumin. Nhìn qua vết thương trên lưng, Asisur tái mặt, là Vạn Hoa Độc. Loại độc này nàng đã thử điều chế thuốc giải rất nhiều lần nhưng chưa lần nào thành công.

"Izumin, chàng nuốt viên thuốc này xuống" Vội vàng nhét vào miệng Izumin một viên Bảo Hồn đan, tuy không giải được độc nhưng ít nhất cũng cầm cự được ít nhiều.

"Izumin, chàng không được có chuyện gì" Asisur nghẹn giọng

"Nàng... đừng khóc...ta không sao. Nàng không... bị thương.... thật tốt. Asisur... ta muốn...ngủ" Izumin khó khăn lên tiếng. Loại độc này tác dụng thật nhanh, hắn cảm giác như có hàng vạn con kiến đang bò trong người, khó chịu vô cùng.

"Không được, Izumin, chàng không được ngủ. Mở mắt ra nhìn ta này, Izumin. Người đâu, quay về cung ngay lập tức" Asisur vội ra lệnh. Sau khi Ken đỡ Izumin lên một con ngựa nàng cũng nhảy lên, giục ngựa thẳng hướng hoàng cung.

-----oOo-----

"Mau lên, đỡ hoàng tử Izumin vào" Về đến tẩm cung nữ hoàng, Ken vội ra lệnh.

Đỡ Izumin lên giường, Asisur vội ngồi ngay bên cạnh, nắm chặt tay Izumin, cố gắng phá bỏ phong ấn để truyền Thủy lực vào thanh lọc cơ thể cho hắn.

"Izumin... chàng sẽ không có chuyện gì đâu... Chàng đã hứa sẽ yêu ta.... ở bên ta cả đời mà....Chẳng phải chàng không muốn.... ta rời xa chàng sao? Ta hứa.... sẽ ở bên cạnh chàng.... chàng mau mở mắt ra....nhìn ta đi.... Izumin.... chàng muốn ta trở thành.... vương phi của chàng.... đúng không? Ta đồng ý.... Chàng mau tỉnh dậy.... nghe ta nói đi...Chàng hứa... sẽ đem lại... hạnh phúc cho ta mà.... Izumin.... Chàng mở mắt ra đi.... chàng cho ta.... một động lực...đi mà..." Từng tiếng nấc nghẹn. Asisur không khóc, nhưng giọng nàng như lạc đi. Nàng sợ, rất sợ sẽ mất đi người này.

"Asisur.... đừng khóc... nàng không... sao là... ta mãi nguyện... rồi.... ta... xin lỗi... có lẽ ta...không thực hiện....được lời hứa... ở bên cạnh...nàng rồi... Asisur... ta... buồn ngủ... quá..." Izumin mở mắt ra, khó khăn nói rồi lại nhắm mắt lại, bàn tay mà Asisur đang nắm cũng buông thõng xuống.

"KHÔNG! IZUMIN!"

Một tình yêu mới chớm nở, một hạnh phúc mới bắt đầu, bao ước mơ còn chưa thực hiện được, tất cả đều dừng lại sao? Những lời hứa, những ước hẹn về một tương lai hạnh phúc, có lẽ đó mãi mãi chỉ là một giấc mơ, một ảo vọng!

P/S: Kết luôn được rồi ấy nhỉ? Mọi người nghĩ sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Đừng Rời Xa Ta!

P/S: Trả hàng cho mấy nàng nè! *Lau mồ hôi* Mấy bữa nay bị truy sát nhiều quá, tâm hồn bé nhỏ của ta bị tổn thương nặng đó nha *thút thút*

-----oOo-----

Tiếng hét thê lương vang vọng cả hoàng cung Ai Cập. Carol quay người núp vào Menfuisur khóc nức lên. Cô nghĩ chị đã tìm được hạnh phúc của mình, có thể vô lo vô âu sống bên cạnh người mình yêu trọn đời. Nhưng thật không ngờ... Tại sao ông trời lại bắt công thế chứ?

Menfuisur khẽ ôm lấy Carol, ánh mắt nhìn về phía Asisur đầy đau lòng. Chị hẳn tuy bề ngoài mạnh mẽ nhưng nội tâm lại rất yếu đuối. Hẳn không thể trở thành chỗ dựa cả đời cho chị, những tương đầu đó có thể giao lại cho Izumin, thật không ngờ...

"Unasu, điều tra chuyện này cho ta. Bằng mọi giá phải bắt được kẻ chủ mưu" Menfuisur phân phó

Cả hoàng cung Ai Cập chìm trong tang thương. Tại sao nữ hoàng của họ lại phải chịu đau khổ như vậy chứ? Phải chăng ông trời ghen tị với nhan sắc và tài năng của người nên mới cướp đi cái hạnh phúc mà người chưa được hưởng một ngày này?

"Nữ hoàng..."

"Chị Asisur..."

Asisur đã tiêu hao hết năng lực, ban này cũng bị thương nên cơ thể không thể chống cự được mà ngất xỉu.

-----oOo-----

"Hải Băng..."

Asisur không biết an ủi thế nào. Là nàng đã động viên cô ấy chấp nhận tình yêu này. Nhưng bây giờ...

"Asisur, chẳng lẽ số đã định là ta không thể có được một tình yêu thật sự? Trước đây ta không hiểu, nhưng giờ ta đã hiểu rồi. Cái cảm giác có một người để dựa vào, có một người để mình gửi trọn tâm, có một người luôn ở bên cạnh nói với mình rằng "ta yêu nàng, vĩnh viễn ở bên cạnh nàng" thật ấm áp. Nó ấm áp đến nỗi ta thực không nỡ buông tay. Chẳng đã hứa với ta sẽ yêu ta cả đời, vậy vì sao lại rời xa ta? Chẳng đã hứa sẽ chăm sóc ta, yêu thương ta, có sao lại để ta một mình trên thế gian này? Tìm ta đâu lắm, chẳng biết không? Khó khăn lắm ta mới nhận ra tình cảm của mình, khó khăn lắm ta mới bỏ đi những suy nghĩ lo âu về yêu chàng, vì sao chứ? Vì sao chàng lại dễ buông tay ta như vậy?"

Asisur không nói gì. Nàng biết bây giờ Hải Băng đang rất đau khổ, tựa như nàng năm đó. Nhìn người mình yêu rời xa mình. Khi xưa là Menfuisur rời bỏ nàng, nhưng vẫn ở trong tâm mắt nàng, nàng vẫn có thể nhìn thấy hắn. Nhưng Izumin thì khác, hắn đã đi rồi!

"Asisur, ta muốn quay về. Ta muốn gặp chàng, ta không thể để chàng đi được, ta phải giữ chàng lại! Asisur, ta xin cô, đưa ta về đi" Hải băng chột đứng dậy túm vai Asisur

"Không được, cô đừng ngốc như vậy. Sức mạnh của cô bị phong ấn nên cơ thể của cô cũng bị ảnh hưởng rất lớn, toàn bộ tinh lực trong cơ thể đều đã cạn kiệt. Nếu không phải chúng ta đưa cô đi kịp thời thì rất có thể cô đã hồn tiêu phách tán rồi. Nếu bây giờ cô cứ cố chấp quay về thì rất có thể không chỉ không gặp được Izumin mà ngay cả cơ hội đầu thai cô cũng không còn. Kẻ đã phong ấn cô cũng thật tàn ác, hắn đã dùng Huyết chú để thực hiện mệnh lệnh này." Asisur khẽ gỡ bàn tay Hải Băng ra, ấn nàng ngồi xuống ghế.

"Huyết chú?" Hải Băng thắc mắc

"Là một loại cấm thuật vô cùng tà ác. Với những con người được ban sức mạnh nó sẽ khiến người đó mất hết sức lực mà chết, vĩnh viễn không thể tái sinh. Nhưng giết địch một ngàn thì tự tổn hại tám trăm, kẻ thực hiện cấm thuật này phải dùng máu của mình để tạo Huyết ma. Sau khi thực hiện cấm thuật, nếu thành công thì cũng mất hết năng lực, nếu không thì chết là không thể tránh khỏi. Bây giờ người bị phong ấn gần như toàn bộ công lực nên chắc chắn tên đó cũng không yên ổn đâu" Một giọng nam vang lên

"Thần Osiris?" Asisur khẽ cúi đầu, lên tiếng

Hải Băng nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn vị thần trước mặt. Nàng cũng đứng lên chào

"Được rồi. Ngồi xuống cả đi"

"Thần Osiris, người có cách gì giúp cô ấy không?" Asisur lên tiếng

"Cách thì không phải là không có. Quan trọng là cô ta dám làm không thôi"

"Xin người cứ nói. Dù phải làm gì ta cũng chấp nhận" Hải Băng lên tiếng. Chỉ cần cứu được Izumin nàng không ngại gì hết. Người này, đã khắc sâu trong tim nàng rồi.

"Vậy được rồi. Ta sẽ đưa linh hồn hắn quay lại, nhưng không thể hoàn toàn khỏe mạnh lại được. Mỗi ngày người phải lấy chín giọt máu, kết hợp với Tuyệt liên cho hắn uống. Sau chín ngày độc sẽ hết, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là có thể khỏe lại hoàn toàn. Tuy nhiên..." Thần Osiris nói đến đây thì ngừng lại, quan sát sắc mặt của Hải Băng

"Người nói điều kiện đi, thưa thần Osiris" Hải Băng nhẹ giọng.

"Tốt lắm. Cứu sống hắn, đồng nghĩa với việc cô sẽ chịu một lời nguyên. Một lời nguyên mà cô không biết rõ, cô có chấp nhận không?"

"Thần Osiris, người..." Asisur giật mình

"Ta đồng ý!" Không đợi Asisur nói hết, Hải Băng đã lên tiếng chấp thuận.

Không chậm trễ, thần Osiris khẽ lẩm nhẩm mấy câu thần chú rồi đặt ngón tay lên trán Hải Băng. Lời nguyện thiết lập.

Asisur nhìn tình huống trước mặt mà muốn giết người. Cô nhóc này có biết mình đang làm gì không vậy? Giao dịch với thần Osiris, chấp nhận lời nguyện, đó đâu phải chuyện đùa. Nếu đó là lời nguyện sinh mệnh thì chẳng phải hai người vẫn phải xa nhau sao?

"Hải Băng, cô..." Asisur tức muốn nghẹn họng, không biết phải nói gì nữa

"Asisur, ta biết cô muốn nói gì. Nhưng tâm trạng của ta cô hiểu mà. Nhìn người đó rồi xa mình mãi mãi, cô chịu được không? Nếu hôm nay đổi lại là cô, người nằm đó là Menfuisur, ta tin cô cũng sẽ có quyết định như vậy" Hải Băng mỉm cười

"Có lẽ vậy. Nhưng cô vẫn hạnh phúc hơn ta, vì người đó cũng yêu cô. Aizzz. Cô ngốc, nếu đã chọn thì phải giữ đến cùng, đừng để tuột mất đấy" Asisur thở dài. Nhìn người mình yêu biến mất ngay trước mắt mình, điều đó không phải ai cũng chịu được.

Thần Osiris nhìn hai cô gái trước mặt không nói gì, nhàn nhã ngồi uống trà. Ngài không quan tâm mấy chuyện này.

"Thần Osiris, ở đó làm gì có Tuyết liên" Asisur bỗng nhớ ra

"Chẳng phải con có sao. Cho cô ta đi" Thần Osiris tỉnh bơ

"Người... cái này là người bày ra mà" Asisur ức chế

"Hải Băng, ấn kí hoa sen này sẽ bảo vệ hồn phách của cô, mau tìm tên đạo sĩ kia và hóa thiêu hán, phong ấn sẽ biến mất. Ta đi đây. À đúng rồi Asisur, hình như Thần Thời gian có nhiều Tuyết liên lắm đó, con qua chỗ hán mà lấy. " Thần Osiris đã không còn thấy bóng, trong không gian chỉ lưu lại lời nói mang đầy tính chọc ghẹo.

Hải Băng sau khi biết Izumin không sao nữa thì tâm trạng tốt hơn hẳn. Nàng khẽ nhìn Asisur, có vẻ có người nổi giận rồi. Tốt nhất nàng không nên đụng đến.

Nàng bước đến bên hồ nước, ghé mắt nhìn xuống. Giữa trán là một ấn kí hình hoa sen hồng nhạt đang nở rộ. Thật kiều diễm!

"Hải Băng, đây là Tuyết liên. Một bông hoa này có tổng cộng chín cánh, dùng cho chín ngày. Bông hoa này phải được đặt trong băng ngàn năm, ta sẽ đưa nó vào nhẫn không gian cho cô. Mỗi lần sử dụng phải hết sức cẩn thận nếu không sẽ bị băng ngàn năm làm tổn thương" Một bông Tuyết liên trong suốt xoay xoay trên tay Asisur.

"Cảm ơn cô, Asisur. Phải rồi, bây giờ ta đã có ấn kí hoa sen, cô có thể..."

"Rồi rồi, cô mau quay về đi. Ta mà giữ thêm một lúc chắc cô phá tan cái khu vườn của ta mất" Asisur cười cười, khẽ phát tay.

Vận mệnh đến rồi đi, nhưng không ai nắm chắc được vận mệnh của mình. Những tưởng là vì người khác nhưng có thể đó lại là số phận của chính bản thân.

-----oOo-----

"Nữ hoàng..."

"Nữ hoàng, người tỉnh rồi"

"Asisur, em tỉnh rồi"

Ari, Eri, Kai, Nary và các cung nữ đang chăm sóc Asisur mừng rỡ khi thấy nàng tỉnh lại

"Ừ! Ari, ta ngủ bao lâu rồi?" Asisur đưa tay day day trán

"Đã hơn một ngày rồi. Người làm chúng em lo quá" Ari rót nước mát. Lúc đó nữ hoàng ngất xỉu rồi lâm vào hôn mê luôn, cả anh Ken và các ngự y đều nói hơi thở của người rất yếu, có thể biến mất bất cứ lúc nào.

"Hơn một ngày rồi sao?" Asisur khẽ lẩm bầm

"Khoan đã, vậy Izumin đâu? Hấn sao rồi?"

"Asisur, cuối cùng chị cũng tỉnh lại. Chị yên tâm, Izumin đã ổn rồi. Bây giờ hấn đang ở tẩm cung phía Nam" Menfuisur và Carol bước vào, đúng lúc nghe Asisur hỏi

Carol không dám khóc lớn sợ ảnh hưởng đến sức khỏe của nàng nhưng mắt vẫn rung rung. Có thể thấy cô bé đã kiềm chế hết sức. Nàng muốn đi thăm Izumin nhưng mọi người không cho phép, hơn nữa bây giờ muốn ngồi dậy cũng không thể được nên đành nghe lời nằm nghỉ ngơi. Thấy Asisur đã mệt nên tất cả đều đi ra để nàng nghỉ.

Mặc nói là nghỉ ngơi nhưng trong lòng vẫn lo lắng vô cùng. Nàng chỉ muốn ngay lập tức điều chế thuốc cho hắn uống, muốn hắn mau chóng tỉnh lại, muốn hắn nở nụ cười, muốn hắn chốc ghẹo nàng như trước đây. Giọt nước mắt khẽ lăn trên má. Izumin, chàng sẽ không sao đâu, dù trả giá thế nào ta cũng phải giữ chàng lại.

Những ngày sau.

Biết chuyện Asisur trích máu để làm thuốc cho Izumin, tất cả mọi người đều phản đối. Thể trạng của nàng bây giờ rất yếu, nếu lấy máu như vậy thì sao có thể chịu nổi. Nhưng trước sự kiên quyết của Asisur cộng với việc tình hình của Izumin ngày càng tốt thì cũng không thể làm gì hơn ngoài việc tích cực bồi bổ cho nàng. Asisur thấy vậy cũng không dám phản đối. Đùa à, nàng mà phản đối chắc chắn họ sẽ sử dụng bạo lực chứ không phải khuyên giải nàng không trích máu nữa. Mặc dù nàng ngán nấy món đại bổ này lắm rồi.

Nhưng nghĩ lại nàng cũng thấy thật may, có lẽ là cho Izumin. Phía Hitaito sau khi biết chuyện cũng không hề động binh tấn công mà lại hết sức hỗ trợ tìm kẻ chủ mưu. Về thương thế của Izumin thì hoàn toàn nhờ Ai Cập với lý do có thần y Ken. Quốc vương Hitaito cũng gửi rất nhiều dược liệu quý cùng những thứ cần thiết sang. Đã thế đích thân vương Hitaito còn gửi thư qua hi vọng nàng chăm sóc Izumin nữa, đúng là khó hiểu. Mặc dù không nói thì nàng cũng sẽ chăm sóc hắn chu đáo. Mà không biết Ruka có mưu đồ gì mà gần đây nàng hay thấy hắn nhìn nàng bằng một ánh mắt đánh giá như kiểu "Người này mà đem bán thì được bao nhiêu nhỉ?". Tên này cần đề phòng!

Hôm nay đã là tối thứ bảy, cũng sắp đến hạn chín ngày thế nhưng Izumin vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

"Izumin, sao chàng còn chưa tỉnh? Chàng nói yêu ta mà giờ không muốn nhìn thấy ta sao? Izumin, chàng... đừng rời xa ta!" Sau khi cho Izumin uống thuốc, Asisur ngồi bên cạnh khẽ vuốt ve khuôn mặt người nàng yêu.

"Asisur, tổ chức cho người đưa tin tới" Giọng Kai vang lên

Khẽ hôn Izumin một cái, Asisur nhanh chóng đứng lên bước ra ngoài.

Sau lần bị ám sát đó bên cạnh nàng và Izumin lúc nào cũng có người bảo vệ. Ken, Uri cùng với một số người thân cận của nàng ở trong tổ chức phụ trách bảo vệ Izumin. Kai và Nary cùng một nhóm khác thì đi theo bảo vệ nàng. Người ngoài nhìn vào thì nghĩ đó là quân đội của Ai Cập mà thôi.

Đoàn người đến khúc cua vắng giao giữa Tây cung và Nam cung thì bị một nhóm người chặn đường. Cũng phải, đây là khu vực ít canh gác nhất, lại cách xa điện chính nên nếu có chuyện thì lính gác cũng không đến ngay lập tức được.

"Đề mạng..."

Không đợi tên đầu sỏ kia nói xong, Asisur phát tay: "Lên luôn đi, nói nhiều quá!"

Không thể phủ nhận đám người này là cao thủ. Từng đường kiếm đưa ra đều là sát chiêu, nếu không phải nàng huấn luyện thuộc hạ tốt thì tất cả đều đã bị giết hết rồi. Số lính bảo vệ ở đây cũng xông ra nhưng đều bị xử lý trong một kiếm. Bỗng Asisur nở nụ cười lạnh, bọn chúng không hề ra sát chiêu với nàng. Muốn bắt sống sao? Người ta đã muốn đưa nàng tới tận nơi thì tội gì nàng phải tự đi chứ. Khẽ lướt qua chỗ Kai nói nhỏ mấy câu, anh thoáng sững người nhưng rất nhanh chóng hiểu ý. Khẽ động tay ra hiệu với những người còn lại, tình thế đang nghiêng về phía Asisur bỗng biến chuyển. Asisur đang bình thường sắc mặt bỗng xấu hẳn đi, tay chống kiếm xuống đất để đứng vững. Nhóm Kai thấy động vội lùi lại gần nàng, tạo cơ hội cho nhóm người áo đen chiếm thế. Trong giao chiến, chỉ cần lỡ một nhịp là có thể chết ngay. Có vài người đã bị thương, lực chiến suy yếu hẳn, phòng vệ bên cạnh Asisur cũng giảm xuống. Đám sát thủ thấy vậy liền chia làm hai nhóm, một làm phân tán lực chú ý, một cướp Asisur Đạt được mục đích, bọn chúng nhanh chóng rời đi.

Trước khi bị bắt Asisur đã giả vờ ngã xỉu, đề phòng bị chúng đánh ngất thật sẽ hỏng hết kế hoạch. Vừa bị đưa ra khỏi hoàng cung nàng bỗng thấy xuất hiện một bóng người, trong lòng thầm kêu không ổn. Kẻ này có lẽ tưởng nàng bị bắt cóc nên muốn anh hùng cứu nữ nhân đây. Nhưng mà đáng người này....

P/S: Đoán coi ai nào? *nhặt nguy hiểm*

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Manh Mối

Jidan, người muốn làm anh hùng thì về Hitaito mà làm, bà đây không cần. Người muốn qua Ai Cập ta cũng không cấm, nhưng ai mượn người xen vào việc của ta? Khó khăn lắm mới có cơ hội để tìm đến kẻ đứng sau, chỉ vì người. Tên trời đánh!

Lúc này Asisur đang cực kỳ muốn giết người. Nếu không phải đang giả vờ ngã xỉu nàng thật muốn xông lên đánh cho tên Jidan chết tiệt kia một trận.

Jidan mới bàn bạc công việc với thuộc hạ xong, không ngủ được nên đi dạo. Ai ngờ lại thấy một đám người phóng từ hoàng cung ra, một trong số đó còn ôm theo một người. Vốn định không quan tâm nhưng lại nhìn thấy người được ôm là Asisur. Không kịp suy nghĩ nhiều, hắn vội xông lên cứu. Đám

người này tuy là cao thủ nhưng có vẻ đã giao chiến một trận nên rất nhanh bị Jidan hạ. Hắn không hề biết rằng việc tốt của mình lại khiến ai đó tức điên lên.

Sau khi 'cứu' được Asisur, Jidan cũng không có ý nghĩ đem nàng trở lại hoàng cung mà phóng thẳng ra hướng ngoại thành.

Asisur thấy không có khả năng hắn đem nàng trở về nên dọc đường đi đều bí mật để lại dấu hiệu, hi vọng Kai khi đuổi đến sẽ hiểu được.

-----oOo-----

Về phần Kai và Nary, sau khi Asisur bị đưa đi thì cũng bí mật đuổi theo. Nhưng vì tránh để bọn chúng nghi ngờ nên đi sau một lúc. Khi hai người đến chỗ Jidan giao chiến với đám người kia thì chỉ thấy một người đem nữ hoàng chạy đi, còn đám hắc y nhân đều bị hạ.

"Nary, cô ở lại xử lý đám người này, sau đó đuổi theo ta. Giờ ta sẽ đi trước xem tình hình của nữ hoàng"

"Được"

Không nhiều lời, Nary và Kai mỗi người một hướng đi làm việc của mình.

Nary không chậm quay về hoàng cung gặp Ken.

"Anh Ken, có chuyện rồi" Thấy Ken và Uri, Nary vội kéo hai người ra.

"Có chuyện gì mà em hốt hoảng vậy? Asisur xảy ra chuyện gì sao?" Ken cũng giật mình

Nary vội kể lại toàn bộ sự việc. Nghe xong, Ken trầm ngâm

"Có vẻ Asisur quen người đó, nhưng không quá tin tưởng. Chính vì thế em ấy mới tiếp tục giả vờ và để lại ám hiệu. Có lẽ em ấy muốn chúng ta diễn kịch, coi như là bị bắt cóc thật." Uri phân tích

"Vậy được rồi. Ta đi báo với hoàng đế, chúng ta đi cứu người" Ken lên tiếng

Ba người rời khỏi phòng. Không ai biết cuộc nói chuyện của họ đã được một người nghe hết.

"Nàng thật ngốc" người nọ thờ dài

-----oOo-----

Jidan đưa Asisur đến một trang viên cách hoàng cung khá xa. Thật không ngờ hắn lại có cả căn cứ ở Ai Cập. Nàng thật mong chờ cái biểu cảm của hắn khi biết nàng đã từng tận thân phận của hắn. Nhưng chắc chắn bây giờ nàng vẫn giấu kín.

Phải nói trang viên này rất đẹp. Trăm hoa đua nở, suối nhỏ, giả sơn đều có. Một ngôi nhà không tính là lớn nhưng nhìn rất ấm áp. Không hiểu vì sao nàng lại cảm thấy hắn không giống một người độc ác, mưu hại huynh đệ chút nào. Nhưng mà nghĩ thì nghĩ vậy thôi chứ. Những kẻ ác thường mang vẻ mặt khiến người khác một chút nghi ngờ cũng không có.

"Nàng còn định giả ngất đến bao giờ? Hay vẫn muốn được ta ôm?" Một giọng nói mang đầy vẻ trêu chọc vang lên.

"Có người đưa đến tận nơi, tội gì không nhận" Asisur nhảy xuống, tỉnh bơ đáp. Nàng cũng không buồn giấu việc mình giả vờ, hắn đã biết thì cô giấu cũng thế. "Mà người đưa ta đến đây làm gì? Đừng có mà giờ trò, ta không ngại đánh người thành đầu heo đâu"

"Khụ, ta thấy nàng có vẻ muốn trốn khỏi cung nên thành toàn thôi mà" Jidan ho khan.

"Trốn khỏi cung?" Asisur ngó người

"Không đúng sao?"

"Ta là muốn đi tìm hiểu dân tình. Đường đường là nữ hoàng, mắc gì ta phải trốn" Bước tới cái xích đu ở trước nhà, Asisur ngồi xuống. Thật không nghĩ ở thời này mà lại có một nơi có thiết kế mang hơi hướng hiện đại như vậy. Đúng là khả năng của con người luôn vô tận mà.

Jidan cười cười, bước về phía bộ bàn ghế ở gần đó. Asisur khi gian trông thật dễ thương.

"Nàng đắc tội gì với cô công chúa Libia kia sao?" Jidan hỏi băng quơ

"Người có ý gì?"

Jidan không nói gì mà đưa cho Asisur một miếng lệnh bài cùng một lá thư.

Đây là lệnh bài tùy thân của công chúa Libia, còn lá thư thì nêu rõ người cần bắt, địa điểm giao người, gặp người nào. Nhưng có điều vẫn không có chút gì về vụ ám sát hôm trước. Căn cứ vào những thứ này chỉ có thể buộc tội nàng ta bắt cóc nữ hoàng Ai Cập mà thôi. Nhưng lệnh bài và thư lộ liễu như

thế này, nên nói rằng ta quá tự tin hay quá ngu ngốc đây? Hoặc có thể, đây là một cái bẫy chờ nàng nhảy vào.

"Người có giấy bút không?" Suy nghĩ một lát, Asisur lên tiếng

"Nàng đợi một lát, ta lấy cho" Jidan bước nhanh vào nhà

Trong thời gian chờ đợi, nàng đưa tay lên miệng huyết sáo gọi Kyo tới. Bất cứ lúc nào Kyo cũng luôn theo sát nàng mà không để bất kì ai phát hiện. Bởi nó chính là phương thức truyền tin nhanh nhất của nàng.

"Nàng cần giấy bút làm gì vậy?" Jidan hiểu kì hỏi

"Viết thư" Nhanh chóng viết mấy dòng rồi cuộn lại gắn vào chân Kyo, thả nó bay lên trời

"Thư? Ta nghĩ người của nàng cũng sắp đến rồi, cần phải viết sao?"

"Sao người biết người của ta sắp đến?" Asisur hỏi ngược lại

"Ban này ta có bỏ rơi một con chuột nhỏ ấy mà" Jidan nói một câu đầy ẩn ý

Asisur nhún vai, không nói gì. Chuyện này nàng cũng đoán được. Jidan đâu phải người thường, hẳn là một con cáo già đội lốt nai tơ.

"Người của nàng đến rồi, ta đi đây" Jidan để lại một câu trước khi rời đi

Asisur nhìn phía xa xa, quả thật có một đoàn người ngựa đang tiến về phía này. Nhưng mà hình như làm hơi quá, có cần thiết điều đi cả một đội quân thế này không?

Nàng neho mắt nhìn kĩ. Người cưỡi ngựa đi đầu nhìn quen quen, hình như là...

"Asisur, nàng không sao chứ?" Không đợi nàng nhìn kĩ, người đó đã bỏ ngựa phóng tới

"Izumin? Chẳng... chẳng đã tỉnh rồi" Asisur run run

"Phải, ta đã tỉnh" Izumin siết chặt cái ôm, nhẹ giọng khẳng định. Hắn vừa mới tỉnh dậy thì nghe được cuộc trò chuyện của mấy người Ken. Không nói hai lời, nhất quyết cùng bọn họ đi đón Asisur. Cuối cùng Menfuisur đành điều một đội quân đi theo bảo vệ.

"Mà khoan, Izumin, chàng vừa mới tỉnh dậy sao không ở yên trong cung đường thương, chạy ra đây làm gì" Asisur nhăn mặt

"Ta lo cho nàng"

Asisur nghe mà đau lòng. Nàng đương nhiên hiểu lí do hắn tới đây, còn không phải vì nàng sao? Tuy thế nhưng nàng vẫn phải nói, người này sao lại không biết yêu quý bản thân cơ chứ. Nhìn sắc mặt hắn tái nhợt mà nàng vừa thương vừa giận. Hiện tại người đáng lo là hắn chứ không phải nàng. Sao hắn không nghĩ nếu hắn có chuyện gì thì nàng sẽ khổ sở cỡ nào.

"Haizz. Ta đúng là đáng thương mà. Cát công sang đây mà em gái không thèm nhìn lấy một cái. Đúng là con gái lấy chồng như bát nước đổ đi mà" Một tiếng thờ dài cộng một câu nói mang đầy tính ai oán vang lên

"A! Anh Ragashu! Em xin lỗi, tại em không để ý. Anh thương em sẽ không để ý mấy chuyện này đâu, đúng không? À mà câu đó phải để ba nói chứ đâu phải anh" Asisur cười nịnh nọt nhưng vẫn không quên chỉnh Ragashu

"Giờ ba không ở đây, ta thay ông ấy nói có sao đâu. Mà ta chưa đồng ý gả em cho tên nhóc này đâu" Ragashu lườm Izumin. Em gái ta đâu có thể gả cho người dễ dàng thế được.

Izumin khẽ dựa vào người Asisur, môi lướt qua tóc của nàng, hướng ánh mắt khiêu khích về phía Ragashu. Người này hắn không vừa mắt từ lâu rồi. Giờ còn muốn ngăn cản hắn với Asisur, không dễ vậy đâu. Nàng ấy chỉ là em kết nghĩa của hắn (Ragashu) chứ đâu phải vợ của hắn (Ragashu).

Thấy biểu tình của Izumin, Ragashu đen mặt. Asisur nhìn hai người giương cung bạt kiếm mà rùng mình. Hai tảng băng đầu với nhau, có khi nào đem trang viên tuyệt đẹp này phá tanh bành không nhỉ?

"Được rồi, mọi chuyện quay về cung rồi nói tiếp. Em nghĩ Menfuisur và Carol chắc lo lắng lắm rồi. Hơn nữa Izumin cũng cần nghỉ ngơi" Asisur lên tiếng cắt đứt cuộc đầu mắt.

"Lại Izumin. Em không nghĩ ta cũng cũng mệt sao?" Ragashu nhìn Asisur

Asisur tròn mắt. Anh trai nàng từ bao giờ lại đi tị nạnh với người khác vậy trời? Nghĩ vậy nhưng Asisur vẫn nói:

"Vâng vâng, anh cũng cần nghỉ ngơi. Chúng ta nhanh chóng quay về nào"

"Nữ hoàng, nơi này không cần kiểm tra sao?" Kai lên tiếng.

"Đây là chỗ của bạn ta, đừng làm gì lộn xộn. Quay về cung ta sẽ nói rõ" Asisur phát tay. Jidan, đừng để ta biết người có liên quan.

Đoàn người nhanh chóng quay trở về. Trước khi rời khỏi, Asisur nhìn lại trang viên một lần nữa. Mọi chuyện càng ngày càng rắc rối.

Đội mọi thứ yên tĩnh trở lại, một bóng người từ trong nhà bước ra. 'Asisur, có lẽ ta sắp cướp mất nụ cười hạnh phúc của nàng rồi. Nhưng ta sẽ không cho phép bất kì kẻ nào làm tổn hại đến nàng!'

"Ra đây" Jidan khẽ nói

Một âm vệ xuất hiện. Jidan dặn dò vài câu rồi người đó nhanh chóng rời đi.

'Asisur, ta không muốn nàng bảo vệ hần nhưng ta cũng không muốn nàng bị người khác thương tổn'

Jidan lắc đầu tự giễu. Từ bao giờ hần lại yếu mềm thế chứ? Từ bao giờ hần lại có thể vì một người con gái mà làm một việc có thể gây tổn hại cho mình trong tương lai chứ? Có lẽ là từ khi nàng cứu hần trên ốc đảo ấy. Ánh mắt đó, khuôn mặt đó đã in vào tâm trí hần. Nhưng thật đáng tiếc, người nàng yêu lại là kẻ thù của hần. Đã bao lần hần muốn cướp nàng về cho riêng mình, nhưng lại chần chừ không làm được. Hần sợ nàng sẽ căm ghét hần, chính vì thế hần chấp nhận đè nén tình cảm, xuất hiện bên cạnh nàng như một người bạn. Hần cũng không nghĩ một người háo thắng, độc đoán như mình cũng có lúc vì suy nghĩ của người khác mà không dám làm. Tuy nhiên điều đó không có nghĩa là hần có thể vui vẻ chúc phúc cho nàng với người đó. Kế hoạch vẫn được tiến hành, hần và người đó trước sau gì cũng sẽ có một trận chiến một mất một còn.

Kế hoạch này hần và mẹ hần đã chuẩn bị rất lâu. Nếu hần do dự không làm thì mẹ hần và tổ chức cũng sẽ làm. Đến lúc đó có thể Asisur cũng sẽ liên lụy, hần không muốn điều đó. Hơn nữa chính hần cũng muốn đấu một trận với người đó. Jidan cũng không phủ nhận hần là một người bảo thủ, một khi đã quyết định việc gì thì nhất định phải làm được.

"Asisur, xin lỗi nàng!" Jidan ngẩng đầu nhìn trời, khẽ lẩm bẩm.

P/S: Mấy nàng muốn ta viết ngoại truyện về anh này không? Nếu có thì khi nào hoàn chính truyện ta sẽ viết. Cmt ý kiến nhé :))

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Đừng Trách Ta Ác!

"Menfuisur, sao đến giờ chị Asisur vẫn chưa trở về? Liệu có chuyện gì không? Chàng phái thêm người đi đón chị đi" Carol lo lắng

"Carol, nàng bình tĩnh đi. Nàng biết chị Asisur là người thế nào mà, chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu. Ta cũng cho Unasu dẫn người đi cùng rồi" Menfuisur trấn an. Mặc dù vậy nhưng trong lòng hần cũng rất lo lắng. Chị mà xảy ra chuyện gì thì...

"Báooooo! Bẩm hoàng thượng, hoàng phi, nữ hoàng cùng mọi người đã trở về!" Một binh lính chạy vào bẩm báo

"Thật sao? Menfuisur, chúng ta mau đi đón chị!" Carol mừng rỡ.

"Thưa hoàng phi, nữ hoàng có dặn mời lệnh bà và hoàng thượng tới tẩm cung nữ hoàng" Binh lính ban nãy lên tiếng.

Menfuisur nghe vậy thì đoán chị có chuyện quan trọng muốn bàn bạc. Khoát tay cho tên lính kia ra ngoài sau đó hai người nhanh chóng tới tẩm cung phía Tây.

.Asisur quay về tẩm cung, việc đầu tiên nàng làm là bắt Izumin nằm nghỉ ngơi. Vết thương của Izumin đã liền nhưng do cưỡi ngựa nên lại rách ra, máu nhiễm đỏ một mảng áo. Asisur vội lấy thuốc ra bôi vào, nàng thật hết cách với con người này.

Trong thời gian Asisur lo cho Izumin, Kai và Nary tranh thủ cất cử người bảo vệ tẩm cung, Ragashu cũng bí mật phân phó âm vệ ẩn mình trong bóng tối. Ở đây tập trung toàn người quan trọng của cả ba quốc gia, tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Việc Izumin và Asisur bị ám sát chính là một bài học rõ ràng nhất.

Carol và Menfuisur cũng nhanh chóng tới.

"Chị Asisur, chị không sao chứ?"

"Ta không sao. Người có sao nằm ở đây nè" Asisur chỉ chỉ Izumin nói

"Ta lo cho nàng mà" Izumin cười cười

Mỗi người một câu, không khí trong phòng vui hẳn lên. Mọi người lên thờ phào, lỡ Izumin mà có chuyện gì chắc Asisur phá hủy tâm cung này mất.

Vì Izumin cũng muốn tham gia bàn bạc nên mọi người quyết định ở lại mà không đến phòng nghị sự. Hơn nữa ở đây cũng tránh để người khác chú ý. Dù gì thì ở đây người ngoài nhìn vào cũng nghĩ rằng hoàng thượng hoàng phi vì lo cho nữ hoàng nên đến thăm.

"Asisur, người ban nãy đưa em đi là ai vậy?" Ragashu hỏi

"Một người bạn, nhưng cũng là một kẻ thù. Là bạn hay thù, cái đó phụ thuộc vào hành động của hắn sau này" Asisur nhún vai

"Cái gì mà bạn rồi lại thù. Chị nói dễ hiểu hơn được không?" Carol nhăn mặt

"Ta biết mọi người thắc mắc, nhưng sau này sẽ rõ. Giờ nói chưa được" Asisur cười nhẹ. Không phải nàng muốn dấu mọi người. Nhưng con người này quả thật không như nàng nghĩ, hắn quá nguy hiểm, mà hiện tại nàng chưa đủ sức đối phó với hắn. Điều duy nhất bây giờ đó là án binh bất động, chờ cơ hội thích hợp sẽ hạ hắn từ từ. Nàng dám chắc hắn cũng như nàng, sau lưng có một thế lực vô cùng lớn, và thế lực đó đang hơn thế lực của nàng. Tuy nhiên chỉ là hiện tại, còn tương lai thì chưa biết được.

"Nữ hoàng, người đã được đưa xuống địa lao" Uri bước vào, nhỏ giọng báo.

"Vậy sao? Chị Uri, đem lọ dược này cho chúng uống sau đó tra hỏi tất cả những gì cần thiết. Ghi chép điểm chỉ cần thận, tuyệt đối không được để chúng tự sát" Asisur đưa một lọ dược nhỏ cho Uri

"Chị Asisur, đó là..." Menfuisur lên tiếng

"Cái đó sao? Chị mới chế ra, chưa thử nữa. Nhưng cơ bản thì về công dụng có thể gọi nó là thuốc nói thật. Chị dùng cỏ Mê hồn với mấy thứ dược liệu linh tinh khác chế thành. Không biết có công hiệu không nữa, vừa may cho bọn chúng thử thuốc"

Mọi người trong phòng rung mình, thậm chí buồn thay mấy tên kia. Không dung đi đắc tội với Asisur làm gì.

"Nàng không muốn trực tiếp tra khảo bọn chúng sao?" Izumin nãy giờ vẫn im lặng bỗng lên tiếng

"Không cần thiết. Ta biết kẻ mà bọn chúng sẽ khai là ai rồi, cái quan trọng là chứng cứ cụ thể thôi. Giờ đợi lời khai của bọn chúng là được rồi. Hơn nữa chàng tưởng ta không biết sao, ta mà đi thì chàng chịu nằm yên đây chắc. Vết thương chưa lành mà không chịu nằm yên một chỗ" Asisur lườm Izumin một cái. Người này không biết sống chết gì cả.

"Vậy được rồi. Em tính thế nào?" Ragashu hỏi

"Menfuisur, tình hình Lybia thế nào rồi?" Asisur không trả lời mà quay qua hỏi Menfuisur. Nàng cũng có thể tự điều tra nhưng có chân chạy rồi, tội gì phải rước mệt vào người. Hơn nữa người của nàng còn làm việc khác nữa, mấy cái tin tức này ngày nào chẳng gửi về cho Menfuisur.

"Người của chúng ta đã chiếm được phần lớn thị trường Lybia rồi. Nhưng hiện tại bọn chúng vẫn chưa biết gì hết, triều chính Lybia đang xuống dốc không phanh" Menfuisur lên tiếng

"Các cuộc nổi dậy xảy ra liên tục. Cướp bóc, dịch bệnh, thuế khóa nặng nề, đời sống người dân khổ cực. Lybia bây giờ như một đám cỏ khô giữa trưa nắng..." Ragashu tiếp lời

"Chỉ cần thêm một mồi lửa là bốc cháy ngàn ngạt" Izumin chốt

"Vậy để em thêm chút lửa vậy. Anh Kai, phía người đó thế nào rồi?" Asisur hỏi

"Đã xong hết rồi, giờ chỉ đợi lệnh của người thôi" Kai khẽ cúi người

"Tốt. Bắt đầu đi"

Người này là một quận vương của Lybia. Tuy nhiên bất bình với cách cai trị của quốc vương nên xin đến phía nam trần thủ. Nhưng quốc vương Lybia muốn truy cùng giết tận, nhiều lần tìm cách ám sát ông ta. Một lần bị truy đuổi đến chân núi thì gặp được người của nàng và được cứu thoát. Từ đó đầu quân theo nàng. Lần này mồi lửa của nàng chính là ông ta. Người này sẽ dẫn đầu cuộc nổi dậy chống lại triều đình Lybia. Đương nhiên nàng sẽ bí mật giúp đỡ. Vị quân vương này cũng là một dũng tướng nên nàng cũng có thể yên tâm, hơn nữa ông ấy cũng mang trong mình một nửa dòng máu Ai Cập.

Lybia náo loạn như vậy một phần cũng nhờ sự góp sức của ba nước Ai Cập, Babylon và Hitaito. Đáng lẽ sẽ chia ra ba phần. Nhưng cuối cùng lại sáp nhập với Hạ Ai Cập. Nghĩ lại cuộc thảo luận đó mà nàng buồn cười...

"Nàng là vợ ta, của ta cũng là của nàng" Izumin

"Em là em gái ta, thế lực cả em phải thật mạnh mẽ" Ragashu

"Chị là chị gái ta, trước đây ta đã khiến chị buồn vì thế đây cũng coi như ta phần nào xin lỗi chị" Menfuisur.

Có những người quan tâm đến mình thế thì còn gì bằng.

"Nữ hoàng, đã có được lời khai của bọn chúng" Ken và Uri bước vào

"Hay quá. Nhưng có tìm ra kẻ sau cùng không?"

"Không. Bọn chúng chỉ khai rằng Kafura là kẻ ra lệnh thôi" Ken lắc đầu

Asisur nghe vậy nhưng cũng không quá thất vọng. Dù gì kết quả này nàng cũng đã đoán trước, kẻ sau cùng đâu có dễ lộ mặt đến thế. Tuy nhiên Kafura, cô đã muốn chết thì ta cũng không ép cô sống làm gì.

"Menfuisur, sáng mai lên triều em hãy công bố những thứ này giúp ta. Chị Nary, chị cho người thông báo với Kafura một vài chuyện có thể khiến cô ta về nước ngay lập tức, chị biết phải làm thế nào mà. Phải rồi, từ đây về Lybia muốn đi nhanh phải băng qua một khu rừng đúng không?" Asisur bắt đầu phân phó

"Đúng vậy, tuy nhiên có đường mòn đi vòng bên ngoài. Không nhất thiết phải xuyên qua rừng, nhưng khu vực đó hay có thổ phỉ" Menfuisur trả lời.

"Vậy là được rồi. Anh Kai, giúp em tìm một nhóm thổ phỉ" Asisur nhìn Kai

"Hình như trong khu rừng đó có một khu vực tập trung nhiều đuôi ươi lắm thì phải" Ragashu nói bằng quơ

"Thật sao? Vậy được rồi, anh Kai, anh bảo chúng không cần làm gì hết, tìm cách đưa cô ta tới chỗ đó là được rồi. Cho cô ta chơi với mấy con đuôi ươi vậy. Haizz. Thật xin lỗi nha" Asisur khẽ thờ dài

"Sao chị phải xin lỗi chứ, là cô ta đáng bị như vậy mà" Sau một thời gian bị Asisur huấn luyện Carol đã dần bỏ cái hình tượng thánh mẫu, mà theo Menfuisur thì "Nhờ chị mà nàng ấy đang dần chuyển sang ác mẫu". Cũng vì lời nhận xét này mà Menfuisur bị hai người giận cả tuần.

"Đâu có, ta xin lỗi mấy con đuôi ươi đấy chứ. Phải đối mặt với nàng ta không biết tại nó có lần ra xù không nữa" Asisur tỉnh bơ.

Cả phòng muốn té ghế với kiểu nói chuyện của Asisur. Chỉ có ba người vẫn tạm thời ổn. Ragashu thì đã quá quen cô em gái của mình, Carol thì đang bận tưởng tượng cảnh Kafura đứng cạnh con đuôi ươi, còn Izumin thì đang nằm trên giường nên té ghế không được.

"Anh Ragashu, anh cho người về Babylon lấy số được liệu này giùm em với. Chúng chỉ mọc ở đó thôi, em mà biết anh qua thì đã nhờ anh lấy luôn rồi" Asisur đưa một danh sách cho Ragashu.

Ragashu phì cười với cô em gái nhỏ này. Lúc nào cũng thế, có thể nhờ là không bao giờ bỏ qua.

"Thôi muộn rồi, mọi người về nghỉ ngơi đi" Asisur lờm ông anh một cái, nói

Nhưng vừa đứng dậy nàng bỗng cảm thấy choáng váng. Trong người như có một luồng sức mạnh chạy khắp cơ thể. Cái cảm giác như có hai lực lượng đang đánh nhau trong người vậy.

"Chị Asisur, ấn kí hoa sen trên trán của chị phát sáng kìa" Carol giật mình

Ragashu vừa đỡ Asisur ngồi xuống cùng mọi người vội nhìn qua, quả thật ấn kí hoa sen trên trán Asisur đang phát ra ánh sáng màu tím, khi mạnh khi yếu.

"Ấn kí phát sáng? Không lẽ..." Asisur đưa tay lên trán, khẽ lăm bằm

P/S: Hè mình phải về nhà nên không đăng thường xuyên được (nhà mình không có mạng). Mình chỉ tranh thủ hôm nào ra nhà chị thì mới có thể viết và đăng chương mới. Mọi người thông cảm nha! Nhưng yên tâm là không drop đâu!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Dịch Bệnh (1)

P/S: Do lâu quá không đăng được nên ta sẽ đăng cùng lúc nhiều chương. Các nàng đừng bỏ rơi ta nha (=^.^=)

-----o0o-----

"Ấn kí phát sáng? Không lẽ..." Asisur đưa tay lên trán, khẽ lăm bằm

Nàng vội nhắm mắt lại điều tiết luồng sức mạnh trong người. Một cảm giác mát lạnh chạy khắp các kinh mạch, cơ thể nàng như được gột rửa một cách cẩn thận. Asisur không thấy nhưng những người khác thì cực rõ ràng, ẩn kín hoa sen trên trán nàng càng lúc càng lung linh huyền ảo hơn, nếu ban đầu chỉ là nụ sen đang cuộn mình trong giấc ngủ thì giờ đây nó như được đánh thức mà từ từ tỉnh dậy. Khi cánh sen cuối cùng mở ra thì cũng là lúc Asisur động dậy, nàng phun ra một ngụm khí. Sức mạnh của nàng mang độ thuần khiết rất cao nên trong cơ thể người mang nó cũng tuyệt đối không thể có những thứ không sạch sẽ. Lúc mới nhận sức mạnh này nàng cứ nghĩ đơn giản, thật không nghĩ tới đó mới là quá trình thanh lọc, hại nàng như chết đi sống lại suốt một đêm. Hôm nay sở dĩ quá trình thanh lọc chỉ mất hơn hai canh giờ là do nàng chỉ mới mất đi hai phần ba sức mạnh, hơn nữa thời gian cũng không lâu. Tuy vậy nhưng trên trán nàng cũng rịn một tầng mồ hôi, đủ thấy quá trình này khô sở cỡ nào.

Trong suốt quá trình đó không một ai lên tiếng, mặc dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng tất cả đều giữ im lặng tuyệt đối để tránh ảnh hưởng đến Asisur. Thấy nàng mở mắt ra mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Asisur, nàng cảm thấy sao rồi?" Izumin là người lên tiếng đầu tiên. Một câu hỏi không ngắn không dài nhưng ẩn chứa trong đó là nỗi lo lắng cùng tình yêu vô hạn.

"Ta không sao. Chẳng đừng lo" Asisur quay đầu nhìn Izumin, cười nhẹ đáp. Câu này còn dành cho tất cả những người ở đây, nàng biết họ đang lo lắng vô cùng.

Asisur vừa nói xong thì cảm thấy một chiếc khăn ấm đang nhẹ nhàng lau mặt cho mình, là anh Ragashu. Thì ra vừa thấy Asisur mở mắt Menfuisur đã sai người chuẩn bị nước ấm và khăn sạch. Người hầu vừa mang vào thì Ragashu đã đoạt lấy rồi đích thân nhúng nước, vắt khô và nhẹ nhàng lau mặt cho Asisur.

Asisur không ngăn cản động tác của Ragashu. Nàng biết mọi người rất lo lắng cho mình. Cuộc đời nàng có được những người này ở bên cạnh thật không câu gì hơn. Có anh trai, có em trai và em dâu, có người mình yêu, có những người bạn, ông trời quả thật rất ưu ái nàng.

"Xin lỗi vì đã để mọi người lo lắng" Asisur nắm chặt tay Izumin, hơi cúi đầu nói.

"Chỉ không sao là tốt rồi" Carol mỉm cười. Nói vậy nhưng quả thật cô lo lắng tới mức toát mồ hôi, phải cố gắng lắm mới không rơi nước mắt, chị không thích cô khóc.

"Chị Asisur, chuyện này... có phải liên quan tới sức mạnh của chị?" Menfuisur hỏi

"Đúng vậy. Không biết vì sao nhưng... sức mạnh của ta khôi phục rồi" Asisur nở nụ cười thật tươi.

Chuyện này quả thật rất lạ. Không phải thần Osiris đã nói phải bắt được tên đạo sĩ và hóa thiêu hắn sao? Nàng đâu đã làm gì, tại sao...? Mặc dù vậy nhưng việc có lại sức mạnh quả thật rất đáng mừng. Thôi thì chuyện gì đến cũng sẽ đến, lo nghĩ nhiều chỉ cho mất công.

"Thật sao? Tốt quá!"

"Nữ hoàng, thật tốt quá!"

"Asisur, vậy là em yên tâm rồi nhé"

.....

Tất cả mọi người đều mừng rỡ. Đây quả thật là tin tức tốt nhất trong ngày.

'Phạch phạch'

Một chú chim bồ câu chọt bay từ ngoài cửa vào, xuyên qua lớp người tới đậu trên vai Asisur, chân nó có một cuộn giấy. Asisur lấy lá thư, vừa định hỏi là ai gửi thì chú chim đã vỗ cánh bay đi. Nàng thấy vậy cũng đành lắc đầu, tay mở cuộn giấy nhỏ ra.

'Asisur, ta trả ơn cứu mạng lần trước. Sau này gặp lại chắc chắn là tử thù, quyết không nương tay.'

Chỉ hai câu nhưng đã nói lên tất cả. Sức mạnh của nàng khôi phục chắc chắn là do hắn, Jidan. Nhưng vì sao hắn biết chuyện này? Lần ám sát này là nhằm vào Izumin và mối quan hệ bang giao giữa Ai Cập và Hitaito. Nếu nàng đoán không nhầm thì thế lực đằng sau chắc chắn là Jidan và hoàng thân Uria. Nhưng hắn dám chống lại mẹ để giúp nàng chỉ vì cái ơn vô vắn đó à? Nàng nên hiểu là hắn đang mèo khóc chuột, chuẩn bị thêm âm mưu đằng sau hay là tập làm chính nhân quân tử đây? Một con người tham vọng cũng đầy mưu mô, không từ thủ đoạn như hắn chắc chỉ có vẻ thứ nhất mà thôi.

Mà nhắc lại lần đó nàng cứu hắn cũng chẳng xuất phát từ ý tốt gì. Chẳng qua chỉ không muốn nơi yên nghỉ của chị Nefati bị kinh động, sau đó biết hắn là Jidan thì càng chắc chắn với quyết định của mình. Nàng biết hắn sẽ tạo phản nên mới cố tình tạo thêm rắc rối cho Izumin, ai bảo chọc vào nàng làm gì. (´ε`)

"Chuyện gì vậy?" Thấy Asisur đọc lá thư xong thì sắc mặt thay đổi liên tục, đầu tiên là hiểu rõ rồi đến nghi hoặc, cuối cùng lại có vẻ nguy hiểm nên Ragashu đưa tay đón lấy tờ giấy trong tay nàng, đọc lên cho mọi người cùng nghe.

"Asisur, tên đó là ai?" Izumin đen mặt, mũi dấm chua nồng nặc. Gọi tên thân mật nhỉ, lại còn cứu mạng cơ đấy.

Vị hoàng tử lạnh lùng hiểu chuyện của chúng ta hoàn toàn không để tâm đến về phía sau mà chỉ quan tâm về đầu, miệng hỏi Asisur nhưng trong lòng đang

thăm hỏi thăm ba đời tổ tông của cái tên gửi bỏ câu đến.

Ragashu sau khi khẳng định em gái mình không có chuyện gì thì yên tâm kéo ghế ngồi xuống, nhàn nhả quan sát mọi chuyện, hiếm khi Izumin thay đổi sắc mặt, đáng để xem. Menfuisur cũng ngồi xuống, nhưng mắt vẫn lờm Izumin, như thể hắn mà dám có nửa câu nặng lời với Asisur thì chắc chắn sẽ có vé đi gặp ông bà tổ tiên ngay. Carol bị Menfuisur ôm chặt nên ngồi luôn trong lòng hắn.

"Là Jidan" Asisur không nghĩ Izumin lại dễ ghen đến vậy, tuy nhiên nàng vẫn nói thật. Thiết nghĩ chuyện này chẳng có gì đáng để dẫu, nàng và Jidan trước sau chẳng có chuyện gì. Hơn nữa bây giờ nàng và hắn chính là kẻ thù, đụng tới người nàng yêu đâu phải dễ thoát như vậy.

"Cái gì? Jidan? Hắn không làm gì nàng chứ? Tên đó không như bề ngoài đâu, hắn là kẻ rất mưu mô xảo trá..." Izumin gạt mình, quên cả ghen. Sao Asisur lại đụng trúng tên này chứ. Kẻ này rất nguy hiểm, mà Asisur lại quá ngây thơ trong sáng (◉▽◉)...

"Không sao không sao. Chẳng bình tĩnh..." Asisur vội trấn an Izumin

Ragashu liếc: "Cả hai đứa... quá mất hình tượng!"

Asisur cười cười rồi kể sơ lại mọi chuyện, dĩ nhiên cô bỏ qua nguyên nhân cứu Jidan là vì sợ ảnh hưởng tới chị Nefati.

Nghe xong mọi người đều thương thay cho Izumin. May là hắn quay đầu kịp thời chứ dám cả gan tiếp tục gây chuyện với Asisur thì hậu quả...

"Nhưng sao hắn biết chuyện em mất sức mạnh? Chuyện này không đơn giản...." Ragashu lên tiếng

"Chỉ có thể nói hắn có liên quan đến vụ ám sát..." Izumin lúc này đã lấy lại bình tĩnh

"...hoặc trực tiếp ra tay" Menfuisur tiếp lời. Dám ra tay với chị hắn còn bày đặt on với chả nghĩa. Trong lòng Menfuisur thầm gạch một dấu gạch chéo lên tên của Jidan.

"Nhưng chúng ta không có chứng cứ, chưa thể đụng tới chúng. Hiện tại chúng đã có con cừu chết thay rồi" Ragashu cau mày

Đây chính là vấn đề khiến mọi người đau đầu. Bọn chúng đã đụng tới chúng ta, nhưng chúng ta lại không thể làm gì...

"Ai nói không? Izumin, chàng chọn cho ta một người có thể ra vào phủ hoàng thân như chỗ không người, đem gói bột này thả hết vào phủ của bà ta. Hiện tại chắc chúng đã biết chàng không vấn đề gì nên sẽ ở im trong nhà, ít nhất cũng chỉ thiếu Jidan và thân tín của hắn. Hừ, bọn chúng muốn dùng độc mà, ta không tin là không khiến chúng gãi tóc da" Asisur vừa nói xong thì một bóng người loáng cái xuất hiện, đứng trước mặt Asisur nhận lệnh. Không hô danh là người của Izumin, tốc độ đúng là xuất quỷ nhập thần. Nàng đưa gói thuốc và nhắc nhở sơ những điểm cần lưu ý để tránh bị dính độc.

Nary cười cười giờ ngón tay cái với Asisur. Những kẻ đụng tới nữ hoàng không bao giờ yên ổn. Nhưng cô không hiểu vì sao nữ hoàng không trực tiếp độc chết bọn chúng?

Như hiểu được thắc mắc của Nary, Asisur giải thích: "Đành chịu thôi, những loại độc em chế tạo ngoài em không ai sử dụng được. Nếu dùng chỉ sợ kẻ thù chưa mất sợi tóc nào mà người ta phải đi đã chuyển nhà xuống đất hết rồi. Để người khác làm em toàn dùng độc để hành hạ khoảng dăm bữa nửa tháng chứ không chết"

Nary thoáng rung mình. Hành hạ kiểu này thì chết luôn còn sướng hơn. Đúng là không nên đắc tội với nữ hoàng, người cũng đủ ác!

Không để Nary cảm khái lâu, ngoài cửa điện chợt có tiếng ồn, Kai vội chạy ra kiểm tra. Vì cần bàn việc cơ mật nên tất cả người không cần thiết đều điều ra ngoài, canh ngoài cổng tâm cung cũng là lính tinh nhuệ cải trang thành thường binh. Ngay cả Ari và Eri cũng đã đi quản lý toàn bộ cung nữ người hầu của tâm cung, tránh để có kẻ làm loạn.

Vài phút sau Kai bước vào, theo sau là một tên lính truyền tin, dáng điệu vội vã. Hắn không kịp nhìn trong phòng có những ai, vội dập đầu hành lễ với Asisur, miệng bẩm báo:

"Tâu nữ hoàng, Hạ Ai Cập.... Hạ Ai Cập có chuyện lớn rồi. Đây là thư của tướng quân Nakuto gửi gấp cho người!"

Hạ Ai Cập xảy ra chuyện gì mà Nakuto lại gấp đến vậy? Asisur vội nhận lá thư trong tay tên lính. Vừa nhìn lướt qua, sắc mặt nàng chợt tối sầm.

"Asisur, Hạ Ai Cập xảy ra chuyện gì?" Nhận thấy sự thay đổi của Asisur, Izumin nhíu mày hỏi

"Là dịch bệnh. Một trận dịch rất kì lạ, lan tràn với tốc độ chóng mặt, không tìm ra nguyên nhân, ngư y bó tay, dân chúng hoảng loạn" Asisur trầm giọng

"Dịch bệnh?" Menfuisur nhíu mi

"Nữ hoàng, người tính thế nào?" Uri lên tiếng

"Mọi người chuẩn bị đi, sáng mai..." Asisur chưa nói xong thì ngoài sân có động. Có tiếng truyền vào:

"Tâu bệ hạ, Babylon xảy ra chuyện!"

Asisur nhìn qua Ragashu, xem ra đây là ám vệ của anh.

"Vào đi!" Ragashu cất giọng lạnh lẽo. Hắn mới rời khỏi nước chưa được một tuần đã xảy ra chuyện, đáng chết!

"Đây là mật tín gửi gấp từ tể tướng. Mời người xem!" Người áo đen bước vào, hành lễ rồi đưa lá thư cho Ragashu xong thì nhanh chóng rời đi, hoàn toàn quên những người đang có mặt trong phòng. Nhưng giờ đây cũng chẳng ai rảnh mà để ý đến mấy tiểu tiết này.

Xem xong sắc mặt Ragashu còn tối hơn của Asisur ban nãy, nhiệt độ trong phòng giảm xuống nhanh chóng.

"Phía tây Babylon cũng xảy ra dịch bệnh. Nhẹ thì nổi mụn nhọt, nặng thì lở loét khắp người rồi chết. Lan truyền rất nhanh, chỉ mới bốn ngày mà hơn nửa tây thành đã mắc bệnh. Ngự y bó tay." Ragashu lạnh giọng. Từ khi hắn đến đây đến giờ, chưa bao giờ xảy ra chuyện tương tự, trước kia cũng không có. Thế mà giờ đây...

Không khí trong phòng bỗng nặng nề hẳn. Ai cũng khó hiểu trước chuyện này. Nguồn gốc dịch bệnh này là từ đâu? Trước nay chưa bao giờ có chuyện dịch bệnh mà đến ngự y giỏi nhất hoàng gia cũng không giải quyết được.

"Em cảm thấy... giống như có người muốn nhắm vào chị Asisur..." Carol rụt rè lên tiếng.

Mọi người đang suy tư bỗng bị lời nói của Carol làm giật mình, đều quay đầu lại nhìn cô.

"Vì sao cô nghĩ vậy?" Ragashu trầm giọng

"Em.. tại vì em thấy hai nơi xảy ra dịch bệnh đều là nơi có liên quan trực tiếp đến chị Asisur. Tuy nói chị ấy là nữ hoàng của cả Ai Cập nhưng ai cũng biết nơi quan trọng nhất với chị ấy là Hạ Ai Cập. Còn Babylon, hiện tại chị ấy là công chúa của nơi này, hơn nữa quan hệ giữa chị và hoàng đế Ragashu vô cùng tốt. Nếu hai nơi này xảy ra chuyện, chắc chắn chị ấy sẽ làm hết sức lực, tìm mọi cách để giúp đỡ cả hai. Em cảm thấy, chuyện này giống như có ai đó sắp đặt, nhằm tìm hiểu năng lực của chị ấy" Carol phân tích

Mọi người càng nghe Carol nói sắc mặt càng xấu, nếu đúng như Carol nói thì ý đồ của kẻ đứng sau chắc chắn không tốt đẹp gì. Ragashu, Izumin và Menfuisur cũng đang nghĩ đến khả năng này, sắc mặt ai cũng khó coi.

"Carol, thật không uống công ta đã dạy dỗ em lâu nay. Ta cũng có suy nghĩ như vậy. Hừ, chúng ta muốn chơi đùa thì ta sẽ theo đến cùng." Muốn biết năng lực của nàng sao? Vậy được, nàng cũng không phải dạng người keo kiệt, cho chúng nhìn sơ qua vậy.

"Ta thích dáng vẻ này của nàng!" Izumin cười cười nhìn khuôn mặt gian xảo của Asisur.

Asisur biết chắc mọi người đã hiểu ý mình nên chỉ nở một nụ cười nguy hiểm rồi phân phó:

"Mọi người nghỉ ngơi đi, mai chúng ta khởi hành. Anh Ken, mai anh cùng với anh Ragashu quay về Babylon. Menfuisur, em chuyển giùm chị ít được phẩm và lương khô. Những người còn lại theo ta về Hạ Ai Cập. À phải rồi, Ari, Eri, hai em ở lại thu xếp mọi chuyện rồi về sau nhé."

Không ai phản đối, mọi người đều lần lượt quay về nghỉ ngơi.

"Asisur, còn ta thì sao? Nàng quên ta sao?" Izumin nắm tay Asisur, bắt mắt nói.

"Chàng á? Izumin, chàng nên nhớ mình đang bị thương đấy. Tốt nhất là nằm im đây dưỡng thương, chừng nào khỏi muốn đi đâu thì đi. Ta không nghĩ người dân Hitaito sẽ dễ yên cho ta nếu bóc lột sức lao động hoàng tử của họ đâu. An toàn của chàng do Anubis lo, mà ta nghĩ ám vệ của chàng cũng không ngồi yên đâu" Vừa nói Asisur vừa liếc một vòng

"Nàng nhờ để ta ở đây một mình sao?". Izumin ai oán

"Chàng đó, tốt nhất đừng để ta giải quyết xong mấy tị nạn kia lại phải tiếp nhận thêm một bệnh nhân cứng đầu cứng cổ đó" Asisur dứ dứ nắm đấm nhưng trong mắt lại tràn ngập yêu thương.

"Chăm sóc tốt bản thân!" Izumin không đùa nữa, nghiêm túc dặn dò.

Asisur gật đầu, nàng kéo lại chăn cho Izumin rồi định bước đi. Nhưng vừa quay người thì bàn tay bị giữ lại rồi bị kéo ngã nhào vào một lồng ngực rộng lớn. Nàng giật mình, vội tránh vết thương trên ngực Izumin, nhưng kết quả lại khiến nàng nằm trọn trong lòng hắn. Asisur nghiêng người định đứng lên, nàng sợ ảnh hưởng đến thương thế của Izumin.

"Nàng đừng đi, tối nay ta muốn ôm nàng. Ta sợ mọi chuyện chỉ là một giấc mơ" Giọng Izumin khê vang lên bên tai Asisur. Nếu nàng không nghe nhầm thì nó hơi run run.

Asisur không giẫy dụa nữa, nàng đưa tay khẽ ôm Izumin. Không phải mình hắn, chính nàng cũng cảm giác chuyện này như một giấc mơ. Nàng cũng sợ, sợ rằng một ngày nào đó chợt giật mình tỉnh dậy và nhận ra mọi chuyện đã trải qua không phải sự thật.

Nhưng dù là mơ hay thật thì nàng cũng sẽ trân trọng những phút giây này. Asisur xoay người lăn vô trong, lọt thỏm vào vòng ôm của Izumin. Giường rất rộng nên hai người nằm không có gì là chật cả. Thấy cả hai đều đi ngủ, Ari khẽ tắt đèn rồi đi ra ngoài. Chỉ cần nữ hoàng hạnh phúc thì cô cảm thấy vui rồi.

Izumin nhìn người con gái nằm trong lòng mình, khẽ nở một nụ cười hôn nhẹ lên trán cô rồi nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ bình yên mà không cần đề phòng bất cứ điều gì.

Trên trời cao, mây đen chợt bay đến che khuất ánh trăng như dự báo cho những ngày không yên bình sắp tới!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Dịch Bệnh (2)

Sáng hôm sau, mọi người nhanh chóng thu dọn đồ đạc khởi hành. Vì ai cũng vội nên chỉ mang theo những thứ cần thiết.

Để tránh bị chú ý nên hai đoàn người đi về hai hướng đều rất kín đáo, cũng không kém phần vội vã. Sau này nghĩ lại Asisur cảm thấy mình cứ như đang chạy trốn vậy!

Vì cưỡi ngựa hết tốc lực nên quãng đường hơn một ngày đã rút ngắn lại chỉ còn nửa ngày. Nàng không nghĩ nhiều vội vào thẳng chính điện triệu tập toàn bộ quan lại, ngự y và các tư tế cấp cao.

"Chuyện này bắt đầu từ bao giờ, xảy ra như thế nào?" Asisur không vòng vo tam quốc, hỏi thẳng vấn đề chính

Quan lại ở đây khi nghe tin nữ hoàng đích thân quay về thì thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng giờ thấy sắc mặt của người cực kì tệ thì tim muốn nhảy lên tới cổ họng. Dù gì chuyện này cũng là do bọn họ xử lí không tốt, để một trận dịch nhỏ nhoi phát triển tới chừng này.

"Tâu nữ hoàng, mọi chuyện bắt đầu cách đây khoảng bốn ngày. Ở trấn Jova xuất hiện vài người bị sốt, sau đó toàn thân xuất hiện vết lở loét, bốc mùi khó chịu. Chúng thần chỉ cho rằng do họ không tắm rửa cẩn thận hoặc lúc làm việc bị thương nhưng không xử lí tốt vết thương nên mới xuất hiện tình trạng này. Thật không nghĩ là chưa đến hai ngày sau gần nửa trấn Jova đều rơi vào tình trạng tương tự, đến giờ đã quá nửa. Chúng thần đã phải rất nhiều ngự y, cũng đã triệu tập các thầy thuốc giỏi nhất đến nhưng không có hiệu quả, một số người cũng bị lây bệnh" Tể tướng Kenta bước lên báo cáo.

"Vấn đề trấn an dân chúng và xử lí những người đã chết các khanh làm thế nào rồi?" Asisur hỏi tiếp.

"Tâu nữ hoàng, thần đã lấy danh nghĩa thần điện bố trí nơi ở cho những người khỏe mạnh, chia ra làm người có nguy cơ nhiễm bệnh và người đã nhiễm bệnh, còn những người khỏe mạnh đều tản ra giúp đỡ. Thần cũng đã ra mặt an ủi và động viên bọn họ, quan tâm tới những người có thân nhân nhiễm bệnh đã chết. Còn về phần người đã chết thần cho chôn cất cẩn thận, nhưng do dịch bệnh không khống chế được, người chết ngày càng nhiều nên sợ là... không đủ chỗ" Đại tư tế Kato bước ra.

"Không được. Những người đó chết do nhiễm bệnh, nay lại chôn xuống đất, sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới nguồn nước trong trấn. Mà toàn bộ trấn Jova chắc chắn đều không đi lấy nước ở nơi khác, như vậy khác nào thúc đẩy bệnh dịch phát triển nhanh hơn?" Nàng đang thắc mắc vì sao bệnh dịch lại lây lan nhanh như vậy, thì ra nguyên nhân là đây. Có lẽ bên anh Ragashu cũng vậy.

"Xin nữ hoàng chỉ điểm" Kenta như bưng bình, vội cúi đầu nhận lệnh

"Đem toàn bộ những người đã chết đi thiêu. Quân lính trực tiếp tiếp xúc với người chết phải trang bị thật kĩ, thật kín đáo, đeo kín mặt mũi, tay chân, đặc biệt những người có vết thương hở tuyệt đối không được tham gia. À, nếu có ai dám tự tạo vết thương thì đừng trách ta cho họ chuyển nhà ngay lập tức." Việc cách li đám người Kenta đã làm rất tốt, chỉ còn duy nhất việc này là chưa được. Câu cuối cùng cũng không phải nàng dọa. Người của nàng không được phép hèn nhát, nếu muốn trốn tránh để dịch bệnh tìm tới tận cửa thì chỉ bằng nàng giải quyết luôn cho xong.

"Tướng quân Nakuto, gần đây có xảy ra bạo động không?" Asisur nhìn về phía Nakuto, người này giờ chưa lên tiếng, hỏi.

"Tâu nữ hoàng, có một vài vụ bạo động nhỏ ở phía tây nam trấn Jova và ngoại thành Charu. Thần đã cho người đi trấn áp, không xảy ra thương vong quá lớn. Nguyên nhân là do lo sợ trước dịch bệnh và hạn hán ở ngoại thành Charu" Nakuto bước lên báo cáo.

Ngoại thành Charu là một khu vực giáp ranh với sa mạc, không phải nói là nằm trong sa mạc. Nơi đây quanh năm đói kém, sản xuất khó khăn, giờ lại có dịch bệnh, không hỗn loạn mới lạ. Nàng muốn bọn họ rời đến nơi khác từ lâu rồi nhưng người dân ở đây rất cố chấp, họ nhất quyết muốn ở lại mảnh đất của tổ tiên. Lâu dần nàng cũng đành chịu, chỉ có thể cấp thêm ít lương thực và hạt giống phù hợp với đất đai khí hậu ở đó. Dù rất bức mình nhưng suy cho cùng họ vẫn là con dân của nàng, không thể nói bỏ mặc là bỏ mặc được. Chỉ hi vọng sau lần này họ sẽ có suy nghĩ khác.

"Uri, khanh nhanh chóng kiểm tra toàn bộ thuốc men và việc điều chế thuốc"

"Nary, Kato, hai khanh tới chỗ dân chúng đang ở"

"Kenta, khanh phụ trách việc đón và kiểm kê thuốc men và lương thực Thượng Ai Cập tiếp tế"

"Kai, khanh điều tra nguyên nhân. Cho phép dùng người"

"Nakuto, khanh cùng ta tới trấn Jova"

"Rur, khanh..."

"Matta..."

Hàng loạt mệnh lệnh được ban ra từ chính điện Hạ Ai Cập. Nữ hoàng đã nổi giận, kẻ chủ mưu gây ra chuyện này chỉ còn một con đường là sống không bằng chết.

Trấn Jova.

Đến nơi đập vào mắt Asisur là cảnh tượng lộn xộn của những gì còn sót lại sau khi người dân được đưa đi cách li, là sự lo lắng bất an của những người chưa mắc bệnh, là những tiếng khóc, tiếng than cho người xấu số. Chỉ một trận dịch mà có thể khiến một thành trấn xa hoa nhộn nhịp trở nên suy tàn như thế này, thật đáng sợ.

"Tướng quân Nakuto, khanh cho người dọn dẹp lại nơi này. Làm cho cẩn thận" Nơi đây từ khí quá nặng, đã thế lại có bao nhiêu người mắc bệnh, nếu cứ để như vậy lâu ngày chỉ sợ không ai có thể quay lại nơi này để sinh sống nữa. Kể mà ở đây có thuốc khử trùng hoặc ít ra là vôi thì tốt biết mấy. Năng lực tẩy rửa của nàng không đủ mạnh để làm sạch cả trấn chiếm hơn một phần ba Hạ Ai Cập này. Phải điều chế ra thuốc chữa bệnh, không, trước hết phải tìm ra nguồn gốc của trận dịch đã, có thể mới biết là bệnh hay là độc mà chế thuốc.

Asisur chột nhứu mày như suy nghĩ gì đó, nàng vội quay qua hỏi Nakuto:

"Khanh biết những người bị bệnh đầu tiên ở đâu không?"

"Là ở phía bắc của trấn, giáp với một khu rừng lớn. Đúng rồi, ở đó có một con suối chảy từ trong rừng ra. Người có muốn đi xem thử không?" Nakuto trả lời nhanh chóng

"Con suối đó có thông ra sông Nile không?" Như một phản xạ tự nhiên, Asisur vội hỏi

"Thưa không. Con suối đó chảy gần như song song với sông Nile, kéo dài khoảng hai phần ba trấn, hạ lưu con suối lại quay ngược vào rừng. Nói là suối nhưng cũng rất rộng, nhìn qua cũng ngang với sông Nile, chỉ có điều mực nước không sâu và cũng không dài lắm. Ở đây ngoài nó thì cũng không có con suối nào khác. Nước suối rất trong nên người dân thường dùng luôn cho tiện" Cảm thấy nữ hoàng quan tâm tới con suối này nên Nakuto nhanh chóng trình bày tất cả thông tin mình biết.

"Thật tốt quá! Đi, chúng đi xem thử" Asisur thở phào nhẹ nhõm. Trấn Jova một mặt giáp sông Nile, một mặt giáp khu rừng lớn, đất đai màu mỡ, là khu vực giàu có nhất của Hạ Ai Cập. Giữa trấn lại có một suối chảy qua, mà rất có thể là liên quan tới trận dịch này, nếu nó thông với sông Nile thì không cần nói thì ai cũng rõ hậu quả như thế nào. Thật may mắn!

"Đi! Chúng ta đi xem thử!"

Đoàn người nhanh chóng rời đi. Trong một hẻm nhỏ cách đó không xa, một bóng đen quay đi.

Hiện trường có thể là nơi dịch bệnh bắt đầu.

Kai cũng đang cho người xem xét nơi này. Đoàn người Asisur tới đúng lúc một tên lính đem cho Kai một cái bát ăn cơm, hai người trao đổi gì đó. Anh đưa lên quan sát, khẽ nhứu mày, có lẽ là nghi ngờ nhưng không tìm hiểu được.

"Anh Kai, tìm hiểu được gì chưa?" Asisur bước lại, gọi.

"Nữ hoàng Asisur! Có một chút thông tin, nhưng khá mơ hồ." Kai hành lễ sau đó đưa cái bát trong tay cho Asisur coi.

Asisur nhìn những người theo Kai, toàn bộ đều là người của tổ chức cải trang thành binh lính, quả nhiên trang bị và cách làm việc hơn hẳn.

"Cái này là..." Nàng nhìn Kai ý bảo anh nói tiếp.

"Đây là một trong những vật mà người bị nhiễm đầu tiên sử dụng. Theo những gì chúng thần tìm hiểu được thì có vẻ sau khi ăn cơm trưa họ bắt đầu có triệu chứng, sau đó phát triển rất nhanh. Sau khi họ chết thì được người dân gần đây an táng, cũng không ai bận tâm đến những thứ này. Theo thần thấy, đây không phải là dịch bệnh thông thường"

Đúng vậy! Không có dịch bệnh nào lại bắt đầu và phát triển như thế này.

"Người chết được an táng ở đâu? Đã hỏa thiêu chưa? Những người tham gia an táng thế nào rồi, còn ai sống không?" Asisur hỏi

"Tâu nữ hoàng, tất cả đều đã xử lý xong. Những người tham gia an táng hầu hết đã nhiễm bệnh và chết, chỉ còn duy nhất một người đang có nguy cơ, hiện ở khu cách li" Kai báo cáo

Asisur đang định lên tiếng thì thấy ở bên cạnh ngôi nhà có một cái hang nhỏ, nó nằm khuất dưới bụi cây, nếu không phải lúc này tìm kiếm có người phát bót là thì nàng cũng không thấy. Là hang chuột! Hình như lúc này nàng thấy một cái đầu bé xiu thò ra thì phải.

Nở một nụ cười vô hại, Asisur bước lại phía đó. Nakuto và Kai thấy nữ hoàng của mình bước về hướng đó thì định đi theo nhưng nàng nhanh chóng đưa tay cản lại. Quá nhiều người sẽ khiến người bạn bé nhỏ này sợ, sẽ không hỏi được.

Hai người khó hiểu nhưng cũng không bước tiếp mà chia ra đứng hai bên phía sau, chỉ cần có nguy hiểm sẽ xông lên ngay lập tức. Dù gì nữ hoàng làm gì cũng tự có cân nhắc, hơn nữa bản lĩnh của người như thế nào bọn họ đều rõ.

Asisur bước tới trước cửa của cái hang tí hon. Nhưng dù nàng gọi hay dụ dỗ thế nào thì anh bạn bé nhỏ trong đó cũng nhất quyết không chịu ra. Cuối cùng nàng đành dùng một sợi dây từ nước trời cu cậu lại, lôi ra. Sau đó nàng ngồi hí hoáy gì đó, giống như vẽ một bức tranh, thỉnh thoảng quay qua hỏi chú chuột. Hai người trao đổi, dụ dỗ một hồi lâu thì chú chuột tội nghiệp cũng được thả ra. Hai người Kai đứng không quá xa nhưng cũng không đủ gần để nghe được cuộc trò chuyện của Asisur. Họ chỉ có thể đoán sơ sơ qua hành động của nàng.

Sau khi thả chú chuột đi, Asisur cười cười quay lại, tay cầm theo một cuộn giấy. Kai và Nakuto tròn mắt, nữ hoàng lấy giấy bút ở đâu ra vậy? Nhưng họ cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao trước giờ người vẫn luôn bí ẩn như vậy.

"Quay về chính điện! Anh Kai, gọi mọi người đến phòng nghị sự" Asisur leo lên ngựa, phóng đi. Phía sau Kai phân phó vài câu rồi dẫn người theo Asisur quay về.

Chính điện. Phòng nghị sự.

"Tướng quân Nakuto, Khanh tìm người giống trong bức tranh này cho ta. Tìm người vẽ lại vài bức, gửi cho Babylon và Thượng Ai Cập nữa. Nhờ Menfuisur chuyển cho Izumin, nói ta muốn nhờ chàng ấy gửi về Hitaito. Kai, anh cũng cho người đi tìm đi. Nói họ tìm được đúng người thì tốt, những người có nhận dạng tương tự thì theo dõi. Tìm mọi nơi!" Asisur mở cuộn giấy ra, trong là hình một người mặc áo choàng đen, khuôn mặt bị che gần hết, không thể nhận ra là ai. Duy có điểm đặc biệt là cằm hấn có một vết sẹo từ khóe môi bên trái kéo xuống.

"Hình như ở mép áo choàng của hắn có một kí hiệu gì đó, nhỏ quá nên chú chuột kia không thấy rõ" Asisur nói tiếp

"Có thể hắn thuộc một tổ chức nào đó. Vậy thì chuyện dịch bệnh này không đơn giản." Nary nhíu mày

"Độc. Có khi nào..." Kato nghi ngờ

"Rất có khả năng. Tể tướng Kenta, Khanh chọn một người am hiểu về độc nhất, kiểm tra những mẫu vật ta mang về thật cẩn thận. Ta sẽ kiểm tra những người nhiễm bệnh. Bây giờ việc cấp thiết nhất là chế thuốc giải" Asisur ra lệnh

"Anh Kai, anh hỗ trợ đại tư tế Kato kiểm tra và bảo vệ thật tốt số lương thực thuốc men tiếp tế. Bọn chúng sẽ không để yên cho chúng ta giải quyết việc này một cách đơn giản như vậy đâu." Bây giờ một nửa Hạ Ai Cập mắc phải dịch bệnh, nửa còn lại sống trong lo sợ, công việc sản xuất đã bị trì trệ rất nhiều. Cũng may thần điện đã ra mặt trấn an khuyến nhủ khá nhiều, cũng mở kho lương ra tiếp tế cho dân nghèo, những người có người thân bị bệnh nên tình hình cũng không đến nỗi quá hỗn loạn. Nhưng kho lương cũng đã cạn, chuyển hàng tiếp tế này chính là nguồn sống cho vài tuần tới, trong thời gian đó nàng phải tìm ra thuốc để chấm dứt tình trạng này. Nếu có chuyện không may xảy ra thì...

"Chị Nary, chị tiếp tục sắp xếp, ổn định dân chúng"

"Chị Uri, cùng em tới khu cách li"

Hàng loạt mệnh lệnh được truyền ra phòng nghị sự của chính điện. Mây đen trên trời bị xua đi, lộ ra một góc xanh nho nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Dịch Bệnh (3)

Asisur và Uri đến chỗ những người có nguy cơ bị bệnh. Nhìn lướt qua, Asisur khẽ gật đầu. Chuẩn bị rất tốt, vệ sinh sạch sẽ, những người chăm sóc bệnh nhân tuy không được như ở hiện tại nhưng đặt vào thời đại bây giờ thì vô cùng tốt rồi. Bởi nhiều người mà ít phòng nên thường sắp xếp 10 người một. Nhưng cũng không đến nỗi chen chúc nhau vì Kato đã sử dụng một phần đất của thần điện cho người dân ở, diện tích không phải quá rộng nhưng cũng không đến nỗi nào. Người dân nhìn thấy nàng thì vô cùng kích động, định thụp xuống quỳ lạy. Asisur vội cười trấn an, cũng miễn cho họ quỳ bái, nàng biết ai cũng đang rất mệt mỏi. Thấy nàng không có ý định bắt hầu hạ nên người nào người đó đều hành lễ rồi đi làm việc của mình.

Asisur bước qua các phòng mà người dân đang ở tạm. Kato làm việc rất tốt, người nào có nguy cơ cao thì xếp cùng một phòng, chia dần đến những người hoàn toàn khỏe mạnh. Chính những người còn khỏe đó lại tham gia chăm sóc người bệnh cùng với những người được phái đến. Đi qua vài phòng bệnh có vẻ nặng, nhìn làn da với các mảng lở loét, những cục u mủ mà chính nàng cũng không nhìn được mà rùng mình. Nhưng mà... hình như từ hồi vô khu cách li bệnh tình của họ có vẻ phát triển chậm hơn thì phải. Nguyên nhân là do đâu nhỉ? Cả những người chăm bệnh nữa, họ không có dấu hiệu bị lây

bệnh. Vậy vì sao mấy bữa trước tốc độ lan truyền lại nhanh vậy?

"Nữ hoàng, đã tìm thấy người đó?" Uri bước lại, nói nhỏ.

"Đi thôi. Phải rồi, hiện tại ở đây dùng nước lấy từ đâu?" Asisur gật đầu

"Vì đại tư tế Kato sợ nước suối có vấn đề nên từ lúc phát hiện bệnh dịch bùng nổ đã ban lệnh chỉ được dùng nước lấy từ sông Nile"

Nếu vậy thì nguyên nhân lây lan nhanh không phải do nguồn nước sao?

"Ồ đây có phong tục gì đặc biệt không?" Asisur hỏi tiếp.

"Theo thần biết thì không"

Không phải nước, không có phong tục kì lạ, cũng không phải do không khí không ổn. Vậy thì.... Đất, đúng rồi. Những người dân này hầu hết đều làm những công việc đồng áng, tiếp xúc trực tiếp với đất. Nếu những khu vực đó có vấn đề thì chỉ cần họ bị xước da một xíu cũng thành vấn đề lớn. Nàng đã bị những thứ trong ngôi nhà kia đánh lừa. Được lắm, chúng biết nàng có khả năng trao đổi với động vật nên mới bày ra cái bẫy này, hướng nàng vào một loại độc khác. Mà nếu không nhận ra sớm thì rất có thể thứ thuốc giải nàng chế ra rất có thể sẽ trở thành thuốc độc, khiến những người này chết nhanh hơn, hay là hủy hoại toàn bộ những người ở đây. Khi đó chỉ cần chúng thêm mắm dặm muối, nàng sẽ biến thành tội nhân gây ra tai họa cho Hạ Ai Cập, hay tệ hơn là phù thủy, mà nữ được đưa đến để phá hủy Ai Cập. Tin tức mà truyền ra thì Hitaito, Babylon hay chính Thượng Ai Cập nàng cũng đừng mơ được chào đón. Một kế hoạch hoàn hảo! Nhưng cũng quá liều mạng, chỉ cần con vật nàng hỏi sống ở gần nơi trồng trọt thì kế hoạch của chúng sẽ bị phá sản hoàn toàn. Thế mà nàng cũng thiếu chút nữa là rơi vào cái bẫy này rồi.

"Uri, chị quay về nói tể tướng Kenta cho người kiểm tra tất cả khu vực ruộng đồng nơi những người dân này làm việc, đem cả mẫu đất về cho em. Nói ngài ấy càng nhanh càng tốt!" Asisur không dừng bước, nói.

Uri mặc dù không hiểu gì nhưng cũng ngầm đoán được đây là việc hệ trọng, vội quay bước đi. Asisur tiếp tục đi đến chỗ người mà nàng cần gặp.

Đó là một người phụ nữ gầy gò, da đen nhẻm, mặt mày khắc khổ, là một người nông dân chân lấm tay bùn. Khi bà ấy nhìn thấy nàng thì vẻ xúc động hiện rõ trong đáy mắt. Bà ta mới bắt đầu có dấu hiệu bị bệnh, làn da có những bong nước nhỏ, một vài cái nhỏ đã bị vỡ.

"Thần tham kiến nữ hoàng" Bà ấy vội quỳ xuống hành lễ.

"Được rồi, bà mau đứng lên đi. Sức khỏe bà không tốt đâu" Đối với kẻ thù nàng ra tay không chút lưu tình, nhưng đối với thần dân của mình, nàng luôn quan tâm từng li từng tí, thường phạt phân mình.

Đội người phụ nữ đó bình tĩnh trở lại, nàng bắt đầu hỏi những điều mình cần biết. Sau khoảng một giờ, những gì cần hỏi đều đã hỏi, nàng cho người đưa bà ấy về nghỉ ngơi, còn bản thân thì đi tới thư phòng tìm hiểu một ít sách y. Trước khi đi, nàng gọi một âm vệ, nói nhỏ với người đó mấy câu.

Trên đường đi, Asisur hồi tưởng lại cuộc trò chuyện của mình người phụ nữ ấy.

"Những người bị mắc bệnh đầu tiên chính là gia đình anh trai dân nữ. Hôm đó vợ chồng dân nữ ra chợ mua ít đồ nên nghỉ làm buổi sáng. Đến chiều về thì có người hàng xóm chạy sang nói cả nhà anh chị ấy bỗng nhiên sốt cao, người nổi các bong nước. Dân nữ cứ nghĩ là anh chị bị bệnh thông thường nên mời một thầy lang đến, ông ấy bắt mạch rồi cho thuốc, nói không vấn đề gì. Ai ngờ đến sáng hôm sau thì bệnh tình nặng hơn, đến chiều thì họ..."

"Cả nhà chỉ còn hai anh em dân nữ. Thế nên việc chôn cất gia đình anh chị ấy được mấy người ở gần giúp đỡ. Việc đồng áng thì chồng dân nữ cùng vài người họ hàng qua làm giúp. Thật không ngờ họ cũng mắc bệnh y như vậy, dần dần khắp nơi chỗ nào cũng có người bị bệnh. Dân nữ chỉ không ngờ đến giờ mình mới phát bệnh..."

Nói đến đây bà ấy dừng lại nức nở. Asisur cũng thở dài, nàng đợi bà ấy khóc xong thì hỏi tiếp:

"Vậy từ lúc gia đình anh chị mất bà có ra đồng không?"

"Thưa, dân nữ quá đau đớn nên đồ bệnh nằm một chỗ. Đến lúc cả nhà cũng mắc thứ bệnh đó đại tư tế cho người đến đón tất cả vào đây. Nhưng chồng con dân nữ... họ không may mắn như vậy... họ ra đi ngay khi được đưa vào đây..." Nói đến đây người phụ nữ khốn khổ ấy lại không cầm được nước mắt. Những giọt nước mắt xót thương cho nỗi bất hạnh của người thân, cho cuộc sống chưa biết sống chết của mình.

"Khu đất trồng của gia đình anh bà, có phải nằm ở khúc đầu, nơi cao nhất không?"

"Tâu nữ hoàng, đúng vậy. Vì nơi ở và nơi làm việc gần nhau sẽ tiện hơn. Với lại đất phía dưới đều đã có chủ, chỉ còn khu vực sỏi đá khó trồng trọt này là chưa ai làm"

Kết thúc hồi tưởng thì cửa thư phòng cũng ở ngay trước mắt nàng. Asisur đẩy cửa bước vào. Nàng ôm một chồng sách liên quan tới tất cả bệnh, độc có triệu chứng tương tự. Tuy nhiên tìm cả buổi trời cũng không được thông tin nào hữu ích. Đang chán nản nàng chợt nhìn thấy một quyển sách đã khá cũ. Tò mò nàng mở ra coi, nhưng đọc không hiểu, toàn chữ cổ. Chợt nhớ ra đại tư tế Kato là người rất giỏi việc này, có lẽ giờ ngài ấy đang ở thần điện.

Thần điện Hạ Ai Cập.

Kato và Kai đang kiểm kê đợt hàng tiếp tế cuối cùng. Ngày mai một phần số hàng hóa thuốc men này sẽ được đưa ra để hỗ trợ người dân. Năm nay vừa hạn hán vừa dịch bệnh, thật đúng là rắc rối luôn rù nhau đến cùng một lúc.

"Đại tư tế, anh Kai, mọi người xong việc rồi à" Asisur bước vào, tay cầm quyển sách

"Tham kiến nữ hoàng" Kai và Kato hành lễ

"Được rồi được rồi. Đâu có người lạ đâu, không cần như vậy. Anh Kato, giúp em dịch quyển sách này đi" Asisur phát tay.

Nàng ít tuổi hơn Kato nên xưng hô như lúc ở cùng mấy người Kai. Tuy nhiên Kato thì giật mình, dù anh hơn tuổi nữ hoàng nhưng với thân phận của người mà... Biết Kato bị mình hù nhưng Asisur chỉ cười cười nhét quyển sách vào tay Kato. Kai đứng một bên thưởng thức vẻ mặt biến hóa của Kato mà cười thầm, trước đây bọn anh cũng như vậy mà.

Kato đành chịu thua tính cách của vị nữ hoàng này. Tuy vậy nhưng chính tính cách này khiến anh và mọi người cảm thấy thoải mái khi làm việc với nữ hoàng. Anh tập trung nghiên cứu quyển sách Asisur đưa tới.

Biểu cảm khuôn mặt Kato vô cùng khoa trương. Đầu tiên là khó hiểu, sau đó là ngạc nhiên, cấp độ mạnh hơn là kinh ngạc, sau đó là vô cùng vui mừng. Asisur chưa kịp hỏi thì Kato lên tiếng:

"Nữ hoàng, chúng ta được cứu rồi... được cứu rồi!"

Asisur và Kai không lên tiếng, đợi Kato tiếp tục.

"Đây là quyển sách của một vị danh y từ thời khai quốc cách đây rất lâu. Ông ấy là vị ngự y tài giỏi nhất của triều đại pharaoh đầu tiên, nhưng do công chúa em gái pharaoh bệnh tật liên miên nên pharaoh chỉ định ông ấy đi theo vị công chúa này. Thật trùng hợp là nơi công chúa đó đến chính là Hạ Ai Cập. Trước khi chết ông ấy để lại một quyển sách ghi chép các bệnh tật, độc được mà ông đã gặp, đồng thời ghi cả cách chữa. Không ngờ lại là nó, trong đây có cách giải loại độc mà dân chúng Hạ Ai Cập mắc phải" Giọng Kato đầy kích động

"Thật sao? Vậy là tốt rồi! Là độc gì? Đúng rồi, anh Kato, còn cách giải thì sao? Trong đó ghi thế nào? Có khó tìm được liệu không?" Giọng Asisur cũng kích động không kém

"Trong này không ghi tên độc, nhưng có triệu chứng, đúng với những gì người dân ở đây biểu hiện. Trong này ghi rằng đây là độc được chia làm hai phần bằng nhau, nhưng độc tính khác nhau, phải giải cả hai loại độc thì mới hoàn toàn giải được độc tố. Thuốc giải của loại này chính là thuốc dẫn khiến loại kia phát tác nhanh và mạnh hơn nên phải dùng cả hai cùng một lúc. Để thần ghi phương pháp giải độc cho nữ hoàng, cũng khá đơn giản và dễ tìm" Kato vừa nói vừa tìm giấy bút ghi phương pháp giải độc cho Asisur.

Asisur nghe đến đâu thì lạnh sống lưng đến đó. Đây không phải là kế hoạch liều mạng, mà là một kế hoạch chuẩn đến từng chi tiết. Một kế hoạch mà dù nàng có tìm được con vật sống ở gần ruộng để điều tra trước thì vẫn rơi vào bẫy. Quá hoàn hảo! Một kế hoạch, một cái bẫy không chỉ làm suy sụp Hạ Ai Cập mà còn biến nàng thành tội nhân thiên cổ, vạn năm sau cũng không rửa sạch nỗi oan. Vậy ở Babylon...

Asisur vội cướp giấy bút trong tay Kato hí hoáy viết mấy chữ rồi huyết sáo gọi Kyo đến. Gắn thư vào chân Kyo rồi thả nó đi, nàng không quên dặn nó cẩn thận và phải nhanh chóng giao tận tay anh Ragashu. Bức thư chỉ vắn vắn mấy chữ: "Ăn uống hai trong một". Người ngoài nhìn vào sẽ không hiểu, nhưng chắc chắn anh Ragashu sẽ hiểu. Dù sao mấy anh em nàng cũng thường xuyên dùng cách nói chuyện trôi ời đất hồi này trao đổi với nhau mà.

Kato nhún vai nhìn bàn tay trống không, đi lấy cái khác tiếp tục ghi chép. Không lâu sau trên tay Asisur là một bản ghi đầy đủ các dược liệu và phương pháp chế thuốc. Khá đơn giản!

Hai ngày sau.

Cũng may số dược liệu cần để chế thuốc trong kho đều có đủ và khá nhiều. Sau hai ngày loay hoay điều chế, bát thuốc đầu tiên đã xong. Nhưng chính nàng cũng không dám chắc nó có hiệu quả thật không. Phương án duy nhất là tìm người thử thuốc. Nhưng những người thân cận của nàng chưa ai nhiễm bệnh nên không thử được, chỉ có dân chúng là có thể. Tuy nhiên ai sẽ đồng ý đây?

Ngồi một chỗ suy nghĩ chi bằng trực tiếp đi hỏi họ. Nàng nhanh chóng cùng mọi người đã tập trung đi tới chỗ người dân ở. Tập hợp mọi người lại, nàng hắng giọng rồi hỏi:

"Ta đã chế được thuốc cho mọi người. Tuy nhiên có hiệu quả hay không ta không dám chắc. Mọi người ai bằng lòng uống thử trước không?"

Đám người bên dưới nhìn nhau, ánh mắt lộ rõ quyết tâm 'thử có thể chết, không thử chắc chắn chết'. Một người thanh niên vừa dậm bước định đi lên thì một người phụ nữ gầy gò lao tới, quỳ sụp xuống dưới chân Asisur khiến nàng giật mình, lùi lại một bước. Nhưng nhận ra đó là người phụ nữ mới gặp hồi sáng nên nàng yên tâm bước lên, khẽ vén váy ngồi xuống:

"Bà muốn... thử thuốc?"

"Thưa nữ hoàng, đúng vậy. Giờ dân nữ chỉ còn một thân một mình, chết hay sống cũng vậy thôi. Nhưng bọn họ... bọn họ ít nhất vẫn còn một người thân..." Người phụ nữ nhìn thẳng vào Asisur kiên quyết nói. Nhìn thẳng vào nữ hoàng đã là tội bất kính, nay bà dám chứng tỏ đã hạ quyết tâm

"Được rồi. Nếu... chỉ là nếu thôi... nếu thuốc không có hiệu nghiệm hoặc làm tăng độc tính, xin bà... hãy tha thứ cho ta" Asisur thờ dãi

"Không đâu. Nữ hoàng, vì người chúng thần dù có chết cũng không oán hận. Xin người đừng nói vậy!" Toàn bộ những người đứng phía dưới vội quỳ xuống. Người thanh niên lúc này thay mặt người dân nói lớn, những người phía sau dường như cũng đồng ý với cậu ta, liên tục gật đầu.

Asisur xúc động không thôi. Thần dân của nàng thật đáng yêu! Vậy mà thiếu chút nữa nàng đã gián tiếp hại bọn họ. Nếu không phải nàng đến thư phòng sau đó tìm được quyển sách đó, nếu không phải anh Kato đọc được chữ cổ thì hậu quả... thật không dám nghĩ tới.

"Cảm ơn mọi người... cảm ơn đã tin tưởng ta. Nếu thuốc này không có tác dụng, ta nhất định sẽ tiếp tục nghiên cứu điều chế. Ta sẽ không để mọi người chịu khổ đâu, bởi ta là Asisur, là nữ hoàng của Hạ Ai Cập"

Nói xong, nàng đưa mắt nhìn mọi người. Ai cũng đều quyết tâm, trong mắt là sự tin tưởng tuyệt đối của mình đối với Asisur.

Nàng nở một nụ cười xinh đẹp nhất rồi đích thân lấy bát thuốc trong tay Kai đưa cho người phụ nữ kia. Nàng cười, bởi nàng biết nụ cười của nàng, niềm tin của nàng sẽ tiếp thêm sinh lực cho những thần dân thân yêu dưới kia.

Người phụ nữ rung rung nước mắt, đưa tay nhận bát thuốc, trong mắt khắc sâu hình ảnh người con gái xinh đẹp trước mặt. Đây là nữ hoàng, là người đã thay đổi cuộc sống Hạ Ai Cập, là người bà tin tưởng và kính phục nhất cuộc đời này. Dù có chết, bà cũng muốn khắc sâu hình ảnh này vào trí nhớ.

Giây phút đó như trôi chậm lại, mọi người đều chăm chú nhìn người phụ nữ kia. Trước mắt có thể là hi vọng, cũng có thể là tuyệt vọng.

Bà ấy uống xong. Không có gì bất thường, không nặng lên cũng không nhẹ đi. Nhưng chính điều đó lại khiến trái tim của những người có mặt như treo lơ lửng lên.

Asisur phân phó người đưa bà ấy đi nghỉ ở phòng khác, theo dõi tình hình cẩn thận. Những người khác đều được đưa về phòng của mình.

Mọi người đi hết, Asisur như mất hết sức lực, ngã khụy xuống. Tể tướng Kenta đứng bên cạnh vội đưa tay đỡ. Nhưng nàng vừa vịn vào được thì anh ta giật mình thả ra làm nàng xém mất đà cắm mặt xuống đất, cũng may Kai nhanh tay đỡ gọn lấy nàng. Nếu nàng mà đủ sức thì khẳng định tên Kenta này bầm dập, đỡ thì đỡ luôn đi. Đúng là chỉ có anh Kai với anh Ken là tốt nhất.

Kai bế Asisur quay về tẩm cung. Lúc đi qua Kenta, anh khẽ lắc đầu trao cho một ánh mắt thông cảm. Những người còn lại cũng nhìn anh bằng ánh mắt hiểu biết. Ngay cả Kato cũng bước lên vỗ vai một cái rồi mới bước đi. Để lại Kenta chẳng hiểu gì, bối rối đi sau cùng. Không lẽ mình đụng vào nữ hoàng khiến người nổi giận rồi?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Dịch Bệnh (4)

Tẩm cung.

Kai bế Asisur vào thả xuống giường, tiện tay kéo chăn đắp cho nàng. Nary đi chuẩn bị khăn với nước ấm. Uri chạy đi pha nước đường. Nakuto đi điều thêm lính bảo vệ tẩm cung. Chỉ còn Kato với Kenta đứng tròn mắt nhìn, không biết phải làm gì. Kai quay lại thấy vậy thì lắc đầu tiếp:

"Một trong hai người đi mời ngự y. Người còn lại giúp tôi mở bớt cửa cho thoáng"

Hai người liếc nhau một cái, phân công nhiệm vụ. Kenta đi gọi ngự y, dĩ nhiên Kato ở lại giúp Kai.

Không lâu sau thì Kenta quay lại. Nhưng có vẻ được đích thân tể tướng đến đón khiến ông ta căng thẳng, nói lộn xộn cả lên. Nhưng tóm gọn lại là: "Nữ hoàng làm việc quá sức, ăn uống thất thường, lại nhọc công lo lắng. Cả thể chất và tinh thần đều quá sức chịu đựng nên mới dẫn đến tình trạng suy yếu như vậy. Uống thuốc bổ, nghỉ ngơi nhiều hơn, ăn uống cẩn thận, bớt suy nghĩ bệnh tự nhiên sẽ khỏi"

Asisur xoa xoa thái dương.

Uống thuốc bổ? Được

Ăn uống cẩn thận? Được

Nghỉ ngơi nhiều hơn? Không được. Nàng còn hận mình không thể làm việc 24/24 nữa ấy chứ. Bao nhiêu chuyện cần giải quyết, bảo nàng nghỉ kiểu gì đây?

Bớt suy nghĩ? Không được. Không suy nghĩ thì lấy đâu ra biện pháp giải quyết mớ rắc rối này, lấy đâu ra đối sách ứng phó nếu thuốc giải kia không có tác dụng?

Asisur khẽ lắc lắc đầu cho đỡ chóng mặt, nhận lấy cốc nước đường trong tay Uri uống một hơi hết sạch. Nàng cần có lại sức khỏe, không thể cứ nằm đây được.

Hiểu ý Asisur, Kai nhú mày phản đối luôn:

"Em nằm yên đây nghỉ ngơi đi. Nary đã cho người đi chuẩn bị bữa tối rồi, em ăn xong, ngủ một giấc cho khỏe đã. Có gì sáng mai tính tiếp. Việc cần làm cũng đã làm, giờ nghỉ đi. Em không được chống đối, nếu không anh không chắc mình có thể giấu ba vị kia đâu"

Asisur đang định phản đối chợt nghe đến ba vị kia thì im re. Ba vị kia? Còn ai ngoài hai táng băng đang ở Babylon và một táng băng ở Thượng Ai Cập.

Kato và Kenta đứng hình. Vẫn biết mấy người Kai rất được nữ hoàng trọng dụng, nhưng không phải tới mức này chứ?

Kenta bỗng cảm thấy lạnh sống lưng, nhìn qua thì gặp ngay ánh mắt giết người của Asisur. Tiêu rồi!

"Kentai? Tề tướng đại nhân? Anh có biết đỡ người khác lên rồi thẳng tay ném người đó xuống là độc ác lắm không? Nhờ phước của anh mà em thiếu chút nữa được hôn đất đó, vui nhỉ?" Asisur ai oán

Kenta rớt tròn mắt. Đây là vị nữ hoàng uy nghiêm, cao ngạo và đầy bản lĩnh của họ sao?

"Không cần bày ra bộ mặt đó đâu. Asisur coi hai người là người nhà nên mới tự nhiên lộ ra con người yếu đuối, lộ ra sự mệt mỏi của mình. Ai ngờ..." Kai nhìn Kenta lắc đầu tiếp, không biết lần thứ bao nhiêu rồi nữa

"Nữ hoàng, chúng thần..."

"Dừng!"

"A...Asisur... xin lỗi"

Sau này Kato và Kenta tránh Asisur như tránh tà. Mỗi lần gặp là bị nàng bắt bẻ cách xưng hô, quả thật xưng anh gọi em với nữ hoàng... họ làm không nổi. Thậm chí cảm phục đám người Kai, họ quả thật rất dũng cảm! Cũng may nàng không ở Hạ Ai Cập thường xuyên nên họ mới treo trái tim về chỗ cũ được. Nhưng đó là chuyện sau này!

Asisur nằm nghỉ một lát thì có người dọn bữa tối lên. Uri và Nary cực lực ép nàng ăn. Lúc này không để ý nhưng giờ quả thực rất đói. Nàng kéo luôn mấy người kia ngồi xuống ăn cùng.

Sáng hôm sau.

Ngủ một giấc dậy, việc đầu tiên của nàng là hỏi thăm tình hình của người phụ nữ kia, nhưng chưa có chuyển biến gì.

Asisur thay đồ, ăn sáng theo đúng thủ tục rồi mới được đến thư phòng. Hôm nay nàng phải kiểm tra mẫu đất và mẫu nước do Kenta lấy về.

Vừa ngồi xuống chưa ấm chỗ thì một bóng đen bay vụt vào. Là Kyo, cậu nhóc đã quay về. Trên chân còn gắn một đất và một mẫu nước. Anh Ragashu muốn nàng kiểm tra và so sánh mẫu vật của hai nơi.

Thật không nghĩ sau khi hồi phục lại sức mạnh nàng lại có thể thao túng nước tìm hiểu cấu trúc tính chất của mọi vật. Tiếc đây nàng thử nghiệm luôn. Ở đây không có các thiết bị hiện đại để xét nghiệm, cách duy nhất là dựa vào năng lực đặc biệt của nàng, được hay không đều phải thử.

Asisur vào thư phòng thì đúng một ngày không ra, ngay cả cơm trưa cũng không ăn. Nary rất lo lắng nhưng nữ hoàng đã dặn không phải việc gấp thì không được gọi chỉ đành ở ngoài lo lắng.

Đến giữa trưa thì có tin từ Lybia. Quân nổi dậy đã chiếm được kinh thành, phế truất nhà vua. Nhân dân Lybia mong lãnh đạo quân nổi dậy là vị quận vương kia lên ngôi vua. Asisur đoán trước mọi chuyện sẽ như thế này nên đã dặn dò Uri, một bức mật tin chỉ với hai chữ 'Đồng ý' đã thay thế một bạo chúa bằng một minh vương.

Thời gian như trôi đi, thoáng cái đã tới muộn mà Asisur vẫn chưa ra. Trong khi đó nàng còn đang bệnh, Nary nghĩ tới thì gấp muốn trực tiếp xông vào. Đúng lúc đó cánh cửa mở ra, nhưng không phải Asisur mà là một cánh chim bay vụt đi. Asisur cũng bước ra ngay sau đó. Sắc mặt tái nhợt, môi khô khốc, cứ như nước trong người nàng bị rút cạn vậy. Là do lần đầu thử sức với năng lực này nên Asisur chưa quen, tổn khá nhiều sức lực.

Kai không nói nhiều, tiếp tục công việc vận chuyển của mình đưa Asisur về tẩm cung. Nary vội lấy nước thấm lên đôi môi khô khốc của Asisur. Thân nhiệt nàng cũng tăng dần lên, sốt rồi.

Asisur sốt cao, rơi vào trạng thái hôn mê. Phải vất vả lắm mới giúp nàng hạ nhiệt được. Asisur nửa mê nửa tỉnh tới nửa đêm mới thực sự chìm vào giấc ngủ. Cả đám người Nary thờ phào nhẹ nhõm.

Sáng hôm sau, trời đang còn chưa sáng rõ, một tên lính mặt kích động, chạy thẳng vào tẩm cung nữ hoàng. Uri tưởng thích khách vội gọi người bắt lại. Nhưng khi nhìn rõ mặt thì nhận ra đó là một trong những người được lệnh theo dõi người thử thuốc. Hắn ta thấy Uri thì mừng rỡ, đang định lên tiếng chợt cảm thấy mình bị kéo ra đằng sau, cách xa cửa phòng nữ hoàng.

Khuôn mặt Kai đen thui. Khó khăn lắm mới bắt Asisur nghỉ ngơi được, giờ mà nghe đến chuyện này kiểu gì nàng ấy cũng phải đích thân đi xem xét. Tốt thì không sao, lỡ không tốt thì hấn sợ rằng sức khỏe Asisur có tốt mấy cũng không chống chịu nổi với cường độ làm việc của nàng ấy.

"Đứng đây nói được rồi. Đi nữa ta mõi chân lắm!"

Giọng nói quen quen. Không phải chứ...

"Asisur, em ra đây kiểu gì vậy?" Kai hết nhìn đám người Uri với cánh cửa mở toang lại nhìn qua Asisur, anh thậm chí quên luôn ở đây còn có tên lính, trực tiếp gọi tên Asisur.

Asisur không nói gì, khẽ nhún vai. Nghe có tiếng người rồi đột nhiên im bất là nàng biết ngay. Lúc khác nàng có thể ngủ say chứ trong tình hình hiện giờ bảo nàng ngủ kiểu gì? Càng vội thì tốc độ càng nhanh, vậy thôi!

"Tâu nữ hoàng..." Tên lính đang bị Kai túm e dè lên tiếng "Người thử thuốc... có chuyển biến tốt"

"Như thế nào? Mau nói" Asisur mừng rỡ. Lúc bước ra nàng đã chuẩn bị tâm lí để nhận tin tức xấu nhất, nhưng xem ra...

"Sáng nay các vết đỏ, mụn nước nhỏ trên người bà ấy bắt đầu biến mất. Các bọt nước lớn có xu hướng nhỏ lại, vết lở loét bắt đầu khô." Tên lính nói một lèo, giọng không dấu nửa điểm vui mừng.

"Thật tốt quá! Thật tốt quá! Người quay lại tiếp tục theo dõi cẩn thận, phát sinh chuyện gì lập tức báo cho ta biết. Không, ta đi cùng với..."

Nàng bị Uri và Nary kéo ngược lại nên phải nuốt luôn chữ người xuống. Kai thả tên lính ra rồi dặn hấn chú ý chăm sóc người phụ nữ đó cẩn thận. Sau đó? Tất nhiên là quay lại lờm Asisur một cái. Nàng đành cười gượng. Anh Kai thật là.... Thuốc do nàng điều chế đã có tác dụng, có thể không kích động sao? Đó là cứu tinh của cả Hạ Ai Cập và Babylon đấy.

Nhìn khuôn mặt sáng ngời và đôi mắt bừng bừng sức sống của Asisur, mấy người Kai nhìn nhau, cùng nở một nụ cười tươi nhất từ khi đến đây đến giờ.

Asisur phải ăn sáng uống thuốc xong rồi mới được phép đi thăm thành quả của mình. Nàng có phải con nít đâu. Nhưng vì sự nghiệp lớn nên đành nhắm mắt chấp nhận. Dù sao cũng là mọi người lo cho sức khỏe của nàng mà thôi. Nàng không muốn phụ lòng mọi người nên cố gắng ăn thật nhiều sau đó uống thuốc với tốc độ nhanh nhất. Kai ngồi gần đó thấy vậy thì phì cười.

Lúc Asisur đến căn phòng mà người phụ nữ đó ở thì Kato và Kenta cũng đều đã có mặt. Hai người hành lễ rồi đứng lui sang một bên để Asisur tận mắt nhìn thấy hiệu quả của thuốc. Từng vết xanh tím, mụn nước đang biến mất, vết lở loét khép miệng. Người lính kia nói không hề sai.

"Bà có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?" Asisur nhẹ nhàng hỏi

"Nữ hoàng, dân nữ không sao. Chỉ là chỗ vết thương lành lại rất ngứa, còn lại hoàn toàn bình thường. Cảm giác mệt mỏi khó chịu trong người cũng đang biến mất từ từ."

"Vậy là tốt rồi. Có lẽ ta chưa quen tay nên lấy hơi nhiều được liệu khiến tác dụng thuốc mạnh hơn, hồi phục nhanh hơn nên thời gian để vết thương kết vảy lên da non bị rút ngắn, cảm giác ngứa vì vậy mới mạnh hơn"

Asisur hỏi han thêm mấy câu rồi triệu tập toàn bộ dân chúng thêm một lần nữa, đích thân công bố tin mừng.

Việc canh phòng theo dõi và bảo vệ người phụ nữ kia vẫn được tiến hành như cũ. Asisur viết lại một đơn thuốc khác, ghi rõ số lượng cần dùng rồi giao cho Kai đích thân đưa tận tay Ken.

Bỏ ngoài tai lời căn nhắc của Nary và Uri, nàng đích thân đi điều chế thuốc. Để chắc chắn rằng số thuốc này không bị thêm bớt vài thứ nên Asisur không cho phép bất kì người nào lại gần phòng thuốc của nàng. Hai người Nary hiểu mức độ nghiêm trọng của việc này, nhưng họ cũng lo lắng cho sức khỏe của Asisur. Cuối cùng thì Asisur, Nary và Uri điều chế thuốc, Nakuto cùng một số cao thủ canh giữ bên ngoài, Kato và Kenta đưa thuốc đến tận tay người dân. Asisur cũng hiểu việc này mình nàng không thể làm xong nên không ý kiến gì.

Sau hơn một tuần liên tục uống thuốc, bệnh của người dân đã giảm đi trông thấy. Để tránh dùng thuốc quá mạnh sẽ có tác dụng phụ nên nàng giảm nhẹ xuống, chia ra uống nhiều lần. Nhưng vì vậy mà hầu như thời gian cả ngày nàng đều ở trong phòng thuốc.

Hai tuần sau, hầu như người bệnh đều đã khỏi hết, chỉ còn vài người quá nặng còn cần uống thêm mấy lần. Phía Babylon cũng đã gửi thư đến, tình hình ở đó cũng rất khả quan. Anh Ragashu cũng không quên nhắc nàng giữ gìn sức khỏe.

Đêm nay nàng cuối cùng cũng có thể tạm thời ngủ một giấc thật ngon.

Có vẻ ông trời cũng thương nàng, tối đó một cơn mưa như trút nước xuống toàn bộ Hạ Ai Cập. Cơn mưa cuốn trôi toàn bộ dấu tích của trận dịch, rửa sạch những gì không sạch sẽ còn lại trên đất đai, thanh lọc toàn bộ cơn sôi vốn đang cạn nước giữa trần. Nó cũng như một liều thuốc an thần làm dịu đi lo lắng trong lòng nàng. Để giải quyết những gì còn sót lại nơi dễ cũng không phải dễ, nói khó cũng không phải khó. Dễ ở chỗ nàng có thể dùng nước sông Nile để tưới lên ruộng đồng, chuyển nước từ sông Nile vào con suối để hòa tan hết những gì còn sót lại. Nhưng cái khó là không chỉ Hạ Ai Cập mà còn Babylon, nơi đó cũng là vùng hạn hán, muốn trời mưa để rửa sạch không phải dễ. Mà năng lực của nàng tẩy rửa một nơi không thành vấn đề, nhưng nếu cả hai vùng rộng lớn thì chắc sau đó phải nằm tình đường cả năm mới được. Nay vẫn đề ở Hạ Ai Cập đã được giải quyết, quá tốt rồi!

Kyo bỗng bay vút cửa sổ nhào vòng lòng Asisur. Tội nghiệp, mấy ngày qua bay đi bay về chắc cu cậu mệt lắm rồi. Nàng đưa tay dịu dàng xoa chòm lông trên đầu Kyo.

"Anh Kai, tình hình Babylon thế nào rồi? Ở đó liệu có mưa không?"

"Trận dịch đã được đẩy lùi. Nhưng ở đó hiện tại đang là đỉnh điểm của mùa hạn hán, đến một cơn mây còn không có chứ đừng nói đến mưa"

Asisur vẫn không dừng động tác xoa đầu Kyo.

"Anh nói mọi người sắp xếp giùm em. Lát nữa em muốn gặp mặt người dân, sáng hôm sau xuất phát qua Babylon"

"Không được. Sức khỏe của em không tốt đâu" Nary bê một đĩa trái cây bước vào, vừa kịp nghe được câu cuối của Asisur.

"Em biết mọi người lo cho em. Nhưng em muốn giải quyết mọi chuyện thật nhanh rồi nghỉ ngơi luôn một thể. Hơn nữa rửa sạch số độc còn tồn dư này càng sớm bao nhiêu càng có lợi bấy nhiêu. Em hứa sau lần này sẽ ngoan ngoãn nghỉ ngơi mà." Asisur cười cười trấn an. Tuy giọng nói mềm mại nhưng lại chứa đựng sự kiên quyết không cho phép kháng cự.

Biết không thể suy chuyển nên Kai đành đi sắp xếp thật chu đáo cho Asisur.

Quảng trường chính.

Dân chúng hay tin nữ hoàng đích thân ra mặt nên đều tập trung đông đủ. Asisur cũng không hề chậm trễ. Nàng đội vương miện nữ hoàng, khoác trên mình bộ trang phục đen tuyền quen thuộc, mái tóc thả tùy ý, vòng tay hình rắn với đôi mắt băng đá quý màu đỏ lóe sáng dưới ánh mặt trời. Uy nghiêm cao quý nhưng cũng đầy tình yêu thương với người dân.

"Hỡi thần dân Hạ Ai Cập. Ta, nữ hoàng Asisur chân thành xin lỗi vì đã sơ suất để xảy ra trận dịch cướp đi bao mạng sống của người thân của các vị..."

Nói đến đây nàng không đợi người dân kịp quý xuống đã đưa tay lên cản lại, tiếng ồn ào phía dưới biến mất gần như ngay lập tức.

"Dịch bệnh, hạn hán đã khiến cuộc sống mọi người gặp nhiều vất vả. Nay số hàng tiếp tế còn lại trong kho sẽ được phát cho những người nghèo khó. Ta cũng hi vọng những người không bị ảnh hưởng, gia sản còn nguyên cũng chung tay cùng ta đưa Hạ Ai Cập phát triển trở lại. Thần điện và cả triều đình đều sẽ ra mặt hỗ trợ, mọi chuyện do đại tư tế Kato và tể tướng Kenta chỉ đạo. Số hạt giống được triều đình giữ cũng sẽ phát lại cho mọi người trồng mùa vụ mới." Asisur mỉm cười nói tiếp

"Nữ hoàng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!" Không ai bảo ai, toàn bộ người dân Hạ Ai Cập đều quý xuống hô vang.

Đội không khí yên tĩnh, ổn định lại Asisur nói tiếp:

"Ta còn chuyện muốn nói. Mọi người cũng biết ta còn thân phận là công chúa Babylon đúng không? Nay Babylon cũng xảy ra chuyện như ở đây, mà Hạ Ai Cập chúng ta được thần linh phù hộ, ban mưa xuống để rửa trôi tất cả. Nhưng Babylon thì không được như vậy. Ta dù gì cũng mang thân phận công chúa, chính vì vậy ngày mai ta sẽ xuất phát qua Babylon"

Nói xong nàng đưa mắt nhìn đám đông phía dưới, tất cả đều im lặng.

Bỗng một người lên tiếng:

"Người là nữ hoàng Asisur, là người tái sinh Hạ Ai Cập này, mọi việc người làm đều là chính đáng. Chúng thần cùng Hạ Ai Cập luôn luôn đứng phía sau ủng hộ người. Mong người lên đường bình an, sớm ngày trở về!"

"Mong người lên đường bình an, sớm ngày trở về!"

"Mong người..."

Hàng loạt tiếng hô lớn vang lên, cùng với đó là những bó hoa được tung về phía Asisur. Nàng đưa tay đón lấy, nở một nụ cười rạng rỡ, đây là thần dân của nàng, là sự tín nhiệm cao nhất mà họ dành cho nàng. Mặc dù nàng là nữ hoàng, muốn làm gì là quyền của nàng, ai dám cấm? Nhưng nhận được sự ủng hộ của người dân mới là điều nàng muốn. Tuy nhiên có vẻ hơi quá, có phải nàng ra trận giết giặc đâu.

Sáng hôm sau, một đoàn chưa đến chục người bí mật rời khỏi cửa phía tây của thần điện. Còn từ cửa chính hoàng cung, nữ hoàng Asisur và đoàn hộ tống cũng chạy thẳng về phía Babylon.

Sau nửa ngày chạy hết cỡ, cả hai đoàn người từ hai con đường khác nhau đều đã vào biên giới Babylon. Họ họp nhau tại ngã ba nơi giao nhau của hai con đường và cùng nhau tiến thẳng tới tây thành Babylon.

"Asisur, sao em tới nhanh thế? Anh mới gửi tin hôm kia thôi mà. Mà Hạ Ai Cập sao rồi? Sao em không nghỉ ngơi đi" Nhận được tin Asisur đến, Ragashu bỏ hết mọi việc, vội vã chạy tới.

"Anh à, em không sao đâu. Em đói quá, chúng ta đi ăn cơm thôi" Nàng không đánh trống lảng mà thật sự rất đói. Do không muốn chậm trễ nên cả đoàn chạy liên tục, giữa trưa chỉ dừng lại ăn một ít rồi đi tiếp, đến giờ đã gần nửa đêm.

Ragashu bỏ tay với cô em gái của mình. Anh nhanh chóng cho người chuẩn bị và dọn lên một mâm cơm với đầy đủ các món ăn. Đám người Kai sau khi đến đã đi sắp xếp chỗ cho đoàn người, ăn uống và đều đã đi nghỉ ngơi. Chỉ có nàng bị ông anh trai kéo đến đây nên giờ đây mình nàng giải quyết một bàn đồ ăn này.

Có vẻ ông trời khá là thương Asisur. Tối đó trời đổ một trận mưa cực kì to, giải quyết hết mọi chuyện mà nàng định mai sẽ làm.

"Có đùa không vậy? Trước không mưa đi, đợi ta chạy đến đây rồi mới mưa" Asisur nhìn những giọt nước còn đọng trên lá cây đang lấp lánh dưới ánh mặt trời, ai oán.

Nàng đương nhiên không từ chối cái ơn này. Nhưng làm ơn báo trước một cái, hại nàng chạy muốn đuổi luôn.

Ragashu bước vào thấy em gái đang nhăn nhó không biết nên khóc hay cười thì cười nhẹ, khẽ xoa đầu nàng:

"Được rồi. Em thay trang phục đi, người dân đang chờ gặp mặt em ở bên ngoài đó!"

"Sao họ biết? Em vừa mới tới tối hôm qua thôi mà"

Ragashu không trả lời mà gọi người vào chuẩn bị cho Asisur. Không lâu sau từ nữ hoàng Ai Cập nàng đã duyên dáng trong bộ trang phục công chúa Hitaito.

Asisur đứng trên thành cao nhìn xuống mà giật mình. Cứ như tất cả người dân Babylon đều tập trung về đây vậy. Đám đông phía dưới nhìn thấy nàng thì im lặng trong chốc lát rồi hô vang:

"Công chúa Asisur vạn tuế!"

"Nữ thần hộ mệnh vạn tuế!"

"Công chúa Asisur..."

Asisur tròn mắt nhìn qua Ragashu. Thấy được sự ngạc nhiên trong mắt nàng, Ragashu nghiêng đầu nói một câu làm nàng đỏ mặt đỏ cười. Cái gì mà nữ thần chứ? Nàng chẳng qua chỉ là tới đúng lúc có mưa thôi mà.

"Cảm ơn tấm lòng của mọi người. Ta rất vui! Ta là công chúa của Babylon, những việc đó đều là nên làm mà. Chỉ có điều, cơn mưa tối qua không phải do ta. Ta không dám nhận danh hiệu nữ thần đâu"

"Không đâu. Công chúa Asisur, người chính là thần hộ mệnh của Babylon chúng ta!"

"Người là thần hộ mệnh của Babylon!"

"..."

Asisur nói chuyện với người dân thêm một lát thì cảm thấy mệt. Trước khi rời đi nàng quay lại nở một nụ cười với người dân. Họ vừa mới trải qua sinh tử, động viên chính là cách để họ sớm trở lại cuộc sống bình thường.

Quay về tấm cung công chúa, thị nữ đưa cho nàng một bức thư, nói là gửi từ Hạ Ai Cập.

Là ai gửi? Mọi chuyện ở Hạ Ai Cập nàng đều sắp xếp ổn thỏa rồi giao lại cho Kato, Kenta quản lí mà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Lời Mời Từ Minoa

Một năm sau.

Asisur đứng bên cửa sổ của tấm cung, ánh mắt hướng về phía mặt trời đang dần lặn xuống. Nhớ lại khoảng thời gian mới đến đây khiến nàng không nhận được mà nở một nụ cười. Thời gian nhanh thật, mới đó mà nàng đã ở đây mấy năm rồi. Trải qua bao nhiêu chuyện khiến nàng thật sự cảm thấy quyền luyến mảnh đất và con người Ai Cập, nói chính xác là Hạ Ai Cập, vùng đất thuộc về nàng. Giống như một đứa trẻ dần dần trưởng thành qua những khó khăn thử thách, Hạ Ai Cập sau khi trải qua một trận dịch kinh hoàng cũng đang từ từ đứng dậy.

Một năm trước khi nàng nhận được thư của Izumin thì biết chắc hẳn sẽ rất nhanh chóng đi tới Babylon. Thế nhưng không nghĩ sáng hôm sau tỉnh dậy đã bất gặp gương mặt yêu nghiệt của ai đó. Ở Babylon đã có anh Ragashu nên nghỉ ngơi thêm hai ngày nàng và Izumin khởi hành về Hạ Ai Cập.

Quay về nhà, nàng nhanh chóng bắt tay xây dựng lại Hạ Ai Cập. Nơi đây bị dịch bệnh tàn phá khiến đời sống nhân dân vô cùng khổ cực. Nàng nhìn những đứa trẻ bỗng dưng trở thành cô nhi, nhìn những người phụ nữ mất đi chồng con, những gia đình hạnh phúc bỗng chốc trở nên cô quạnh mà lòng đau nhói.

Quốc khố được tận dụng tối đa, những gia đình giàu có cũng không ngần ngại góp phần vào công cuộc xây dựng lại Hạ Ai Cập. Các chính sách mới được ban ra khiến nhân dân dễ thở hơn, an tâm làm việc hơn. Nàng cũng vô đầu để tìm thêm nghề chèn vào cho những người già không làm ruộng được. Những việc như làm đồ thủ công mỹ nghệ, đan lát,... được nhiều người lựa chọn. Nàng cũng cho khơi thông các cảng biển, hỗ trợ việc giao thương giữa các vùng, giữa trong nước với ngoài nước. Tuy dễ dàng nhưng không có nghĩa là dễ dãi, nàng hạ lệnh cho Nakuto điều quân quản lý chặt chẽ, ngăn chặn ngay lập tức các vụ lộn xộn, theo dõi kỹ càng những kẻ khả nghi. Nhờ chính sách hợp lý, quân đội quy củ, tình hình an ninh ổn định nên sau một năm Hạ Ai Cập đã phát triển có phần hơn so với trước. Điều đó khiến nàng mừng rơi nước mắt! Hạ Ai Cập - quê hương thứ hai của nàng đã thật sự lớn mạnh rồi!

Nhưng đối lại chính là những trận ốm liệt giường của nàng. Mặc dù không muốn làm mọi người lo lắng, nhưng nàng không phải thần, làm sao tránh khỏi sinh lão bệnh tử.

Sau khi chấm dứt dịch bệnh, nàng đã hứa với đám người Nary sẽ ngoan ngoãn nghỉ ngơi, nhưng lời hứa đó mãi đến bây giờ mới có thể thực hiện được. Đường đường là một nữ hoàng, nói nàng ngồi yên làm sao có thể? Nàng dù gì cũng không muốn làm hôn quân đâu!

Lại nói đến Izumin, lần đó chạy qua Babylon 'rước' nàng về khiến vết thương gần khỏi lại có xu hướng tái phát lại. Kết quả là ở lại Hạ Ai Cập nghỉ ngơi thêm mấy tháng, mãi đến khi quốc vương Hitaito truyền tin qua muốn Izumin về nước. Mặc dù cả hai đều lưu luyến nhưng hiện tại quốc gia đại sự không thể lơ. Nàng vẫn muốn lưu lại ấn tượng tốt, dù sao chưa về nhà chồng mà đã mang tiếng là yêu phi hạ quốc thì không ổn chút nào. Tuy vậy nhưng cứ rảnh là hẳn lại qua thăm nàng, hoặc chí ít cũng gửi thư thăm hỏi, hỗ trợ nàng khôi phục Hạ Ai Cập. Đời này có được người đàn ông yêu mình, quan tâm mình thật lòng chính là điều bất cứ người phụ nữ nào cũng mong ước. Nay nàng có được như vậy còn gì hạnh phúc hơn?

"Asisur, nàng đang nhìn gì vậy?"

Một vòng tay khẽ ôm trọn nàng từ phía sau, mùi hương quen thuộc lượn lờ bên cánh mũi.

"Ta đang nghĩ không biết kẻ nào to gan dám ôm ta thế nhỉ?"

"Là kẻ sẽ đi cùng nàng suốt đời này. Nàng chấp nhận không?"

"Biết sao được. Chàng đã đánh cắp mất trái tim của ta, ta không đi theo chàng thì theo ai đây? Ta sẽ không bao giờ rời xa chàng. Izumin, chàng nhớ kĩ đó, đời này kiếp này chàng cũng tuyệt đối không được buông tay ta. Nếu không, dù có chết ta cũng bám theo chàng, không cho bất kì người phụ nữ nào ở bên cạnh chàng." Asisur quay lại đối mặt với Izumin.

"Ha ha!" Izumin nhìn người con gái đang bá đạo trước mặt mình, bất chợt cất tiếng cười đầy sảng khoái.

"Asisur, nàng cũng nghe kĩ nhưng lời ta nói đây. Ta Izumin xin thề, đời này kiếp này tuyệt đối không buông tay người con gái tên Asisur. Bất kể sống hay chết nàng vẫn là vương phi, là người vợ duy nhất của ta, không một ai có tư cách xen vào!"

Nàng không tin lời thề của bất kì người đàn ông nào, nhưng người trước mắt lại là ngoại lệ. Người đó cho nàng cảm giác an toàn, khiến nàng không ngần ngại bộc con người thật của mình.

Asisur khẽ nhón chân lên, đặt vào môi Izumin một nụ hôn dịu dàng. Dưới ánh hoàng hôn là hình ảnh hai con người đang ngập tràn hạnh phúc. Dù tương lai có ra sao cũng không quan trọng nữa rồi!

Sáng hôm sau.

Mọi việc đã ổn định nên Izumin và Asisur có thể nhàn nhã ngồi ăn sáng với nhau.

"Càng ngày tay nghề của nàng càng cao, chắc ta phải mau chóng đem nàng về bên mình mới được" Izumin gấp một miếng gà hầm ngũ cốc, cất tiếng khen ngợi.

Asisur gấp thêm một miếng khoai tây lẫn bột chiên vàng vào bát Izumin, khẽ lườm:

"Chàng cười ta về chỉ để nấu ăn thôi hả?"

"Để nàng không nấu ăn cho bất kì tên nào khác thì dĩ nhiên ta phải giữ nàng bên cạnh rồi. Vương phi của ta, chắc nàng không nỡ để ta chết đói chứ?"

"Đâu phải mình ta biết nấu ăn chứ. Chẳng phải lúc nào chẳng có hàng tá cô xếp hàng chờ để gả cho chàng?"

"Nàng... ghen rồi!" Izumin cười giảo hoạt.

"Phải ghen chứ. Chồng ta tài giỏi đẹp trai thế này cơ mà" Asisur gấp một miếng bánh lúa mạch, thần nhiên thừa nhận.

Izumin bật cười, vương phi của hắn quả nhiên rất đặc biệt.

Ăn sáng xong, cả hai ra vườn hoa dạo chơi. Ở giữa vườn có một cái bàn nhỏ dưới tán cây. Asisur và Izumin sau khi đi một vòng thì quay về đây ngồi nghỉ.

Nary nhìn thấy thì mỉm cười, định quay đi không làm phiền nhưng chợt nhớ tới mục đích tới đây. Cô đành bắt đầu đi lắc đầu bước tới.

"Nữ hoàng, vương tử! Có tin từ Thượng Ai Cập."

"Chị Nary, tin gì vậy?"

"Là hoàng phi Carol mang thai. Hoàng đế Menfuisur hỏi người có thời gian về Thượng Ai Cập không?"

"À Carol mang thai hả..... Ừa chị nói gì? Carol mang thai rồi? Ta có cháu rồi?....khụ....khụ" Asisur bình thần thả một quả nho vào miệng. Nhưng sau khi tiếp thu được những gì Nary nói thì giật mình, hậu quả là hạt nho chui luôn vào cổ họng.

"Asisur, nàng bình tĩnh nào" Izumin vội bước qua vuốt lưng cho Asisur.

"Chị Nary, mau nói mọi người chuẩn bị. Lát nữa chúng ta khởi hành về Thượng Ai Cập"

"A.Si.Su" Izumin gần giọng

"O... hìhì... mai, sáng mai chúng ta đi. Chàng mới là người phải bình tĩnh đó, ta chỉ là vui khi biết tin có cháu thôi mà" Asisur cười hi hi

"Nếu nàng đã thích trẻ con như vậy, chi bằng.." Izumin bỗng nhiên nở một cười gian xảo

"Chi bằng?" Asisur nghiêng đầu

"Chi bằng chúng ta sớm chọn ngày lành, sau đó nàng sẽ sinh con cho ta, như vậy bên cạnh nàng cũng có trẻ con rồi!"

"Luuu mạnh!" Asisur đỏ mặt, bỏ lại một câu rồi chạy theo hướng Nary.

Izumin cười cười nhưng không đi theo.

-----oOo-----

Thượng Ai Cập.

Trong tẩm cung hoàng phi, Carol ngồi trên giường, Menfuisur ngồi một bên bóc từng múi cam dứa cho vợ, mặt ngập tràn hạnh phúc.

"Menfuisur, chàng nói khi nào thì chị Asisur đến đây?" Đây không biết là lần thứ mấy chục Carol hỏi câu này.

"Nàng cứ nghỉ ngơi đi. Chị Asisur rất thương nàng, chắc chắn khi biết tin nàng có thai sẽ thu xếp đến ngay. Điều quan trọng là hai mẹ con nàng ngoan ngoãn ở yên trong này, chị Asisur mà biết nàng chạy lung tung sẽ không vui đâu" Menfuisur kiên nhẫn trả lời, tay vẫn không ngừng động tác bóc trái cây.

"Thiếp biết, nhưng ở trong phòng chán quá. Hơn nữa phải đi lại, tắm nắng thì mới tốt cho sức khỏe. Chàng cho thiếp ra ngoài chơi, tiện thể chờ chị Asisur đi!" Carol hai mắt long lanh

"Nhưng..."

Menfuisur đang định lên tiếng phản đối thì Unasu bước vào. Lại nói, vì để đảm bảo an toàn cho Caro và cái thai mới hơn một tháng nên ngoài Ruka thì Unasu cũng được điều sang đây làm hộ vệ cận thân, hơn nữa lính bảo vệ tẩm cung cũng được tăng thêm vô số. Hiện tại mỗi lần Carol muốn đi đâu thì đều dẫn theo cả một đoàn cao thủ.

"Bẩm hoàng thượng, hoàng phi! Nữ hoàng Asisur và vương tử Izumin sáng sớm nay đã khởi hành từ Hạ Ai Cập, khoảng tối nay sẽ đến đây"

"Thật tốt quá!" Carol mừng rỡ

"Vây là nàng hài lòng rồi nhé. Bây giờ ngủ một giấc đi, ta đi sắp xếp một số việc đã" Menfuisur khẽ hôn lên trán Carol, đợi nàng ngủ rồi mới bước ra ngoài.

-----oOo-----

Tin tức không hề sai, khoảng chập tối thì đoàn người Asisur đến kinh thành Têbê. Asisur muốn đi gặp Carol luôn nhưng nghĩ lại người mình đang toàn bực đường nên quyết định về tẩm cung tắm rửa trước. Izumin cũng quay về dịch xá nghỉ ngơi, tẩm cung ở đây thuộc về thần điện, hơn nữa còn là Thượng Ai Cập, hiện tại thân phận của bọn họ không ở cùng nhau được.

Asisur lấy lý do đường xa mệt mỏi nên không tổ chức tiệc lớn. Thay vào đó nàng chiếm dụng phòng bếp để tự tay làm một bữa cơm chúc mừng việc Carol có thai.

"Asisur, nàng không nghĩ ta sẽ ghen sao?" Izumin vật cọng rau trong tay một cách không thương tiếc, biểu thị thái độ không tình nguyện của mình.

"Chàng đó, ghen vớ vẩn không. Ta làm com chúc mừng em trai và em dâu thôi mà" Asisur bật cười

"Nhưng nàng đã hứa chỉ làm com cho mình ta thôi mà" Hơn nữa nàng từng yêu tên nhóc đó. Tất nhiên câu đó Izumin chỉ nghĩ trong đầu. Đối với hắn, người phụ nữ chỉ làm com cho người mình yêu mà thôi.

Đám người Ari, Nary ở gần đó phải cố gắng lắm mới không phì cười. Ai nấy đều nhìn đỏ cả mặt. Riêng một vài đầu bếp được gọi vào để học mấy tốt cho phụ nữ mang thai thì xanh mặt, nghiêm túc thực hiện chính sách im lặng là vàng, mắt điếc tai ngơ. Asisur cũng bó tay, nàng cũng không hiểu vì sao Izumin càng ngày càng giống một đứa trẻ như vậy.

"Được rồi. Bữa nay thôi nhé!" Cảm thấy tiếp tục chính là tự đem mình ra làm trò cười, Izumin quyết định thỏa hiệp.

Nói xong hắn bước luôn ra ngoài, nhưng trước khi khuất bóng còn kịp để lại một câu: "Đợi ta một lát!"

Asisur tròn mắt nhìn, cuối cùng là lắc đầu tiếp tục công việc. Dù sao Izumin có ở lại cũng không giúp được gì, chắc đi kiểm Menfuisur thảo luận mấy vấn đề chính trị, hợp tác gì đó rồi. Nàng vừa nấu vừa hướng dẫn một cách nghiêm túc.

Những gì Asisur dự đoán được kiểm chứng ngay sau đó, hai người đàn ông đứng đầu hai cường quốc bước vào phòng bếp. Izumin đúng là đi tìm Menfuisur, nhưng không phải để bàn quốc gia đại sự, mà là quyết tâm kéo hắn xuống bếp với chân lí 'vợ người mang thai thì người tự xuống mà học'.

Tóm lại mấy vị đầu bếp kia học được cái gì hay không thì không rõ, nhưng chắc chắn đối với họ ngày hôm nay chính là một trải nghiệm suốt đời không quên được. Ba vị lãnh đạo tối cao đều đích thân xuống bếp, cùng nấu ăn với họ và cùng nghe sự chỉ dạy của nữ hoàng Asisur. Có lẽ đây mới là người quyền lực nhất Tam đại quốc.

-----o0o-----

Những ngày sau đó, Asisur đều cùng Carol trò chuyện, nhắc nhở Carol những điều cần chú ý. Nhưng nàng cũng không cần lo lắng nhiều. Hoàng phi Ai Cập mang thai, lúc nào bên người chẳng có hàng tá bà mụ chuyên về mang thai, sinh đẻ; rồi bao nhiêu thái y sẵn sàng đợi lệnh. Nhiều lúc nàng cảm thấy hơi quá, nhưng sau đó nghĩ lại thì cũng đúng, ít nhất là với người chẳng bao giờ chịu ngồi im một chỗ như Carol.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thoáng chốc nàng và Izumin ở Thượng Ai Cập cũng đã được ba tháng, cái thai của Carol cũng đã hơn bốn tháng. Izumin sau khi đến Thượng Ai Cập được mấy bữa thì quay về Hitaito xử lí công việc, mới quay lại hơn một tuần.

Mỗi ngày Asisur và Carol đều trò chuyện, đi dạo nên cũng không nhàm chán cho lắm. Sáng nay lúc ăn sáng thì nghe Ari nhắc đến việc sứ giả Minoa mới đến Ai Cập, buổi tối sẽ có tiệc thiết đãi. Nếu nàng nhớ không lầm thì họ tới là để mời Carol đến khám bệnh cho quốc vương Minosu. Nhưng giờ Carol mang thai, nàng tin chắc Menfuisur tuyệt đối không cho phép cô nhóc đi. Không biết có gây lộn không nữa.

"Chị Asisur!" Menfuisur thấy Asisur ngồi ở ngự hoa viên thì vui vẻ bước lại.

"Menfuisur, em không ở chỗ Carol nữa à" Asisur cười chọc

"Nàng ấy ngủ rồi. Phải rồi, yến tiệc thiết đãi sứ giả Minoa tối nay chị có đi không?" Menfuisur không hề bận tâm đến lời chọc ghẹo của Asisur.

"Có chứ. Mà mục đích họ đến là gì vậy?"

"Em không rõ nữa. Họ nói sẽ trình bày rõ trong buổi tiệc này. Có thể là muốn đặt quan hệ hợp tác với cả Ai Cập và Hitaito, họ biết rõ vương tử Hitaito đang ở đây mà"

"Vậy sao" Nếu vậy chắc đám người này cũng biết việc Carol mang thai, thế thì mời ai đây? Hay thực tế mục đích không phải mời người chữa bệnh.

Asisur không hỏi thêm nữa, hai chị em nói chuyện thêm đôi câu thì Menfuisur rời đi.

Buổi tối.

Nàng mặc một bộ váy dài màu tím, vì đang là mùa hè nên chỉ khoác thêm một lớp áo choàng mỏng bằng vải sa tanh màu tím nhạt. Đầu đội vương miện nữ hoàng, cổ đeo dây chuyền có mặt hình rắn cuộn tròn với đôi mắt làm từ đá rubi. Cổ tay vẫn là chiếc vòng hình rắn quen thuộc, trên tay nàng là chiếc quạt lông màu trắng.

Thay trang phục xong thì Izumin cũng vừa đến. Là vương tử Hitaito nên đương nhiên hắn cũng khoác lên mình bộ trang phục dành riêng cho vương tử. Cả hai cùng sánh bước về nơi tổ chức yến tiệc.

Asisur và Izumin tới được một lúc thì bữa tiệc cũng bắt đầu. Nàng và Carol một trái một phải ngồi hai bên Menfuisur. Chỉ có điều Carol ngồi sát bên Menfuisur, còn nàng ngồi bàn bên cạnh cùng Izumin. Hầu hết đều biết quan hệ của nàng và Izumin, số khác tuy hơi mù mờ nhưng cũng không ngu mà đi chất vấn.

Như mọi bữa tiệc, sau khi Menfuisur tuyên bố bắt đầu thì các vũ công, nhạc công bắt đầu công việc của mình. Uống rượu, xem múa, thưởng thức đồ

ngon, không tính là nhảm chán.

Bữa tiệc trôi qua gần một nửa, đang lúc Asisur thắc mắc sao sứ giả Minoa vẫn không nói ra mục đích của mình thì một người trong số đó đứng lên. Menfuisur hiểu ý nên lập tức cho âm nhạc, ca vũ dừng lại.

"Hoàng đế Menfuisur, nữ hoàng Asisur tôn kính! Lần này chúng tôi ngàn dặm xa xôi đến đây là có thỉnh cầu muốn được các vị giúp!"

"Không biết là chuyện gì? Nếu có thể chúng ta nhất định sẽ giúp" Menfuisur rộng rãi.

"Không dấu gì, quốc vương của chúng tôi vốn bệnh tật lâu na. Thái hậu đã cho mời rất nhiều thần y, dùng bao nhiêu thuốc nhưng vẫn không khá lên được..."

Nghe đến đây Asisur đã biết mục đích mấy người nay đến. Nàng thầm nghĩ trong lòng: 'Có thể thì sẽ giúp, nhưng xem ra cái này là không thể rồi. Công nhận Menfuisur biết dùng từ thật, dù thế nào thì vẫn chưa một đường lui cho mình'. Vừa nghĩ nàng vừa liếc nhìn Menfuisur và Carol

Chợt Asisur cảm thấy bàn tay đang nắm tay mình chợt siết chặt lại. Nàng tưởng người nào đó lại ghen nên vội quay lại nhìn. Nhưng hình như có cái gì đó không đúng, sao mọi người đều nhìn nàng vậy? Nàng nhìn Izumin sau đó lại nhìn Menfuisur, cuối cùng ánh mắt rơi trên vị sứ giả kia. Có lẽ hiểu ý, ông ta khe khom mình nhắc lại:

"Muôn tâu nữ hoàng! Quốc vương chúng tôi bị bệnh lâu chưa khỏi, lại nghe Ai Cập có hoàng phi Carol và nữ hoàng Asisur là con gái nữ thần. Nay hoàng phi Carol mang thai, đi lại không tiện, chúng tôi khẩn thiết mong nữ hoàng có thể tới Minoa chúc phúc cho quốc vương. Minoa nhất định chuẩn bị lễ vật tiến cống Ai Cập"

Asisur choáng! Không phải Carol, mà là nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Minoa

Kinh nghiệm đối mặt với tin sốc của nàng cũng không phải để chơi. Vì vậy nên sau vài giây chấn động thì Asisur bình tĩnh trả lời:

"Ta đâu có tài cán gì. Hơn nữa việc khám chữa bệnh vốn là của thầy thuốc, ta đây làm sao dám tùy tiện"

"Nữ hoàng đã khiêm tốn rồi. Chuyện nữ hoàng là thần nữ, ban ơn hồi sinh cho cả Hạ Ai Cập và Babylon chúng thần đều đã nghe qua. Nay dám nghĩ quốc vương của chúng thần chỉ cần nhờ chút phúc khí của người là tốt rồi. Sắp tới cũng là Lễ tế Thần Lửa của Minoa, sự có mặt của nữ hoàng chính là vinh dự của tiểu quốc. Mong người đừng từ chối"

Từ con gái nữ thần giờ thành thần nữ luôn rồi, đám người này gì cũng có thể nói được. Đã nói đến nước này nếu nàng từ chối chính là không nể mặt rồi. Nhưng chúng quên rằng, Asisur nàng là người dễ uy hiếp bằng mấy cái danh dự lễ tiết vớ vẩn này sao.

"Ta..."

"Các vị sứ giả, các vị cứ yên tâm dùng tiệc nghỉ ngơi. Ba ngày sau ta và nữ hoàng Asisur sẽ khởi hành qua Minoa." Izumin khẽ giữ tay Asisur, thay nàng nói với đám sứ giả. Sau đó quay qua Menfuisur, tiếp: "Hoàng đế Menfuisur, không biết ngài có ý kiến gì không?"

Menfuisur cũng nhìn qua, cunh Izumin nhanh chóng trao đổi một ánh mắt rồi cất tiếng:

"Ta cảm thấy việc này không tệ. Coi như thắt thêm mối giao hảo giữa Minoa, Ai Cập và Hitaito. Hơn nữa thời gian qua xảy ra khá nhiều việc, chị Asisur, ta nghĩ chị cũng nên đi chơi một thời gian cho thoải mái. Các vị sứ giả cứ yên tâm, đúng như lời vương tử Izumin, ba ngày sau chúng ta sẽ cho người hộ tống vương tử Izumin và nữ hoàng Asisur đồng thời tiễn các vị về Minoa"

"Đa tạ hoàng đế Menfuisur, nữ hoàng Asisur và vương tử Izumin. Chúng thần sẽ gửi tin về Minoa chuẩn bị thêm thuyền hộ tống hai vị tới nơi an toàn" Vị sứ giả nọ mừng rỡ.

Tất cả mọi người đều tiếp tục dự tiệc trong tâm trạng vui vẻ, trừ Carol và Asisur. Có vẻ Carol cũng muốn đi nhưng Menfuisur không cho phép nên giận dữ. Bỗng Menfuisur cúi xuống nói vào tai cô nhóc cái gì đó. Carol có vẻ hơi ngạc nhiên sau đó như hiểu ra, trao cho Asisur và Izumin một cái nhìn mờ ám rồi tiếp tục ăn trái cây, không hề nhúng nhẹo nữa.

Chỉ còn Asisur vẫn như người đi trên mây. Rõ ràng người được mời là nàng mà sao nàng lại không được quyết định? Ngay cả Izumin cũng không cho nàng lên tiếng, chỉ nói khẽ một câu: "Về tâm cung sẽ nói cho nàng!" Giờ lại thấy thái độ của Carol, Asisur càng khó hiểu, cứ như mình đang bị người ta tính kế vậy. Nhưng nàng biết chắc chắn chuyện này không có gì nguy hiểm nên quyết định 'khó quá bỏ qua'.

Izumin thấy cô gái ngồi cạnh mình tâm trạng thay đổi liên tục thì cười nhẹ, nhắc cốc rượu uống một ngụm, cũng không có ý giải thích gì.

Buổi tiệc này nhất định sẽ rất nhanh truyền đến tai các vị cao cấp của cơ sở quốc gia. Nước nào mà chẳng cài vài người vào các nước khác, hơn nữa bữa tiệc này cũng chẳng phải cơ mật gì. Cái tin 'Mối quan hệ giữa vương tử Hitaito với nữ hoàng và hoàng đế Ai Cập rất tốt' cũng đủ khiến vài kẻ chùn tay. Dù gì nữ hoàng Asisur của Ai Cập cũng còn một thân phận khác là công chúa Asisur của Babylon.

Buổi tiệc với nhiều tâm trạng cứ vậy trôi qua.

Trên đường về cung, Asisur tranh thủ hỏi luôn thắc mắc trong lòng.

"Từ lúc nàng nhận lời ta đến nay đã xảy ra bao nhiêu chuyện, thời gian chúng ta ở bên nhau có bao nhiêu. Chi bằng nhân cơ hội này đi chơi một chuyến. Suốt một năm qua nàng cũng quá mệt mỏi rồi!" Izumin khẽ vuốt tóc Asisur, đặt một nụ hôn lên trán nàng.

Nghe những lời Izumin nói, Asisur chợt giật mình. Quả thật hai người hiện tại là người yêu của nhau, thế nhưng thời gian ở bên nhau ít đến thảm thương. Thỉnh thoảng gặp nhau thì nàng đều cùng Izumin thảo luận cách làm thế nào phát triển Hạ Ai Cập, cách hỗ trợ dân chúng... Mấy tháng qua rảnh hơn thì lại chuyện Carol mang thai. Hầu như cả ngày nàng đều ở cùng cô nhóc. Lắm lúc Menfuisur còn kiện nàng cướp vợ nó. Thành ra tuy rảnh nhưng nàng cũng không ở bên cạnh Izumin thường xuyên được. Giờ nghĩ lại quả thật mình vô tâm quá. Cũng may Izumin không như người khác, hẩn chấp nhận ở bên cạnh làm chỗ dựa cho nàng. Thôi thì nhân cơ hội này ở bên cạnh bù đắp cho hẩn vậy.

"Izumin, ta xin lỗi!"

Izumin nhìn sâu vào ánh mắt đầy hối lỗi của Asisur, cười nhẹ.

-----o0o-----

Ba ngày trôi qua rất nhanh, hôm nay là ngày nàng cùng Izumin mang theo đoàn hộ tống tới Minoa. Cái nàng bắt ngờ nhất là Carol không hề đòi đi theo, ngược lại còn đứng bên Menfuisur cười rất mờ ám. Có lẽ phụ nữ mang thai tính tình cũng thay đổi, nghĩ vậy nên Asisur không thắc mắc nữa. Thế nhưng nàng biết cái tính lóc chóc của Carol chắc chắn không bao giờ thay đổi nên để Ken ở lại Thượng Ai Cập phòng bất trắc. Nhưng đó chỉ là mục đích bên ngoài, nguyên nhân chủ yếu là tìm kiếm tung tích của kẻ liên quan đến trận dịch vừa rồi vẫn. Mặc dù đã dốc toàn lực nhưng một chút thông tin vẫn chưa có, gần đây nghe anh Ken nói rất có thể tên đó liên quan đến Ma giáo nên muốn đích thân điều tra. Khả năng của Ken nàng không hề nghi ngờ nên giao toàn quyền ở tổ chức và việc tìm kiếm cho anh ấy.

Vì Minoa là một đảo quốc nên đoàn người đi tới bến thuyền sau đó trực tiếp dong buồm ra biển. Bây giờ nàng quả thực phải cảm tạ ba và các anh khi thường xuyên tổ chức tiệc trên du thuyền. Nhờ thế nên giờ đây ngoài cảm giác hơi chóng mặt khi mới lên thuyền thì nàng cảm thấy rất bình thường. Sau khi ổn định thì có thể thoải mái ra mui thuyền ngắm cảnh hóng gió.

"Asisur, nàng không sợ sóng sao?" Izumin từ khoang thuyền bước ra, khoác áo choàng mỏng lên người Asisur.

"Sợ sóng? Chẳng nghĩ ta là ai chứ? Có chút xiu sóng này ăn thua gì" Asisur đưa tay chỉnh lại áo cho Izumin, cong môi nói.

Nàng chỉ sợ gặp bão thôi, nhưng trời quang mây tạnh thế này thì chắc chắn không có chuyện đó. Mà nếu có bão thật thì nàng cũng dư sức bảo vệ mấy con thuyền này, ít nhất thì con thuyền có nàng và Izumin cũng sẽ bình an mà tới Minoa.

"Nhiều lúc ta nghĩ không biết nàng có phải con gái không nữa" Izumin khẽ vén vài lọn tóc bị gió thổi vương trên mặt Asisur, chọc.

"Ta không phải con gái mà vương tử Izumin vẫn nguyện cưới về làm vương phi, vậy hẩn cũng đâu phải đàn ông. Chẳng nói có đúng không?" Asisur cười khẽ

Izumin hơi bất ngờ trước câu trả lời của Asisur. Hẩn hơi ngẩn người nhìn nàng sau đó cất tiếng cười to:

"Ha ha! Phải phải. Là một cặp đôi trời định!"

Dứt lời Izumin kéo Asisur vào lòng ôm chặt.

Trên trời, từng đàn hải âu bay lượn dưới ánh mặt trời rực rỡ. Chúng cất tiếng kêu như chúc phúc cho cặp đôi bên dưới.

-----o0o-----

Tuy rằng đi chơi khiến Asisur khá là hào hứng nhưng ngồi thuyền suốt mấy ngày quả là không dễ chịu. Để giải quyết quãng đường khó nhai này nàng đành phải động chân động tay với dòng nước, rút ngắn thời gian từ hơn một tuần xuống còn ba ngày. Ban đầu khi mới tăng tốc nàng làm quá nhanh khiến thủy thủ đoàn không điều khiển được tàu, hậu quả là hai con thuyền đi ngay cạnh xém đâm vào thuyền của nàng, còn thuyền nàng ngồi thiếu chút nữa lật. Cũng may lái thuyền đều là những người có kinh nghiệm nhất, hơn nữa người Minoa vốn là dân biển nên xử lý mọi việc cũng khá tốt, thích ứng với tốc độ mới rất nhanh. Thế nhưng Asisur không muốn đem tính mạng mình ra làm trò đùa nên cũng giảm tốc độ dòng nước lại, đợi thích ứng rồi mới tăng dần.

Ba ngày không nhanh không chậm cứ vậy trôi qua, bến cảng của hoàng gia Minoa đã ở trước mặt. Mặc dù Minoa có rất nhiều bến cảng, nhưng hầu hết đều là bến thường dân. Chỉ duy có một bến ở chính đông, đối diện với hoàng cung là bến hoàng gia, thường dân không được phép đến gần, ngay cả quan lại cũng phải được sự cho phép của hoàng thái hậu hoặc hoàng đế. Bến được mở mỗi khi người trong hoàng thất rời khỏi đảo quốc đi tế lễ ở thần đảo cách đó mấy trăm dặm. Tuy nhiên cũng có ngoại lệ, đó là khi có quốc khách quan trọng thì bến cảng này cũng được mở ra để tiếp đón. Xung quanh

bến cảng luôn có quân lính tuần tra bảo vệ, được phép tiến thăm hậu tầu bất kì kẻ nào có ý lại gần.

Hiện tại có lẽ nàng đã được xếp vào cái ngoại lệ kia rồi. Đoàn thuyền của nàng gần tới nơi thì tách ra, chỉ có con thuyền chở nàng, Izumin và bốn người Ari là tiến vào bến. Riêng Kai thì ở thuyền khác cùng với chủ quán người Minoa sắp xếp cho đoàn hộ tống.

Đứng trên chiếc cầu dài, sang trọng kéo ra biển là một nữ nhân tầm bốn mươi tuổi, khoác trên mình bộ quốc phục của Minoa. "Là thái hậu Minoa", Izumin nói khẽ. Thì ra đây chính là vị thái hậu mà trong nguyên tác muốn cướp em dâu của nàng, trong lòng Asisur thầm nhớ lại người phụ nữ quyền lực nhất Minoa này. Xem ra Minoa khá coi trọng việc nàng tới, có thể khiến đích thân thái hậu ra tiếp đón cơ mà. Tuy vậy nhưng biểu cảm trên gương mặt nàng chưa từng thay đổi.

Thuyền cập bến, Izumin đưa tay đỡ nàng từng bước xuống thuyền, bốn người Ari, Eri, Uri, Nary theo sát phía sau. Thái hậu Minoa mặt mày rạng rỡ bước lên.

"Nữ hoàng Asisur, vương tử Izumin! Thật vinh dự cho Minoa khi hai vị đến đây!"

"Thái hậu khách khí rồi! Là chúng ta làm phiền ngài mới đúng" Asisur xã giao

"Ồ không không! Nữ hoàng đến đây là nể mặt ta rồi, hơn nữa bệnh tình của hoàng nhi còn phải nhờ ngài. Chúng ta làm thế này là đương nhiên!"

"Thái hậu! Ta cảm thấy đứng đây nói chuyện có vẻ không tiện. Hơn nữa Asisur nàng ấy đi xa đã mệt..." Izumin lên tiếng

"Thất lễ rồi thất lễ rồi! Mời nữ hoàng và vương tử về dịch xá nghỉ ngơi, tối nay sẽ thiết yến tẩy trần cho hai vị"

Asisur đã mệt nên đương nhiên không phản đối việc này. Người đưa các nàng về dịch xá là vị nữ chương quản đứng đầu trong cung. Suốt quãng đường đi đều vô cùng cung kính. Dọc đường gặp vô số ti nữ đi lại, tất cả đều hành lễ vô cùng quy củ, tuy vậy nhưng vẫn có không ít nàng lén liếc nhìn Izumin sau đó mới đỏ mặt rồi đi. Người này cũng quá đào hoa đi!

Nói là dịch xá nhưng từ ngoài vào trong không khác gì một tắm cung. Ngoài sang trọng cũng chỉ có sang trọng, có khi còn hơn so với tắm cung của nàng ở Ai Cập. Xem ra những người này cũng bỏ ra không ít tâm tư. Tuy nhiên làm hơi quá rồi, có vẻ họ tưởng chính sách tiết kiệm của nàng ở Ai Cập là làm màu.

Vốn là Izumin sẽ ở gian phía Tây, nàng ở gian phía Đông. Tuy nhiên Izumin không chấp nhận nên cuối cùng tất cả đều ở gian phía Đông, gian rộng nhất. Chỉ một gian thôi cũng rộng ngang ngửa một tòa điện rồi, Minoa có vẻ vô cùng thịnh vượng.

"Nữ hoàng Asisur, vương tử Izumin! Hai vị nghỉ ngơi cho lại sức, yến tiệc tối nay sẽ được tổ chức ở Thiên Điện. Nó ti xin phép đi trước!" Nói xong vị chương quản liền rời đi

Tuy ở cùng một gian nhưng nàng và Izumin vẫn ở hai phòng khác nhau. Sau khi đưa Asisur về phòng Izumin cũng về phòng mình tắm rửa thay trang phục.

Dùng bữa trưa xong, Asisur đuổi Izumin về phòng còn bản thân thì quyết định ngủ một giấc. Izumin không ý kiến gì, chỉ dặn mấy người Ari chăm sóc Asisur cẩn thận rồi rời đi.

Nàng ngủ một mạch đến tận giữa chiều mới tỉnh lại. Ari và Eri, một người bưng trà, một người bưng đĩa trái cây để xuống bàn, thấy vậy thì vội bước lại.

"Nữ hoàng, chị ngủ ngon chứ?" Ari đỡ Asisur ngồi dậy

"Đỡ hơn khi ở trên thuyền nhiều" Asisur cũng cười, đáp lại.

Nàng bước khỏi giường, lấy khăn từ tay Eri lau mặt cho tỉnh táo.

"Nữ hoàng, chị chuẩn bị cho buổi tiệc tối nay luôn không?" Eri hỏi

Buổi tiệc bắt đầu lúc sáu giờ, bây giờ chắc cũng đã hơn ba giờ.

"Cũng được, em gọi người chuẩn bị nước nóng đi, ta muốn tắm một lát"

Ti nữ nhanh chóng chuẩn bị mọi thứ cần thiết sau đó lui ra ngoài. Nàng không thích người khác tắm cho mình nên cho tất cả lui ra. Cả Ari và Eri cũng đều ở ngoài đợi nàng tắm xong rồi mới vào giúp nàng thay trang phục. Xức dầu thơm lên người, bôi dầu lên tóc, trang điểm, phục sức, trang phục các thứ khiến nàng chóng cả mặt. Xong xuôi tất cả thì cũng gần đến giờ tổ chức yến tiệc. Nàng ngán nhất cái công đoạn này đây.

"Asisur, ta thật không muốn người khác nhìn thấy dáng vẻ này của nàng!" Tiếng Izumin vang lên

"Izumin, chàng đến từ khi nào vậy? Mà dáng vẻ ta làm sao chứ?" Asisur giật mình nhìn người đang nhàn nhã ngồi uống trà

"Quá xinh đẹp, khiến ta chỉ muốn giấu nàng ở trong nhà. Đi thôi nào, xong sớm nghỉ sớm nữa chứ" Izumin bước lại ôm lấy Asisur cùng bước ra ngoài.

Con người này, càng lúc càng lưu manh. Tại sao trước đây nàng không nhìn thấy cái bộ dáng cả lợ phất phơ này của hắn chứ (=ω=).

P/S: Trang phục và vương miện của Asisur nha các nàng!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Rắc Rối (1)

Dù gì qua Minoa trên danh nghĩa cũng là giúp quốc vương Minoa chữa bệnh, chính vì thế những ngày sau đó nàng chăm chỉ 'chuẩn bệnh'. Nói cho hay vậy chứ chẳng qua chỉ là yêu cầu bỏ bớt hoa lá trong phòng cậu ta, chỉ để lại một bình hoa nhỏ cạnh cửa sổ, mở tất cả cửa để gió lùa vào, hướng dẫn đầu bếp nấu vài món thanh đạm nhưng đủ dinh dưỡng. Sáng sáng cho người đỡ cậu ta ra vườn hoa phơi nắng, rồi vào đình viện ăn sáng, ngắm chim muông hoa lá. Mấy cái này nàng cứ y theo những gì Carol đã làm trong nguyên tác là ổn, dù gì vốn những công việc này là của nàng ta mà.

Vị quốc vương này phải cho ra đồng làm việc với mấy người nông dân thì mới khỏe được. Chứ cái kiểu 'nuôi trong hộp' thế này thì còn bệnh dài dài. Đàn ông con trai kiểu gì mà mở cửa thì sợ gió, ra sân thì sợ nắng. Nàng không hiểu vị thái hậu kia là quá thương con hay là muốn một vị vua yếu ớt cho dễ sai khiến đây?

"Nữ hoàng Asisur, rất đa tạ người trong thời gian qua đã quan tâm đến sức khỏe của ta" Minosu lên tiếng.

"Quốc vương khách khí rồi, đây là việc ta nên làm!" Tốt nhất là người mau mau khỏe đi, ta đây vẫn chưa đi chơi được đâu đấy. Asisur ngoài mặt tươi cười xã giao nhưng trong lòng đang thầm gào thét.

Nhìn Asisur cười mà đáy mắt thâm nhiên, Izumin biết nàng bắt đầu mất kiên nhẫn rồi. Sáng nào cũng cùng dùng bữa, nói chuyện linh tinh gần hai tiếng đồng hồ, không riêng gì nàng mà chính hắn cũng chịu không nổi. Xem ra quyết định đi Minoa chưa hẳn đã là sáng suốt. Đã thế ánh mắt của Minosu mấy ngày gần đây khi nhìn Asisur rất kì lạ. Tựa như... ánh mắt một chàng trai nhìn cô gái mà anh ta yêu??? Vớ vẩn! Asisur là vợ hắn, ai cũng đừng mơ đụng vào.

"Asisur, nàng thử miếng bánh này coi!" Izumin lấy một miếng bánh đưa đến miệng Asisur, nở một nụ cười.

Asisur rất phối hợp mở miệng ra, tiện thể khuyến mãi thêm một nụ cười ngọt ngào. Được người mình yêu chăm sóc thế này quả không còn gì bằng. Nàng chẳng phải kiểu con gái hồ tì là xấu hổ, việc này coi như một lời nhắc nhở cho mấy cô nàng đang nhìn trộm Izumin.

Không ai thấy rằng nụ cười trên môi Minosu chợt cứng lại, tròng mắt cũng tối đi. Nhưng chỉ chớp mắt sau mọi thứ lại khôi phục như cũ, Minosu quay đầu nhìn ra vườn hoa, nơi đó có một đàn bướm đang dập dờn trên những bụi hoa.

"Thái hậu nương nương đến!"

Từ xa, thái hậu Minoa dẫn đầu một đoàn người đi đến đình viện.

"Mẫu hậu!" Minosu đứng dậy tự mình bước tới đỡ thái hậu Minoa vào.

"Thái hậu!" Asisur và Izumin cũng đứng dậy chào.

"Hoàng nhi, con không cần đứng dậy đâu, ngồi nghỉ cho khỏe đi" Thái hậu Minoa ân cần hỏi han Minosu, sau đó quay sang chỗ Asisur: "Nữ hoàng Asisur, hoàng tử Izumin, hai vị cứ tự nhiên. Bệnh của hoàng nhi tiến triển tốt như thế này là nhờ công của nữ hoàng. Ta không biết nói gì để cảm tạ nữa"

Nói xong bà ấy đứng dậy khẽ cúi người trước Asisur.

"Thái hậu đừng làm vậy. Ta không dám nhận đại lễ này đâu, cứu người là chuyện nên làm mà" Asisur vội đưa tay đỡ. Nàng không phải người quá khiêm tốn, nhưng hiện tại đang ở nước ngoài, hơn nữa đối phương còn là thái hậu của một nước.

"Bệnh tình của hoàng nhi tiến triển rất tốt. Ta cảm thấy cứ ở trong cung cũng không phải chuyện tốt, chi bằng ngày mai chúng ta ra biển chơi, sau đó tới đảo Kae nghỉ ngơi một bữa. Không biết ý hai vị thế nào?" Thái hậu Minoa ngồi xuống rồi hướng Asisur và Izumin hỏi.

"Ta cảm thấy việc này rất tốt. Đi ra ngoài đổi gió một bữa đối với sức khỏe của quốc vương cũng không vấn đề gì" Asisur tươi cười. Quả ủng hộ ấy chứ, suốt ngày ở trong cung nàng sắp mọc rễ luôn rồi.

"Coi nàng kia!" Izumin cười cười nhìn Asisur

"Ta làm sao chứ? Phải rồi quốc vương Minosu, ngài..."

"Gọi ta là Minosu" Minosu ngắt lời Asisur.

Sắc mặt thái hậu Minoa chợt tái nhợt. Bà khẽ đưa tay dụi áo Minosu. Con trai bà bữa nay bị sao vậy? Không dung lại nói như vậy với nữ hoàng Asisur. Mặc dù đây là một người con gái tài giỏi, xinh đẹp, nói chung là quá hoàn hảo. Nhưng bên cạnh cái hoàn hảo đó chính là những người đàn ông xung quanh nàng. Hoàng đế Menfuisur của Ai Cập, em trai nàng, đồng thời cũng là người từng có hôn ước với nàng. Hoàng đế Ragashu của Babylon, anh nuôi của nàng, không ai không rõ vị hoàng đế này yêu thương nàng cỡ nào. Cuối cùng là vương tử Izumin, tương lai sẽ là quốc vương Hitaito, nhìn bề ngoài thì không có quan hệ gì với Asisur, nhưng chỉ cần là người thì ai cũng nhận ra quan hệ của bọn họ. Nay Minosu làm vậy, chẳng lẽ... Nghĩ đến đây bà khẽ liếc qua Minosu, ánh mắt khi nhìn Asisur... giống hệt của Izumin. Thái hậu Minoa thầm kêu khổ, bà nhìn Asisur và Izumin ở đối diện.

Izumin không nói gì, nhưng sắc mặt trầm hẳn xuống, tuy vậy trên mặt vẫn treo nụ cười thản nhiên.

Asisur thầm kêu không ổn. Tâm trạng người ngồi cạnh nàng bắt đầu xuống dốc, đặc biệt là khi hắn cười kiểu này. Đoán chừng nàng dám gọi nhưu vậy hắn sẽ làm Minoa biến mất không chút tâm hơi.

"Quốc vương, đa tạ ý tốt của ngài. Nhưng ta nghĩ chúng ta không thân thiết đến mức đó đâu. Ta vẫn nên giữ lễ thì hơn" Asisur không phải người ác, nhưng nàng cũng tuyệt đối không phải người nhân từ. Đặc biệt đối với những việc khiến người thân của nàng khó chịu. Tốt nhất giải quyết ngay từ đầu, mất lòng trước được lòng sau. Nàng không ngu đến mức không nhận ra tình cảm trong mắt Minosu, tuy nhiên nàng có Izumin là đủ rồi. Mà vốn đây là chuyện của Carol, cuối cùng lại rơi trên đầu nàng. Còn cái tên Atorat kia nữa, thần thần bí bí, làm như nàng không biết vậy. Anh em nhà này giống mấy con gà con mới nở ghê! ~(*+___+*)~

"Được rồi. Nếu đây là ý của nàng!"

Asisur chóng mặt. Sau này Minoa biến mất thế nào nàng không chịu trách nhiệm.

Thái hậu Minoa thấy tình hình hơi căng nên vội lãng sang chuyện khác. Nàng và Izumin cũng lười so đo.

Ngồi thêm một lát thì một cô gái bê một khay gồm trà và bánh vào phòng viện.

Asisur nhìn thái hậu, không phải trà và bánh đều đã dâng rồi sao? Hôm nay có thêm thái hậu nên mới ngồi thêm một lát, chứ bình thường Minosu đã được tì nữ đưa về phòng rồi. Mà tình huống này hình như quen quen.

Asisur mãi mê suy nghĩ đến nỗi cô gái đó rót trà cho bốn người xong, đứng sang một bên rồi mà vẫn không biết.

Cô gái? Sang trọng? Dâng trà?

Độc! Đúng rồi! Trong nguyên tác có đoạn này.

"Trà có độc!"

'Choang!'

Gần như cùng lúc với tiếng hét của nàng là tiếng rơi vỡ của chén trà. Izumin đã để ý từ lúc cô gái này bước vào, Asisur luôn trầm tư như đang suy nghĩ gì đó, đồng thời dùng một ánh mắt kì quái nhìn cô ta. Mà mỗi lần Asisur như vậy chắc chắn nàng đã phát hiện ra gì đó. Chính vì vậy nên khi nàng hét lên hắn cũng kịp thời bắn hai hạt đậu trên tay về phía hai người đối diện, hoàn hảo làm hai li trà rơi xuống đất.

Uri đứng sau Asisur cầm một cây châm bạc nhanh chóng bước lên thử độc. Cây châm sau khi chạm nước thì bắt đầu chuyển màu, từ trắng sáng sang nâu sẫm, rồi tím đậm và cuối cùng là đen tuyền. Uri giật mình vội buông tay. Màu đen tuyền, là cực độc.

"Người đâu, bắt cô ta lại!" Sau khi định thần, thái hậu vội quát

"Thái hậu, quốc vương! Thần thiếp vô tội! Không phải thần thiếp làm! Không phải..." Cô gái kia vội vã quỳ xuống, miệng rớt rít nói không phải

"Lỗi đi!" Thái hậu Minoa phát tay.

"Quốc vương! Quốc vương, người sao vậy?" Một đám cung nữ vội xúm lại đỡ Minosu. Mặt cậu ta đã tái nhợt.

"Hoàng nhi! Con sao vậy? Nữ hoàng Asisur, người coi..." Thái hậu Minosu giật mình, vội bước lại chỗ Minosu.

"Tránh ra hết đi. Xúm lại một chỗ như vậy, các người cảm thấy quốc vương của mình thừa không khí hả?" Asisur nhìn đám người lo ngại trước mắt đang đem Minosu bọc kín lại, quát. Sau đó nàng quay qua thái hậu Minoa: "Thái hậu, ở đây có cái gì có thể đựng không khí không. Quốc vương cần tiếp thêm không khí!"

Nàng không thể nhớ được Carol đã dùng cái gì thay bình oxy, đành phải miêu tả như vậy, hi vọng bọn họ sẽ hiểu. Minosu chưa khỏe hoàn toàn, nay lại hít phải khí độc khiến bệnh phổi lại tái phát.

Một lát sau có tì nữ đem đến một cái túi. Nàng nhanh chóng hướng dẫn bọn họ cách làm thế nào để tiếp thêm không khí cho Minosu. Nhưng vật dụng thô sơ so với những thứ ở hiện đại vẫn kém xa, tuy nhiên có cũng hơn không. Cũng may trong nguyên tác có khúc này nên nàng mới xử lí được, chứ không thì uống công mấy ngày nay rồi, có khi còn lỗ ấy chứ.

"Thái hậu!" Tiếng một ti nữ hét lên

Thái hậu Minoa sắc mặt nhợt nhạt, dựa vào người một ti nữ.

"Mau đỡ thái hậu nằm xuống, lấy khăn mát lau mặt cho người" Nàng cũng không biết cách này có ổn không. Tuy nhiên tạm thời giữ cho bà ấy tỉnh táo hơn cái đã.

Asisur liếc Nary, nàng ấy nhanh chóng lấy ra hai viên thuốc. Thấy ánh mắt hoài nghi của những người ở đây, Asisur mở miệng:

"Muốn giữ cho hai người họ một mạng thì đừng cản trở"

Sau khi uống thuốc, sắc mặt thái hậu và Minosu đã khá hơn, chỉ cần nghỉ ngơi mấy bữa là ổn. Nàng dặn dò vài điều rồi cho người đưa cả hai về tẩm cung. Tạm thời ổn thỏa, nàng và Izumin cũng quay về.

"Anh Kai, cho người điều tra vụ này. Em cảm thấy đây không chỉ là vấn đề nội bộ của Minoa"

"Nàng nghĩ sao?" Izumin hỏi

"Việc này chắc chắn có sự nhúng tay của người bên ngoài. Chúng ta đều biết hoàng tộc Minoa chỉ có mình Minosu là người kế thừa hợp pháp, tiên vương cũng không có anh em nên sẽ không có việc giết vua đoạt vị trong hoàng tộc. Thái hậu Minoa cũng vậy, tuy bề ngoài bà ấy là người có quyền lực nhất, nhưng đó chỉ là khi Minosu vẫn còn tại vị, một khi hấn chết thì quyền lực của bà ta cũng biến mất theo, chính vì vậy bà ta dĩ nhiên sẽ làm mọi cách bảo vệ Minosu. Nếu đúng như vậy thì chuyện hôm nay chắc chắn có sự nhúng tay của một kẻ nào đó không thuộc hoàng tộc, hoặc nói cách khác là một kẻ ngoại quốc nào đó. Nếu mọi chuyện thành công, không chỉ loại bỏ được người người quyền lực nhất Minoa, mà người kế vị Hitaito và nữ hoàng Ai Cập cũng được loại trừ. Hitaito mất đi vương tử chắc chắn sẽ hỗn loạn vô cùng, đến lúc đó thù trong địch ngoài, sụp đổ chỉ là chuyện sớm chiều...."

"Nếu giết được nàng, không chỉ Ai Cập bất ổn mà liên minh ba nước cũng sẽ lung lay. Ai cũng biết sợi dây ràng buộc cái liên minh đó là gì mà..." Izumin tiếp lời

"Nhưng chúng lại quên rằng phía sau ta vẫn còn Babylon nữa. Anh Ragashu yêu thương ta như vậy, nếu ta xảy ra chuyện, chúng nghĩ anh ấy sẽ bỏ qua ư?" Chưa kể thể lực của ta cũng đâu dễ đựng đến. Asisur cười bí ẩn

"Nữ hoàng, xem ra có kẻ ngu ngốc bị đem ra làm con tốt thí mạng rồi. Dù thành công hay thất bại thì cũng là hấn chịu tội, còn kẻ đứng sau cùng thì vẫn an toàn mà còn được nhận một món hời lớn" Uri nhíu mày.

"Đừng nhíu nữa, giống bà già quá!" Asisur đưa tay vuốt giữa mi tâm Uri, bật cười

"Nữ hoàng..." Uri đỏ mặt, khẽ gất. Nụ cười của nữ hoàng có lực sát thương vô cùng lớn, đến vương tử Izumin còn phải chào thua thì sao nàng chịu nổi.

Izumin cười khỏ, vương phi của hấn thật là... Tuy vậy nhưng hấn cũng chỉ biết lắc đầu:

"Cô nghĩ chúng ta sẽ để yên cho chúng sao?"

"Đương nhiên là không. Dù là vỏ hay thân, gây hại cho ta đều phải chết" Asisur nở một nụ cười nguy hiểm. Nước trong li trà của nàng bay lên sau đó phóng vút về phía trước, cắt ngang một thân cây ngoài cửa sổ.

Bốn người Uri khẽ rung mình, nữ hoàng nổi giận rồi. Riêng Izumin vẫn thản nhiên ngồi uống trà, đôi mắt sùng nịnh khẽ liếc nhìn Asisur:

"Nàng đoán ra kẻ đứng sau?"

"Ta chỉ đoán kẻ đứng sau vụ này, lần chúng ta bị ám sát và trận dịch năm ngoái là một. Tuy nhiên là ai thì ta chịu, chỉ có thể đợi tin tức từ anh Ken." Asisur chán nản lắc đầu

Bầu không khí rơi vào trầm mặc. Nhưng đó chỉ là bên ngoài, trong lòng Asisur đang thầm lo đầu 18 đời tổ tông của cái kẻ chết tiết kia ra hỏi thăm một lượt. Đương nhiên gia tộc của cái con tốt ngu ngốc kia cũng không thoát. Nhờ ơn của chúng mà nàng lại phải tiếp tục ở trong cái cung chán ngắt này.

"Tại chàng đó, rõ ràng bảo là cho ta đi chơi thế mà giờ phải ngồi ru rú một chỗ thế này đây. Biết thế ta nhất quyết từ chối, ở lại Ai Cập nói chuyện với Carol và tiêu bảo bối thì tốt rồi" Asisur liếc Izumin.

Biết Asisur vì vụ này mà phải ở lại trong cung, hiện đang rất khó chịu nên phải dỗ ngọt:

"Được rồi. Là ta sai, ta xin lỗi. Sau khi về ta sẽ đưa nàng đi Hitaito, lúc đó nàng muốn đi đâu ta cũng chiều. Thế nào, nàng chịu không?"

"Chàng hứa?"

"Tất nhiên. Chỉ cần nàng đồng ý về Hitaito với ta thì nàng muốn đi chơi đâu ta cũng đưa nàng đi"

"Được, chàng nhớ những gì mình đã nói đấy"

Đồng ý xong nàng bỗng ngửi thấy mùi gian trong câu nói của Izumin, hình như nàng còn nhìn thấy biểu cảm gian xảo lướt qua đáy mắt hắn thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Rắc Rối (2)

"Nữ hoàng, vương tử! Em nghe mấy ti nữ ngoài kia nói trưởng công chúa Minus đã về. Hình như chiều tối nay thuyền của nàng ta sẽ cập bến" Ari đặt đĩa sori xuống, nói.

"Công chúa Minus?" Asisur nghi hoặc. Hình như nàng chưa nghe đến người này bao giờ.

"Là trưởng công chúa của Minoa, chị ruột của quốc vương Minosu. Nghe đâu nàng ta không thích tham gia vào chính sự nên xin thái hậu Minoa một con thuyền, tự mình rời đảo quốc đi du ngoạn." Nary lên tiếng

"Hình như bốn năm năm rồi nàng ta không về, chỉ gửi thư thăm hỏi. Đột nhiên lần này lại về, không biết có mục đích gì nữa" Uri tiếp lời

Trưởng công chúa của Minoa? Sao trong truyện không đề cập gì đến vị công chúa này thế nhỉ? Xem ra sự xuất hiện của nàng đã làm thay đổi không ít tình tiết.

"Có lẽ nàng ta nghe tin mẹ và em trai trúng độc nên về thăm. Chỉ cần không ảnh hưởng gì đến chúng ta thì mặc kệ nàng ta có lật tung Minoa này lên cũng chẳng vấn đề gì. Phải rồi! Chị Uri, Nary, hai chị có vẻ hiểu biết về nàng ta, kể sơ cho em nghe đi!" Asisur thả một quả sori vào miệng.

"Chị cũng không rõ lắm. Chỉ là nghe người ta nói vị công chúa này rất xinh đẹp, kiêu căng nhưng cũng cực kì đáng sợ." Uri như nghĩ đến cái gì đó, khẽ rung mình.

Không ai để ý rằng từ khi nhắc đến vị công chúa này sắc mặt Izumin bắt đầu tệ đi, nói chính xác là xanh mặt.

"Đáng sợ? Chẳng phải nói rất xinh đẹp sao?" Asisur ngó người.

"Thì đúng là vậy. Nhưng nàng ta có một sở thích rất biến thái, đó là sưu tập nữ nam" Nary nói xong thì khẽ xoa hai cánh tay của mình.

'Phụt'

Asisur không ngại ngần mà phun thẳng ngụm nước trong miệng vào mặt Eri, người đang định lấy bình trà rót cho Izumin.

"Nữ hoàng, người... coi mặt em là cái gì vậy?" Eri nhăn nhó

"Hơơ. Xin lỗi, xin lỗi, ta không cố ý. Chỉ là, sở thích của vị công chúa này cũng..." Asisur nói đến đây thì bật cười

"Lâu nay nàng ta đi du ngoạn mục đích chính là đây. Hình như còn Ai Cập và Babylon là nàng ta chưa đến thì phải. Nghĩ cũng lạ, sao nàng ta có thể bỏ qua hoàng đế Menfuisur và hoàng đế Ragashu được nhỉ?" Ari thắc mắc

"Chịu. Nhưng nói vậy có nghĩa nàng ta từng tới Hitaito?" Asisur vừa nói vừa nhìn Izumin.

Tuy không hỏi hết nhưng ai cũng hiểu công tiếp theo của Asisur là: 'Vậy sao vị vương tử đẹp trai tài giỏi chàng không bị nàng ta cho vào bộ sưu tập?'

"Nàng ta theo ta đúng một tháng. Cũng may có chị Mitamun kéo nàng ta đi để ta có cơ hội rời khỏi đế đô mới thoát được. Nhưng nàng ta cũng dai thật, ta phải di chuyển mấy chục địa điểm liên tục mới thoát được sự truy đuổi đó. Mấy năm nay ta lại ít khi về nước nên tránh được sự phiền phức của nàng ta" Izumin rung mình kể lại 'chiến tích huy hoàng'

"Haha. Còn đâu là hình tượng vương tử uy phong lẫm lừng chứ" Asisur bật cười trêu ghẹo Izumin

"Nữ hoàng đừng cười nữa. Hiện giờ vương tử diện hạ đến Minoa, người nghĩ coi vì sao nàng ta lại về nước?" Eri lau mặt xong, đứng một bên lo lắng

"Cái đó không cần lo. Nàng ta chỉ để tâm tới những người chưa vợ hoặc không có hôn ước thôi" Nary tươi tỉnh

"Nhưng hiện tại ta và Izumin không có hôn ước, cũng chưa đề cập đến liên hôn hai nước chứ đừng nói đến là vợ chồng" Asisur nhăn mặt, nhưng sau đó lại bình tĩnh "Nhưng chẳng sao. Nàng ta là trưởng công chúa của Minoa chứ có là công chúa nhà trời ta cũng chẳng quan tâm. Người của Asisur ta nói cướp là cướp để thế sao?"

Izumin cũng cười nhẹ. Hấn thích dáng vẻ này của nàng, lại càng thích câu 'người của ta' của nàng.

Asisur cảm nhận được tâm trạng người đối diện biến chuyển cũng hướng hẳn nở một nụ cười.

-----oOo-----

"Nữ hoàng Asisur, cô cảm thấy Minoa chúng ta thế nào?" Minus gầy gầy móng tay, như có như không liếc Asisur.

Đúng là rất kiêu căng, cao ngạo. Asisur nghĩ thầm trong lòng, mặt không một chút thay đổi.

"Rất tốt. Không khí trong lành, cảnh sắc đẹp, trừ một số người thì đa phần đều rất thân thiện!" Người ta đã không kiêng nể thân phận thì nàng cũng chẳng cần giữ lễ làm gì.

Kể từ khi về nước, vị công chúa này ngày nào cũng tìm cơ hội gặp Izumin. Thế nhưng hiện tại cả thái hậu và quốc vương đều không khỏe, người ngoài thì không tin được, thành ra nàng ta dù không muốn cũng phải đứng ra lo sắp xếp cho lễ tế thần sắp tới. Chính vì thế mà nàng ta dù muốn cũng khó mà gặp được Izumin, hơn nữa lần nào cũng có Asisur bên cạnh. Nói đến Asisur cũng khâm phục cô công chúa này, có thể thu phục được nguyên một đàn mã nam.

"Ta không muốn vòng vo với cô. Người ta muốn là vương tử Izumin, cô hãy tránh xa hắn ta ra" Minus nhấp một ngụm trà. Nếu gặp lần đầu chắc chắn ai cũng nghĩ nàng ta là một khuê nữ dịu dàng. Mái tóc đen, dài, xoắn nhẹ thả sau lưng, đôi mắt to tròn lấp lánh, môi không đỏ mọng mà hơi phớt hồng, làn da mặc dù ở bên ngoài nhưng vẫn trắng hồng, khuôn mặt như búp bê, dáng người yếu điệu.

"Đó là chồng ta" Asisur bình thản dựa vào ghế, như có như không liếc nhìn Minus.

"Thế thì sao?" Minus vẫn thản nhiên

"Ta là vợ chàng ấy" Nụ cười vẫn thường trực trên môi Asisur.

"Không có gì chứng minh"

"Chàng ấy là chồng ta. Đó là minh chứng lớn nhất"

"Chưa cưới hỏi, không hôn ước. Dựa vào đâu để nói đó là chồng cô?" Minus bắt đầu bực mình. Cô gái này dường như không hề tức giận trước những lời nàng nói. Nàng muốn nàng ta phải tức giận, như thế mới có thể phạm sai lầm, tạo cơ hội cho nàng tách nàng ta khỏi Izumin. Nàng không đụng đến những người đàn ông đã có gia đình, nhưng Izumin thì khác. Nàng đã để ý từ khi chưa có người phụ nữ nào bên cạnh hắn. Tự nhiên giờ đây lại xuất hiện một người tự xưng là vợ, đương nhiên nàng không chấp nhận. Dù sao cũng chưa cưới chưa gả, cơ hội của nàng vẫn còn.

Asisur mà biết suy nghĩ của Minus chắc không không chế được mà xông lên bóp cổ nàng ta mất. Cướp chồng nàng còn ra vẻ ta đây có lý. Nàng ta muốn tất cả nam nhân trong thiên hạ này nàng không quan tâm, nhưng phải trừ người đàn ông của nàng ra.

"Chưa cưới không có nghĩa là không cưới. Ta rất thích tính cách của cô, nhưng, đụng đến chồng ta thì rất có thể ta sẽ giải quyết cả cô và vương quốc của cô đấy. Cô đừng vội phủ nhận, ta biết cô rất yêu vương quốc này, đồng thời cũng rất quan tâm mẹ và em trai. Nếu không vì sao vừa nghe tin hai người đó xảy ra chuyện đã vội quay về ổn định tình hình?" Asisur nhịp nhịp ngón tay xuống bàn, mắt nhìn thẳng vào Minus.

"Tại sao cô không nghĩ rằng ta về là có mục đích bất chính?" Minus nhướn mi.

"Mục đích bất chính? Ta nghĩ nếu cô có ý đồ thì Minoa này đã có tân nữ hoàng rồi. Thế lực của cô, có lẽ hai Minoa này cũng đấu không lại. Ta nói đúng không, Thương chủ Mussel" Asisur mỉm cười, làm như không nhìn thấy tia thẳng thốt trong mắt Minus. Ngay khi nghe nhóm Nary kể về Minus nàng đã bảo họ điều tra kỹ lưỡng về nàng ta. Đi du ngoạn sao? Nàng không để tin vậy đâu!

"Cô là ai?" Minus rất nhanh giấu đi sự bất ngờ trong mắt, bình tĩnh hỏi lại. Dù không thừa nhận nhưng câu hỏi vừa rồi đã nói lên tất cả.

"Asisur, nữ hoàng Ai Cập, công chúa Babylon, vương phi Hitaito" Asisur trả lời rất tự nhiên, nhưng thực tế không hề đứng trọng tâm mà Minus muốn biết.

"Vậy sao?" Khóe miệng Minus nhếch lên. Chắc chắn nàng ta còn thân phận khác, một thân phận rất lớn, một thế lực hơn cả nàng. Nếu không sao có thể điều tra ra thế lực lẫn thân phận của nàng?

Mặc dù không ưa cô công chúa này nhưng nàng cũng phải thừa nhận rằng rất thích tính cách của nàng ta. Mặc dù bị phan phui thân phận nhưng không hề tỏ ra sợ hãi, vẫn bình tĩnh đối mặt với nàng. Nàng ta không hề đơn giản như bề ngoài. Có lẽ lý do đi du ngoạn không chỉ để nuôi dưỡng thế lực mà còn tránh bị người khác dòm ngó. Dù sao ngày ngày ở trong cung thì việc giấu kín thân phận là rất khó khăn, chỉ bằng cứ ở bên ngoài thay đổi chỗ ở liên tục lại hay.

"Mặc dù không biết thân phận của cô là gì, nhưng vương tử Izumin ta đã chọn. Từ giờ đến khi hai người chính thức là vợ chồng, ta tuyệt đối không từ bỏ" Minus bỏ lại một câu rồi rời đi.

"Từ bỏ hay không là việc của cô. Nhưng cho phép hay không là việc của ta" Asisur cũng không yếu thế. Nàng nói xong cũng đứng lên quay lại cung của mình.

-----oOo-----

Thời gian trôi qua nhanh chóng, chỉ hai hôm nữa lễ tế Thần Lửa sẽ khai mạc, sứ thần các nước đã tới gần hết. Thái hậu và quốc vương Minoa đều đã khỏe lại. Tuy nhiên Minus đã về thì làm sao thái hậu Minos để nàng ta ở yên. Với thân phận trưởng công chúa tất nhiên Minus phải có mặt hỗ trợ Minos tiếp đón sứ giả rồi. Lần này quốc vương Minoa khỏe lại nên lễ hội cũng đặc biệt lớn, gần như tất cả các nước đều cho người tới chúc mừng. Cũng nhờ vậy mà nàng ta không tới làm phiền Izumin với Asisur nữa.

"Sứ giả của Babylon và Hitaito cũng đã tới" Izumin bước vào, sắc mặt u ám.

"Thế thì sao chứ? Ai chọc chàng mà sắc mặt xấu thế?" Asisur rót một cốc trà đưa cho Izumin. Trước đây nàng rất ghét uống trà, không hiểu vì sao từ khi tới đây ngày nào cũng uống.

"Nhưng nàng biết là ai không?"

Asisur không trả lời. Hôm nay nàng không ra ngoài, đám người Ari cũng không nói gì với nàng, làm sao mà biết được.

"Đại diện Babylon chính là hoàng đế Ragashu, còn đại diện Hitaito là chị Mitamun" Izumin nhấn nhó. Tại sao lại là hai người này chứ? Minh cô công chúa kia đã đủ phiền toái rồi. Giờ lại thêm chị Mitamun với cái gã Ragashu kia nữa.

"Thật sao? Vậy là vui rồi. Ta sắp chán chết rồi đây" Asisur mừng rỡ, đứng bật dậy. Nếu Izumin không nhanh tay thì cốc nước trên bàn cũng bị nàng làm rơi xuống đất rồi.

"Nàng thật là. Không phải ngày nào cũng đầu khẩu cùng cô công chúa kia sao? Ta thấy có bao giờ nàng thua đâu!" Izumin nửa đùa nửa thật.

"Hừ! Còn không phải tại chàng?" Asisur liếc một cái sắc lẹm.

Thấy Asisur lườm mình, Izumin không nói gì chỉ cười cười kéo nàng ra ngoài.

Vì đều là nhân vật lão đại của ba nước lớn nên nơi ở là khu vực sang trọng nhất. Không biết vô tình hay cố ý mà chỗ Ragashu và Mitamun ở cách chỗ của Asisur khá gần.

Hiện tại cách để Asisur nguôi giận nhanh nhất chính là đưa nàng tới chỗ Mitamun. Dù hấn không đưa đi thì khẳng định nàng cũng không ở yên trong phòng.

"Nữ hoàng điện hạ! Vương tử điện hạ!" Tì nữ nhún gối hành lễ rồi đi ra ngoài.

Asisur cũng không buồn để ý đến bọn họ, nàng cùng Izumin bước vào phòng.

"Chị Mitamun! Sao lần này lại có hứng làm sứ giả thế?"

"Asisur, Izumin! Chị cũng đang định đi gặp hai em đây!" Mitamun nở nụ cười tươi rói.

Không để Asisur và Izumin trả lời, Mitamun kéo hai người ra ngoài luôn.

"Chị làm cái gì vậy?" Izumin nhấn nhó

"Đừng hỏi nhiều. Tới nơi sẽ biết!" Mitamun mỉm cười bí ẩn

Cả ba dẫn theo một đoàn người tới chỗ đại diện Babylon. Phải! Là Babylon, chính là hoàng đế Ragashu!

Tới nơi Mitamun vẫy tay cho toàn bộ tì nữ ở bên ngoài. Asisur cũng chỉ đem theo bốn người Ari đi vào.

Đừng ai thắc mắc sao không thấy Kai. Nguyên nhân đương nhiên là do Izumin rồi. Làm sao hấn chấp nhận bên cạnh Asisur nhiều thêm một người đàn ông, cho dù người đó có là hộ vệ đi chăng nữa. Dù sao có hấn và hai người Nary là ổn rồi. Nhân cơ hội Asisur muốn điều tra về vụ hạ độc vừa rồi, hấn để Kai đi luôn, lấy lý do là cần người thân tín. Asisur làm sao không biết Izumin nghĩ gì! Nàng biết, nhưng nàng cũng hiểu, chính vì thế nên nàng không phản đối.

"Ragashu, người thua rồi nhé!" Vừa bước vào Mitamun đã oang oang. Cũng may Ragashu không có thói quen để người khác ở trong phòng mình nên hình tượng của nàng ấy mới được giữ vững.

Asisur vào sau vừa kịp nghe được lời của Mitamun, hậu quả là vấp phải bậc cửa, cũng may có Izumin đứng bên cạnh nhanh tay đỡ lấy.

Asisur sau khi ổn định lại thì rất tự nhiên bước vào phòng, ngồi uống trà coi kịch.

"Cô muốn gì?" Tiếng Ragashu vang lên, không nóng không lạnh.

"Muốn gì sao? Coi kìa, hoàng đế Ragashu, thua nên giận rồi sao?" Mitamun chớp chớp mắt

"Nếu cô không muốn gì thì càng tốt. Asisur, em vẫn ổn chứ? Vụ hạ độc lần trước ta sẽ giúp em điều tra!" Ragashu không thèm tranh cãi nữa, quay qua hỏi thăm em gái.

"Nàng ấy ồ. Có ta ở đây sẽ không ai dám đụng đến Asisur. Không nhọc hoàng đế Ragashu quan tâm!" Izumin tuyệt đối không cho người này tiếp cận vương phi của hắn.

Asisur dở khóc dở cười. Người này lại có thể ghen với anh trai nàng. Nhưng có cần nói thẳng vậy không chứ?

(~ ~ ✕)

"Tại sao không? Asisur là em gái ta. Ta quan tâm em mình chẳng lẽ cần phải hỏi ý vương tử ngài? Nên nhớ, ngài mới là vương tử Hitaito thôi!" Nói thẳng ra thì người chưa phải em rể ta đâu, anh em ta thế nào người đừng có quản.

Asisur đỡ trán. Hai người này gần sủng trường trong miệng hay sao mà cứ gặp nhau là bản không thương tiếc thế này?

"Anh Ragashu! Anh và chị Mitamun có vẻ thân nhỉ?" Nàng vội chuyển sang chủ đề khác để tránh đạn lạc

"Làm gì có!"

Đồng thanh đến mức không thể đồng thanh hơn.

"Ồ! Thật vậy sao?" Asisur uống một ngụm trà, vẻ mặt tin chắc liền. Izumin cũng bỏ gương mặt rút súng giương đao ban nãy xuống, thay vào đó là biểu cảm chờ xem kịch vui.

"Ồ thì... chúng ta vô tình gặp nhau vài lần thôi mà!" Mitamun lúng túng

"Chỉ là tiện đường nên ta và nàng ấy cùng tới đây. Chúng ta có cá cược coi em sẽ đến gặp ai trước" Ragashu rất bình thản, tóm gọn mọi chuyện trong hai câu.

"Tiện đường? Theo ta biết thì hai người đâu có cùng đường? Làm thế nào mà đi cùng nhau được?" Izumin cười như gió thoảng

"Coi ra... có mờ ám nha!" Asisur che miệng cười.

Đúng lúc đó có ti nữ đến thông báo là trưởng công chúa Minus muốn gặp nữ hoàng và vương tử điện hạ.

"Không phải chứ, cũng quá đúng lúc đi. Mới nói chưa được mấy câu mà, đi báo với nàng ta rằng..." Nói đến đây Asisur chợt nhớ đến ánh mắt anh Ragashu nhìn Mitamun, hình như không giống bình thường. Nàng cười cười nói tiếp: "Nói chuyện với nàng ta rất thú vị"

"Hai người cứ tiếp tục nói chuyện, em và Izumin đi trước. Hôm sau sẽ đến thăm anh chị!"

Khi lướt qua Ragashu, nàng để lại một câu: "Chị dâu, chị chồng! Không tệ!"

Trong phòng chỉ còn lại Ragashu và Mitamun. Thấy không khí có vẻ không được tự nhiên, Mitamun cũng định rời đi. Nhưng mới đứng lên đã bị giam lại giữa hai cánh tay ai đó. Ragashu chống tay xuống tay vịn của ghế, mắt nhìn thẳng vào cô gái trước mặt.

Hai năm qua, tuy nói nhiều thì không nhiều, nhưng nói ít cũng không ít. Dù để trái tim băng giá của hắn xuất hiện vết nứt. Hắn biết, nguyên nhân là do cô gái này. Con người hắn mang tính chiếm hữu rất cao, chính vì vậy mọi việc Mitamun làm hắn đều biết. Nàng thích gì, ghét gì, hắn đều nắm trong lòng bàn tay. Tuy nhiên hắn cũng không cực đoan tới mức giám sát nàng quá kỹ lưỡng. Chỉ đơn giản là khi không xử lý chính vụ hắn sẽ quan tâm nàng đang làm gì, nàng vẫn khỏe mạnh chứ, nàng ăn uống có ngon miệng không.

Nhưng gần đây hắn nghe báo rằng quốc vương Hitaito muốn tìm hôn sự cho nàng. Dù gì nàng cũng đã tới tuổi gả chồng, nếu không phải tính cách ương ngạnh thì đã sớm thành vương phi vương hậu rồi. Hắn đang định gửi thư đề nghị liên hôn thì hay tin nàng đại diện Hitaito đi Minoa. Không suy nghĩ nhiều, hắn cũng quyết định rời khỏi quốc gia. Dù gì Asisur cũng đang ở đây, nhân tiện đi thăm con bé luôn.

"Hoàng đế Ragashu, ngài..." Mitamun giật mình, mặt hơi phấp phỏng.

"Ta đã thua. Nàng muốn ta làm gì?" Ragashu nhìn thẳng vào mắt Mitamun.

Bị nhìn chằm chằm như vậy khiến Mitamun nhất thời không suy nghĩ được gì. Nàng lắp bắp:

"Thua... thua cái gì cơ?"

"Asisur đi gặp nàng trước!"

"Cái đó... ta chưa nghĩ ra. Lúc khác..." Mitamun lúng túng tránh ánh mắt của Ragashu.

"Không cần nghĩ nữa. Ta sẽ cưới nàng làm hoàng phi, cho nàng thân phận tôn quý nhất Babylon. Ta dùng chính mình trả nợ như vậy nàng hài lòng chứ" Nhưng hình như cái này không tính là nợ thì phải? Mặc kệ, phải hay không thì hắn cũng phải đem nàng về.

"Ngài... ngài đang nói cái quái gì vậy." Mitamun đã lấy lại tinh thần, vội đưa tay đẩy Ragashu ra. Mắt nàng bao phủ một tầng sương "Hoàng đế Ragashu,

ngài cho rằng ta cá cược với ngài nhằm mục đích này sao? Ngài cho rằng ta giống những cô gái ngày ngày vây quanh ngài sao? Ta không phải thứ đồ chơi để ngài đùa giỡn. Ta cũng không cần ngài trả nợ gì hết. Ha, ta yêu ngài, nhưng không có nghĩa ta sẽ đồng ý trở thành một món đồ chơi, một công cụ củng cố quyền lực cho ngài. Mặc kệ ngài có là vương của Babylon đi chăng nữa, tình cảm của ta ta tuyệt đối không để ngài đùa giỡn như vậy. Ta vẫn sẽ yêu ngài, nhưng xin lỗi, chức vị vương phi hữu danh vô thực này ta làm không được!" Nói xong nàng quay đầu chạy ra ngoài, cố che đi giọt nước mắt lăn dài trên má.

Thấy Mitamun muốn bỏ đi, Ragashu vội đưa tay kéo nàng lại. Hắn ôm chặt nàng vào lòng. Nàng nói yêu hắn? Nàng thật sự yêu hắn? Không phải hắn tự mình đa tình?

"Ngài buông ta ra!" Mitamun lúng túng muốn thoát khỏi vòng tay đang ôm mình.

"Nàng nói nàng yêu ta?" Giọng nói đã thiếu đi chút lạnh lùng mà thêm vào đó ngữ điệu âm áp cung chiều, nhưng cũng không kém phần ngạc nhiên.

"Ta... phải, ta yêu ngài. Nhưng đã bao giờ ngài chú ý đến ta? Ngài còn đem ta ra làm trò đùa..." Từng giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống.

"Cảm ơn nàng, Mitamun!" Nhận được câu trả lời mong muốn, Ragashu khẽ hôn lên mái tóc cô gái trong lòng mình.

"Hả?" Nhất thời Mitamun không tiêu hóa hết lượng thông tin vừa nhận được.

Ragashu khẽ đẩy Mitamun ra, nhìn thẳng vào mắt nàng, chậm rãi nói từng chữ:

"Mitamun, nàng nghe rõ đây! Ta yêu nàng, thật lòng yêu nàng. Ta nói muốn cưới nàng, đó cũng là thật. Vốn tưởng rằng chỉ mình ta đơn phương, nhưng xem ra, ta nhầm rồi!" Nói xong câu cuối, Ragashu nở một nụ cười. Không giống khi cười với Asisur, nụ cười này ẩn chứa trong đó tình yêu nồng cháy, nụ cười chỉ dành riêng cho người hắn yêu, người sẽ ở bên hắn trọn đời.

Mitamun tiếp tục ngu ngơ: "Ta không hiểu?"

"Nàng chỉ cần biết nàng yêu ta, và ta cũng yêu nàng. Thế là đủ rồi!"

"Ừ!" Không hiểu vì sao Mitamun gật đầu cái rụp.

Sau này khi kể lại với Asisur, cái nàng nhận được là một trận cười nghiêng ngả, cùng với một câu mà nàng càng mù tịt hơn: "Chị biết không! Anh trai em rất có tư chất của một lady killer. Nhưng chị yên tâm, anh ấy sẽ không vậy đâu!"

P/S: Chương dài nhá. Đừng gạch đá ta tội nghiệp(^)o(^)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Rắc Rối (3)

Rời khỏi chỗ của Ragashu, Asisur cũng không tới chỗ Minus mà vòng ra hoa viên. Nàng nói muốn gặp vị trưởng công chúa kia, cơ bản chỉ là cái cớ để dành không gian cho hai người kia. Nàng rảnh rỗi cũng không điên tới mức đi gặp cô công chúa cao ngạo kia đầu khầu, mặc dù lần nào cũng là nàng ta thất bại rồi đi. Chỉ bằng cho nàng ta leo cây chơi, tới hoa viên vừa ngắm cảnh vừa ăn trái cây. Ừm, khẩu vị của Carol không tệ, sori ở đây đặc biệt ngon!

"Nữ hoàng Asisur, xem ra chúng khá là hợp nhau nhì!" Giọng điệu đầy khiêu khích vang lên.

Đúng là đạo cao một thước, ma cao một trượng mà! Nàng cứ nghĩ tới đây là kẻ sách tối ưu nhất, không ngờ nàng ta đã đoán được. Cũng phải, Minus đâu phải kẻ ngu. Lâu nay đều là nàng ta trực tiếp tới tìm Izumin, sau đó gạt hắn qua một bên ngồi đầu khầu với Asisur, hôm nay tự nhiên lại sai người đi mời. Ai cũng biết cả hai không ưa nhau, Minus cũng chưa bao giờ nể mặt Asisur, dĩ nhiên Asisur cũng chẳng hiền lành gì. Là Minus cố ý! Nàng ta muốn chơi Asisur, coi nàng có vì ngại ảnh hưởng bang giao mà tới cung của nàng ta không. Nếu tới thì Asisur được leo cây rồi! Cũng không thể trách nàng ta được, bởi trong lời mời không hề nói rằng gặp ở tẩm cung công chúa. Còn nếu nàng bỏ qua lời mời mà về phòng thì Minus có cớ để nói nữ hoàng Asisur không coi trọng nàng ta. Nhưng có lẽ Minus không biết một điểm, Asisur cũng là người rất giỏi bắt lỗi ngôn từ.

"Vậy sao? Ta cũng nghĩ vậy!" Asisur hơi ngạc nhiên. Xem ra nàng ta cũng muốn tính kế nàng đây.

Không cần nhắc, tất cả các tì nữ đi theo hai người đều tự động lui xuống. Minus là trưởng công chúa, có đoàn tùy tùng hoành tráng là điều đương nhiên. Nhưng Asisur nàng từ xa đến mà đoàn người cũng nhiều không kém. Cái gì cũng có nguyên nhân của nó, chuyện này cũng không tránh khỏi. Nghĩ lại nàng cũng phải cảm ơn Carol, nếu không giờ chỉ nhìn đoàn người đi theo cũng đủ để Minus kia vượt mặt rồi. Con bé cứ luôn miệng cái gì mà nữ hoàng thì sao có thể chỉ có vài tì nữ, đi qua nước khác thì phải thể hiện uy phong nữ hoàng của một nước lớn, nào là khí thế không phải chỉ từ một người mà ra, khí thế là từ quân đoàn hùng hậu phía sau, vân vân và mây mây... Nàng nghe đến chóng cả mặt, cuối cùng thì phụ nữ có thai là lớn nhất, nàng dẫn theo một đoàn người mà như Eri đánh giá thì: "Nữ hoàng, người dẫn một nửa người trong hoàng cung Ai Cập đi rồi!". Nàng nghe cũng chỉ biết cười trừ, không hiểu cô nhóc chỉ biết đến cổ vật ấy lấy đâu ra lắm lí lẽ vậy nữa, phụ nữ khi có mang thay đổi nhiều vậy sao? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hoàng

thất Ai Cập chỉ có hai người phụ nữ là nàng và Carol, chuyện đưa tì nữ đi cũng vì thế mà dễ giải quyết. Cứ tưởng tượng Menfuisur có cỡ hơn trăm sủng phi, thêm tiền để vài chục công chúa nữa chắc việc này đủ để hoàng cung Ai Cập sập mau chóng. ~(*+ __+*)~

Còn Minus tuy là trưởng công chúa, hậu cung ngoài nàng và thái hậu cũng chẳng còn ai nhưng cũng không thể một lúc dẫn tì nữ của cả hoàng cung ra đấu với Asisur, nhất là lúc bận rộn thế này. Mặc dù có chút trẻ con nhưng việc này cũng khiến Asisur cười sung sướng, tiện thể vênh mặt lên chọc tức Minus.

"Nữ hoàng Asisur, cô cũng có nhã hứng ra đây ngắm hoa sao?" Minus đứng dậy đối mặt với Asisur. Nàng đã ngồi đây được một lúc rồi, không hiểu sao nàng có cảm giác Asisur sẽ tới đây. Nói chuyện với người này nàng cảm thấy thoải mái hơn nhiều so với mấy cô tiểu thư quan gia kia. Dần dần nàng đến không chỉ để gặp Izumin nữa, việc đó chỉ như một cái cớ để nàng gặp Asisur, cãi nhau với nàng ta vài câu.

"Thì công chúa muốn gặp ta mà!" Asisur không đổi sắc mặt, ngồi xuống cái ghế đối diện Minus. Izumin như đã quá quen với cảnh này, bình thản ngồi xuống cạnh Asisur, nhấp một ngụm trà.

"Ta đâu hẹn cô tới đây!" Cái bản tính thích trêu tức lại trỗi dậy.

"Vậy công chúa cũng đừng nói với ta là cô tới đây ngồi cho mát trước khi gặp ta nha! Không lẽ sợ lát nữa bị ta nói sẽ tức tới mức nóng cháy tóc?" Asisur không thương tiếc đập thẳng vào mặt Minus.

Chết tiệt! Tự nhiên lại quên chuyện này! Bao nhiêu câu không nói, bây giờ thì hay rồi, tự bê đá đập vào chân mình. Minus ảo não trong lòng, nhưng biểu cảm không thay đổi:

"Nữ hoàng Asisur, miệng lưỡi cô càng ngày càng sắc bén nhỉ?"

"Ồ! Cuối cùng cô cũng nhận ra điều này!" Asisur khẽ vỗ tay, mặt hơi héch lên, sau đó lại hơi lắc đầu "Nhưng nhiều lúc ta thấy cô cũng thật chậm tiêu, haiz!"

"Asisur, cô biết chữ khiêm tốn viết thế nào không?" Minus nghịch nghịch cốc trà

"Minus, ta thông cảm cho cô!" Asisur đột nhiên ngồi thẳng dậy, mặt đầy vẻ cảm thông nhìn Minus.

"Hả?" Không chỉ Minus, ngay cả Izumin cũng ngó người trước thái độ thay đổi chóng mặt của Asisur.

"Thì đó, đến chữ mà cũng không biết viết. Nếu truyền ra thì...! Thật không ngờ cô lại coi trọng ta tới mức cho ta biết bí mật này!" Nói xong Asisur còn cười cười, nháy mắt một cái.

Izumin sắc nước trà. Asisur, nàng cũng đủ độc. Công chúa một nước mà lại không biết chữ thì đúng là mất mặt thật.

Mặt Minus đen thui. Nàng nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ Asisur sẽ nói vậy. Rõ ràng nàng đâu có ngu, khả năng ăn nói cũng chẳng ai bì được, thế mà lần nào nói chuyện với Asisur cũng chỉ hai ba câu là bại trận. Tuy vậy nhưng nàng chỉ tức giận nhất thời, sau đó nghĩ lại lại thấy vui vui. Cô nữ hoàng này còn thú vị hơn cả vị vương tử Hitaito mà nàng lỡ tay để tuột mất kia.

Asisur ngồi quan sát sắc mặt của Minus mà chỉ muốn lăn ra cười. Rõ ràng nói nàng ta cực thông minh, sắc sảo mà. Những lần trước còn lâu lâu một chút, gần đây thì cứ vài ba câu là nàng ta đã bại trận. Nàng cảm thấy nàng ta dường như không tập trung đấu với nàng, rất dễ dàng bị nàng đưa vào bẫy. Rõ ràng nói chuyện bình thường nhưng nàng ta cứ nhìn nàng chằm chằm, nhiều lúc còn không nghe nàng nói gì. Nhưng điều Asisur chán nhất đó là khả năng quan sát sắc mặt đoán suy nghĩ người khác của nàng hoàn toàn vô dụng với Minus.

Đang chìm trong suy nghĩ riêng, Asisur bỗng giật mình, hình như Minus đang nhìn nàng, một ánh mắt như phát hiện con mồi mới. Asisur thầm rùng mình, cầu trời là nàng suy nghĩ quá nhiều đi.

"Nữ hoàng Asisur, nàng rất thú vị!" Minus để lại một câu cùng nụ cười câu dẫn trước khi rời đi.

À không, trước khi đi nàng ta còn nhìn Izumin một cái nữa. Nếu Asisur không lầm thì đó là ánh mắt thách thức. Thách thức? Minus muốn đấu cái gì với Izumin cơ? Đáng lẽ tiếp xúc lâu thì phải càng hiểu về đối phương, nhưng hình như nàng càng mù tịt về cô công chúa này thì đúng hơn.

"Asisur, sau khi tham dự lễ hội chúng ta về luôn. Ta sẽ gửi thư nói phụ vương chuẩn bị mọi thứ, quay về chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ ngay!" Izumin nhìn theo hướng Minus rời đi một lần nữa rồi quay qua nghiêm túc nói với Asisur.

"Cần gấp vậy không?" Hôm nay có vẻ não bộ Asisur phải làm việc hơi nhiều.

"Không gấp đâu. Nếu có thể thì ta muốn đưa nàng về ngay hôm nay cơ!" Izumin khẽ vuốt tóc người con gái mình yêu.

-----oOo-----

"Nữ hoàng Asisur, ta đưa nàng đi chỗ này hay lắm!" Chưa thấy người đã nghe thấy tiếng. Từ sau cuộc trò chuyện đó, Minus cứ rảnh là tới tìm nàng. Phải! Chính xác là tìm Asisur nàng chứ không phải tìm Izumin, người mà trước đây nàng ta làm tuột khỏi bộ sưu tập.

Cách cư xử của Minus khiến nàng muốn dựng tóc gáy. Thà nàng ta cứ như trước, gặp là đấu khẩu với nàng có lẽ tốt hơn.

"Nữ hoàng à! Vị trưởng công chúa này sao vậy? Thái độ của nàng ta đối với người có hơi thái quá" Ari khẽ liếc ra cửa.

"Nàng ta, có lẽ cứng mềm đều chơi!" Sau vài ngày nhức đầu, cuối cùng nàng cũng đi đến một kết luận.

"Thế nào là cứng mềm đều chơi?" Ari thắc mắc.

Không để Asisur kịp trả lời, Minus đã lù lù đi vào.

"Asisur, nàng ăn sáng chưa?" Nàng ta rất thân thiết ngồi xuống cạnh Asisur, hỏi.

Izumin đưa tay ôm eo Asisur, không có ý định để Minus có cơ hội gần nàng.

"Chúng ta ăn rồi, nếu cô chưa ăn thì cứ đi tự nhiên" Thăng thường đuổi khách, đây chính là công việc của Izumin mỗi khi Minus tới.

"Ồ không không. Ta biết điều đó mà, ta tới để đưa nàng ấy đến một nơi"

Nhưng lần nào Izumin cũng thất bại! ٩ _ ٩) ٩

"Nếu đã biết vậy công chúa còn hỏi làm gì? Theo ta thấy thì cô cũng đâu có rảnh!" Asisur thân nhiên phang một câu.

"Haha! Miệng lưỡi nàng vẫn như xưa!" Minus bật cười

"Công chúa Minus, cô có... không vậy? Mới một tuần mà cô đã cho là xưa rồi sao?" Asisur vừa nói vừa đưa tay lên chỉ chỉ vào thái dương.

Đến lúc này thì Minus cười hết nấc, nói đúng ra là dở khóc dở cười. Cũng may trong phòng chỉ có Izumin cùng bốn người Ari. Lúc này tất cả đều đang cố gắng nhịn cười. Lần nào vị công chúa này đến cũng đều bị nữ hoàng phang tới tấp. Mà hình như nàng ta không cảm thấy gì thì phải. Dù họ có nhịn cười nhưng vẫn rất khoa trương, thế nhưng nàng ta không hề đổi sắc mặt, vẫn bình thản đối mặt với nữ hoàng.

"Đối với ta đó đều đã xưa cả rồi! Chỉ từ bây giờ mới là hiện tại và tương lai mà thôi." Minus mặt không đổi sắc trả lời.

"Được rồi được rồi! Bỏ qua vấn đề đó đi. Không phải cô muốn đưa chúng ta đi đâu sao?" Asisur nôm na gà với mấy lời của Minus rồi. Nàng cũng rất khéo léo dùng từ 'chúng ta' thay vì 'ta', mặc dù Minus chỉ nói đưa nàng đi.

Minus coi những người còn lại đều là không khí, đưa tay định đỡ Asisur đứng dậy.

"Ta tự đứng được!"

"Có ta được rồi!"

Hai thanh âm cùng vang lên một lúc. Minus nhanh nhưng Izumin còn nhanh hơn, trực tiếp đẩy tay nàng ta ra. Một tay hất ôm eo Asisur, một tay hất nắm chặt tay Asisur, hoàn toàn không cho Minus có cơ hội đụng vào.

Minus thu bàn tay trống không của mình về. Trong mắt nàng ta một tia mắt mát lướt qua, nhưng nó rất nhanh chóng được thay thế bằng ánh nhìn giả hoạt. Nàng ta cất tiếng cười khiêu khích:

"Vương tử Izumin, có lẽ nữ hoàng Asisur không thích bị giữ chặt vậy đâu!"

"Nàng ấy thích hay không cũng không phải công chúa nói là được. Mà cô thấy nàng ấy có phản đối không?" Izumin không hề có thiện cảm với hoàng tộc Minoa, nói chính xác là hai chị em Minus.

"Ồ vậy sao? Theo ta thì..." Minus vẫn không từ bỏ ý định của mình.

"Dù chưa cưới nhưng sớm muộn gì ta cũng sẽ là vợ của chàng ấy, điều này công chúa biết mà. Phải không?" Asisur lên tiếng ngắt lời Minus. Câu này cũng để nhắc nhở Minus, nàng ta nên để ý đến thân phận của ba người.

Minus thoáng giật mình, khẽ nở một nụ cười khổ:

"Phải phải! Làm sao ta quên được, người mà ta chọn sắp đến với một người khác!"

Nói xong câu đó, ánh mắt Minus thâm trầm nhìn về phía Asisur và Izumin. Nhưng không ai biết được, ánh mắt đó là dành cho Izumin, hay là dành cho Asisur?

"Chúng ta đi thôi! Ta nghĩ công chúa cũng không rảnh rồi vậy đâu." Asisur lên tiếng. Nàng ghét nhất cái không khí như thế này, cảm thấy rất mất tự nhiên.

Nơi mà Minus nói là một sườn núi hướng ra biển. Trên đó có một đình viện để hóng mát. Ngồi từ đình viện có thể phóng tầm nhìn tới tận chân trời, gió thổi vào mang theo vị mặn đặc trưng của biển cả. Gần bờ biển là một khu chợ rất lớn. Bình thường nơi đây đã rất nhộn nhịp, nay có quốc lễ lại càng náo nhiệt hơn. khắp nơi dâng đèn kết hoa, người dân múa hát reo hò, đi đến đâu cũng đều là tiếng cười tiếng nói. Vì là lễ tế Thần Lửa nên nhà nhà đều chọn

những loại hoa mang màu sắc đỏ rực, các vật dụng trang trí cũng mang sắc đỏ, chỉ ít cũng là màu cam rực rỡ. Từ trên cao nhìn xuống, cả khu chợ giống như chìm trong một biển lửa hoa lệ, lửa của niềm vui của hạnh phúc cho một cuộc sống ấm áp no đủ.

"Ban đêm nơi này còn đẹp hơn. Tối mai, sau lễ hội giết bò tế thần sẽ bắn pháo hoa, tất cả dân chúng đều sẽ xuống đường vui chơi!" Giọng Minus vang lên, trong đó ẩn hiện niềm tự hào.

Cảm giác được tận mắt chứng kiến một lễ hội tại một đất nước đã biến mất từ rất lâu quả là thú vị hơn khi đọc trên sách báo nhiều. Thảo nào Carol cứ thích tung tăng đi khắp nơi, mặc dù lần nào cũng đem lại rắc rối cho Menfuisur ٓ (ُ _ ُ) ٓ .

"Vương tử Izumin, ta không hi vọng ngài sẽ làm tổn thương nàng ấy!" Minus bỗng lên tiếng.

'Nàng ấy' là ai dĩ nhiên Izumin hiểu. Hắn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn nhìn Minus một cái rồi trả lời:

"Điều đó công chúa không cần lo. Nàng ấy là người ta đã định, yêu thương chăm sóc nàng ấy chính là điều ta không bao giờ hối hận!" Câu sau không chỉ trả lời Minus mà còn là lời hứa hẹn với Asisur, một lời hứa hẹn trọn đời.

Asisur khẽ siết chặt tay Izumin. Đây là người nàng sẽ gửi trọn cuộc đời!

Nhìn qua Minus, Asisur bỗng nhớ tới câu nói cùng ánh mắt của nàng ta trước khi tới đây. Ban đầu rõ ràng nàng ta chỉ coi nàng giống như những nữ nam trong bộ sưu tập kia. Nhưng vì sao bây giờ ánh mắt nàng ta khi nhìn nàng dường như mang theo một chút thể lương cộng với chua xót. Minus, rốt cuộc cô là người thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Rắc Rối (4)

"Asisur à, có phải sự xuất hiện của tôi đã làm thay đổi rất nhiều thứ không?" Hải Băng thả hai chân xuống hồ nước.

"Không đâu! Những gì phải xảy ra thì chắc chắn không thể tránh được. Sự có mặt của cô vốn đã được định sẵn rồi!" Asisur nhẹ nhàng lên tiếng.

"Nhưng mà..." Hải Băng quay người lại, trong mắt ánh lên tia lo lắng

"Thế giới này... không hề liên quan đến thế giới trước kia của cô. Nếu không cô thử nghĩ coi vì sao Carol đã làm bao nhiêu chuyện nhưng về đến thực tại thì vẫn không có gì thay đổi?" Asisur ngắt lời.

"Nhưng tôi bắt đầu cảm thấy lo sợ, mọi chuyện càng ngày càng vượt khỏi tầm kiểm soát!" Hải Băng nhẹ giọng.

"Ta đưa cô đến đây, nhưng không có nghĩa là ta bắt cô phải duy trì mọi chuyện như trước. Đây là cuộc sống của cô, cô cứ để mọi thứ diễn ra theo tự nhiên! Hải Băng, chẳng phải ta đã nói rồi sao, việc ta nhờ cô cô đã làm rất tốt rồi, bây giờ cô hãy sống vì chính bản thân mình đi!" Asisur rời khỏi ghế, bước tới ngồi cạnh Hải Băng.

"Asisur, cảm ơn cô! Trời sắp sáng rồi, cô đưa tôi về đi!" Hải Băng đứng dậy, nở nụ cười tươi rói.

Asisur mỉm cười, hình bóng Hải Băng dần dần biến mất.

"Con bé sẽ hạnh phúc, con đừng lo!" Nữ thần Isis cùng thần Osiris bước ra.

"Con sẽ hết lo, nếu người chịu giải thoát cô ấy khỏi lời nguyền, thần Osiris!" Asisur kéo ghế cho hai người mới bước ra

"Lời đã ban ra, sao có thể nói rút lại là rút lại chứ! Cô gái đó không yếu đuối như con nghĩ đâu!" Thần Osiris nhắc cốc trà lên nhưng chưa uống vội.

"Phải đó Asisur! Chúng ta sẽ không hại Hải Băng đâu" Nữ thần Isis tiếp lời.

Asisur không trả lời. Hải Băng là do nàng đưa tới đây, nàng không muốn cô ấy gặp chuyện không may.

-----oOo-----

"Nữ hoàng! Nữ hoàng! Dậy thôi! Chúng ta phải chuẩn bị rồi tới thánh đảo nữa!" Ari khẽ lay Asisur

Asisur khẽ vươn người, đưa tay dụi dụi mắt rồi ngồi dậy.

"Nữ hoàng à! Rốt cuộc là người nào lên đem một bông hoa vào phòng người vậy nhỉ? Có thể thoát khỏi ánh mắt của tất cả mọi người, thật thần bí!" Eri

cầm bông hoa li trên bàn lên ngắm rồi đem cắm vào bình, trong đó đã có hơn chục bông hoa tương tự, một số đã hơi ngả màu héo úa.

"Ta cũng không biết nữa. Thôi kệ đi, các em giúp ta chuẩn bị nhé. Mà chọn trang phục trang sức nhẹ nhàng thôi!" Asisur nhận li nước súc miệng từ tay một ti nữ.

Sau mấy giờ vật lộn với đồng hồ thì Asisur cũng có thể rời khỏi phòng. Không vội tới chính điện, nàng dẫn theo đoàn người tới chỗ Izumin. Nhưng không cần nàng tới tận nơi, đi đến nửa đường thì hai người đã gặp nhau.

"Asisur, sao nàng lại ra đây? Không phải ta đã bảo cứ ở đó đợi ta đến sao?" Izumin bước lại ôm eo Asisur cùng tới chính điện.

Cả hai tới nơi thì bên phía thái hậu Minoa cũng vừa đến.

"Thái hậu! Quốc vương! Trưởng công chúa! Chúng ta đến hơi muộn!" Izumin cất tiếng. Asisur không lên tiếng nhưng cũng mỉm cười coi như chào hỏi.

"Không đâu, là chúng ta tới sớm thôi. Được rồi, nếu mọi người đã tới thì xuất phát tới thánh đảo thôi!" Thái hậu Minoa cười xã giao.

Từng chiếc thuyền lần lượt rời bến. Số người đi thánh đảo cũng không nhiều. Ngoài người của hoàng gia chỉ có một số đại pháp sư của thần điện cùng nàng và Izumin. Chính vì thế nên đặc cách dùng bến cảng hoàng gia.

Thánh đảo nằm cách chính đảo khoảng một giờ đi thuyền. Sáng sớm gió biển mang theo hơi lạnh nên Izumin không cho Asisur ra ngoài. Mặc dù ngồi bên trong rất buồn chán nhưng đó cũng là do Izumin lo cho nàng nên Asisur không phản đối. Và lại ngoài biển cũng chẳng có gì ngoài sương mù, Izumin không cảm thì nàng cũng chẳng điên mà lon ton ra ngoài đó.

"Nàng giận ta hả?" Izumin đặt một li nước gừng ấm vào tay Asisur

"Hả? Giận? Ta giận cái gì cơ?" Asisur nhấp một ngụm nước, sáng sớm uống cái này quả nhiên đỡ lạnh người.

"Ta không cho nàng ra ngoài"

"Chàng nói gì vậy. Ta căn bản cũng đâu có muốn ra đó, vừa lạnh vừa ẩm, cảnh vật thì ngoài sương mù cũng chỉ có sương mù. Ta chỉ đang buồn ngủ thôi. Cũng may có chị Uri đi nữa nếu không ta đã ngủ gật rồi!" Asisur bật cười

Đáng lẽ nàng cũng không ngồi ở đây đâu, nếu không phải hôm qua tự nhiên mềm lòng đi đồng ý lời mời của Minus. Mà theo nàng biết thì người ngoài đâu có được phép đặt chân lên thánh đảo. Không biết Minus dùng cách gì nữa!

Vốn chỉ có ám vệ cùng một số ti nữ được đi theo, nhưng do thân phận của nàng và Izumin nên thái hậu Minoa mới đặc cách đồng ý để Uri đi cùng. Nary thì ở lại cùng Ari và Eri, hai người đó không có võ công. Mặc dù biết là không có khả năng nhưng nàng vẫn không muốn người của mình chịu tổn thương.

"Vậy nàng ngủ một lát đi, khi nào đến nơi ta gọi nàng dậy!"

Uri nhẹ bước đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại tiếng thở đều đều của Asisur. Izumin khẽ vuốt mấy sợi tóc trên mặt Asisur rồi cúi đầu xuống đặt lên trán nàng một nụ hôn.

Asisur, trước đây ta luôn cảm thấy tình yêu và phụ nữ chính là một vướng bận. Phụ vương yêu mẫu hậu, nhưng chính điều đó khiến ông không thể quá quyết với thừa tướng. Menfuisur cũng vì Carol mà dính vào biết bao trận chiến. Cả tiên vương của nàng, cũng là vì một người phụ nữ mà rời trần thế!

Nàng biết không, ta đã từng tự nói với mình là tuyệt đối không yêu bất cứ ai, tuyệt đối không để thứ tình cảm này chi phối hành động. Cuộc đời ta vốn đã định chỉ có hai người phụ nữ quan trọng, một là mẫu hậu, một là chị Mitamun. Vốn nghĩ chỉ hai người họ mới đủ khả năng trở thành điểm yếu của ta!

Lúc mới gặp Carol, ta chỉ nghĩ đơn giản là dùng cô ta để chiếm lấy Ai Cập. Nhưng sau đó ta lại cảm thấy cô ta rất thú vị, tự cho rằng mình đã yêu cô gái này. Chính ta đã nghĩ không lẽ mình cũng giống Menfuisur, vì một người con gái mà làm tất cả?

Đến khi gặp nàng, trong đầu ta vẫn tồn tại suy nghĩ rằng nàng là một người phụ nữ nham hiểm độc ác, vì mình mà hãm hại bất cứ ai. Phải thừa nhận là khi đó ta rất ghét nàng, thậm chí còn muốn giết nàng để bảo vệ Carol.

Rồi đến lần nàng giúp ta chữa thương, nhưng sau đó ta lại buông những lời khiến nàng đau lòng. Nhìn những giọt nước của nàng mà nội tâm ta cào xé dữ dội. Ta đã tự nói với mình hàng trăm lần rằng những lời nàng nói chỉ để che giấu bản chất thật của mình. Lúc đó ta thật ngu ngốc phải không?

Sau đó ta càng cố quên đi thi đôi mắt ngấn lệ của nàng lại hiện lên trong tâm trí. Không biết vì sao mà thay vì tìm hiểu về Carol, ta lại cho người đi điều tra về nàng. Cứ thế, không biết ta bắt đầu yêu nàng từ bao giờ!

Asisur, ta không hứa kiếp sau hay kiếp sau nữa vẫn yêu nàng. Nhưng đời này kiếp này, chỉ cần còn một hơi thở thì tình yêu ta dành cho nàng sẽ vẫn vẹn nguyên!

Izumin khẽ siết chặt tay Asisur.

"Izumin, nếu ta nói ta không phải Asisur, không phải nữ hoàng Ai Cập, cũng không phải người của thế giới này, mà là một người khác, một cô gái bình thường đến từ một thế giới cách nơi này rất xa. Chàng có chắc vẫn sẽ tin tưởng ta, vẫn một lòng yêu ta chứ?" Asisur bỗng lên tiếng.

Izumin đang chìm trong suy nghĩ, nghe thấy tiếng Asisur hắt giạt mình quay lại nhìn nàng.

"Asisur, sao nàng không ngủ tiếp đi? "

"Ta ngủ đủ rồi! Chẳng vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta. Chẳng sẽ không thay lòng chứ?" Asisur lắc đầu. Nàng nắm chặt tay Izumin, ánh mắt nghiêm túc.

Izumin cố gắng tìm một tia đùa giỡn trong mắt Asisur nhưng hoàn toàn không có. Nàng nói thật, nàng không phải người thế giới này. Izumin nhắm mắt lại, tay vẫn không buông Asisur. Trong lúc Asisur thăm thát vọng, định rút tay về thì hắt chợt nhìn thẳng vào nàng, nói rành rọt:

"Asisur, nàng nghe kĩ đây! Ta yêu nàng, vì chính con người, chính tính cách của nàng. Ta không cần biết thân phận của nàng là gì, ta cũng không cần biết trước đây nàng là ai, ta chỉ biết một điều, hiện tại và tương lai nàng là người ta yêu, thân phận của nàng là vương phi vương hậu Hitaito, là vợ của Izumin ta."

Một giọt nước mắt, hai giọt nước mắt rồi ba, rồi bốn cứ lần lượt lăn dài trên má Asisur. Một chút do dự, sợ hãi, trong tim nàng đã hoàn toàn bị những lời này đánh bay hết. Yêu người này, nàng không hề hối hận!

"Izumin, cảm ơn chàng! Cảm ơn đã không hoài nghi ta, không rời bỏ ta! Cảm ơn chàng, đã chấp nhận ta!"

"Ta không chắc mình lúc nào cũng ở bên cạnh chàng, nhưng chỉ cần ta còn một hơi thở thì dù không nhớ bất cứ điều gì, tình yêu dành cho chàng ta cũng tuyệt đối không quên!"

Izumin ôm Asisur vào lòng, lau đi những giọt nước mắt còn đọng trên mi nàng. Asisur nhắm mắt lại, vòng tay ôm Izumin. Nàng không quên, nàng còn mang trên mình một lời nguyện đang ngủ say. Nếu đã không biết bao giờ nó bắt đầu vậy chỉ bằng tận dụng triệt để thời gian ở bên cạnh người mình yêu, nàng không muốn sau này phải hối hận.

Izumin cảm nhận được Asisur đang lo sợ, nhưng hắt chỉ nghĩ là nàng sợ hắt không chấp nàng nên mới thế!

"Đừng sợ, xảy ra bất cứ chuyện gì nàng cũng đừng quên rằng phía sau nàng vẫn còn có ta!"

Vẫn còn có ta! Vẫn còn có ta! Lời Izumin vang lên trong đầu Asisur. Phải! Nàng vẫn còn Izumin, còn anh trai, chỉ ít hai người này sẽ không rời bỏ nàng!

"Nữ hoàng! Vương tử! Đã đến nơi rồi!" Bên ngoài vọng vào tiếng của Uri.

"Nhanh vậy! Không lẽ nàng... lại động tay động chân rồi?" Izumin nhìn Asisur

"Tại ta cảm thấy ngồi trên thuyền suốt một giờ quả thật rất nhàm chán, nên..." Asisur cười cười, kéo tay Izumin cùng đi ra ngoài.

Izumin nhìn cô gái đang nói nói cười trước mặt mình, trong tim như có một dòng nước ấm chảy qua. Biết thân phận của nàng, hắt không hề cảm thấy chán ghét mà ngược lại còn yêu nàng hơn. Hắt biết đây là một bí mật, và có lẽ hắt là người biết đầu tiên. Điều đó chứng tỏ nàng thật lòng yêu hắt, thật lòng tin tưởng hắt!

Asisur sau khi nói ra hết bí mật thì thoải mái vô cùng. Nàng vui vẻ ngắm nhìn cấu trúc, phong cảnh của hòn đảo này. Đường vào đảo vô cùng khó tìm, từ vùng biển rộng lớn đi vào một lối khác nhỏ hơn, phải vòng qua rất nhiều hòn đảo nhỏ, tránh một khu vực đá ngầm mới đến. Hơn nữa hòn đảo được sương mù vây kín, phải đi thật gần mới phát hiện ra. Đây là những điều nàng được Uri truyền đạt lại. Trên đảo được một khu rừng nguyên sinh phủ kín, chỉ có người quen thuộc mới có thể đến thánh điện ở giữa rừng, mặc dù nơi đó là một ngọn núi cao hắt lên.

Asisur nhìn quanh, hoàn toàn không thấy được gì trong phạm vi bán kính 50m, không khí rất trong lành. Nàng không hề cảm nhận được việc có ngọn núi lửa đang hoạt động như trong truyện viết. Có lẽ nó vẫn đang ngủ yên, thế cũng tốt!

Đoàn người nối đuôi nhau tiến vào khu rừng. Asisur không hiểu vì sao nàng, Izumin và Uri không bị bịt mắt để tránh lộ con đường đến thánh điện. Nhưng khi tiến vào sâu bên trong nàng mới hiểu. Mở to mắt ra nhìn còn nguy hiểm, huống chi là bịt mắt. Mẹ nó! Thánh điện đó rốt cuộc chứa cái gì mà phải bảo vệ cẩn mật vậy chứ?

Vòng vào đi bộ gần nửa giờ mới tới nơi. Công nhận một điều là mấy người này đi rất giỏi, ngay cả Minosu mới khỏe lại mà vẫn đi rất nhanh. Sức mạnh của thần thánh ở thời đại này quả thật kinh hồn!

"Nữ hoàng Asisur, ngoài chúng ta người khác không được phép vào thánh điện. Tì nữ của người..." Thái hậu Minosu khề đánh mắt về phía Uri.

"Chị Uri, chị ở ngoài này đi. Em tự bảo vệ mình được!"

"Nữ hoàng..." Uri do dự. Cô biết thực lực của nữ hoàng, nhưng không biết trước được.

"Được rồi. Chúng ta sẽ lo cho con bé!"

Asisur giạt mình quay đầu lại.

"Anh Ragashu, anh cũng ở đây sao? Sao lúc nãy em không thấy anh vậy? Còn chị Mitamun thì sao?"

"Ta đi sau em! Mitamun nàng ấy không đi thuyền được, hơn nữa ở lại chính đảo sẽ an toàn hơn." Ragashu bước tới đứng bên cạnh Asisur.

Tình hình là bây giờ nàng đi giữa, Izumin và Ragashu ở hai bên.

Thái hậu Minoa nghĩ gì vậy? Mời đại diện của cả ba cường quốc đến thánh đảo, không sợ tam quốc liên thủ tiêu diệt tín niệm của bọn họ sao?

Sau khi tế lễ xong, đoàn người không về luôn. Thái hậu Minoa đưa nàng cùng Izumin và Ragashu đến một căn phòng khác. Không biết Minos và Minus làm cách nào mà lúc đến nơi cả hai đã ngồi đó rồi.

Nhóm Asisur duy trì im lặng, đợi thái hậu Minoa lên tiếng trước.

"Có lẽ các vị cũng đã biết mục đích ta đưa mọi người đến đây không chỉ để tế lễ."

"Thực lực Minoa không mạnh, đất nước chúng ta lại nhỏ bé. Nếu sau này có chiến tranh chắc chắn sẽ không vực dậy nổi. Chúng ta chỉ mong nếu chuyện đó xảy ra, tam quốc sẽ che chở cho Minoa một phần"

"Chúng ta vì sao phải làm vậy?" Izumin xoay xoay li trà trong tay.

"Bản thiết kế đội tàu mạnh nhất Minoa sẽ giao cho các vị!"

Asisur giật mình. Đó là bảo vật trấn quốc của Minoa, bà ta không sợ sau khi lấy được các nàng sẽ lật lọng, chiếm luôn Minoa sao?

"Chúng ta tin các vị, vì vậy hi vọng các vị sẽ đồng ý!" Minus lên tiếng.

Cũng không có gì lạ. Tuy thực lực của Minus lớn, nhưng chỉ có thể bảo vệ Minoa trước những nước bình, nếu cả ba nước lớn cùng tấn công thì nắm chắc phần thua. Mà nay quan hệ của tam đại quốc không cần nói thì ai cũng biết.

"Chúng ta đồng ý, còn bản thiết kế đó thì không cần đâu. Ta chỉ muốn sau này khi cần Minoa sẽ ra tay tương trợ." Asisur lên tiếng.

"Việc này..." Thái hậu Minoa nửa mừng nửa lo. Bà đưa mắt nhìn Izumin và Ragashu.

"Theo ý nàng ấy" Cả hai cùng lên tiếng. Đối với Ragashu thì bản thiết kế này không so được với kiến thức mà hắn đã được học, nay Asisur đã nói thế thì dĩ nhiên không có ý kiến. Về phần Izumin thì Asisur vui là được, hắn tin chắc vương phi của mình sẽ đem đến nhiều kinh hi hơn mấy cái bản vẽ này.

"Chỉ cần có thể chúng ta sẽ dốc hết sức lực" Minus biết Asisur muốn nói điều gì nên đáp ứng luôn.

Người này giờ vẫn không lên tiếng, Minos, bỗng đặt một viên ngọc lên bàn.

"Đây là quốc bảo của chúng ta, được đệ nhất quốc sư từ thời khai quốc truyền lại. Ông ấy cũng để lại một lời rằng 'Trao lại cho người có duyên'. Trước nay nó đều do các đời quốc vương Minoa giữ gìn. Không biết có phải không nhưng ta cảm thấy nữ hoàng chính là người trong lời của đại quốc sư"

"Ta?" Asisur tròn mắt. Nàng là xui hay hên đây?

"Đúng vậy. Hoàng nhi không nhắc quả thật ta cũng quên mất. Cách đây mấy tháng ta có nằm mộng thấy có người đến nói rằng sắp tới chủ nhân của viên ngọc này sẽ xuất hiện. Nhưng vì lúc đầu thì không có ai sau đó đến đại lễ thì quá nhiều người khiến ta không dám nhận định bừa bãi. Nay nghe hoàng nhi nói quả thật ta mất kém rồi. Vật này mong nữ hoàng nhận!"

Asisur khóc không ra nước mắt. Hai người này đang kể chuyện cổ tích à?

"Nếu quốc vương và thái hậu đã nói vậy thì cung kính chi bằng tuân mệnh, vật này ta sẽ nhận!" Asisur cầm viên ngọc định cất vào người

"À phải rồi. Nữ hoàng Asisur, người phải nhỏ máu nhận chủ đã!" Thái hậu Minoa ngăn Asisur lại.

"Các người không có mưu đồ gì đó chứ?" Izumin lạnh giọng.

Ở bên cạnh, Ragashu cũng có vẻ mặt tương tự. Là người hiện đại, mặc dù trải qua vài lần có thể nói là kì lạ nhưng báo hấn tin chuyện này là điều không tưởng.

"Không sao đâu!" Asisur nhẹ giọng trấn an

Không hiểu vì sao nàng không hề cảm thấy việc này sẽ gây hại cho mình. Một cảm giác kì lạ, tựa như tin rằng nó sẽ cứu nàng trong tương lai.

Asisur nhỏ một giọt máu lên trên viên ngọc. Rồi tựa như giọt nước trên miếng thấm hút, giọt máu từ từ biến mất.

Nhận thấy thời gian cũng không còn sớm, đoàn người rời khỏi thánh điện quay về chính đảo để bắt đầu phần hội. Nhưng không ai biết rằng khi đặt chân vào khu rừng thì một rắc rối lớn hơn đang chờ họ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nữ Hoàng Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.